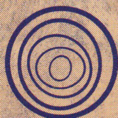
Джейн Робъртс

МАТЕРИАЛИТЕ НА СЕТ

ДУХОВНИЯТ УЧИТЕЛ, КОЙТО ПОСТАВИ НАЧАЛОТО НА НОВАТА ЕПОХА

От Джейн Робъртс (1929-1984) автор на бестселърите *Сет говори* и *Естеството на личната реалност*, един от най-влиятелни учители по метафизика.

Класическата работа на Джейн, Материалът Сет, буквално трансформира моят живот и ускори духовното ми развитие. Думите на Сет и обясненията на Джейн по един ясен и достъпен за разбиране начин успяват да обяснят същността на вътрешната и външната реалност, както и огромните лечителски и креативни сили, които всеки един от нас притежава.

Един осветляващ и възхитителен поглед към най-важната връзка на всеки един от нас – тази, която имаме със собствената си душа.

– Rick Stack, Президент на New Awareness Network Inc. и автор на *Приключения извън тялото*

„Книгите на Сет представят една друга карта на действителността с една нова диаграма на душата... полезни за всички изследователи на съзнанието."

– Дийпрак Чопра, автора на *Седемте духовни закона на успеха*

„Сет беше един от моите първи учители по метафизика. Той остана постоянен източник на знание и вдъхновение в живота ми."

– Marianne Williamson, автор на *Завръщане към любовта*

„Бих искала да видя книгите за Сет, като необходимо четиво за всеки, тръгнал по пътя на духовното развитие. Изумителната по дълбочината си информация в книгите за Сет, днес е също толкова актуална както и в 70-те, когато Джейн Робъртс е предала този материал."

– Луиз Хей, автор на *Излекувай живота си*

„Четейки думите на Сет, получаваш много повече от просто нови идеи. Енергията на Сет преминава през всяка страница, енергия, която разгръща твоята съзнателност и променя мислите ти за естеството на реалността."

– Sanaya Roman, автор на *Да живееш в радост*

„Книгите на Сет ми бяха от огромна полза при моето духовно пътуване и ми помогнаха да погледна на света от друга перспектива."

– Джералд Джамполски, M.D., автор на *Любовта е освобождаване от страха*

ISBN 978-619-90151-1-7

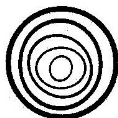

16,00 лв.

Джейн Робъртс

МАТЕРИАЛИТЕ НА СЕТ

Духовният учител, който постави началото на Новата епоха

Planetera

София, 2014

The Seth Material

Джейн Робъртс
Материалите на Сет

Редактор: Планетера
Компютърен дизайн и предпечатна подготовка:
Планетера

Ново издание
Формат 84x108/32.
Печатни коли 25,5.
Тираж 1000 бр.

Издава: Планетера
Печат: Скай принт

Изключителни права за разпространение: Планетера и РИА Алтея®
За контакти: planetera@outlook.com

Уважаеми читатели, с благодарност ще приемаме
вашите препоръки, мнения и забележки на адрес:
София 1000, п.к. 1024; e-mail: planetera@outlook.com

ISBN: 978-619-90151-1-7

Тази книга е посветена на Сет
И на Роб, моят съпруг

Предговор

Темата за медиумите е увлекателна и провокираща, тъй като тя засяга съществени въпроси за разума и съзнанието на човека, та дори и за съдбата му. Медиумът обикновено се определя като личност, възприемчива към свръхестествени същности и способна да предава познание, получено от тях, или да извършва действия, невъзможни без тяхна намеса. Повечето хора си представят медиума като дама, обвита в екзотични одежди, дебнеща в тъмните ъгли и причакваща своите клиенти, за да изкопчи техните спечелени с тежък труд пари. Макар да не се съмнявам, че подобни медиуми действително съществуват – и дори да съм се натъквал на някои такива – това едва ли обрисува пълната картина.

Медиумите добиват популярност в началото на двадесети век и спиритуализмът става тяхна религия. По онова време сеансите се провеждат в полумрак в малки, специално оборудвани стаички, често наподобяващи малък театър, чиято сцена представлява параклис или носи някакви други религиозни оттенъци. Участниците, обикновено емоционално превъзбудени от някаква скорошна трагедия в семейството, били довеждани до състояние на истерия чрез пеене на химни и под звуците на орган. Като цяло тези сеанси представлявали добре режисирани постановки. Медиумът изпадал в транс и с помощта на своя „дух-контрол"

предавал посланията от починалите близки, преселили се в „задгробния свят". В повечето случаи тези послания били банални или дори глупави, но опечалените се прибирали у дома утешени, че техните обичани близки все пак съществуват „някъде" и са „щастливи".

Понякога медиумът демонстрирал познание, което изглеждало като някаква форма на свръхсетивно възприятие. Именно този аспект довел до развитието на парапсихологията или, казано с други думи, на контролираното, научно изследване на свръхсетивното възприятие. Няма съмнение, че медиумите, както и спиритуализмът, са били и все още са изключително отворени за измами. В по-фините области на възприятието е трудно да се изтъкнат обективни доказателства и е почти невъзможно да се осигури ефективен контрол при провеждане на изследвания. В повечето подобни изследвания фактите се приемат не въз основата на доказателства, каквито има малко, а на вяра, каквато винаги изобилства. Може би най-точно е наблюдението на известния парапсихолог Хари Прайс, според когото спиритуализмът в най-добрия случай е религия, а в най-лошия е „мошеничество".

Но откакто започва изследването на транса на медиумите, става ясно, че това е комплексно преживяване и е част от едно по-голямо явление, понастоящем определяно като „изменени състояния на съзнанието". При останалите видове транс, каквито са комата, каталепсията, припадъкът и временното прекратяване на жизнените функции, често преобладават патологичните състояния. Всички те са свързани с безсъзнание, както и редица други състояния, предизвикани от определени вещества или болести върху телесната химия; и всички те са много по-интензивни от други изменени състояния, каквито са нормалният сън, хипнозата или сомнамбулизмът.

Сред множеството видове изменени състояния на съзнание, контактьорството е сред най-ценните, тъй като именно то дава най-добри възможности за изследване на субективните области на човешкото съзнание. Мнозина парапсихолози смятат, че това наистина е метод за разширяване на съзнанието. Британският физик Райнър Джонсън отбелязва, че съществуват множество състояния, „при които съзнанието се отдръпва от нормалното ни будно състояние, които най-общо можем да наречем състояния на транс. Някои могат да бъдат предизвикани посредством хипноза... чрез употреба на някои наркотични вещества, като например мескалина, или с помощта на аналгетици, други могат да бъдат постигнати чрез практикуването на йога... Медиумът, или телепатът, може доброволно да премине в някое от тези състояния, при които съзнанието е оттеглено в едно междинно ниво на аза, като същевременно може да поддържа „канал на комуникация" с външния свят." Тъй като това е *само*-въвеждане в състояние на транс и е относително лишено от патологични състояния, при медиумите е налице по-голяма степен на контрол над преживяването, точно какъвто е и случаят при хипнозата.

Джейн Робъртс притежава изключителни способности, каквито имат малцина други изключителни медиуми като Айлийн Гарет и мисис Осбърн Ленард. Много медиуми възприемат получената от тях по време на транс информация с почти религиозна доверчивост; и действително в много случаи техният контактьорски опит прераства в религиозни убеждения. Но въпреки очарованието от света на подсъзнателното, с който те са влезли в досег, някои медиуми устояват на изкушението да повярват незабавно и да се поставят в зависимост от посланията, получени по време на транс. Мисис Гарет, например, е посветила живота си на изследването на смисъла на контактьорството, на собст-

веното си подсъзнание и на парапсихологичните явления като цяло. Мисис Ленард също се е посветила на проучване на въпросите на собственото си контактьорство и се е оставила да бъде обект на множество изследвания.

Великите медиуми са също такава рядкост, каквато са великите музиканти или великите художници. Техните способности включват чудновата смесица от податливост към състояния на транс и силна личност, едновременно любознателна, обективна и откровено самокритична. Разбира се много от качествата на един изключителен медиум не се подават на описание, но за мен е ясно, че Джейн Робъртс е един изключителен медиум.

Изключителните личности винаги са склонни да експериментират дръзко със собственото си субективно преживяване, да изследват източниците на вдъхновение, въображение или креативност. Андре Бретон, автор на „Манифест на сюрреализма", бил обсебен от идеята да съчетава реалното и нереалното в изкуството, може би, защото, подобно на японските художници, работещи в стила суми-е, не е бил сигурен в разграничението между двете. Той провел серия експерименти по автоматично писане в опит да открие тайнствения аспект на онова, което познаваме като „реалност". Резултатът, според Бретон, представлявал един по-изчистен израз на вътрешното „аз", и това сливане на несъзнаваното с обективното или съзнателното усещане не е много различно от пътуването, предприето от Джейн Робъртс. За млада жена, без много опит като медиум, тя е изминала забележително дълъг път към откровения, самокритичен анализ, необходим, за да може наистина да проумее своето контактьорство, както и последствията от използването му. Тя вече дълбоко се е посветила на практическото приложение на въпроси, които в основата си са чисто философски. Някои от тези импулси обаче трябва да

бъдат приписани на природата на Сет – личността, изплувала от транса на нейното контактьорство.

Трансовата личност обикновено се нарича „контрол", понеже се предполага, че тя контролира физическото тяло на изпадналия в транс медиум, като често демонстрира уникални собствени черти. Първоначално се е вярвало, че контролът на медиума е, разбира се, призрак или безплътно същество, което обсебва екстрасенса, за да може чрез него да контактува с живите. Но в книгата си „Светът на екстрасензорните явления" Ф. С. Едсол посочва, че създаването на трансови личности, или „контроли" явно зависи от подсъзнателните преживявания, свързани с миналото или с обкръжаващата среда на медиума. Въпросите за това какво представлява личността на „контрола" и по какъв начин тя общува с хората, са изключително трудни и са изучавани десетилетия наред от парапсихолози и психоаналитици. (Между другото, Сет – при това, струва ми се, откровено и със здрав разум – дискутира трудния проблем за изкривяването на фактите в информацията, идваща чрез екстрасенса. Тъй като медиумите са тясно свързани с предполагаеми свръхестествени сили, от тях също се очаква да предават информацията със стопроцентна точност. Това, разбира се, не е така, но подобно становище преобладава в общественото мнение и може да бъде видяно в отношението към Кейси или Диксън.) Някои вярват, че човек притежава таланти, способни да надхвърлят сетивността и, вероятно, да въздействат на подсъзнанието, без да влияят на съзнателния разум. Едсол пише, че преживявания, свързани с „обкръжението на екстрасенса, биха могли да играят роля във формирането на тези необикновени вторични личности, които, в случаите на някои изтъкнати медиуми, изглеждат толкова обезпокоително всезнаещи."

Множество психологически теории са били предложени

с цел да обяснят съществуването на трансовите личности, като например теорията за „динатипа" на нюйоркския психотерапевт Айра Прогоф. След обстойно изследване на феномена на Айлийн Гарет, Прогоф стига до заключението, че „присъствието на различни образи-контроли е съществено за поддържане на... баланса в психиката на мисис Гарет." Доктор Прогоф разглежда контролите в контактьорството „не като призрачни същества, а като символични форми на драматизация, посредством които глобалните принципи на живота могат да намерят свой израз в човешките преживявания." По подобен начин Сократ е имал своя личен „демон", Грейвс - своята Бяла Богиня на поезията, а Ной в пиянските си сънища видял себе си като въплъщение на своите прародители - най-напред на Адам, сетне на Йеремия. Според теорията, по този начин всеки човек персонифицира онова, което самият той е подсъзнателно. Медиуми като мисис Гарет разсъждават, че вероятно те създават свое алтернативно аз, ала в по-разпознаваем и рационален облик, подобно на тези демони или контролиращи духове.

У.Х.Солтър, известен и обективен изследовател на медиуми, отбелязва обаче нещо друго: когато трансовата личност продължава да предава послания година след година, „никога не греши в мисловните или емоционални акценти и никога не излиза от своя образ, тогава е трудно да се даде приемливо обяснение въз основа на подсъзнателната намеса и драматизацията от страна на медиума."

Окончателни отговори се таят някъде в бъдещето. И макар да е важно да се задават въпроси, подобни изследвания не бива да изтласкват на заден план други, също толкова важни аспекти на контактьорството. *Съдържанието* на получените по време на транс послания често се пренебрегва, без съмнение, защото в повечето случаи става дума за безсмислени и несвързани изявления. Но съществуват и

редки моменти – като например промълвеното в транс от Едгар Кейси – в които се явяват значими и провокативни идеи, изискващи обмисляне. Посланията, идващи чрез Сет, трансовата личност на Джейн Робъртс, заслужават подобно внимание.

Най-добрият материал, получен по време на транс, издава дълбока психологическа прозорливост, предадена посредством състрадателна, силна личност; и материалите на Сет притежават всички тези качества. Сет обаче добавя още една съставка, която липсва в повечето трансови материали: яснота на мисълта и изразяването. Повечето трансови материали, както от по-стари, така и от съвременни контактьорски „контроли", се отличават не само с объркан синтаксис но и с непоследователност на изложението; но Сет, струва ми се, притежава големия талант да представя просто и ясно сложни и често трудни теми. За обиграното око на професионалния философ или парапсихолог ще се стори, че той понякога говори за познати неща. (Усещането му, че съзнанието на човека напуска тялото по време на сън, да речем, е класическо и познато още от древни времена.) Но за онези, които тепърва се запознават с вълнуващия свят на сънищата, свръхсетивното възприятие и други феноменални аспекти на несъзнателното, Сет ще бъде незаменим учител.

Именно към тях, към търсещите, към питащите, непрестанно се обръща Сет. Заявената цел на неговите послания е да предостави „инструмент, посредством който хората да могат да разбират себе си по-добре, да преоценят своята реалност и да я променят." В главата за вътрешното усещане, Сет предлага ясени и изпитан действени съвети за това как да подходим към разширяване на своето съзнание, да усвоим медитативни техники и да развием свръхсетивно възприятие. Друга уникална особеност на трансовите пос-

лания на Сет, която важи и за неколцина други, като например Едгар Кейси, е наличието на многобройни практични съвети и искрена заинтересованост от личните проблеми, което допълват и обогатява философските и метафизични разсъждения. Тези особености са характерни за всички материали на Сет и лично аз ги намирам за най-привлекателни.

Интересно е, че личността на Сет и начинът му на представяне на информация са толкова индивидуални, че след кратък период на опознаване човек е склонен да го възприема като съвременен интелектуалец, отколкото като отвъдната страна на воала на Изида. Освен това, материалите обхващат изненадващо голям набор от идеи, които често са интригуващи и оригинални. Особен интерес за мен представлява трактовката на Сет на понятието за „частична проекция на личността", която следва традицията на тевтонския *doppleganger* (двойник) и на славянския *вардогер* (двойник-фантом). (Това е широко разпространен феномен: дори Фройд, например, зърнал своя *doppleganger* в огледалото. Дьо Мопасан веднъж видял „двойника" си да влиза в стаята, да сяда насреща му и да му диктува част от книга, която създавала на френския писател особено затруднение. Когато приключил, той се изправил и изчезнал. Би ми се искало Сет да бе описал по-ясно *механиката* на това явление, а не само *теорията*.) Съществува, разбира се, и окултната традиция на проектиране на мисловните форми, както е описана от мисис Дейвид-Нийл при създаването на нейната тибетска „тулпа".

И наистина, според Сет, „мисълта е събитие". Затова е логично, че всяка идея – в която и да било сфера на дейност, независимо дали е физически материализирана или не – ще има въздействие върху нашия живот. „Мисълта като реалност" е друга древна концепция, оформена в западната цивилизация от Платон и подкрепяна от мнозина

философи по-нататък през вековете. Но вместо да обсъжда тази концепция само с абстрактни фрази, Сет я развива до логичното ѝ заключение. Всички идеи, мисли и области на съсредоточаване спомагат за сътворяването на една динамична и постоянно развиваща се вселена, в която *мисълта* играе също толкова значима и осезаема роля, каквато има и всяко физическо събитие.

Теорията на Сет за разпятието Христово е идеален пример в това отношение. Според Сет разпятието е възникнало във „вселената на сънищата", случило се е в една друга реалност, и „е влязло в историята като една *мисъл*." Сет не твърди, че разпятието е било просто „сън", възникнал от насъщната нужда на хората, а идея, осъществена в друга област на времето и пространството, която е повлияла на нашия съвременен свят и е променила цивилизацията ни. Това, разбира се, е интересно съждение; но замислете се за миг с каква готовност ние приемаме простата философска сентенция, че „една мисъл, една идея може да промени света." Има много примери: „Човек не може да живее само с хляб," „Обичай ближния като самия себе си." В ежедневния си живот ние наистина се стремим да превърнем тези идеи в реалност, да ги накараме да преминат от абстрактния мир в този преходен свят на причини и следствия. Сет действително преобръща всичко наопаки с предположението си, че е възможно реалността да функционира по същия начин и в *обратната* посока: че мисълта е реалността, която през цялото време има проникновено въздействие върху преходния свят. Въпросът е да разширим своята възприемчивост и съзнание, за да може временното съзнание да се прояви в света на идеите, и за да сме способни да осъзнаем влиянието на този свят на идеите върху нашата цивилизация и върху личния ни живот. Сет казва, че „във вселената на сънищата съществуват концепции, които един ден напълно

ще променят историята на физическия свят, но отричането на тези концепции като възможности отлага тяхното реализиране." Кант, който до голяма степен изгражда философията си върху разбирането, че „разумът налага" реалността върху „данните на сетивата", вероятно би се съгласил със Сет, че сетивата „създават материалния свят", вместо просто да го възприемат.

Освен това, в материалите на Сет има информация, която се споменава мимоходом, но ни кара сериозно да се замислим и, съответно, заслужава значително по-голямо внимание от това, което обикновено ѝ се обръща. Например, Сет споменава за наличието на символични фигури, които приемат в несъзнаваното познати образи, за да може общуването да се улесни. Това е изследователска област, в която липсват обективни факти, но има изобилие от разсъждения и описания на лични преживявания. Великият швейцарски психоаналитик Карл Юнг говори за съществуването на така наречените архетипи в несъзнаваното, които често се свързват с разума посредством символичните одежди на митични, религиозни или велики исторически фигури. (Самият Юнг прекарал години в общуване с Филемон, архетипен образ от собственото му подсъзнание.) След обширно изследване върху ефектите от препарата ЛСД, Мастерс и Хюстън класифицират предизвиканото от наркотика разширяване на съзнанието в четири категории; на третото, тъй нареченото символично ниво, те съобщават за постоянни появи на исторически или легендарни личности, както и за изобилие на митични символи.

От философска гледна точка материалите на Сет са сред най-добрите произведения от този тип, които съм чел. Едно сравнително изследване на мисълта на Сет може да се окаже твърде интересно. Материалите му са доста сложни, дотолкова, че дори тази обемиста книга не е достатъчна.

Естествено е, че поради тази причина е невъзможно да се резюмира всичко в това кратко въведение. Множество въпроси изплуват в ума по време на четенето; голяма част от тях остават неразрешени, но според мен това не е голям проблем. В крайна сметка, ако сме стимулирани умствено, емоционално или духовно да поставяме въпроси, да преразглеждаме стандартното си отношение и да преминаваме отвъд пределите на своите предразсъдъци във вечно разгръщащите се сфери на мисълта, можем да постигнем много. Вярвам, че в това е най-голямата ценност на личността на Сет и на неговите послания. Както сам посочва, той е проводник на мисли и стимулатор на мисловния процес – а такива учители рядко се срещат.

Никой не знае докъде ще доведе това търсене, но в едно можем да сме сигурни: записи на предадени в транс послания, такива като материалите на Сет, са от неоценима стойност, тъй като дават рядката възможност за проникване в субективния свят на човека. Това не е някаква случайна или временна полза, защото става дума за надникване към изворите на една река, едновременно загадъчна, провокативна и жизнено важна за благоденствието на човечеството. Това е изворът, от който пие вдъхновението, където интуицията възпламенява искрата на научния ум, откъдето избликват мечтите на поетите, и където влагаме по-голямата част от времето и енергията си през целия си живот.

Реймънд Ван Оувър
Ню Йорк, Ню Йорк

Въведение от автора

Беше 29 февруари 1968 г. Провеждах едно от регулярните си занятия по екстрасензорно възприятие, за които се събирахме два пъти седмично. Големият еркерен прозорец беше отворен, оставяйки необикновено горещия нощен въздух да навлиза вътре. Всекидневната, където се провеждаха занятията, беше добре осветена. Внезапно почувствах, че имаме посетител. Както винаги, изпаднах в транс с лекота, без подготовка.

Групата се състоеше от колежанки. Те бяха чели първата ми книга, знаеха за Сет и вече бяха присъствали на няколко урока, но никога не бяха ставали свидетелки на сесия със Сет. Очите ми се затвориха. Когато се отвориха отново няколко мига по-късно, бяха много по-тъмни. Сет започна да говори през мен. Той захвърли очилата ми на пода с рязък характерен жест, но въпреки това аз много ясно виждах всяка една от ученичките си. Гласът, който говореше, беше дълбок, доста силен, по-скоро мъжки, отколкото женски.

Получи се спонтанна сесия със Сет. Тя послужи за запознаване на моите ученици със Сет, и сега още използвам някои извадки от нея да послужат за същата цел, за да представя Сет на онези читатели, които все още не са чували за него:

“Според онова, на което са ви учили, вие сте съставени

от физическа материя и няма изход от това, а то не е така. Физическата материя ще изтлее, но не и вие. Макар да не ме виждате, знайте, че съм тук. Собствените ви родители изчезват пред погледа ви и завинаги потъват в нищото. Но аз мога да ви уверя, че те ще продължат да живеят. Мога да ви уверя, че смъртта е ново начало и че когато умрете, не замлъквате. Нима гласът, който чувате сега, е мълчание? Нима присъствието, което усещате в тази стая, е смърт?

Тук съм, за да ви кажа, че радостта не зависи от младостта ви, защото аз едва ли мога да мина за млад. Тук съм, за да ви кажа, че радостта ви не зависи от физическото ви тяло, понеже според вашите представи аз нямам такова. Имам онова, което винаги е било мое - своята самоличност. Тя никога не запада. Тя израства и се развива.

Вие сте това, което сте, и ще бъдете много повече. Не се страхувайте от промяна, защото сте промяната; самите вие се променяте пред мен. Всяко едно действие е промяна, инак щеше да съществува една неподвижна вселена и тогава наистина смъртта би била краят. Това, което съм аз е същото, което сте и вие - индивидуализирано съзнание.

Променяйте се със сезоните, защото сте повече от тях. Вие създавате сезоните. Те са отражение на вътрешния си психичен климат. Дошъл съм с една цел тази вечер: да успеете да усетите моята жизнерадост и, като я чувствате, да знаете, че разговарям с вас от измерения отвъд тези, с които сте свикнали. Гробът не е краят, защото бъбривец като мен не може да говори с устни на смъртта.

Аз се намирам в тази стая, макар в нея да не съществува предмет, в който бихте могли да ме поставите. Вие сте също тъй безтелесни като мен. Разполагате със съд, който да използвате, с тяло, което наричате свое, и това е всичко. Аз използвам тялото на Ръбърт (така ме нарича Сет; при това той винаги говори за мен като за мъж) с негово

съгласие, но това, което съм, е независимо от атомите и молекулите; нито това, което сте вие, зависи от физическата материя. Живели сте преди и ще живеете отново, и когато приключите с физическото съществуване, пак ще сте живи.

Дойдох тук, като че се появих през пролука във времето и пространството. Има проходи в пространството и времето, през които може да се пътува, и в сънищата си вие сте били там, където съм аз. Искам да почувствате собствената си жизненост. Усетете я, как се носи из вселената и е независима от физическия ви облик. В действителност вие проектирате своята енергия навън, за да формирате физическия свят. Затова, за да промените вашия свят, самите вие трябва да се промените. Променете онова, което проектирате.

"Винаги сте съществували и винаги ще продължавате да съществувате. Това е смисълът на битието и радостта. Бог, който съществува, се намира вътре във вас, понеже вие сте част от всичко, което е."

Сет говори чрез мен повече от два часа, и то толкова бързо, че студентките едва смогваха да си водят записки. Неговата жизненост и радост бяха очевидни. Личността не беше моята. Сухият, язвителен хумор на Сет проблясваше в очите ми. Мускулите на лицето ми се съкращаваха по различен начин. Обичайно женствените ми маниери бяха заменени с неговите. Сет с наслада възприемаше себе си като възрастен мъж, проницателен, пъргав и доста земен. Когато говореше за радостта от съществуването, звънтяща дори в глас като неговия, дълбокият му тембър се оживяваше. По-късно една от студентките, Карол, ми каза, че макар да виждала, че гласът излиза през моята уста, при все това имала усещането, че той идва отвсякъде, че излиза от самите стени.

През една почивка Карол прочете записките, които беше направила. Внезапно, без какъвто и да било преход, аз отново бях Сет, който се наведе и каза шеговито:

„Ако ще ми бъдеш стенограф, трябва да станеш по-добра. Драскаш като побъркана."

След това започна сесия, по време на която Сет поправяше записките на Карол, докато тя ги четеше, и добави бележки за поясняване на някои изречения, като непрестанно се закачаше с нея. Студентките задаваха въпроси, а Сет им отговаряше.

Това беше една съвсем обикновена сесия. Сет се обръщаше към студентките за първи път, но засегна някои въпроси, които често се повдигаха в материалите на Сет: Личността е многоизмерна. Личността, най-общо казано, е извън времето и пространството. Съдбата на всеки един от нас се намира в собствените ни ръце. Трудностите, срещу които не се изправим в този живот, ще посрещнем в следващия. Не можем да виним Бога, обществото или родителите си за собствените си несгоди, тъй като още преди този физически живот ние избираме обстоятелствата, в които да се родим, както и предизвикателствата, които в най-голяма степен ще допринесат за развитието ни. Ние оформяме физическата материя също тъй неосъзнато и без усилие, както дишаме. Телепатически всички ние възприемаме масовите идеи, от които формираме цялостната си представа за физическата реалност.

До декември 1969 г. моят съпруг Роб и аз бяхме провели над 500 сесии със Сет за период от пет години. Първата ми книга в тази сфера, „Как да развиете своите екстрасензорни способности", накратко описваше обстоятелствата, довели до моя интерес към свръхсетивното възприятие, както и експериментите, довели до срещата ми със Сет. Оттогава насетне Сет бе демонстрирал телепатични и ясновидски

способности в твърде много случаи, за да бъдат споменати. По време на сесии той беше помагал на приятели, на непознати и на ученици, и следвайки неговите напътствия, съпругът ми и аз се учим да разгръщаме потенциала си на екстрасенси.

При все това, аз не съм била „медиум по рождение" и не съм имала паранормален опит. Нито Роб, нито пък аз имахме каквото и да било познание по тези въпроси. Дори и след първоначалния ми ентусиазъм, възприемах всички тези явления само въз основа на сериозно себеизучаване и интелектуален анализ. Исках моите експерименти да се основават, доколкото това е възможно, на научен подход.

В резултат на това стигнах до следния извод: „Да,аз наистина говоря по време на транс от името на една личност, която твърди, че живее отвъд смъртта. Да, вие също можете да развиете собствените си екстрасензорни способности. Да, Сет действително настоява, че прераждането е факт. Обаче... обаче... обаче." Намирах идеите, представени в материалите на Сет за интригуващи, но не бях склонна да ги приема като несъмнени факти, за какъвто приемах, да речем, бекона, който ям на закуска. Сега вече знам, че те са далеч по-важни.

За мен бе равносилно на интелектуално самоубийство дори само да призная възможността Сет действително да е личност, живееща отвъд смъртта. Никъде в първата си книга не съм потвърдила, че считам Сет наистина за онова, което той твърди че е: „енергийна същност на личност, която вече не е фокусирана във физическата реалност." Наместо това аз проучвах най-различни обяснения за подобни личности, давани от една страна от психолози и парапсихолози, а от друга страна, от спиритуалисти. Никъде обаче не намерих толкова логично и последователно обяснение, каквото е даденото в самите материали на Сет.

Дотолкова бях привикнала да възприемам себе си като физическо същество, подчинено на пространството и времето, че почти отказвах да приема доказателствата от собствения си опит. Макар да бях въвлечена в най-интуитивната работа на земята, аз се стремях да оставам все по и по-обективна. Опитвах се да се върна обратно в света, който действително бях изоставила завинаги – една вселена, в която нищо не съществува извън физическото ниво, свят, в който послания от никакви други реалности или измерения не са възможни. При все това продължавахме да провеждаме сесиите със Сет два пъти седмично.

Започнах да имам преживявания извън тялото (астрални проекции), както си седях във всекидневната, говорейки от името на Сет. Сет описваше какво виждам, докато собственото ми съзнание беше на мили разстояние, в друг град или щат. Например, пазим свидетелствата на двама братя от Калифорния, потвърждаващи, че Сет съвсем правилно е описал техния дом и квартал, докато аз говорех от негово име в Елмира, щата Ню Йорк, на три хиляди мили оттам. Трудно бих могла да отрека тези факти.

След публикуването на предишната ми книга започнаха да идват писма от непознати с молби за помощ или съвет. В крайна сметка се съгласих да проведа няколко сесии за най-нуждаещите се, макар отговорността да ме плашеше. Хората, които участваха, не присъстваха на сесиите, тъй като живееха в други части на страната; при все това те казаха, че съветът им е помогнал; получената информация, засягаща конкретните обстоятелства, бе вярна. Сет често тълкуваше сегашните трудности като резултат от нерешени проблеми в минали прераждания, и даваше конкретни съвети как хората биха могли да използват способностите се, за да се изправят срещу тези предизвикателства.

Преди това имах подозрението, че съобщенията за пре-

раждания са плод на моята фантазия, породен от собственото ми подсъзнание. Всъщност, когато всичко това започна, аз изобщо не бях сигурна, че можем да преживеем смъртта дори само веднъж, какво остава за отново и отново.

Роб и аз едва ли бихме могли да бъдем наречени религиозни в консервативния смисъл. Не сме ходили на църква от години, освен за да присъстваме на венчавки или погребения. Бях отгледана като католичка, но колкото повече порастван, толкова по-трудно ми беше да приема Бога на моите предци. Иронията ми нашепваше, че Той е също толкова мъртъв, колкото и те. Раят, в който вярвах като дете, в юношеството ми изглеждаше като плоска пародия на смисъла на живота. Та кой би искал да седи и да пее химни на Бог-Отец, дори и Той наистина да съществува; пък и кой разумен Бог би изисквал подобно непрестанно благоговение? Това би бил един твърде неуверен в себе си, ужасяващо човешки по рода си Бог.

Алтернативата, адският огън, беше също толкова неправдоподобна. Въпреки това, традиционният Бог на предците ни явно си седеше без никакво угризение заедно с благословените в рая, докато дяволът изтезаваше останалата част нещастни мъртъвци. Реших, че такъв Бог е за изхвърляне. Не бих Го търпяла за приятел. По същата причина Той не се беше отнесъл добре и към сина си, както разказва историята. Но Исус поне може да бъде уважаван, мислех си. Той е бил тук, знае как стоят нещата.

Още преди да стана на двадесет, аз бях загърбила този архаичен Господ, Дева Мария и цялото сборище светци. Раят и адът, ангелите и дяволите бяха уволнени. Тази група от химикали и атоми, която наричах „аз", не би се хванала в подобни капани – поне не в такива, които бих разпознала.

Миналото на Роб беше различно. Родителите му изповядваха някакъв тип социално протестантство с възхити-

телно наивни догми. Най-общо казано, Господ обича малките момченца и момиченца с колосани блузки, приемливо местожителство, лъснати обувки и бащи, които изкарват добри пари; няма да е лошо също така и майките им да пекат курабийки за родителско-учителската асоциация.

Никой от нас двамата не беше огорчен от подобни привидни несправедливости от страна на Господ, понеже не Му отделяхме чак такова внимание. Аз си имах моята поезия; Роб, който е художник, си имаше своето рисуване. И двамата усещахме силно чувство на свързаност с природата. Затова никой не беше по-изненадан от мен самата, когато изведнъж започнах да говоря от името на някой, който вероятно бе надживял смъртта. От време на време сама се сгълчавах, мислейки си, че дори на моята ирландска баба би ѝ дошло в повече да приеме съществуването на призраци във всекидневната – а бях свикнала да я смятам за суеверна! Една оцеляла душа беше част от глупостите на възрастните, за които си мислех, че съм надживяла, благодарение на образованието си, на пъргавия си ум и на една добра доза вродено бунтарство. Отне ми известно време да открия, че съм била точно толкова предубедена срещу идеята за живот след смъртта, колкото някои други вярваха в нея. Вече разбирах, че докато се гордеех с широкия си мироглед, гъвкавостта на ума ми се е простирала единствено до идеи, отговарящи на собствените ми предварителни представи. Сега знам, че човешката личност притежава далеч по-необхватна реалност, отколкото сме готови да ѝ припишем. *Някой* е сътворил над петдесет тетрадки удивителен материал и дори в най-скептичните си мигове аз бях принудена да призная, че сесиите и материалът са реалност. Обхватът, качеството и теориите в материала ни грабнаха почти незабавно.

И Роб, и аз сме убедени, че материалите на Сет изблик-

ват от източник отвъд мен самата, и че е в много по-малка степен изопачен от банален, шаблонен символизъм, отколкото останалите паранормални текстове, на които сме попадали. Сет казва, че материалът е бил даван от него и от други, в различни времена и места, но че се дава отново по нов начин за всяко следващо поколение през вековете. Читателят ще трябва сам да отсъди, но лично аз приемам теориите му за валидни и значими.

Още повече, загадката за личности, подобни на Сет – ако искате ги наричайте „обсебващи призраци", ако искате „демони" (както е сторил Сократ) – е занимавала човечеството през вековете. Явлението далеч не е нещо ново. Като разказвам своята собствена история и представям материала, аз се надявам да хвърля известна светлина върху природата на подобни преживявания и да покажа, че човешката личност притежава способности, в които тепърва предстои да се проникне, както и други начини да се сдобива с познание, различни от онези, до които обичайно прибягва.

Материалите на Сет напълно промениха моите представи за природата на реалността и засилиха чувството ми за самоличност. Аз вече нямам усещането, както беше преди, че човек е роб на времето, на болестите, на тленното и на произвола на вградените деструктивни наклонности, над които няма власт. Чувствам, че владея собствената си съдба както никога досега и че вече не съм водена от модели, заложени в подсъзнанието ми още от детството.

В никакъв случай не искам да кажа, че се чувствам напълно освободена от всяка тревога и страх, а единствено че сега вече знам, че притежаваме свободата да променяме себе си и обкръжението си, и че в основата си самите ние създаваме обстановката, на която след това реагираме. Вярвам, че ние творим собствената си реалност – и сега, и след смъртта.

Целта на тази книга е да ви запознае със Сет и с материалите на Сет. Макар Сет да се появи само веднъж във физическа материализация, Роб го видя достатъчно ясно, за да нарисува неговия портрет, който виси във всекидневната ни (вж. Приложението с илюстрациите). Посредством мен, Сет сътвори един ръкопис от над пет хиляди машинописни страници за по-малко от пет години. Познавам множество хора, които не са написали толкова през целия си живот. Въпреки това, моята работа продължава: откакто започнаха сесиите, съм написала две книги (без да броим тази), два сборника с поезия, както и дузина кратки разказа. Сет определено не е откраднал нищичко от моята творческа енергия за свои собствени цели.

Първите глави на настоящата книга ще разкажат за появяването на личността на Сет и за въздействието, което това оказа върху живота ни, докато се опитвахме да проумеем какво се случва. Изведнъж се оказа, че започнах да преживявам неща, които считах за почти невъзможни. Никога в живота си не се бяхме озовавали така уловени между любопитството и предпазливостта, така заинтригувани и озадачени.

В първите глави ще бъдат включени освен това и откъси от някои от ранните сесии, понеже тогава идеите на Сет бяха също така нови и странни за нас, както самите сесии. Но главното ударение ще бъде върху самата история още от първия спиритически сеанс, през първия миг, в който стреснах Роб и самата себе си, говорейки от името на Сет; и върху промяната в отношението, ни докато събитията се разгръщаха. Ще включа също примери за ясновидските способности на Сет.

Съдържанието на книгата ще обхваща идеи на Сет по различни въпроси, такива като живота след смъртта, прераждането, здравето, природата на физическата реалност,

концепцията за Бога, сънищата, времето, самоличността и възприятието. Уверена съм, че тези откъси от самия материал, както и някои подбрани четива за прераждането, ще помогнат на повечето читатели по-добре да разберат себе си и ситуациите, в които се оказват. Надявам се теориите на Сет за здравето да облагодетелстват всичките ми читатели, а материалът за личността да помогне на всекиго да открие за себе си многоизмерната реалност, която му принадлежи по право.

Ще бъдат разгледани философските и психологически заключения за контактьорството и за екстрасензорното възприятие като феномен, възможните източници на материалите на Сет, наред с някои въпроси, засягащи независимото съществуване на Сет. Ще предам също и съвета на Сет по отношение на развиването на екстрасензорни способности.

Вероятно някой запознат с литературата за медиумите и паранормалните преживявания би бил по-добре подготвен за тези събития, отколкото се оказах аз, но не бих ги пропуснала за нищо на света.

Глава Първа

Ние се запознаваме със Сет

Обстоятелствата, довели до сесиите със Сет, все още ме изненадват. Не се бях оставила на течението в търсене на цел и смисъл на живота. Тъкмо излезе първият ми роман, макар и с меки корици, и всичките ми сили бяха насочени към това да стана добра писателка и поетеса. Считах документалната литература за сфера на журналистите, а не на творците. Мислех, че животът и работата ми са планирани, пътят ми – установен. И ето че пиша третата си документална книга.

1963 година обаче се оказа трудна за нас. Роб имаше сериозни проблеми с гърба и рядко се чувстваше достатъчно добре, че да рисува, след като се върнеше от работа. Аз не успявах да формулирам концепцията за следващата си книга. Старото ни домашно куче, Миша, умря. Вероятно, тези обстоятелства ме накараха по-ясно да осъзная човешката уязвимост, но, от друга страна, много хора са имали тежки периоди, без това да е довело до появата на паранормални способности. Може би, без да подозирам, бях достигнала

до точка на криза и екстрасензорните ми способности се пробудиха в резултат на вътрешна нужда.

Но тогава подобни неща и през ум не ми минаваха. Доколкото знам, никога не бях имала контактьорска опитност в живота си, нито пък познавах някой, който е преживявал нещо подобно. Нищо в миналото ми не ме беше подготвило за смайващата вечер на 9 септември 1963, но въпреки това аз съм уверена, че именно това събитие провокира сесиите и срещата ми със Сет.

Беше прекрасна есенна вечер. След вечеря аз седях край старата маса във всекидневната, както правех винаги, и пишех стихове. Роб рисуваше в студиото, през три стаи. Извадих писалка и хартия и се настаних с деветата или десетата си чаша кафе за деня, и с цигарите си. Уили, котаракът, дремеше на синия килим.

Онова, което последва, беше като наркотично опиянение без наркотик. Ако някой тайно ми беше пробутал хапче ЛСД, преживяването не би могло да бъде по-удивително. Всичко си беше наред и изведнъж в следващия момент в главата ми със страхотна сила нахлу фантастична лавина от абсолютно нови идеи, като че черепът ми беше приемник, включен на непоносими децибели. През този канал нахлуваха не само идеи , но и усещания, интензивни и пулсиращи. Бях настроена, включена – наречете го както искате – *свързана* към някакъв невероятен източник на енергия. Дори нямах време да повикам Роб.

Имах усещането, че физическият свят, тънък като салфетка, покрива безграничните измерения на реалността, и аз внезапно бях хвърлена през салфетката със силен раздарящ звук. Тялото ми седеше край масата, ръцете ми бясно записваха думите и идеите, профучаващи през главата ми. При все това сякаш се намирах някъде другаде, едновременно пътувайки през нещата. Преминах с падане през

едно листо, за да видя как се открива една цяла вселена; сетне се върнах обратно, притеглена от нови перспективи.

Усещах как знанието сякаш се присажда в самите клетки на тялото ми, така че да е невъзможно да го забравя – знание дори и в червата, биологична духовност. Беше по-скоро усещане и знаене, отколкото интелектуално познание. В същото време си спомних, че предишната нощ сънувах нещо, което бях напълно забравила, но в него се случваше точно такова преживяване. И знаех, че двете са свързани.

Когато дойдох на себе си, се намерих да драскам нещо, което очевидно беше предвидено за заглавие на всички тези странни нахвърлени бележки: *„Физическата вселена като претворяване на идеи"*. По късно в материалите си Сет щеше да развие тези идеи, но по онова време не го знаех. В една от ранните сесии Сет каза, че това е бил първият му опит да се свърже с мен. Знам само, че ако бях започнала да говоря от името на Сет онази вечер, щях да бъда ужасена.

Тогава не знаех какво се беше случило, но въпреки това усещах, че животът ми внезапно се е променил. Думата „откровение" се мярна в ума ми; опитах се да я пропъдя, обаче беше уместна. Просто се боях от този термин и от мистичния му смисъл. Познавах вдъхновението от своите творби, но това толкова се отличаваше от обикновеното вдъхновение, колкото птицата от червея!

Идеите, които бях „получила", бяха също толкова стряскащи. Те преобръщаха надолу с главата всичките ми схващания. Същата сутрин, а и всяка сутрин допреди това, бях сигурна в едно: че човек може да разчита на физическата реалност. Тя може понякога и да не ти се нрави, но зависиш от нея. Можеш да променяш идеите си спрямо нея, ако искаш, но това по никакъв начин няма да промени реалността. Сега вече никога нямаше да мога да се чувствам по този начин.

По време на онова преживяване аз разбрах, че ние оформяме физическата материя, а не обратното; че нашите сетива ни показват само една триизмерна реалност от безграничните измерения, които просто не можем да възприемем; че можем да се доверяваме на сетивата си само дотам, доколкото да не задаваме въпроси, надхвърлящи ограничения обхват на познанието им.

Нещо повече: аз не знаех, например, че всичко притежава собствено съзнание. Сега ненадейно *усещах* фантастичната виталност, присъстваща даже в неща, които преди съм считала за неодушевени. Един пирон стърчеше от перваза на прозореца и аз преживях съвсем за кратко съзнанието на атомите и молекулите, които го изграждаха.

Въпреки всичките ми предишни представи и напук на здравия ми разум, аз разбрах, че времето не е последователност от мигове, подобни на щипки, закачени една до друга по въже, а че цялото битие съществува в някакъв вид вечно настояще. Всичко това бе записано толкова бързо – аз все още пазя този ръкопис. Дори и сега той ме изпълва със същото онова чувство на откритие и откровение.

Ето няколко цитата от ръкописа:

„Ние сме индивидуализирани частици енергия, материализирани във физическото съществуване, за да се научим да създаваме идеи от енергията и да ги претворяваме така, че да станат физически (това е претворяването на идеи). Ние проектираме идеи върху даден предмет, за да можем да боравим с него. Но самият предмет е материализираната мисъл. Това физическо проявление на идеята ни дава възможност да познаем разликата между „аза", който мисли, и самата мисъл. Претворяването на идеи учи „аза" какво представлява самият той, показвайки му собствените му произведения на физическо ниво. С други думи, ние се учим, като наблюдаваме собствените си творения. Узнава-

ме какви са силата и въздействието на идеите, като ги претворяваме във физически реалности; научаваме се и какво е отговорност в прилагането на творческата енергия...

Същността е самият аз, безсмъртен, нефизически. То общува на енергийно ниво с останалите същества и разполага с почти неизчерпаем източник на енергия. Индивидът е частица от цялостния аз, която успяваме да изразим физически...

Окото проектира и фокусира вътрешния образ (идея) във физическия свят по същия начин, както кинокамерата предава изображението върху екрана. Устата произвежда думи. Ухото произвежда звуци. Трудността в разбирането на този принцип се дължи на факта, че ние приемаме за даденост съществуването на образите и звуците, които сетивата просто да интерпретират. Всъщност сетивата са творческите канали, посредством които идеята получава материален израз.

Основната идея е, че сетивата са развити не с цел да възприемаме вече съществуващия материален свят, а да го сътворяваме..."

Тези идеи бяха само пробен камък за онова, което щеше да последва по-късно. Ръкописът в крайна сметка изпълни стотина страници, включително новите дефиниции на стари термини. Например: „Подсъзнателното е врата, през която идеите проникват в съзнателния разум на индивида. То свързва същността с индивида... Физическото тяло е материална структура на представата на същността за себе си съобразно свойствата на материята... Инстинктът е минималната способност за претворяването на идеи, необходима за физическо оцеляване... Настоящето е очевидната точка на появяване на дадена идея във физическата материя."

Считам, че това преживяване и ръкописът бяха *разширение* на творческите подсъзнателни процеси, стоящи зад

всеки съзидателен акт: творческата енергия внезапно се събужда и се издига до почти невероятни висини. В онази вечер бе генерирана достатъчно енергия, за да промени посоката на целия ми живот, както и живота на съпруга ми. По тази причина смятам, че подобни преживявания са от изключителна психологическа значимост. Сигурна съм, че това събитие провокира появата на собствените ми неподозирани способности на „екстрасенс" и стана причината за създаването на материалите на Сет.

Очевидно бях достигнала точката, в която тези способности бяха готови да се разкрият, и те го сториха. Заради предходния ми опит като писател, те избликнаха чрез думи, вместо, да речем, чрез видения; и по начин, който не би ме изплашил прекалено силно.

Тук също така бих искала да спомена, че вярвам, че екстрасензорните способности сами по себе си са проявление или разширение на творческите заложби, присъщи на всеки един от нас, и затова са по-скоро нормални, отколкото свръхестествени. Както ще видите по-късно, аз действително считам, че тези способности са свойствени за една друга страна на нашата личност, с която сме относително незапознати. Следователно, мисля, че естествените творчески способности, когато бъдат развити, ни настройват към възприемането на други измерения на реалността.

Вследствие на тази случка дори обичайните ми субективни преживявания започнаха да се променят. Съвсем скоро след това аз започнах да си спомням сънищата си – внезапно и без никаква видима причина. Беше като да открия един втори живот. Не стига това, ами и в следващите два месеца на два пъти сънувах много ярки пророчески сънища, което, доколкото знам, ми се случваше за първи път.

Естествено, любопитството ни беше възбудено. В един вестникарски павилион забелязахме една книга за екстра-

сензорно възприятие. Думите „Ясновидски сънища" изпъкваха на корицата и ние я купихме. По това време аз също търсех идея за нова книга и Роб даде предложението, което щеше да ни отведе все по-далеч от живота, който винаги сме познавали.

Книжлето, което тъкмо бяхме купили, лежеше на масичката за кафе помежду ни докато разговаряхме. „Имам нахвърляни планове за три романа, но нито един не ме удовлетворява."

Роб вдигна книжката и рече шеговито: „Защо не напишеш книга за екстрасензорното възприятие?"

„Скъпи, ти не си на себе си! Защото не знам нищичко за екстрасензорното възприятие, затова. Още повече това не е художествена литература. Аз никога в живота си не съм писала друго освен романи и поезия."

„Знам," каза Роб, „Сънищата те интересуват, особено след онези двата. А как наричаш онова преживяване от миналия месец? Освен това, книгите, които сме виждали, разказват само за известни екстрасенси. Ами обикновените хора? Ами ако всеки един от тях има тези заложби?" Аз се вторачих в него. Той стана съвсем сериозен: „Не би ли могла да проведеш серия експерименти и да пробваш? Използвай себе си като опитно зайче."

Изразена по такъв начин, идеята на Роб имаше смисъл. Можех да изследвам онова, което ме интригува в момента, а в същото време да напиша и книга.

Започнах още на следващия ден. В рамките на една седмица разработих група експерименти, чиято цел беше да се открие дали обикновеният човек би могъл да развие екстрасензорни способности. Нахвърлях в общи линии съдържанието на книгата и го изпратих на моя издател, без да храня кой знае какви големи надежди.

Донякъде се изненадах, когато той отвърна бързо и

доста ентусиазирано. Онова, което искаше, бяха три или четири примерни глави. Роб и аз се зарадвахме, но бяхме и ужасени, докато преглеждахме заглавията на главите за книгата, които бях изредила: „Любителски сеанс", „Телепатията - факт или измислица", „Как да направим спиритичен сеанс".

„Ами, захващай се", каза Роб през смях.

„Ти и твоите предложения!" отвърнах. Но вече наистина имах нещо наум. Никога не бях ходила при екстрасенс. Никога не бях имала телепатично преживяване, никога не бях виждала дъска за спиритически сеанси. От друга страна, мислех си, какво имам да губя? (Не ми отне много време да си спомня, че навремето именно друго едно предложение на Роб ме беше тласнало към художествената литература.)

Така че започнахме. Спряхме се най-напред на дъската за спиритически сеанси, защото ни се видя най-малко сложна от останалите експерименти. Хазяйката ни намери една дъска на тавана и ние я взехме назаем. Действително, и двамата се чувствахме леко неловко първите няколко пъти, когато изпробвахме дъската. Настройката ми беше: „Нека да отхвърлим това, че да стигнем до нещата, които наистина ни интересуват - телепатията и ясновидството." Нищо чудно, че първите ни опити бяха пълен провал.

Третият път, когато пробвахме, малкият показател найсетне започна да се движи под върховете на пръстите ни. Той изписваше послания от името на Франк Уитърс (името не е истинско), живял в Елмира и умрял някъде през четиридесетте години на XX в.

Ето някои примери. Роб задаваше въпросите. Показателят изписваше отговорите.

„Бихте ли ни казали годината на вашата смърт?"

1942

„Познавахте ли някой от нас?"
НЕ

„Бяхте ли женен?"
ДА

„Съпругата ви жива ли е или мъртва?"
МЪРТВА

„Как беше малкото ѝ име?"
УРСУЛА

„Как беше фамилията ѝ?"
АЛТЕРИ

„Каква беше вашата националност?"
АНГЛИЧАНИН

„Каква беше нейната националност?"
ИТАЛИАНКА

„Коя година бяхте роден?"
1885

Бяхме изненадани, че дъската проработи. Мислех, че е много смешно - двама пораснали люде гледат как показателят снове насам-натам по плота - и ние не го взехме твърде на сериозно. Защото никой от нас, разбира се, не вярваше в живота след смъртта, още повече пък в съзнателен живот, способен да комуникира. По-късно действително научихме, че мъжът с това име наистина е живял в Елмира и е починал през четиридесетте - това донякъде ме стресна. Много повече обаче ни интересуваше да от-

крием какво кара показателя да се движи, отколкото посланието, което предава.

Следващият път, когато опитахме отново няколко дни по-късно, Франк Уитърс каза, че е бил войник в Турция в един свой живот и настоя (чрез дъската), че познавал Роб и мен в град, наречен Триев, в Дания, в друг един живот. Той спомена дати и места, но също така подчерта, че Триев вече не съществува.

После, на 8 декември 1963 г., ние отново седяхме край дъската, чудейки се дали ще проработи или не. Беше приятна вечер, в стаята беше топло. През прозореца се виждаше падащия сняг. Тогава внезапно показателят започна да се движи толкова бързо, че едва успявахме да го удържим.

Роб зададе въпросите, след това поспряхме за малко, докато той записваше отговорите, които показателят посочваше. По време на предишните сесии Франк Уитърс бе отвръщал простичко, с една-две думи. Сега отговорите бяха по-дълги и имаха друг характер. Атмосферата в стаята беше някак различна.

„Имаш ли какво да ни кажеш?" попита Роб.

СЪЗНАНИЕТО Е КАТО ЦВЕТЕ С МНОГО ЛИСТЕНЦА, отвърна показателят.

В предишните няколко послания Франк Уитърс настояваше върху истинността на прераждането, затова Роб каза: „Какво мислиш за различните си прераждания?"

ТЕ СА КАКВОТО СЪМ АЗ, НО АЗ ЩЕ БЪДА ПОВЕЧЕ. ИГРОСЛОВИЦА: ЦЯЛОТО Е СБОР ОТ НЕГОВИТЕ СТРАСТИ.

Това беше първият път, когато показателят изписа пълно изречение. Аз се засмях.

„Всичко това подсъзнанието на Джейн ли го казва?" попита Роб.

ПОДСЪЗНАНИЕТО Е КОРИДОР. КАКВО ЗНАЧЕНИЕ ИМА ПРЕЗ КОЯ ВРАТА МИНАВАШ?

„Може би е *твоето* подсъзнание," казах на Роб, но той вече задаваше следващия въпрос:

„Франк Уитърс, бихме ли могли за в бъдеще да се обръщаме към теб с конкретни въпроси?"

ДА. ПРЕДПОЧИТАМ ДА НЕ БЪДА НАРИЧАН ФРАНК УИТЪРС. ТОЙ НЕ БЕШЕ КОЙ ЗНАЕ КОЛКО КОЛОРИТНА ЛИЧНОСТ.

Роб и аз се втренчихме един в друг; това наистина беше откачено, а показателят се движеше все по-бързо и по-бързо. Роб изчака за миг, сетне попита: „Как предпочиташ да те наричаме?"

ЗА БОГ ВСЯКО ИМЕ Е НЕГОВОТО ИМЕ, изписа показателят.

Виж ти, Уитърс се оказа религиозен! Аз завъртях очи и се престорих, че гледам през прозореца.

„Но все пак ние се нуждаем от някакво име, което да използваме в разговорите с теб," каза Роб.

МОЖЕТЕ ДА МЕ НАРИЧАТЕ КАКТО ПОИСКАТЕ. АЗ НАРИЧАМ СЕБЕ СИ СЕТ. ТОВА ПОДХОЖДА НА САМИЯ МЕН, ПОДХОЖДА НА ЛИЧНОСТТА, КОЯТО ПО-ЯСНО ПОЧТИ СЪОТВЕТСТВА НА ЦЯЛОСТНИЯ АЗ, КОЙТО СЪМ, ИЛИ КОЙТО СЕ СТРЕМЯ ДА БЪДА. ДЖОУЗЕФ Е ТВОЯТ ЦЯЛОСТЕН АЗ, ПОВЕЧЕ ИЛИ ПО-МАЛКО ОБРАЗЪТ НА СБОРА ОТ ТВОИТЕ РАЗЛИЧНИ ЛИЧНОСТИ В МИНАЛОТО И В БЪДЕЩЕТО.

Всичко това беше изписано толкова бързо, че едва успявахме да удържим пръстите си върху показателя. Без да искам се наведох по-близко. Тилът ми настръхна. Какво се случва?

„Можеш ли да ни кажеш повече?" попита Роб. „След като ме наричаш Джоузеф, как наричаш Джейн?"

РЪБЪРТ.

Ние отново се спогледахме. Направих гримаса. „Би ли изяснил това малко повече?" каза Роб.

КАКВО ДА ИЗЯСНЯ? - отвърна показателят.

„Ами, звучи ни странно това име. Не мисля, че и на Джейн ѝ харесва."

СТРАННО ЗА СТРАННИТЕ.

Последва пауза. Нито знаехме какво да питаме, нито как да продължим. Най-сетне Роб каза: „Можеш ли да ми кажеш защо имах целия този проблем с гърба по-рано през тази година?"

ПЪРВИ ГРЪБНАЧЕН ПРЕШЛЕН НЕ КАНАЛИЗИРА ЖИЗНЕНАТА СИЛА ПРЕЗ ОРГАНИЗМА. БЛОКИРАН ОТ СТРАХОВЕ, ПРИЩИПАНИ НЕРВИ. ОТПУСКАНЕТО НА ДУХА ПОЗВОЛЯВА НА ФИЗИЧЕСКИЯ ОРГАНИЗЪМ ДА СЕ ОТПУСНЕ, ОСВОБОЖДАВА НАПРЕЖЕНИЕТО.

Това са само някои откъси от първата сесия със Сет. (Няколко седмици по-късно Роб отново имаше проблеми с гърба и отиде на хиропрактор, който му каза, че първият му гръбначен прешлен е изкривен.) Сесията продължи до след полунощ, а после останахме още, за да поговорим за нея.

„Може би той е част от подсъзнанието и на *двама* ни по начин, който не разбираме," казах.

„Може би," отвърна Роб, а после добави ухилен: „А може пък *наистина* да е някой, който живее след смъртта."

„Стига бе, скъпи," рекох аз донякъде с отвращение. „Впрочем, каква би била целта му? Ако съществуват призраци, сигурно имат какво друго да правят, вместо да бродят насам натам и да местят показателя на дъската за спиритични сеанси."

„Какво казваш, Ръбърт?" попита Роб. Щях да го цапардосам по главата.

Добре, Сет имаше цел: да предаде материалите, което вече извършва с точността на часовник два пъти седмично през последните пет години. Но тогава ние не го знаехме.

Макар да провеждахме четвъртата си сесия на дъската за спиритически сеанси, това беше първата ни сесия със Сет.

Следващите две бяха доста подобни, с изключение на един озадачаващ елемент: аз започнах да предугаждам отговорите на дъската. Това ме смущаваше безкрайно, неспокойството ми растеше. На следната сесия – четвъртата със Сет – чух думите в главата си във все по-нарастващо темпо, и то не просто изречения, ами цели абзаци още преди да бъдат изписани.

Следващата сесия започна като останалите. През следобедите работех в една художествена галерия и след като приключех с миенето на чиниите, а Роб свършеше с рисуването си за деня, изваждахме дъската.

„Защо Джейн е донякъде резервирана по отношение на нашия контакт с теб?" запита Роб, след като се бяхме настанили. „Мога да кажа, че не е особено ентусиазирана."

ОБЕЗПОКОЕНА Е, ПОНЕЖЕ ПОЛУЧАВА ПОСЛАНИЯТА МИ ПРЕДИ ДА БЪДАТ ИЗПИСАНИ. ТОВА БИ ПРИТЕСНИЛО И ТЕБ, АКО БЕШЕ НА НЕЙНО МЯСТО.

„Но защо това да е причина за безпокойство?" попита Роб с понякога, бих казала, удивително престорена наивност.

ПО-СМУЩАВАЩО Е.

„Защо?" настояваше Роб.

ДЪСКАТА Е НЕУТРАЛНА. ПОСЛАНИЯТА В ГЛАВАТА НЕ СА.

Междувременно бяхме споменали на един наш приятел, Бил Макдонъл, с какво се занимаваме. В замяна Бил ни разказа за едно привидение, което бил зърнал няколко години преди това докато бил студент по рисуване. Никога дотогава не беше споменавал подобно нещо. Сега Роб попита какво е видял Бил.

ЧАСТИЦА ОТ СОБСТВЕНАТА СИ СЪЩНОСТ, СВОЯ

ИДЕНТИЧНОСТ ОТ МИНАЛОТО, СДОБИЛА СЕ ЗА МОМЕНТ С НЕЗАВИСИМОСТ НА ВИЗУАЛНО НИВО. ПОНЯКОГА СТАВАТ ТАКИВА ПРОПУСКИ.

„Образът съзнавал ли е присъствието на Бил?"

Едва чух как Роб задаваше въпроса. По време на цялата сесия долавях думите в главата си, преди да бъдат изписани, и изпитвах подтика да ги изговарям. Сега този импулс ставаше все по-силен, а аз все по-решително му се съпротивлявах. При все това бях ужасно любопитна. В крайна сметка, какво би могло да се случи? Нямах представа – а това ме правеше дори още по-любопитна.

Показателят започна да посочва отговора на въпроса на Роб:

ПО НЯКАКЪВ СКРИТ НАЧИН ВСИЧКИ ФРАГМЕНТИ ОТ ЛИЧНОСТТА ПРИСЪСТВАТ В СЪЩНОСТТА, ЗАЕДНО СЪС СВОИТЕ ИНДИВИДУАЛНИ СЪЗНАНИЯ...

Показателят спря. Чувствах се, като че стоях трепереща на върха на висока кула с дъска за гмуркане и се опитвам да се накарам да скоча, докато какви ли не хора чакат нетърпеливо зад гърба ми. Това всъщност бяха думите, които напираха в мен и които сякаш се втурваха в главата ми. По някакъв налудничав начин аз ги усещах как се трупат – купища съществителни и глаголи в главата ми – и заплашваха да засипят всичко останало, ако не ги изговоря. И без въобще да знам как, нито пък защо, аз отворих уста и ги пуснах навън. За първи път започнах да говоря от името на Сет, продължавайки изречението, изписало се на дъската само миг преди това.

„Когато Бил е видял привидението и е разпознал присъствието му, самият фрагмент като че ли е сънувал. Същността действа чрез своите фрагменти по начин, който вие бихте назовали подсъзнателен – т.е. без съзнателно да ги насочва. Същността предоставя на фрагментите независи-

мо съществуване, и малко или много забравя за тях. Когато се появи моментен пропуск в контрола, двете застават лице в лице. За същността е също толкова невъзможно да овладява фрагментните личности, колкото за съзнателния разум да контролира ударите на сърцето в тялото."

Внезапно думите престанаха. Вторачих се в Роб.

„Ти чуваш ли се?" попита той.

Кимнах, удивена. „Смътно, като че в главата ми тече някакво радиопредаване от друга станция." Замълчах и поставих отново пръстите си на показателя с мисълта, че за тази вечер ми стига толкова говорене – или каквото и да беше това.

„Сет, би ли потвърдил предаденото от Джейн послание?" попита Роб.

ДА. ТОВА БИ СЛЕДВАЛО ДА Я НАКАРА ДА СЕ ЧУВСТВА ПО-ДОБРЕ.

Отдъхнах си за кратко; показателят отново поемаше съобщенията. Обаче Роб зададе следващ въпрос:

„Възможно ли е тогава както си върви по улицата човек да срещне фрагмент от себе си?"

Показателят започна да отговаря:

„РАЗБИРА СЕ. ЩЕ СЕ ПОСТАРАЯ ДА ИЗМИСЛЯ ПОДХОДЯЩА АНАЛОГИЯ, ЗА ДА ИЗЯСНЯ ТОВА. ДОРИ МИСЛИТЕ, НАПРИМЕР, СА ФРАГМЕНТИ, МАКАР И В РАЗЛИЧЕН ПЛАН..."

Думите отново профучаваха в главата ми, докато малкият показател ги изписваше бавно и методично. Спомням си неописуемото нетърпение, след което довърших посланието на висок глас: „Те трябва да бъдат преведени във физическата реалност. Друг вид фрагменти, наречени частици от личността, действат независимо, макар и да се намират под покровителството на същността."

Думите за пореден път просто секнаха. Този път бях ре-

шена да не допусна същото да се случи отново, докато не си отделя време да го осмисля, и казах това на Роб. Все пак се разбрахме да проверим чрез дъската. „Отговорът на Джейн верен ли беше, Сет?" попита Роб.

ДА, отвърна показателят. ТЯ СЕ ПЕРЧИ, ЧЕ НЕ ТРЯБВА ДА ЧАКА ПОКАЗАТЕЛЯТ ДА ИЗПИШЕ ОТГОВОРИТЕ.

„Радвам се, че някой мисли така," казах на Роб. Обаче сега, когато отново се върнахме на сигурния метод с дъската, любопитството пак започна да напира в мен. Казах на Роб да попита дали единият от нас може сам да работи със стрелката, и стрелката предложи да пробваме. Роб постави ръце на него и зададе въпрос, но той едва потрепна.

Тогава и двамата отново докоснахме показателя. „Какво мислиш за това, Сет?" попита Роб.

НЕ Е НИКАК ДОБРЕ. ВСЯКАКВИ КОНТАКТИ ОТ ТВОЯ СТРАНА МОЖЕ БИ ЩЕ ВКЛЮЧВАТ ВЪТРЕШНА ВИЗУАЛНА ИНФОРМАЦИЯ. ДЖЕЙН НАЙ-ВЕРОЯТНО ЩЕ МОЖЕ ДА МЕ ВЪЗПРИЕМА ДИРЕКТНО. В КОЙТО И ДА Е ОТ СЛУЧАИТЕ КОНТАКТЪТ НЕ Е ВЪЗМОЖЕН ПО ВСЯКО ВРЕМЕ. ЗА ВАС ТОВА ЩЕ БЪДЕ ПО-ОБЪРКВАЩО, ОТКОЛКОТО ЗА МЕН.

„Хмм," каза Роб. Засмяхме се и в крайна сметка приключихме сесията.

Не знам какво би си помислил Роб, ако беше разбрал какво има предвид Сет под „вътрешна визуална информация"; като пиша това сега, внезапно си спомних, че той беше доста изненадан, когато първите няколко нови вътрешни визии се появиха с необикновена яснота. Ще опиша това по-късно. Тази вечер, разбира се, бяхме развълнувани найвече от моето преживяване с говоренето. Ако знаех как ще се увеличи то още в следващата сесия, вероятно, щях да съм с разбити нерви.

В действителност следващия месец ни очакваше толко-

ва стряскащо преживяване, че едва не прекратихме цялото занимание. Въпреки това същевременно се чувствахме безгрижни. Ако този свят и реалността бяха по-големи, отколкото подозирахме, ние определено искахме да го открием. И все още го преоткриваме, защото дори сега в сесиите изплуват нови неща. Материалите на Сет продължават и ние все още имаме безброй въпроси, на които искаме отговор.

И така, на 8-ми декември Сет ни се представи. На 15-ти говорих за първи път от негово име. Скоро, напълно изоставила зависимостта от дъската, неговата личност започна да изразява себе си с все по-голяма свобода. Процесът беше вълнуващ за наблюдение. По тази причина ще отделя известно място на ранните сесии, за да можете да се запознаете с материалите така, както ги даваше Сет, и да видите как той се оформя като независима личност.

Глава Втора

Виденията от Йорк Бийч – „фрагментарните" личности

Бях доста нервна преди следващата сесия. Имах един особено изтощителен ден в галерията, Роб също беше уморен. Обаче той бързо се освежи, защото ми се наложи да говоря от името на Сет повече от два часа. Тази сесия беше доста стряскаща и по друга причина – информацията сама по себе си беше същото толкова изненадваща, колкото и начинът, по който я изговарях.

Както и преди, почти незабавно чух думите в главата си, но настоявах да започнем с дъската. Показателят помръдна, преди някой от нас да е промълвил и дума. ДА. ДОБЪР ВЕЧЕР.

Роб се прозя, а стрелката изписа: НАДЯВАМ СЕ, НЕ Е ЗАРАДИ КОМПАНИЯТА.

Роб се разсмя и рече: „Сет, растенията и дърветата фрагменти ли са?"

Показателят започна да се мята по дъската. В ЕДИН

СМИСЪЛ ВСИЧКИ НЕЩА БИХА МОГЛИ ДА БЪДАТ НАРЕЧЕНИ ФРАГМЕНТИ... обаче думите се забиваха в главата ми и след като първите няколко изречения бяха изписани, аз изпитах онова чувство на потъване и отпускане в неизвестното. Тогава отново започнах да говоря вместо Сет: „Но има различни видове. Фрагментите на личността се различават от останалите по това, че могат да направят така, че от самите тях да се формират други фрагменти..."

Роб каза, че изглежда,сякаш чета от някакъв невидим ръкопис. Очите ми бяха широко отворени. На този етап тотално отказвах да ги затворя, нито пък исках да седна. Каквото и да се случеше, аз щях да го посрещна изправена на краката си, за да мога да имам удобна изходна позиция за бягство през вратата, ако нещо ме притесни.

Това беше доста смешно отношение, като си помисля. В действителност, докато говорех от името на Сет, аз неспирно крачех из стаята, макар че почти не осъзнавах, че го правя. Роб си водеше записки толкова бързо, колкото смогваше. Не владееше нито стенография, нито бързопис, така че изписваше всичко дословно и го напечатваше на машина на следния ден. Скоро обаче започна да развива своя собствена система от символи и съкращения.

„Индивидът във всеки даден живот може да бъде наречен фрагмент от цялостната си същност, притежаващ всички възможности на изначалната същност, макар те да остават латентни или неизползвани. Образът, който приятелят ви е зърнал, е фрагмент от неговата собствена личност. Този образ притежава всички способности на приятеля ви, скрити или не – това не знам. Подобен вид фрагмент на личността има различен произход от вашия приятел, който сам е фрагмент от собствената си същност. Този тип се нарича фрагмент на раздвоената личност или фрагмент от образа на личността. Обикновено той не може да функцио-

нира на всички нива на вашата физическа реалност.

Един индивид може изцяло да изпрати образ на личностния си фрагмент в друго ниво на съществуване, дори без да осъзнава това. Той може да се сдобие с ценна информация за онова ниво и сетне да се върне. Понякога индивидът е неспособен да асимилира това знание, нито дори да разпознае собствения си завръщащ се личностен образ. Фрагментът, видян от вашия приятел, е от такъв тип, ала толкова несвързан с приятеля ви, и толкова безсъзнателно изпратен на пътешествието си, че донесената информация най-вероятно директно е била предадена на самата същност, която е всъщност вашият приятел..."

По-късно Роб ми каза, че е имал всевъзможни въпроси, но не е искал да ме прекъсва, а ръката му вече се била уморила от водене на записки. Аз през цялото време продължавах да крача нагоре-надолу из стаята с наполовина притворени очи, препредавайки този монолог без дори следа от колебание.

„Общата тенденция е увеличената концентрация на съзнателния индивид. Тогава тези раздвоени личностни фрагменти или образи могат да бъдат следени внимателно, без да се разсейва вниманието на сегашното его. Онова, което наричате подсъзнание, изпълнява тази задача, но не кой знае колко добре, понеже никога не е било предназначено да може да фокусира ясно вниманието. Съзнанието ще се разпростре във вашата реалност. Кръгозорът му ще бъде толкова разширен, че всички личностни фрагменти, образи на раздвоена личност и индивидуални фрагменти в последователните превъплъщения ще бъдат държани в ясен фокус без напрежение. Именно към това върви еволюцията, макар и, разбира се, с бавен магарешки ход."

Продължавах неотклонно да предавам този материал от 21:00 до 21:50 часа, когато Роб получи схващане от писа-

не. Излагам тук само откъси. И двамата бяхме удивени, че съм говорила толкова дълго, изразявайки такива неясни и заплетени изречения, без каквото и да било запъване или поправка. Сетне, десетина минути по-късно, докато си почивахме, Роб каза, че ще пита дали ние някога сме виждали подобни образи на „личностни фрагменти". На мига думите бликнаха отново в главата ми и аз започнах да диктувам. Докато говорех, нямах и представа за смисъла на думите, така че нямаше как да науча какво бе казал Сет по-рано от времето на следващата почивка. Беше следният пасаж, който и двамата по-късно намерихме за изключително обезпокоителен:

„Мъжът и жената в танцувалното заведение в Йорк Бийч... бяха фрагменти от вас самите, материализация на собствените ви негативни и агресивни чувства... образите бяха оформени от кулминационната сила на вашите деструктивни енергии по онова време. Макар съзнателно да не ги разпознахте, подсъзнателно вие ги познавате добре. Подсъзнателно видяхте въплъщението на деструктивните си наклонности, и тези образи сами по себе си ви подбудиха да се борите срещу тях."

Роб веднага е разбрал за коя случка говори Сет. Как е успял да продължи да седи спокойно и да води записки, докато Сет продължаваше, е отвъд въображението ми.

В края на 1963 г., няколко месеца преди да започнат сесиите, бяхме заминали на почивка в Йорк Бийч, щата Мейн, с надеждата, че промяната на обстановката ще повлияе благоприятно на здравето на Роб. Докторът не знаеше какво не е наред с гърба му и му предложи да прекара повече време в болницата за тракция на гръбначния стълб. Вместо това ние решихме, че поне отчасти това се дължи на реакцията му към стреса, затова все пак заминахме.

През въпросната нощ отидохме в един нощен клуб в

търсене на весела атмосфера. Роб беше с непрестанни болки и, макар че не се оплакваше, не успяваше да прикрива внезапните си спазми. Тогава ненадейно забелязах една повъзрастна двойка, седяща насреща. Те наистина ме уплашиха с необичайната си прилика с Роб и мен. Нима изглеждахме така – отчуждени, огорчени – само дето по-млади? Не можех да сваля очи от тях и накрая ги посочих на Роб.

Роб огледа двойката и изстена от нов спазъм в гърба. После се случи нещо, което никой от двама ни не би могъл да обясни. За мое пълно удивление, Роб стана, сграбчи ръката ми и настоя да танцуваме. Само минута по рано той едва можеше да върви.

Аз просто го зяпнах. Никога не бяхме танцували заедно през осемте години на брака ни, а оркестърът свиреше туист – напълно непознат за нас по онова време. Роб обаче не искаше да приеме „не" за отговор. Боях се, че ще се направя на глупачка, но Роб ме завлече до дансинга. Танцувахме през останалата част от вечерта и от този момент насетне неговото физическо състояние видимо се подобри. Оттогава той започна за гледа на живота по-ведро.

Сега Сет казваше: „Гледайки назад, бихте могли да кажете, че ефектът е бил терапевтичен, ако обаче подсъзнателно бяхте приели онези образи, това би поставило началото на жестоко изкривяване и при двама ви, както в личен, така и в творчески план. Пак казвам, виденията са отбелязвали критичната точка в деструктивните ви енергии. Фактът, че това са били вашите образи, показва, че разрушителните ви сили са били насочени навътре, макар и материализирани във физически облик.

Танцуването ви е представлявало първото ви отдръпване настрана от онова, което тези образи са означавали, а насилственото действие е било най-доброто решение при тези обстоятелства... Могла е да се случи фина трансформа-

ция, при която ти и Джейн сте прехвърлили голяма част от своите личности на фрагментите, които сами сте създали... и през техните очи сте се наблюдавали насреща в стаята. По този начин настоящите ви доминиращи личности вече не са били доминиращи."

През почивката Роб ми разказа какво беше казал Сет за виденията. Тогава нито единият от двама ни не беше и чувал за мисловните форми и всичко това ми прозвуча невероятно. При все това, помислих си, психолозите говорят за проекции и прехвърляне, при които ние проектираме страховете си върху друг човек или предмет и след това на свой ред реагираме на тях.

„Може би Сет говори за символично създаване?" казах аз. Но скоро думите започнаха да напират отново и стана ясно, че Сет настоятелно твърди, че става дума за буквално материализиране.

„Кой пръв си тръгна от залата - Джейн и аз или образите?" попита Роб.

Аз отново говорех от името на Сет: „Проектираните фрагменти са изчезнали. Станали са, преминали са по пода и са се скрили в тълпата. Те не са имали силата да напуснат мястото, където са се породили, докато вие не им я дадете. Помнете, че те са съществували... По същата тази причина вашият триумф е засилил здравословните аспекти в настоящото его и на двама ви."

Вечерта напредваше, ставаше все по-късно, но Сет не проявяваше никакви признаци на умора. Тъкмо преди полунощ Роб и аз направихме още една почивка и решихме да приключим сесията. (Между впрочем, Сет беше този, който предложи да отдъхваме по пет-десет минути на всеки половин час.) Роб и аз се чудехме какво да мислим за тази сесия. От една страна, защото беше първият път, когато бях говорила толкова дълго наведнъж. От друга страна, защото не

знаехме как да приемем нещата, които бяха казани.

Интуитивно усещахме, че в тълкуванието на Сет за случката в Йорк Бийч имаше смисъл. Несъмнено нещо значимо се беше случило в онази нощ, но нима наистина бяхме материализирали във физически образ скритите си страхове? Хората често ли го правят? Ако да, подразбиращите се от това изводи бяха потресаващи. Или пък подобно обяснение беше валидно във философски и символичен смисъл, но *на практика* беше пълна глупост?

Трябваше ли да продължаваме със сесиите? Аз донякъде бях по-малко склонна от Роб, тъй като бях толкова пряко въвлечена. Но пък каква възможност, мислех си! Решихме да проведем поне още няколко сесии, да видим как ще се развият нещата. Роб имаше някои въпроси за фрагментарните личности, които искаше да зададе: какво имаше предвид Сет, когато каза, че ние бихме могли да се превърнем в тези образи? Роб си записа въпросите, за да не ги забрави, и две вечери по-късно отново седнахме край масичката. На този етап, разбира се, нямахме представа дали всяка сесия нямаше да ни бъде последната, независимо от съзнателните ни решения. Защото всичко, което знаехме, беше, че Сет може да изчезне, като Франк Уитърс. Роб държеше изваден списъка с въпросите си, за да успеем да получим някакви отговори, докато все още имахме тази възможност.

Но по време на тази сесия аз говорих от името на Сет още по-дълго от предишния път. Сет направи подробно описание на два наши минали живота и започна да говори за историята на прераждането в рода на Роб. Материалът съдържаше някои точни психологически прозрения: прилагайки ги, ние се озовахме в много по-добро разбирателство с роднините си. Но на мен изобщо не ми допадаше това натъртване върху прераждането. „Психологическата проницателност е страхотна," казах на Роб в почивката. „Обаче

частта с прераждането най-вероятно е измислица. Възхитителна, но все пак измислица."

„Не е задължително да си съставяш мнение още същата вечер, нали?" попита Роб. „Накъде бързаш? Нека видим какво още има да каже. Между впрочем, тази нощ научих за семейството си повече, отколкото съм знаел през целия си живот. Струва си."

После, когато подновихме сесията, Роб зададе въпроса, който занимаваше умовете ни още откак Сет беше споменал образите от Йорк Бийч. „Ако Джейн и аз подсъзнателно бяхме приели онези образи, щяхме ли да можем да се приберем вкъщи, където всички ни познават? Онези образи бяха значително по-възрастни."

На мига думите започнаха да се премятат в главата ми, изхвръквайки през устата. Мен ме нямаше, на линия беше Сет. „Образите са представлявали кулминацията на многогодишна натрупана опитност от негативни тенденции. Ако ги бяхте приели, щяхте да свършите като техни копия, превръщайки се в тези образи. Да, креативността и конструктивността, които притежавате, биха смекчили чертите на лицата ви. Приятелите ви щяха да ви познаят, но щяха да забележат и промените. Щяхте да дочуете коментари, че не изглеждате същите, и то с добро основание."

„Някой от нас двамата имал ли е някога друг път подобно изживяване?" попита Роб.

„Имаше един следобед в малък парк, когато ти беше дете на около единадесет години. Мислеше си, че си сам. Беше почти пет часа на 17 септември; този ден нямаше училищни занятия. Появи се едно друго момче. Ти не го беше видял да приближава и реши, че е дошъл по пътечката покрай естрадата. Носеше карти в ръце. Спогледахте се и тъкмо да се заговорите, една катеричка претича по недалечното дърво. Ти се обърна да я проследиш, а когато се за-

въртя отново, момчето го нямаше. Известно време остана учуден, а после забрави за случката. Всъщност, по същото време брат ти Лорън гледаше през прозореца на бащиния ви магазин отсреща през улицата, без да види нищичко."

„Момчето истинско ли беше или не?" попита Роб.

„То беше фрагмент от твоята личност. Ти копнееше за приятел, с когото да играеш, и ревнуваше, че брат ти толкова дълго стои при баща ви. Съвсем неосъзнато, ти материализира този личностен фрагмент за другар. Понеже не е имало как да знаеш какво се е случило тогава, не си могъл да задържиш образа.

Понякога човек се слисва при вида на подобно сътворено видение. Обикновено образите от такъв тип изчезват в процеса на порастването. През детството подобни примери са често срещани. Често, когато детето плаче, уплашено от някого, то е видяло именно такъв създаден образ или изтъкана проекция, сътворен от силното подсъзнателно желание."

„Харесва ми начина, по който той свързва всичко с подсъзнателната мотивация," рекох по-късно.

Роб се подсмихна: „Щеше ли да ти харесва повече, ако не го правеше?"

„Обаче прераждането и деца, които си създават фрагментарни личности за другарчета?" намръщих се аз. „Ама е дяволски възхитително! И помисли си какво би означавало, ако е истина!"

„А помисли си за нашите познати, които внезапно станаха съвсем различни от каквито бяха, по необясним за нас начин," каза Роб. „Ако Сет е прав, те действително са се превърнали в деструктивните образи, които са имали за себе си."

Аз потръпнах неспокойно: „Но нали не винаги трябва да е деструктивно? Не може ли да става и обратното?"

„Притесни ли се?" подразни ме Роб.

„Ни най-малко," отвърнах надменно, макар че все още виждах в главата си лицата на онази възрастна двойка, и толкова много въпроси останаха да висят в пространството. Някои намериха отговор при следващите сесии; а следното обяснение от друга сесия три години по-късно действително е интересно:

„А сега на въпроса за образите от Йорк Бийч. В този случай агресивните и разрушителни енергии са били несъзнателно проектирани навън, била им е придадена псевдореалистичност и временна физическа реалност. Емоционалният товар създава модел и импулс за подобни творения. Според степента на постигнатата физическа реалност, физическото тяло на създателя прехвърля или преобразува част от собствената си физическа структура. Използват се протеини и е налице значителна загуба на въглехидрати.

По същия начин, по който протеините и химическият състав на тялото биха могли да се използват за оформяне на различни по вид образи, те могат да се вложат и в създаването на язва, гуша или други болести, поразяващи самото тяло. В този случай се отричат, отхвърлят се определени емоции. Индивидът отказва да ги приеме за част от себе си. Вместо да ги излъчи навън, както сторихте вие с образите от Йорк Бийч, те биват насочени към определена част на тялото, или в други случаи биват оставени да се скитат като едни пътуващи смутители и размирници, така да се каже, из физическата система на тялото."

По времето, когато Сет ни даде тази информация, ние вече имахме основното разбиране, за да я схванем. В беседите си за здравето, Сет винаги настояваше, че болестта често е резултат от отхвърлени и потиснати емоции. Психиката се стреми да се избави от тях, съхранявайки ги в някоя специфична част на тялото; в случая с язвата, отклонената

енергия отива в действителното създаване на самата язва. Ако все по-големи области от аза остават потиснати, това може да доведе до създаването на вторична личност, оформяща се около тези отречени и отхвърлени от основното его качества, и често противопоставяща се срещу него. В други случаи възпрените емоции могат да бъдат проектирани навън върху друга личност, или, както в примера с виденията от Йорк Бийч, изключително пренатоварените потиснати енергии биха могли действително да създадат псевдофизически образи, представящи личността с физически материализираните изображения на страховете й.

Само че тогава всичко това беше съвсем ново за нас. Защото, доколкото знаех, самият Сет беше вторична личност, и на този етап бяхме склонни да зарежем сесиите. Макар да ги намирахме за интригуващи, ние определено не бяхме убедени, че Сет е някой, който е надживял смъртта. Мислехме си, че е по-вероятно той да е някаква изключително ярка част от моето собствено подсъзнание. За момента бяхме чели достатъчно, за да се тревожим за гледната точка на една вторична личност. В материала нямаше доказателства за прекомерна емоционалност; никаква потисната ненавист, предразсъдъци или желания. Сет не предявяваше изисквания от какъвто и да било вид към нито единия от нас.

Междувременно започнаха коледните празници. Две седмици нямахме сесии. И двамата се чудехме какво ли би станало когато - и ако - опитаме отново. Но следващият епизод дотолкова преобърна идеите ни за това какво е възможно, дотолкова прекатури нашите конвенционални теории, че едва не сложихме край на всичко. Очевидно е, че не го сторихме - при все това реакциите ни неминуемо придадоха оттенък на следващите няколко години и в голяма степен повлияха на посоката, в която бих позволила да се развиват собствените си контактьорски способности.

Глава Трета

Сет идва на сеанс – „нов" комплект пръсти

Експерименталният сеанс беше следващото в списъка с опити за моята книга. Имахме съвсем смътна идея какво представлява сеансът, без някога да сме присъствали на такъв. Въпреки това си мислехме, че трябва да участват повече от двама човека, затова решихме да помолим Бил Макдонъл да се присъедини към нас, тъй като беше единственият, който знаеше за нашите експерименти. Бил се отби вечерта на 2 януари 1964 г. и, подтиквана от мимолетно хрумване, аз предложих тримата да направим един опит.

Резултатът беше толкова изненадващ, че вместо да перифразирам записките на Роб, възнамерявам да ги включа точно така, както ги е водил. Защото едно е сигурно: той беше по-обективен наблюдател от мен. Самият начин, по който са записани бележките, също така издава умственото му състояние, внимателното му отношение и критичния му подход. Бил Макдонъл прочете записките и е съгласен с тях.

„Започнахме, като седнахме около една малка маса в нашата всекидневна. Покрихме масичката с парче тъмен плат. Кухнята е съединена с дневната, така че спуснахме щорите и в двете стаи и дръпнахме завесите отгоре.

Без да знаем как се започва провеждането на сеанс, запалихме една малка червена електрическа коледна свещ. Стените у дома са бели, така че можехме да виждаме съвсем добре, щом очите ни се настроиха.

Помолих Джейн да постави сватбения си пръстен на масата. Тримата съединихме дланите си около него. Като седях притихнал в смътната светлина, взрян в пръстена, аз си помислих, че един непредубеден наблюдател не би срещнал никакви трудности да види онова, което му се иска.

Малка точица светлина изникна на ръба на пръстена, но като движех ръка, забелязах, че мога да я накарам да примигва. Това просто беше червеното отражение от свещта, затова я преместих зад завесите, откъдето светлината беше дифузна. Нищо не се случи, когато отново се втренчихме в пръстена. Започнах да задавам въпроси на висок глас, наслуки, без обаче да ги адресирам към Сет.

Тогава ненадейно Джейн обяви с твърд и ясен глас: „Наблюдавайте ръката." Това беше заповед и разбрах, че Сет беше с нас. Джейн усети как ръката ѝ изстива. Със значително удоволствие Сет, през гласа на Джейн, описа подробно всеки ефект, който щеше да последва – за да няма, както той сам каза, никакво съмнение в това какво се случва.

Той започна, като ни каза да наблюдаваме палеца на Джейн. Върхът му започна да свети. Изглеждаше сякаш плътта отвътре е изпълнена със студена, бяла светлина. Нямаше лъчение, единствено промяна в цвета на самата плът. Тъй като ръката лежеше в сянката, това нямаше как да се сбърка.

Сиянието се разпростря по дължината на палеца до

хълмчето в основата му, непосредствено до самата длан. „Наблюдавайте хълмчето" каза Сет с повече от задоволство. „Виждате ли как се променя цветът и как сенките по ръката изчезват? Щом искате демонстрация, ще я получите, колкото и да е глупаво... А сега китката. Виждате ли как се подува и побелява?"

Китката на Джейн действително се беше увеличила. Тя седеше, а китката на лявата ѝ ръка лежеше на масата. Носеше черен пуловер с набрани наполовина ръкави и студената бяла светлина се разпростря над подутата китка нагоре към лакътя до пуловера.

След това ръката започна да променя обичайните си пропорции и заприлича на лапа. Имах зловещото усещане, че наблюдавам предната лапа на животно. Пръстите на Джейн, които са издължени и изящни, се бяха сгърчили в някакви къси и набити израстъци, или поне така изглеждаше. Светлината изпълваше дланта, премахвайки естествената сянка, така че да не изглежда като че ли пръстите просто са свити.

Постепенно ръката възвърна нормалната си форма. Джейн все още седеше с дланта нагоре. Сега Сет наистина се прояви. Пръстите започнаха забележимо да се удължават и да побеляват. След това втори комплект пръсти започна да се появява над пръстите на Джейн. Досега би било лесно за Джейн да сгъва собствените си пръсти, обаче вече и тримата наблюдавахме появата на втория комплект пръсти - дълги и бели. Още повече, че тези нови пръсти имаха и нокти *отгоре*. Ако това бяха пръстите на Джейн, ноктите ѝ трябваше да са обърнати надолу и да не се виждат.

„Като за първи път, добре се справям," каза Сет. „Какво мислите за това? Разгледайте добре." В продължение на няколко минути ние изучавахме лежащия пред нас ефект.

На мен новите пръсти, извити като гротеска, ми изглеждаха сякаш восъчни, влажни, като току-що омесени. Джейн не изглеждаше уплашена. Сетне, постепенно, допълнителните пръсти изчезнаха.

„Сега ръката се променя отново," рече Сет. „Става къса и дебела. Франк Уитърс имаше такава ръка, точно такава. Франк Уитърс беше тъпак," каза той с голямо задоволство, въпреки че Франк бил, по думите на Сет, личностен фрагмент от собствената му същност.

Ръката наистина за миг стана къса и дебела. След това заприлича на лапа. „Сега," каза ми Сет, „много внимателно се протегни и докосни ръката. Искам да я пипнеш, за да усетиш каква е." Аз предпазливо докоснах с върховете на пръстите си дланта на Джейн. Наподобяващата лапа ръка беше много студена на пипане, мокра и неприятна, а кожата беше грапава на допир – усещане, каквото не бях изпитвал никога досега с Джейн.

Сега Сет направи така, че студената вътрешна светлина да изпълни китката и дланта на Джейн до още по-очебийна степен. Там, където китката преминава в ръката, плътта набъбна в бучка с големината на яйце. Белотата пропълзяваше по ръката на Джейн до пуловера, обезкръвявайки пръстите ѝ, докато и последното подобие на светлосянка изчезна от ръката и дланта. После, за да приключи тази част от демонстрацията, Сет накара Джейн да постави двете си ръце една до друга на масата, за да можем ясно да видим разликата помежду им. Постепенно ръката възвърна естествения си вид, а Сет ни заръча да направим почивка.

След почивката Сет ни каза да затворим вратата към банята. Откъм страната на всекидневната тази врата е изцяло огледална и той ни каза да погледнем в отражението. Тъй като огледалото е високо и тясно, трябваше да се скупчим от трите страни на малката масичка, за да можем да виж-

даме отраженията си. Джейн седеше в средата. Устните ѝ бяха съвсем близо до ухото ми, докато говореше. Можех да чувам и да усещам всеки неин дъх, всяко преглъщане. Тембърът на гласа ѝ значително спадна, и аз наистина имах чувството, че говори от името на някой друг (а не от името на някаква подсъзнателна личност, да речем, която просто назоваваше себе си Сет).

„Сега и тримата виждате отраженията си в огледалото, точно както би трябвало да бъде. Наблюдавайте внимателно, защото ще изменя образа на Джейн и ще го заменя с друг," каза Сет. И наистина, образът на Джейн започна да се променя. Главата ѝ се отпусна надолу. Същевременно формата на черепа се измени, косата се скъси и прилегна по-плътно около него. Раменете на образа в огледалото се приведоха и станаха по-тесни. После главата в огледалото се наклони и сведе поглед, докато самата Джейн седеше с изправена глава, гледайки право напред в огледалото.

По-късно Джейн каза, че това я беше шокирало повече от всичко останало. Аз я наблюдавах ту до мен, ту в огледалото. Нямаше съмнение в разликата между двата образа. Видях също и светлосянка, изпълваща огледалния образ. Същевременно имах усещането, че лицето се навежда напред спрямо тялото. Главата в огледалото като че се смаляваше. Забелязах слабо сияние около нея, докато висеше в пространството, сякаш между отражението в огледалото и нас тримата.

Също беше очевидно, че огледаният образ седеше на няколко инча по-ниско, отколкото самата Джейн. От време на време загадъчната глава като че кимваше и се навеждаше напред от тялото." Край на записките на Роб.

По време на сеанса не бях ни най-малко притеснена или уплашена. Към края бях смаяна да видя такава разлика между огледалния ми образ и самата мен. Мисля, че за миг из-

питах боязън да не би действително да изглеждам така. В крайна сметка, това е съвсем нормална реакция – обикновено когато човек се погледне в огледалото, то му отвръща с вдъхваща доверие репродукция, а на никоя жена не би ѝ се понравило да вижда някакво странно изглеждащо привидение да я гледа оттам.

Когато Сет взе превес, неговата увереност отвя всички останали идеи и съмнения от главата ми. Едновременно с това очите ми бяха отворени. Можех да изследвам разликата между ръцете си, например, да видя другия комплект пръсти, както и бялото сияние, което стигаше до ръба на набрания ръкав на пуловера ми. Като че ли „изключвах" докато Сет говореше, ала същевременно, докато той го правеше, през мен протичаше неописуемо чувство на енергия. Освен образа в огледалото накрая, нищо друго не ме притесняваше.

Въпреки това, веднага щом сеансът приключи, аз бях ужасена. Вместо да бъдем окуражени от участието на Сет в събитията, ние се обезсърчихме. Всички знаехме какво сме видели. Роб дори веднъж беше докоснал ръката, а Сет ни беше предоставил много възможности да изследваме ефектите при появата им. Не можехме да приемем доказателствата на сетивата си, нито пък можехме да отхвърлим тези очевидни доказателства. Макар да бяхме опитали този експеримент заради книгата, ние считахме, че сеансите са нещо смахнато и невдъхващо доверие. Не искахме Сет да участва и точно поради тази причина не го бяхме повикали.

Интелектуалният ми скептицизъм се пробуди именно защото всичко беше толкова успешно. Спорехме дали не е било внушение, но знаехме, че това не би обяснило дори наполовина случилото се. Едва ли бих могла да обясня грапавостта, която Роб беше усетил по дланта ми, или вторият комплект пръсти, макар да решихме, че странният огледа-

лен образ евентуално *би могъл* да мине за внушение.

В действителност за пръв път в живота ни се случваше да преживяваме събития, които не можем да си обясним, и да се съмняваме в очевидните доказателства на собствените си сетива - което е неудобен момент за всеки. Цялата случка имаше такова въздействие върху нас, че три години изобщо не исках да опитвам отново подобен род сеанси. (Както ще видите, Сет се появи в облика на привидение в сесия 68.) Оттогава насетне винаги държахме лампите включени, за да можем по-лесно да наблюдаваме всички ефекти, които евентуално биха се появили.

По-късно заниманията с това ме убедиха, че явлението контактьорство не се случва просто защото ние го искаме или в резултат единствено на внушение. Други ефекти, например, се появиха при пълно осветление, в няколко от моите групи по екстрасензорно възприятие. Привидението на Сет също се показа изцяло по светло. Знам също така за случаи, при които групи от изключително податливи на внушение хора със съвсем недостатъчна склонност към критицизъм са се събирали в тъмни стаи, очаквайки всевъзможни по вид призрачни видения, без изобщо да се случи нещо.

Мисля, че Роб и аз бяхме ядосани, че ни държат изкъсо и сме принудени да се изправим лице в лице с неща, за които не бяхме готови. Всичко се случваше толкова бързо. Не беше минал и месец, откак започнахме с дъската за спиритични сеанси. Представите ни за това какво е възможно, бяха преобърнати надолу с главата. Решихме да проведем още една сесия, за да видим какво има да ни каже Сет за всичко това, и отново решихме да зарежем експериментите, пък да става каквото ще с книгата. При все това не можехме да виним Сет, тъй като наша беше идеята да се захванем със сеанса. Трябваше да представя резултатите

от него в една от началните глави на книгата, а не ми беше никак ясно как да се справя с това.

На следната вечер проведохме, както си мислехме, нашата последна сесия. След нея вече знаехме, че сме се посветили на това и за нас тази сесия действително бележи края на подготвителния период и началото на материалите на Сет.

За първи път Сет наистина се „прояви" като определено различна личност, смеейки се и шегувайки се. Роб просто не можеше да повярва, че разговаря с мен. Но повече от всичко друго ни очарова и заинтригува дългият монолог на Сет за природата на реалността. Нямахме и представа, че всъщност това е било едно изключително опростено описание, мъдро приспособено спрямо нашето ниво на разбиране по онова време. При все това, то ни направи огромно впечатление.

Близо три часа говорих от името на Сет, крачейки нагоре-надолу из стаята, шегувайки се, правейки от време на време паузи, за да успее Роб да навакса със записките си, произнасяйки целия този монолог, придружен с жестове и мимики, с възклицания и словесни интонации, напълно различни от моите собствени. Говорех уверено, без колебание, разнообразявайки сериозния философски материал с весели забележки, досущ като някой професор на малък семинар. Сесията дотолкова възбуди интелектуалното и интуитивното ни любопитство, че изхвърлихме през прозореца всякаква мисъл за отказване.

„Представете си мрежа от жици, безкраен лабиринт от преплетени нишки, които, ако се захванете да проследявате, няма да откриете нито начало, нито край. Вашата реалност може да бъде съотнесена до една позиция между четири съвсем тънки жички, а моята реалност пък е позиция между съседните жички от другата страна. Не само че

се намираме от различни страни на една и съща жица, но същевременно сме едните отгоре, другите отдолу, или обратното, в зависимост от гледната ви точка. И ако си представите, че жиците оформят кубове – това се отнася до теб, Джоузеф, понеже обичаш изображенията – тогава кубовете също биха могли да паснат един в друг, без това ни най-малко да притесни обитателите на който и да било от тях. Тези кубове, от своя страна, се намират в други кубове; и сега аз говоря само за една малка частица от пространството, заета от вашата и моята реалности.

Нека се върнем отново на вашето ниво, обградено от своята тънка мрежа от нишки, и на моята равнина откъм оттатъшната ѝ страна. Те, както казах, са взаимно преплетени в необятна дълбочина от едната страна, а другата е прозрачна. Не можете да погледнете от едната в другата, но двете реалности неспирно преминават една през друга. Надявам се, видяхте какво направих тук. Въведох идеята за движение, понеже истинската прозрачност не е способността да виждаш през нещо, а да се движиш през него.

Това е, което имам предвид под пето измерение. А сега, премахнете структурата от жици и кубове. Нещата се държат така, като че жиците и кубовете съществуват, но това са само конструкции, необходими дори за онези, които са в моята реалност... Ние изграждаме образи в съответствие с чувствата, които се случва да изпитваме. Просто си създаваме въображаеми линии, по които да се движим.

Стените на вашата стая са толкова реални, че бихте измръзнали зимно време без тях; при все това не съществуват нито стая, нито стени. По подобен начин, жиците, които създаваме, са реални, макар да няма никакви жици. Стените на стаята ви са прозрачни за мен, макар че не съм сигурен, драги ми Джоузеф и Ръбърт, че бих направил демонстрация.

Въпреки всичко, тези стени *са* прозрачни. Същото се

отнася и до жиците, но от практични съображения трябва да се държим така, като че и едните и другите съществуват... Ако отново се върнем на нашия лабиринт от нишки, ще ви помоля да си представите как те изпълват всичко съществуващо във вашата равнина и в моята, досущ като две малки птичи гнезда в гнездоподобната корона на някакво грамадно дърво...

А сега представете си, че тези нишки са подвижни, постоянно трептящи, а също и живи не само поради факта, че съставляват материята на вселената, но и защото самите те са нейна проекция, и тогава ще разберете колко е трудно да се обясни всичко това. Нито пък мога да ви виня, че започвате да се отегчавате, когато, след като съм ви помолил да си представите тази странна структура, настоявам да я разкъсате на парчета, понеже вече няма да бъде действително видима или досегаема в по-голяма степен, отколкото е жуженето на милиони пчели."

Именно в тази сесия Сет предложи да провеждаме сесиите два пъти седмично с думите, че е много по-добре да има график, отколкото импулсивни действия. Той продължи: „В един или друг момент всички ние от моята реалност преподаваме подобни уроци, но са необходими физически връзки между учителя и учениците, което означава, че трябва да чакаме, докато хората от вашата реалност напреднат достатъчно, че да започнем уроците. Тогава се провежда обучение на онези, които са физически свързани с нас.

Онова, което вие наричате емоция или чувство, е връзката помежду ни; това е и спойката, която най-ясно представя жизнената сила на което и да е ниво, при каквито и да било обстоятелства. От нея е изтъкан целият материал и във вашия свят, и в моя."

Когато материалът, който се даваше свише, свършеше, Сет оставаше с нас, сякаш за да подчертае, че това е вре-

мето за неформално общуване. Приканваше към въпроси, често жестикулираше, правеше паузи пред Роб, гледайки право в него през отворените ми очи (които изобщо не приличаха на очите на Джейн).

„Няма нищо лошо в това да опитвате сами каквито ви се прииска експерименти," каза той, „по-скоро бихте могли да спечелите много. Приемете го като домашно, ако щете. Може да ви дам дори и медал, макар че, доколкото ви познавам, най-вероятно бихте настояли учителят да даде на учениците пословичната ябълка, вместо обратното..."

След това със силен хумористичен акцент той заговори за дъската за спиритични сеанси, която все още използвахме, за да започнем и да приключим сесията. „Въпрос на формалност е това, че дъската подновява връзката по един познат начин, пък и винаги съм бил пристрастен към формалностите до известна степен. Дъската носи усещането за жива магия, а е и начин да кажеш добър ден или добър вечер, да повдигнеш шапка за поздрав. Аз също съм на мнение, че малкият ритуал сякаш подчертава фактите в съзнанието и ги кара да изпъкнат, по същия начин както хубавите ястия подчертават добрата кухня.... В края на сесията би било по-задушевно за кратко да докоснете с длани дъската. Бъдете благодарни, че не ви карам да обличате официално облекло."

Роб се засмя на това, също както и аз, когато той ми прочете записките. Бяхме очаровани от монолога за петото измерение, който продължи много по-дълго от откъсите, дадени тук. Личността на Сет впечатли Роб до такава степен, че той най-сетне бе убеден в това, че Сет е напълно независима личност. Роб, разбира се, ме познава толкова добре почти във всякакви настроения, че е в перфектната позиция да отсъди какви са разликите и приликите между моята личност и тази на Сет.

След като накарах Роб да опише сесията и след като прочетох записките, аз просто бях удивена. Роб и аз се държим съвсем неформално, приятелите ни също се държат неформално. Мъжете, например, не носят костюми и шапки, а джинси и ризи, или пуловери. Намирах Сет за възхитителен, който или каквото и да беше той. Кого другиго познавахме от такава „стара школа", който дори би споменал повдигането на шапката или би нарекъл храната „добра кухня"? Във всички случаи той изобщо не звучеше плашещо, а пък монологът за петото измерение действително беше провокативен.

Вече започвах да изучавам собственото си психологическо поведение и въпросът за независимата реалност на Сет все по-често се връщаше в ума ми. Откакто аз един вид „станах" Сет, никога не съм успявала да се видя като Сет по начина, по който Роб може да го вижда, или по който го виждат учениците ми по време на учебна сесия, но знам, че той определено прави впечатление на другите. Кой или какво е той? Непрестанно задавах въпроси на Роб. Как изглеждам? Откъде той разбира, че някой друг говори? Какво толкова има в Сет, което го беше убедило, че той е нещо много повече от някаква откъсната частица от собственото ми подсъзнание?

Макар че въобще не търсех Сет зад всеки ъгъл, аз защитавах умствения си интегритет с цялата решителност на своята натура. Сетне се чувствах глупаво от това, тъй като Сет не правеше абсолютно никакви опити да „нахлува" в нормалния ми работен ден. И още по-лошо, усещах, че той се забавлява с това, но въпреки всичко проявява разбиране, че моите усилия, макар и ненужни в основата си, все пак бяха важни за съхранение на вътрешния покой на ума ми.

При все това аз никога не долавях новото развитие на нещата, докато не се случеха спонтанно и за моя собствена

изненада. Ако сме си мислели, че Сет „се е проявил" като самия себе си в последната сесия, имаше какво още да научим в следващата, когато внезапно се показа собственият му могъщ глас.

Първата сесия с Франк Уитърс беше на 2 декември 1963 г. В четиринадесетата сесия, на 8 януари, аз вече говорех от името на Сет с дълбок мъжки глас. Бяхме извървели доста дълъг път за малко повече от месец. Без съмнение тези тридесет и няколко дни бяха изпълнени с най-интензивната психологическа дейност, вълнение и размишления от когато и да било друг път. Щяха да изминат поне още три години, и книгата ми щеше да е излязла, преди дори да сме започнали да разбираме какво се беше случило.

Глава Четвърта

Гласът на Сет

През цялото това време през следобедите аз работех в местната художествена галерия. Сутрините прекарвах над книгата си по екстрасензорно възприятие, записвайки резултатите от нашите експерименти. Все още не бяхме казали на никого какво правим, освен на нашия приятел Бил. В действителност малцина от приятелите ни знаеха с какво се занимаваме, докато не излезе книгата. Сега се чудя защо сме били толкова потайни, но за момента беше много по-добре да оставим света с всичките му въпроси навън. Бездруго и самите ние имахме достатъчно много да премисляме.

Сега Сет изявяваше личността си много по-свободно, след като се беше избавил от дъската – на практика след изненадващата четиринадесета сесия. Не мисля, че Роб някога ще я забрави. Все още бяхме удивени от самия факт, че сесиите се случват. Нервничех преди да започнем, чудейки се дали Сет ще се прояви или не. В онези дни винаги се страхувах, че ще изпадна в транс, ще отворя уста и – нищо! Или още по-лошо – безсмислици. Още повече, че дори не

съзнавах *как* разбирам кога Сет е готов. Започнахме сесията в девет часа вечерта. Пет минути преди девет отново получих усещането, че ще скачам от висока кула за гмуркане в дълбок басейн – при това без да съм сигурна дали знам да плувам или не.

Сесията започна както обикновено, без никакъв признак за промяната в гласа, която щеше да се случи. Бих искала да спомена, че на този етап бяхме прочели няколко книги за екстрасензорно възприятие, но все още не се бяхме натъквали на нищо, свързано с гласовата комуникация. Бяхме чели за случая със Пейшънс Уърт, чиито послания под формата на романи и поезия са били приемани от г-жа Пърл Күран посредством дъска за спиритически сеанси и автоматично писане, но бяхме напълно незапознати с идеята някой да говори от името на друга личност. Никога не е минавало през ум на когото и да е от нас, че гласът ми може да се промени по такъв начин.

В тази четиринадесета сесия аз говорих от името на Сет петдесет минути наведнъж – най-дългият период без прекъсване дотогава. Сет започна със съвети към нас да водим по-балансиран социален живот – да излизаме по-често навън и да се срещаме с хора – за да можем да уравновесим интензивната вътрешна дейност на контактьорското преживяване. След това се впусна в първата си беседа за вътрешните сетива – предмет, който беше напълно нов за нас. Той щеше да бъде разискван подробно в бъдеще.

„Всичко във вашата реалност е материализация на нещо, което съществува независимо от нея. Така че във вашите сетива има скрити едни други сетива, които долавят вътрешното. Нормалните ви сетива възприемат външния свят. Сетивата, намиращи се вътре в разпознаваемите сетива, долавят и сътворяват един вътрешен мир... Когато съществувате на дадено ниво, вие неминуемо се настрой-

вате спрямо него, блокирайки множество други възприятия. Това е един вид психически фокус, съсредоточаване на вниманието в рамките на някакъв предел. Докато способностите ви нарастват в съприкосновение с обкръжението, можете да си позволите да се огледате наоколо, използвайки вътрешните си сетива и увеличавайки обхвата на дейността си. Това е съвсем естествено. Оцеляването ви на определено ниво зависи от концентрацията ви в неговите рамки. Когато оцеляването е малко или много осъществено посредством вниманието, тогава можете да си позволите да усетите и други реалности."

Всъщност, този материал продължи няколко страници. Както обикновено Роб записваше колкото може по-бързо, за да успее да пренесе посланието.

Навлизайки във втория час на сесията, гласът ми постепенно бе започнал да звучи все по-дрезгаво и за първи път по време на сесиите даде някакви признаци на напрегнатост. След първоначалната беседа за Вътрешните Сетива Сет каза: „Нямах намерение да те карам да се трудиш така усилено тази вечер, Джоузеф. Ако ръката ти работи толкова бързо като устата на Ръбърт, сигурно си изтощен. Искаш ли да си отдъхнеш или да приключим сесията? Аз винаги мисля за удобството ви, освен ако не съм зает с образованието ви," добави той с усмивка.

Роб поиска почивка, но после ме пришпори да приключим сесията, преди гласът ми съвсем да спадне. Знаех, че го е грижа за мен, но че е също така изключително заинтригуван от материала, който Сет предаваше. Освен това, в ролята на Сет аз бях изключително дейна, и от време на време правеха весели забележки, прекъсвайки сериозния монолог. Усещането за различна, отделна самоличност беше по-силно от всеки друг път, затова реших да продължа. Часът вече минаваше десет и тридесет. Докато разговаряхме Роб

се беше чудил на висок глас за смисъла на времето; когато възобновихме сесията, Сет започна именно с този въпрос:

„Времето няма смисъл без бариерите. Или да го кажем по друг начин: времето няма смисъл без необходимостта да противодейства на други действия. Всъщност това е скъпоценно описание, ако трябва да си кажа мнението. Тъжното е, че вие най-вероятно все още няма да можете да го разберете. За всичко е нужно време! Но тъй като се стремя да неутрализирам вашето невежество, не мога да се въздържа. Казвам ви го съвсем добронамерено, защото вие нямате представа колко е трудно да се обяснява времето на някой, на когото му е нужно време, за да разбере обяснението.

Изучаването на времето ще ви даде възможност да научите много и за природата на петото измерение. Нашите имагинерни нишки, създадени от сгъстена виталност, са флуидни, макар да са твърди – надявам се, че схващате това. Защото плътността е илюзия."

На това място, както бях Сет, аз ударих по масата, за да подчертая думите, и внезапно започнах да говоря с помощен глас. В същото време дрезгавостта изчезна. С всяка следваща дума гласът ставаше все по-дълбок, все по-тържествен и все по-силен. Наведен над записките, Роб усети, че се случва някаква промяна в гласа. Той пишеше колкото може по-бързо, та да успява също така да вдига поглед от време на време, за да види какво става. Сега аз стоях почти насреща му, а тези очи, толкова различни от очите на Джейн, се взираха право в него, сякаш да се уверят, че той разбира за какво се говори.

„Казах също така, че това усещане за виталност – предпочитам този термин, виталност – е подвижно и само по себе си представлява частица от живата материя на вселената. Макар тези жици привидно да преминават от равнина в равнина, те всъщност оформят границите на различните

равнини и се подчиняват на специфичните закони на всяка една от тях. Затова и се подчиняват на времето вътре във вашата специфична триизмерна система.“

По време на последните пасажи гласът ставаше все по-силен, като че се стремеше да изпълни голяма зала. Аз, разбира се, чета записките от сесията, докато пиша тази глава, и току що се натъкнах на оригиналните бележки на Роб, надраскани между този абзац и следващия. Те показват неговата реакция съвсем ясно:

„Гледайки към Джейн и познавайки толкова добре нейния естествен, женствен глас, аз не можех да повярвам, че този друг, нов глас излиза от нея с такава сила и без никакво напрежение. Не знам дали бях повече изненадан от факта, че Джейн като че ли не изпитваше никакво притеснение от този глас, или от факта, че той е толкова дълбок и мъжки.“

Роб имаше малко време да си води допълнителни бележки, тъй като пасажите продължаваха да се леят без пауза: „Движението на привидно плътната виталност създава илюзията за време. Противодействието в този случай е противодействие в сърцевината на самата виталност, по доста подобен начин на онова, за което по-рано говорихме за затвореното умствено заграждение... Действието и противодействието отключват времето. В някои други равнини движението е едновременно и времето е непознато. За мен вашето време може да бъде манипулирано; то е едно от средствата, чрез които мога да влизам в съзнанието ви...

Сега, като доказателство за добрите ми намерения, ще привърша тази сесия. Бих продължил, ако ги нямаше вашите физически ограничения, с които да си съпернича. Тази вечер успявам да се проявя много успешно, а когато това се случи, би ми се искало да се възползвам. В крайна сметка, можете ли да ме вините?... При всички случаи ще ви пожелая лека нощ. Трябва да знаете, че на мен също ми е прият-

но да си поговорим, инак не бих ви задържал толкова дълго. Съжалявам, че принуждавам Джоузеф да е така зает със записките. Лека нощ, скъпи приятели."

Внезапно гласът ми стана отново нормален. Дрезгавостта отдавна беше изчезнала. Сега за нас беше почти невъзможно да приключим сесията. Бяхме твърде заинтригувани. Въпреки че се беше сбогувал, аз все още „чувствах" присъствието на Сет, също както и страхотното усещане за виталност и доброжелателство. Роб ми разказа за силния мъжки глас с поразителен тембър, а навсякъде около себе си аз усещах неговата силна енергия и великолепен хумор, като че невидим, Сет все още беше там, усмихнат и готов да подхване приятелски разговор.

Веднага щом решихме да продължим, дълбокият глас гръмна отново от мен и, като Сет, аз започнах да крача из стаята, поспирайки, за да говоря директно на Роб или да се взра през прозореца. Наистина усещах как някой друг се намества в тялото ми, привиквайки да си служи с него и сияейки от задоволство при това постижение.

„Ще ми бъде приятно да си побъбря с вас за няколко минутки по начин, който бихте нарекли нормален разговор. Приятелите не винаги си говорят за възвишени и сериозни неща... Преди бяхме заети с разни други въпроси, далеч от какъвто и да било емоционален обмен. И ако гласът на Ръбърт звучи донякъде плашещо в тази преходна фаза, самият аз съм в съвсем игриво, бихте могли да го наречете закачливо, настроение. Тъй или иначе, питайте за всичко, което ви минава през ум."

Бидейки Сет, аз замълчах с усмивка, гледайки Роб право в очите. Роб беше отново изненадан от дълбокия глас, който бе зазвучал пак, и му отне минута да измисли какво да попита. Освен това, той все още се смееше на веселостта на Сет, на смешните му жестове и на интонациите в гласа

му, които толкова се различаваха от моите.

„Ами, вие във вашата реалност имате ли приятелства, каквито ние завързваме тук?"

„Аз имам приятели, разбира се. Едно от нещата във вашата равнина, което я превръща в толкова привлекателно поле за усилията ни е, че тук някои от нас все още имат връзки от емоционален тип и ние се стремим, макар и често доста недодялано, да се свържем със старите си приятели. Както вие пишете писма на приятели от чужди страни и не ги забравяте, така и ние не забравяме."

Роб зададе няколко други въпроса и те двамата, Сет и Роб, си бъбриха за това-онова четиридесет и пет минути. Що се отнася до гласа, Сет каза: „Гласът на Ръбърт е експеримент. Непосредствеността на нашите сесии ще се обогати, ако все по-голяма част от личността ми се проявява. Мога да продължавам с радост, може да кажете дори с безгрижие, часове наред, обаче няма. Да не съм някоя стара баба! От време на време старият Франк Уитърс излиза наяве, просто защото беше последното материализирано проявление и е свикнал да поема нещата в свои ръце. Не съм го асимилирал още напълно, но повярвайте ми, старая се."

На това място Роб отново започна да се смее. Сет говореше със смях, но не и със злоба, за Франк Уитърс. Интонацията на гласа му и широката усмивка смекчаваха изречените думи. Роб коментира отношението на Сет и той отвърна: „Боя се, че още не съм се научил на смирение. От друга страна, с теб се познавахме преди да познавам Франк Уитърс, и суетата ми тогава беше поразителна. Ти самият беше доста суетен, и като жена определено засрамваше настоящата си съпруга що се отнася до суетността."

Той говореше, разбира се, във връзка с информация за минали прераждания, която беше давал преди. В края на краищата научихме, че Сет, Роб и аз сме части от една древ-

на същност; за това ще стане дума в глави 14 и 15. Сет също така щеше да каже в бъдеще, че тази връзка от миналото отчасти е причината за нашето общуване.

Докато разговорът между Роб и Сет продължаваше, Роб свикна с гласа и действително се наслаждаваше, без вече да има каквото и да било съмнение в ума си, че Сет е Сет – някой напълно отделен и независим.

Впечатлението, което Роб доби от гласа, от жестовете и маниерите, беше за енергичен, образован джентълмен от „старата школа", вероятно около шестдесетгодишен, необикновено интелигентен, ала съзнаващ собствените си слабости – мъж с изключително развито, макар и старомодно чувство за хумор. Докато бях Сет, аз докоснах бегонията (едно от любимите ми растения) и казах: „Харесва ми цветето на Джейн. Зеленината е магията на вашето битие. Забелязал си, че по-рано използвах думата „план" вместо „планета", понеже тя не е цялата ваша...

Боя се, че като мъжки гласът на Джейн ще звучи немелодично. Гласът ми в никакъв случай не може да мине за ангелски, но пък не звуча и като безполов евнух – това беше всичко, което успях да я накарам да произведе тази вечер... И, Ръбърт, ако искаш цигара, вземи си. Тя ходи насам-натам с кибрит в ръка вече поне от десет минути."

Аз не си спомням нищичко от това, но според Роб тогава съм си взела цигара и съм пийнала чаша вино. „Ако можех да пийна малко вино с теб и да му се насладя, бих го направил. Ако би искал да поговорим за няколко мига без задължително да водиш записки, хайде! Аз несъмнено бих продължил, докато Ръбърт иска, че и малко повече. И ако случайно чертите на съпругата ти се променят някоя вечер, докато разговаряме, препоръчвам ти да не ѝ го споменаваш преди края на сесията."

Сет продължи до след полунощ. Коментарът за промя-

ната на чертите ми беше включен в бележките, разбира се, но иначе беше забравен, докато година по-късно почти насила ни беше припомнен. Когато сесията приключи, моят собствен глас все още беше свеж и ясен, без следа от предишните затруднения. Дори не бях уморена.

Четейки бележките, ние отново бяхме очаровани от материала, и особено след като Сет ни каза, че ще разтълкува по-подробно тези Вътрешни Сетива и ще ни научи как да ги използваме. Той удържа на думата си, защото, както скоро ще видите, наистина ни даде инструкции и ние имахме всевъзможни нови преживявания, когато ги следвахме. Не знаехме, че тази информация беше настроена спрямо собственото ни ниво на разбиране и беше съвсем семпла в сравнение със сложните обяснения, които щяха да последват.

Не знаехме също така и че появата на гласа на Сет довърши физическата структура, посредством която щяхме да получаваме материалите на Сет и чрез която личността на Сет щеше да изразява себе си. От тази сесия насетне, винаги наставаше някаква промяна в гласа по време на сесия, но за известно време дълбоките, кънтящи тонове бяха по-скоро изключение отколкото правило. Понякога наистина се усеща страшна сила в гласа, без собственият ми глас да се напряга. Доста по-късно Сет ни каза, че тази психична енергия може да бъде превърната в подобен звук, или пък да бъде използвана за други цели. Сега, когато Сет предава ясновидски материал, гласът рядко е силен. Вместо това енергията се влага в събирането на информация. (Както ще видите по-късно в книгата, тази енергия може да бъде също така и трамплин към друго измерение.)

Когато гласът е дълбок и тътнещ, аз се чувствам съвсем малка и обгърната от страхотна енергия. Според онова, което бяхме научили, гласът беше един вид индикация

за количеството достъпна енергия; той служеше за много други цели, освен да помага на личността на Сет да се изразява.

Връщайки се назад, наистина осъзнавам, че с първата проява на гласа на Сет структурата на сесията беше завършена. Бяха дадени дори основните принципи на материала в съвсем опростена форма, като крайъгълни камъни, върху които да могат да се положат основите.

Говоря за психическа експлозия! Нашата първа сесия с дъската за спиритични сеанси беше на 2 декември 1963 г. До края на януари вече имахме двадесет сесии и около 230 страници машинописен материал. Знаехме, че промяната в гласа беше нещо значимо, разбира се, но не осъзнавахме, че мощта, скрита в гласа, беше нещо много по-важно. Виждахме, че сесиите си имат един вид порядък, но значението му ни убягваше. В действителност, структурата осигуряваше последователност и стабилност, като същевременно беше достатъчно гъвкава, за да подхранва латентното развитие, за което тогава бяхме напълно неосъзнати и в чиито рамки моето собствено обучение като медиум щеше да се осъществи съвсем безопасно.

На този етап имаше няколко посоки, в които бихме могли да поемем. Можеше да не казваме на никого какво се случва, можеше да се свържем с някаква група спиритуалисти или пък можеше да осведомим парапсихолозите. Ние определено решихме да не казваме на никого от приятелите и роднините си, поне за момента. Спиритуалистите бяха извън въпрос заради отношението ми към религията като цяло по онова време. От друга страна, книгите по екстрасензорно възприятие, които бяхме чели, до една препоръчваха на всеки, който има подобни преживявания, да се свърже с квалифициран психолог или парапсихолог.

В резултат на инструкциите на Сет, ние и двамата започ-

нахме да имаме лични ясновидски преживявания и си мислехме, че е редно да пишем на някой, който знае повече по тези въпроси от нас. При това, оставаше си този потискащ въпрос: беше ли Сет част от собственото ми подсъзнание? Би ли могъл психологът да ни каже това? И така, решихме да се свържем с парапсихолог, който да има познания по екстрасензорно възприятие и психология.

Предполагам, че бих направила същото ако трябваше да го преживея отново. Но не съм сигурна.

Следващите няколко глави ще се занимаят с нашите усилия да бъдем „научно отговорни", да „тестваме" Сет за екстрасензорно възприятие. Така и не достигнахме до някакво окончателно решение, но мисля, че бях подтиквана от нуждата да легитимирам всичко това от интелектуална и академична гледни точки. Така беше, разбира се – но имах още много да уча.

Глава Пета

Писмото на един психолог ме довежда до паника – успокоението на Сет

В началото на февруари Роб писа на д-р Иън Стивънсън от катедрата по неврология и психология на университета във Вирджиния. Д-р Стивънсън се интересуваше от прераждането и ние тъкмо бяхме чели за изследванията му. Роб му изпрати и копия от няколко сесии, включващи част от информацията, която ни беше дадена за собствените ни минали животи. Според тази информация бяхме живели няколко пъти в далечното минало, единият от тях в Дания преди три хиляди години, когато Роб и аз сме били баща и син, а Сет – наш общ приятел. Последният ни живот бил в Бостън през деветнадесети век.

На мен не ми се нравеше материалът за прераждания та, просто защото все още не желаех да приема тази идея – струваше ми се някак прекалено далечна. Не съм насърча-

вала Роб да иска от Сет да дава повече информация, нито повече подробности. Но това беше част от материала, и не бих могла да го отрека.

Д-р Стивинсън ни написа писмо, много подобно на това, което вероятно и аз бих написала днес на някой друг при такива обстоятелства. Той считаше, че гладкостта на материала предполага подсъзнателен произход, но подчертаваше, че на този етап е невъзможно това да се твърди със сигурност. Освен това казваше, че аматьорското контактьорство в определени условия би могло да доведе до психични разстройства.

„Е, браво," казах на Роб. „Аз държа ли се по-смахнато от обикновено?" Роб най-сериозно ме увери, че в поведението ми няма никаква промяна. Той действително беше следил за подобни признаци, също както и аз. Въпреки това, добронамереното предупреждение на д-р Стивънсън наистина ме обезпокои, макар че самите ние бяхме попадали на подобни предупреждения в някои от нашите книги за медиуми.

По някакъв начин писмото на д-р Стивънсън дойде в неблагоприятен момент. Беше невъзможно да държим сесиите в пълна тайна. Неизбежно беше някои от приятелите ни да не намине в понеделник или в сряда вечер и да чуе през вратата странния глас, както стана с Филип, тъкмо преди да пишем на д-р Стивънсън. В резултат на това Фил започна да присъства понякога на сесиите. Използвам името на същината му, което му даде Сет, тъй като неговото семейство не приема интереса му към психичните феномени – ситуация, на която сме се натъквали неведнъж. Фил живее извън щата, но пътува на всеки шест седмици до Елмира по работа.

Само няколко дни преди да получим писмото на д-р Стивънсън, имахме извънредна сесия в присъствието на Фил. Дадохме му лист и писалка да си запише евентуалните въ-

проси, но той така и не успя да напише нищо. Според него Сет отвръщал на всичките му въпроси поред, още щом се оформели в главата му. Фил написа и сложи подписа си под съобщението за този ефект.

Това беше първият признак на някакъв вид телепатия или ясновидство в сесиите. Фил наистина беше смаян, също както и аз.

Приех думите на Фил, но смятах, че тази случка би могла да се дължи и на съвпадението. Това разбуни духовете. Тогава няколко дни по-късно дойде писмото на д-р Стивънсън и аз изпаднах в дупка. „Да видим какво ще каже Сет за писмото," рече Роб. Съгласих се, обаче когато се чувствах напрегната, беше трудно да се отпусна достатъчно, за да имаме сесия. В резултат на това пропуснах следващата сесия по график, но успях да възстановя равновесието си идния понеделник.

Сет имаше много за казване! „Нежна и отчаяна добра вечер," започна той. „Отчаянието произтича от това, че добрият ви психолог почти е успял да подкопае увереността, която успях да вдъхна на Ръбърт по време на нашата сесия с вашия приятел Филип. Постарах се да изградя доверието на Ръбърт, а някакъв непознат го съсипа. Намеренията му бяха най-добри, но предполагам, че сега трябва да се чувствам задължен – и аз наистина се чувствам така – да навляза в темата за умствената и емоционална стабилност, както и за евентуалните заплахи за тази стабилност, които биха могли да се явят.

Що се отнася до Ръбърт, опасност няма. По една причина: аз съм чувствителен, но възпитан и благоразумен, макар и малко сприхав, джентълмен. Никое от моите послания по никакъв начин не води до неуравновесеност. Бих искал да подчертая, че съм много по-уравновесен както от теб, така и от Ръбърт или от любезния психолог.

Чувствам силна отговорност за вас и за всеки резултат, произтичащ от нашето общуване. Личният съвет, който бях дал и на двама ви, би трябвало да укрепи умствения и емоционалния ви баланс и да доведе до още по-силна връзка с външния свят... Аз действително завися от склонността на Ръбърт да се дисоциира, да изключва съзнанието си. Няма съмнение, че той понякога не осъзнава какво става около него по време на сесиите. Това е феномен, за който той дава съгласието си, и би могъл във всеки един момент да си възвърне съзнателното внимание към физическото си обкръжение.

Не съществува опасност дисоциирането да го обземе като някаква черно, мътно и свирепо чудовище и да го завлече в дълбините на истерията, шизофренията или лудостта. Аз постоянно ви давах съвети да общувате със света като цяло и казах и на двама ви да използвате способностите си, за да се изправяте срещу външни предизвикателства. Дисоциирането като начин на бягство от света би могло да бъде опасно, и мнозина са станали жертва на това. При Ръбърт случаят не е такъв.

Защото, да ви кажа, егото на Ръбърт е изключително силно. Неговата интуиция е клапата, която успокоява иначе упоритото му и властно его." Тук Роб вдигна поглед и се разсмя. „Интуитивните качества не са лекомислени и личността е добре уравновесена." Като продължи да обсъжда проблемите на дисоциирането, Сет каза, че аз винаги до *известна* степен осъзнавам онова, което става около мен по време на сесия. „Вярно е," каза той, „че състоянието на дисоцииране е необходимо. Но това, че си отворил една врата, не означава, че не можеш да я затвориш, нито пък означава, че не може две врати да са отворени едновременно, това искам да подчертая. *Може* да съществуват две отворени врати едновременно и *може* да се слушат два ка-

нала едновременно. Само че трябва да намалиш звука на единия канал, докато се учиш да настроиш вниманието си към другия. Този процес вие го наричате дисоцииране."

Когато Сет направи пауза, Роб попита: „Какво би казал за мнението на д-р Стивънсън, че всичко това може да е просто подсъзнанието на Джейн?"

„Навлизали сме в тази тема и преди," отвърна Сет, „и нямам съмнение, че ще го правим още безброй пъти. И ако успея да ви убедя в своето съществуване като отделна личност, ще съм се справил превъзходно. Би трябвало да се вижда, че моите послания идват посредством подсъзнанието на Ръбърт. Но както рибата плува във водата, но самата риба не е водата, така и аз не съм подсъзнанието на Ръбърт.

Дребното доказателство за телепатия, което ви дадох, имаше цел. Исках да ви покажа, че телепатията съществува; исках също да загатна на Ръбърт, че тук участва нещо повече от собственото му подсъзнание, както сам разбира... Сега Ръбърт ме изразява или ми помага да изразя себе си по начин, който да е очевиден за вас, но освен това аз съществувам по свой, независим начин."

Последвалите разяснения на горното изказване ни дадоха доста добра представа какви вътрешни процеси се случват, за да можем Сет и аз да се свържем. Това включва изграждането на „психологически мост", което ще бъде обяснено по-късно в тази книга. До този момент бях говорила от името на Сет около четиридесет минути и той предложи да направим почивка с думите: „Някъде между настоящия момент и двадесет и петте години, които ще изтекат, докато успокоите съмненията си, бих искал да навлезем и в някои други въпроси, с които се опитвам да ви занимая от няколко сесии насам. Но сега си починете, котенца."

Често завиждах на положението на Роб по време на се-

сиите. Той можеше да ме вижда и чува като Сет, а аз не можех. Сега през почивката аз отново му задавах въпроси. Ненавиждам да завися от някой друг да ми казва какво е било, но едно нещо бях научила: не можех да бъда Джейн и Сет едновременно. За да може Сет да се прояви, трябваше да се въздържам от подобни умствени упражнения – поне временно.

След почивката Сет продължи: „Пак казвам, аз не съм подсъзнанието на Ръбърт, макар да говоря през него. То е атмосферата, посредством която мога да достигна до вас, както въздухът е атмосферата, през която лети птицата... Нужно е отново да събера и изразя себе си. Това се прави отчасти от самия мен, отчасти от съвместните подсъзнателни усилия на теб и Ръбърт. Този отговор ще ви удовлетвори ли засега?

„Разбира се, Сет," отвърна Роб.

„Моля те, бъди откровен, защото не искам това нещо да продължава да виси над главите ни," каза Сет. След това продължи да ни дава информация относно същностите и различните личности, които ги съставят. Роб беше особено любопитен какви са разликите между същностите и личностите.

„Индивидуалният живот, или по-скоро да го наречем животът на всеки жив индивид, може с пълно основание да се сравни със съня на една същност. Докато индивидът се радва на отредените му години живот, те са просто миг за същността. Същността възприема тези години по същия начин, по който вие възприемате сънищата си. Така както вие придавате вътрешен смисъл и организираност на сънищата си и извличате прозрения и удовлетворение от тях, макар да са едва частица от вашия живот, така и същността до известна степен насочва и придава смисъл и организираност на своите личности.

Същността дарява на личностите безкрайно разнообразие от възможности... Собствените ви сънища са фрагменти, точно както в по-широк смисъл и вие сте фрагменти от вашата същност." Сет освен това каза, че съкровената част на всяка личност осъзнава своята връзка със собствената си същност – и че тази част от човека диша вместо него и контролира онези телесни функции, които считаме за неволни рефлекси.

Сесията продължи до единадесет и тридесет през нощта. Роб беше успокоен от твърденията на Сет относно моята способност да боравя с дисоциацията, както и от отговорното му отношение. Аз също се поуспокоих, но продължих да си мисля за коментара в писмото на д-р Стивънсън. „Естествено, че Сет ще каже, че всичко е наред," рекох си. „Какво друго можем да очакваме да каже?"

Известно време прекарах в опити да анализирам ту Сет, ту себе си. Предпазливостта е едно на ръка, обаче понякога минавах границата. Въпреки това, Сет казваше, че моето силно его е предимство за работата ни, стига да не прекалявам, тъй като уравновесява цялостната ми личност и ми осигурява психологическата сила, с която да боравя и да развивам способностите си.

Случи се един дребен, но забавен инцидент, който илюстрира моето отношение през тези първи месеци. Имаме прекрасен, обширен апартамент, който за беда е със съвсем малка и тясна кухня. Когато се преместихме в сегашния си апартамент, в кухнята имаше фурна и малък хладилник, който започна да не побира всичката ни храна. Взехме друг, по-голям, за хранителни продукти, които не използвахме всеки ден, и този втори хладилник сложих в просторната ни баня, огромна старомодна стая, облепена с плочки, поне пет пъти по-голяма от кухнята. Знаех си, че това е смахнато място за хладилник, но скоро свикнах.

В ранната пролет Роб се сдоби с няколко неприятни фистули на венците и една вечер попита Сет как би могъл да се отърве от тях. Сет незабавно се впусна в оживена дискусия за нехигиеничните аспекти на наличието на хладилник в банята. Той направи някои любезни, но категорични забележки относно ефектите, за които ние сами би трябвало да знаем добре, и препоръча уредът да бъде преместен в кухнята, където би могъл да съхранява цялата ни замразена храна. Направим ли това, увери той Роб, фистулите ще изчезнат.

„Няма някакво си обсебващо привидение, или каквото ще да е, да ми казва как да си подреждам къщата," отсякох аз. „Това е един от онези подозрителни признаци, за които сме чели. Обсебващата личност започва да разпростира влиянието си наоколо, стремейки се да доминира над нормалната личност на медиума. Спомняш ли си какво каза д-р Стивънсън? Освен това в кухнята няма място за по-големия хладилник."

„Прави каквото щеш," отвърна Роб. „На мен са ми възпалени венците, но какво от това? Мога да си живея и така."

„Е..."

„Между впрочем," каза Роб, „Сет не е заповядвал *на теб* да правиш каквото и да било. Аз му зададох въпрос и той ми отговори."

Когато аз реагирам емоционално, а Роб ми дава разумен отговор, това винаги ме кара да отстъпя. Така че се съгласих.

На следващия ден преместихме големия хладилник. За да съхраня гордостта си, или и аз не знам какво, сложих малкия хладилник в банята и го превърнах в шкаф за кърпи. Големият хладилник все още е в кухнята. От малкия се отървах отдавна. О, да – фистулите на Роб изчезнаха за два дни и никога повече не се появиха.

С други думи, бях свикнала да наблюдавам Сет като ястреб, особено през първата година, но той винаги се държеше интелигентно, с достойнство и чувство за хумор. Когато започнах да съдя за него по делата му и по въздействието му върху нас, изоставих този навик. Той спечели доверието ми. Даваше ни отлични психологически обосновани съвети, но никога не се опитваше да ни заповядва.

Понякога, за наш късмет, следвахме съветите му. Друг път не бяхме склонни, поради лични причини. През 1964 г., например, започнахме да си търсим къща. Сет предложи да купим една определена. Харесахме я много, но тя беше в плачевно състояние. Сет може и да е прав, рекохме си – и вероятно щяхме да бъдем щастливи, ако я бяхме взели – но просто не искахме да се възползваме от възможността.

Преди около година и половина Сет предложи да напусна работата си в художествената галерия и да давам уроци по контактьорство. Той дори ми каза колко точно ученици ще имам само след три месеца. Аз последвах съвета му, макар наистина да не мислех, че ще срещна разбиране в тази област. Сет се оказа прав: уроците ми носеха удоволствие, научих много от тях и в резултат на това увеличих собствените си способности по начини, които не подозирах, че са възможни.

През време на първите шест месеца от сесиите, нашият котарак Уили започна да се държи съвсем дръпнато. На няколко пъти започваше да съска и да плюе като луд точно преди началото на сесиите. Една вечер действително ни стресна. Тъкмо бяхме готови да започваме, а Уили спеше в килера до спалнята. Внезапно той се втурна вън от килера с настръхнала козина, профуча през всекидневната и се скри зад пердетата. Веднъж ме захапа за глезените, докато говорех от името на Сет, и в своя транс аз го влачих през половината стая, докато той висеше, закачен за крачола на

панталоните ми. Наложи се Роб да го затвори в студиото.

В крайна сметка Роб запита Сет дали знае какъв е проблемът. Отговорът беше, че изострените сетива на Уили долавят присъствието на Сет тъкмо преди началото на сесиите. Той ни каза, че поведението на котарака може да се промени, когато Уили свикне повече с тази ситуация. Около месец по-късно Уили отново заприлича на себе си. Сега той не обръща никакво внимание на сесиите, дори понякога скача в скута ми, докато съм в транс.

По това време проблемите на Роб с гръбнака отново се възобновиха, макар и в много по-слаба степен от преди. Сет посвети няколко дълги сесии на анализ на състоянието на Роб и разтълкува причините за симптомите. Те изчезнаха без никакво лечение и според нас познанието, с което Роб се сдоби посредством тези сесии, беше много благонадеждно. Преди бяхме купили люлеещ се стол заради гърба на Роб. Той имаше обичая да седи в него, докато водеше записки по време на сесиите и за известен период това беше единственият стол, в който се чувстваше удобно. После вече нямаше нужда от него, когато се възстанови и аз добих навика да го използвам. Доста по-късно, когато най-сетне склоних да бъда седнала по време на сесиите, той стана моят любим „стол на Сет".

Ние бързо научихме, че Сет считаше физическите симптоми за външни проявления на вътрешни заболявания. Той подчертаваше значимостта на тази идея, както и опасностите от самосъжалението. Каза ни, че когато единият от нас е болен, другият не бива прекалено много да му съчувства и да го утешава, засилвайки по такъв начин идеята за болестта. В последвалите сесии той ни преподаде отличен материал за поддържането на добро здраве. За това ще стане дума в тринадесета глава.

Отделих известно време и място на ранните сесии със

Сет, за да може читателят да се запознае с част от материала по начина, по който ни беше даден. Някои неща от него сега ни се струват толкова елементарни, че ни е трудно да си припомним смайването, което изпитвахме по онова време. Едно неспирно чувство на откривателство и интелектуално любопитство ни водеше все по-нататък и в крайна сметка постави край на моите съмнения.

Толкова много неща се случиха в последвалите месеци, че е трудно да се разкаже за всичките. Предстоеше ни да имаме своите първи извънтелесни преживявания, или „астрални проекции". Опитностите ни в онова, което Сет нарича „Психологическо Време", ни помогнаха да развием собствените си контактьорски способности. Качеството и обхвата на материалите на Сет непрестанно нарастваха и се наложи да се свържем и с други хора от областта на парапсихологията. Съвсем скоро щяхме да открием, че Сет действително беше ясновидец и че собственото ми обучение като медиум едва сега започваше.

Глава Шеста

Сет се среща с психолог

Редакторът ми, меко казано, бе изненадан от първите осем глави на книгата ми за екстрасензорно възприятие. Бяхме работили заедно и преди, и той ме познаваше достатъчно добре, за да бъде лично заинтересован. Пишеше ми ентусиазирани писма, но наред с това беше и притеснен за книгата по начина, по който беше изложена. Моите опитности доказвали, че съм била медиум през цялото време без да го зная, каза той, което опровергава предварителното условие на книгата – че тези експерименти биха били валидни в известна степен за всички, независимо дали са контактьори или не.

"Но *именно* експериментите разкриха способностите ми," протестирах аз пред Роб. „Това доказва нещата, нали? Никога преди не съм имала контактьорски преживявания."

„Не го казвай на мен, кажи го на издателя," отвърна Роб. „За Бога, не мога да разбера защо появата на Сет не прави книгата много по-добра отколкото би била иначе."

Както стана ясно по-късно, *именно* епизодите със Сет

притесняваха издателя. Ако омаловажах значимостта на Сет и се концентрирах върху някои от другите експерименти, които също се бяха оказали успешни, тогава книгата би имала доста добър шанс, казваше редакторът. Другите експерименти включваха ежедневни предсказания и припомняне на сънища; а нашата работа с припомнянето на сънища ни беше доказала валидността на предсказателските сънища.

И Роб, и аз се упражнявахме в предсказанията; това ни отнемаше само няколко минутки на ден. Изчиствахме умовете си от обективни мисли и записвахме онова, което ни идваше наум, стремейки се да предскажем събитията за деня. Трикът се състоеше в това да дадем свобода на интуитивния си аз, вместо да интелектуализираме. Резултатите ни изненадаха и ни убедиха, че повечето хора имат много по-голямо познание за бъдещето, отколкото осъзнават. Освен всичко друго открихме, че често се случваше да предскажем различни части от едно и също събитие.

Убедена съм, че повечето от нас реагират преждевременно на някоя случка и ще разкажа повече за това по-нататък в тази книга. Тъй като във всички тези експерименти Сет ни помагаше с предложения и тълкувания относно това как да възприемаме подобна информация, аз по никакъв начин не можех да омаловажа неговата роля единствено заради това книгата ми по екстрасензорно възприятие да бъде публикувана. За нас именно Сет и материалите на Сет правеха всичко останало възможно.

В крайна сметка, макар редакторът да беше за книгата, неговият издател не я одобри. Наистина бях разочарована от този неуспех. В резултат на това аз се замислих върху идеята да публикувам някои от идеите на Сет като свои собствени, без да разкривам източника им. Това обаче ми се струваше нечестно, и аз се отказах. Освен това чувст-

вах, че самото съществуване на сесиите беше психологически интригуващо, защото повдигаше въпроси, на които се отговаряше в самия материал. Така че изпратих своите осем глави на друг издател, прекратих работата по книгата за около година и посветих работното си време на кратки разкази, които излизаха в различни списания.

Междувременно решихме да пишем на някой друг в тази област. Д-р Карлис Осис от Американското общество за психичните изследвания би трябвало да има опит със случаи като моя, мислехме си. И така, през март 1964 г. му написахме писмо. Той скоро ни отговори с молба за няколко примерни сесии и поиска Сет да опише посредством ясновидството си неговия офис в Ню Йорк. Не знам какво съм очаквала от д-р Осис, но със сигурност не бях готова да видя какво може и какво не може Сет. Сет предложи да изпълни експеримента, но аз го спрях. Не знам от кое ме беше страх повече – че Сет ще успее или че няма да успее да се справи.

„Това означава „докажи го или си затваряй устата", казах разплакана на Роб. „Ако не е измама, нека да видя как ти или Сет минавате през стените!"

„Но Сет каза, че ще го направи," възрази Роб, напълно разумно.

Но дори пред Роб не можех да дам воля на сълзите си. Ами ако Сет не успееше? Нямаше ли това да означава, че всичко останало е просто някаква подсъзнателна самозаблуда? Защо Сет се беше съгласил, след като знаеше, какъвто си беше, че съм вцепенена от страх?

„Теб те е страх да поставиш всичко на изпитание," каза Роб. „Но това е напълно в реда на нещата на този етап от играта. По-добре не се тормози."

„Аз мога да направя грешка и в това няма нищо страшно," отвърнах, опитвайки се да обясня. „ Но представи си, че Сет също сгреши? Представи си, че се постарае да на-

прави каквото се иска от него и се провали?"

„Нима се очаква от него да е всемогъщ?" запита Роб с насмешка.

„Не, разбира се, че не," рекох. „Обаче без съмнение би ни било от голяма помощ, ако беше." Пак същото, изпаднах в нова дупка. Все още изобщо не бях сигурна, че вярвам в живота след смъртта; а ако не надживяваме смъртта, от кого тогава получавах тези послания? От подсъзнанието си? Макар от време на време да използвах това обяснение за удобна изкупителна жертва, аз в действителност не вярвах и на него. Моето подсъзнание намираше достатъчен израз в разказите и в поезията ми - при това без да си присвоява качествата на друга личност. Вторична идентичност? Вероятно беше възможно, но Сет не пасваше на картинката в никой от описаните случаи, за които бяхме чели; също както не пасвах и самата аз.

Докато се колебаех дали да опитаме експеримента, Роб изпрати на д-р Осис още от материала. Д-р Осис ни писа, че не се интересува от самия материал, тъй като не попадал в неговата сфера на емпирична психология. Помоли ни да не му изпращаме повече, освен ако в него не се съдържат демонстрации за екстрасензорно възприятие. Макар да прояви интерес към това да „тества" Сет за екстрасензорно възприятие и отново предложи да пробваме ясновидския експеримент, аз бях обезсърчена от писмото. Така че се нацупих: след като той не проявява интерес към материала, който аз считах за страхотен, нека си намери някой друг, който да наднича през стените му!

Спомняте си, че става дума за март 1964 г. Сесиите тъкмо бяха започнали през миналия декември и по време на тях имахме едва няколко случая на екстрасензорно възприятие, освен контактьорските ефекти, които ту ме заинтригуваха, ту ме плашеха.

Очевидно, просто не бях готова да подложа Сет или себе си на какъвто и да било тест. Боях се, че ясновидските претенции на Сет може да се окажат подсъзнателен блъф – било то негов или мой – и не знаех дали ще имам достатъчно смелост да го нарека блъф. А представете си, че не беше блъф? Не бяха готова да се изправя и срещу този вариант! Все още не се бях примирила със своите преживявания. Мислех, че да се „тества" Сет е изключително сурово и безкомпромисно. Сет трябваше или да е прав, или да греши. Идеята за попадения и пропуски в изследванията на екстрасензорното възприятие ми беше непозната. Имах съвсем бегла представа за вътрешните механизми, участващи в контактьорството, и най-вероятно това мое отношение напълно блокираше всякакви опити за убедителни демонстрации по онова време.

Бях ядосана на д-р Осис, че търси знаци и чудеса (такава беше тогава интерпретацията ми на неговото писмо). При все това знаех, че ще настоявам именно за подобни неща, когато събера куража да подложа Сет или себе си на това.

Междувременно настъпиха промени в моите състояния на транс. През първата година непрестанно крачех из стаята, докато говорех от името на Сет. Очите ми бяха отворени, с разширени зеници и много по-тъмни от обикновено. Но на сто и шестнадесетата сесия през декември 1964 г. за първи път седнах и затворих очи. Роб мъдро не каза нищо преди края на сесията. Сет ни осведоми, че това била експериментална процедура и че няма да се повтори, освен ако не дам пълното си съгласие.

Сега ми изглежда нелепо, че са ми били нужни сто и шестнадесет сесии, за да седна и да спра да крача по пода. По времето, когато в трансовите ми състояния настана тази първа промяна, аз вече бях преживяла първата си извънтелесна опитност и, следвайки напътствията на Сет, бях

имала ясновидски преживявания по време на периодите на ежедневни упражнения. Но чувствах, че ги контролирам, докато Сет контролираше сесиите, а за мен това беше голяма разлика. Съгласих се с новата процедура при транса, но все пак беше нужно да мине известно време, преди тя да се превърне в правило, вместо в изключение. Трансът обаче стана по-дълбок, а материалът се впусна в още по-сложни теми. Именно в този период Сет започна да маха очилата ми преди да започне да говори.

(Чак през януари 1966 г. щеше да настъпи следващата промяна в поведението ми по време на транс. След като една година бях със затворени очи по време на сесиите, ненадейно започнах отново да ги отварям, въпреки че трансът беше дори още по-дълбок от преди. Настъпваше доста забележима промяна в съкращаването на мускулите и в мимиките на лицето – цялостната индивидуалност се променяше. Изражението на очите не само, че беше различно от изражението на Джейн; то определено принадлежеше на Сет. С всичките си цели и намерения, Сет удобно се настаняваше в моето физическо тяло. Такава е процедурата ни и в настоящия момент, и тя очевидно носи на Сет известна свобода при изразяването. Той често гледа право в Роб, например, или в някой друг, на когото говори.)

През 1964 г., когато писахме на д-р Осис, трансът не беше достигнал такава дълбочина, и аз се опитвах да свикна с идеята да седя по време на сесии. През 1965 г. материалите на Сет неспирно нарастваха през нашите провеждани два пъти седмично сесии. По-рано през същата година Фредерик Фел подписа с мен договор за книгата по екстрасензорно възприятие и имах краен срок, който да спазя.

Идеята с тестовете по екстрасензорно възприятие все още ме плашеше, но чувствах, че са неизбежни и необходими.

През пролетта на 1965, около година след като писахме на д-р Осис, Роб писа на д-р Инстрийм (това не е действителното му име) от един държавен университет в северната част на щата Ню Йорк. Д-р Инстрийм беше един от най-изтъкнатите психолози в страната през онези ранни години и беше изследвал множество медиуми в миналото. Ако Сет беше моя втора идентичност, той щеше да разбере, мислех си. И този път изпратихме няколко сесии, придружаващи писмото. Д-р Инстрийм прояви интерес и ни покани да присъстваме на Националния симпозиум по хипноза през юли 1965.

До момента бяхме експериментирали с хипноза в някои упражнения, свързани с регресия и прераждане. В тези случаи аз действах като хипнотизатор, а Роб беше пациент. Никога не бяхме прилагали хипноза, за да предизвикаме транс по време на сесиите със Сет и нямахме опит с хипнозата, когато започнаха сесиите. Щеше ли д-р Инстрийм да поиска да се подложа на хипноза? Изобщо не бях сигурна, че съм склонна на това. Сега, след като четох за хипнотичните тестове, на които беше подложена мисис Айлийн Гарет, известната екстрасенска, вече знам, че самата аз никога не бих се подложила на това. (Самохипнозата е нещо различно; аз я прилагам сега, за да си правя внушения за добро здраве.)

Бяхме възхитени от перспективата да се срещнем с д-р Инстрийм, но за да си платим пътуването, включително таксите за участие в симпозиума, трябваше да използваме парите за ваканцията си. Освен това, Роб сутрините работеше в творческия отдел на една местна компания за поздравителни картички, а следобедите рисуваше. Така че трябваше да си вземе отпуска, за да осъществим пътуването.

Беше най-шантавата и досадна ваканция, която някога сме прекарвали. Още на първата лекция, на която присъствахме, докладчикът направи демонстрация на хипноза. Ос-

вен нас и неколцина студенти, на симпозиума присъстваха психолози, лекари и зъболекари. Лекторът беше психолог, който е добре известен с работата си в областта на хипнозата. Понижавайки глас, той каза, че тъй като повечето от присъстващите в залата прилагат хипнозата професионално, те би трябвало да знаят, че чувството е като сам да бъдеш хипнотизиран. И така, той започна.

Роб седеше от едната ми страна, а д-р Инстриймът от другата. Аз реших, че няма да се оставя да бъда хипнотизирана, но притворих очи, за да не бъде очебийно. Когато стана ясно, че по-голямата част от публиката по задължение е хипнотизирана – седейки там, всички ми напомняха гълъби със спретнато прибрани крила – аз вдигнах предпазливо взор да видя какво прави д-р Инстриймът. Той отвърна на погледа ми. Роб се подсмихваше и на двама ни.

Д-р Инстриймът беше възхитителен. По-късно бяхме в един ресторант от веригата „Хауърд Джонсън" в градчето Осуиго, щата Ню Йорк, и разговаряхме с добрия доктор, когато внезапно усетих Сет. Никога не бяхме имали сесия далеч от дома. Аз нервно се опитвах да давам знаци с очи на Роб. Веднъж дори го ритнах по глезена, надявайки се да не съм изритала доктора по погрешка. Най-сетне успях да привлека вниманието на Роб. Той схвана посланието и комично сви рамене.

„Ох, не знам как да го кажа," рекох аз, „но ако искате да се срещнете със Сет, това може да стане. Той е наоколо."

Нямах никакво намерение да имаме сесия в този ресторант. Нито пък д-р Инстриймът. Той ни отведе в своя офис и заключи вратата.

Имахме сесия със Сет, първата, при която влизах и излизах толкова бързо от транс, че и Сет, и аз можехме да участваме в нормален разговор.

След като поздрави д-р Инстриймът, Сет каза: „Моята сфе-

ра е обучението, а специфичният ми интерес се състои в това, тези привидно паранормални способности на човешките личности да бъдат разбрани и изследвани, тъй като не са неестествени за тях, а са им вътрешно присъщи... Действително осъзнавам трудностите, на които ще се натъкна.

Често съм казвал това – аз не съм призрачен дух със замъглен поглед, който се материализира посред нощ. Аз съм просто една интелигентна личност, която обаче вече не подлежи на вашите физически закони...." Сет продължи да говори за тестовете по екстрасензорно възприятие, които д-р Инстрийм ни беше предложил по-рано в разговора. „Срещам трудности с опърничавото отношение на Ръбърт от време на време; но това е нещо, с което е редно да се съобразим, както и ще направим... С цялата си сериозност ще се постарая да направя каквото мога при дадени обстоятелства. Можете да разчитате на сътрудничеството ми. От само себе си става ясно, че всичко това не може да стане посред нощ, но нека да започнем. В една обичайна сесия ще кажа какво може да се направи. Можем да направим много. Много и не можем да направим. Но тъй като и двамата разбираме възможностите и ограниченията, нека направим най-доброто от онова, с което разполагаме."

Мисля, че тогава поставихме своеобразен рекорд. Най-напред аз казвах нещо, после д-р Инстрийм, после Сет, после Роб, редувайки се последователно в кръг. Сет се обръщаше към д-р Инстрийм с малкото му име и двамата звучаха като че са стари приятели. Аз бях леко ужасена. Все пак, д-р Инстрийм беше представителен възрастен джентълмен. Роб записваше всичко, доколкото успяваше, дращейки бясно с писалката.

Сет каза: „Трябва да има спонтанност. Тогава може да се извлече някакъв вид доказателство, от каквото се интере-

сувате. Ако сме прекалено силно заинтересовани от ефекта, спонтанността изчезва. Егото излиза на преден план и всичко е загубено."

„Така е," рече д-р Инстрийм. „Трябва да действаме с внимание, без натиск... Аз не разбирам, Сет. Спонтанността е важна, обаче..."

„Тя е нашата врата," каза Сет. „Ако дойде някакво доказателство, то идва през тази врата."

„Да," отвърна д-р Инстрийм. „Но нашите човешки ограничения... нашата методология е важна за нас тук, ако искаме да накараме другите да се вслушат."

„В една редовна сесия ще имаме това предвид," каза Сет. „Ще работим в рамките на ограниченията и ще видим какво можем да сторим. Би било от голяма полза ако вие и останалите разберете, че тези ограничения съществуват единствено защото вие ги приемате."

„Да."

„За човешката личност не е присъщо ограничението. Будното състояние, както често съм казвал, е също такова състояние на транс, каквото е всяко друго. Тук, по време на сесиите, ние просто превключваме фокуса си на внимание на други канали. Всички видове осъзнатост са трансови състояния. Съзнанието е посоката, в която гледа азът...

Ние имаме много сфери на общи интереси – вие и аз. Личността трябва винаги да бъде считана по изначален начин за модели на дейност. Когато се опитвате да се намесвате в различните ѝ нива, вие ги променяте. Когато счупите едно яйце, за да видите какво има вътре, вие всъщност го съсипвате. Има и други начини. Не ни е нужен чук, за да строшим една яйчена черупка... Аз съм яйцеглав интелигент, но няма нужда от чук, за да надзърнете в главата ми." На това място Сет се усмихна широко.

„Ще трябва да поразсъждавам върху това," каза д-р Ин-

стриймл. „И аз съм човек. Имам нужда да уча. Нуждаем се от доказателства."

„Вашето отношение може да ви позволи да се сдобиете с такива. Но онези, чиито ум е затворен, няма да получат никакви доказателства, които да ги удовлетворят."

„Някои доказателства, които имаме, е трудно да бъдат отречени, обаче трябва да извършим методично изследване на тези неща," рече д-р Инстриймл.

„Това е една от причините, поради която не ни се нрави атмосферата на сеансите... а и също и поради която аз като цяло избягвам показността."

„Отново казвам, че това е отвъд познанията ми. Нужно ми е време да обмисля какво можем да направим, какви са вашите идеи."

„Възможно е да има временно забавяне, докато изграждам възприемчивостта на Ръбърт в тази посока," каза Сет. „Но не очаквам трудности."

Д-р Инстриймл се отнасяше към Сет с уважение, с голямо уважение – и признавам, че това ми изглеждаше дори подозрително. Самата аз не бях сигурна кой или какво е Сет, и през ума ми на няколко пъти мина мисълта, че отношението на доктора беше просто начин да спечели доверието ми – психологът се преструва, че вярва в съществуването на заблудата на пациента си също толкова безпрекословно, колкото и самият пациент.

Преди да приключим с това посещение, д-р Инстриймл неофициално ни каза, че Сет притежава „внушителен интелект" и определено не изглежда като втора идентичност. Той значително ме зарадва с тези думи. Очевидно се намирах в отлично емоционално и психологическо здраве.

За беда на симпозиума разговаряхме и с един друг психолог, доста по-близък до моята възраст. Видяхме се на една от неформалните срещи. Когато научи, че ние по никакъв

начин не сме свързани с медицинската професия, той ни запита какво е привлякло интереса ни към симпозиума. И ние му казахме. Едното доведе след себе си друго. Последва дискусия за Сет и по-късно в стаята ни Роб му показа някои от нашите записки.

След като разговаряхме по-малко от час, психологът ме увери, че съм шизофреничка, възползваща се от сесиите, за да доминирам над Роб. Ненадейно той грабна бележките от бюрото и тръгна към мен като някой гневен бог, размахвайки ги пред лицето ми: „Ти смяташ, че е необходимо да се правят всички тези записки, нали?"

„Имаме нужда от тях. Роб ги пише," успях да смотолевя.

„Аха!" - извика той. И той *наистина* викаше. „Това е един от основните симптоми."

„Но Роб е този, който ги записва..."

Нямаше смисъл. Всеки път, когато се опивах да кажа нещо от свое име, той възклицаваше триумфиращо: „Виждаш ли? Виждаш ли? Изпитваш нужда да се защищаваш, нали?"

Това се случи между първото и второто ни интервю с д-р Инстрийм. Междувременно веднъж ние шофирахме из опустялото университетско градче и се спряхме за по едно питие в малък бар. Никога дотогава не бях така преизпълнена със съмнения в себе си. Психологът беше изрекъл на висок глас най-преекспонираните ми съкровени страхове.

„Той просто си поприказва с нас за тридесетина минутки, скъпа," каза Роб.

„Но представи си, че е прав? Няма как да знам - и това е най-ужасното. Никой от нас не знае, нито би искал да го признае."

„Нали всеки, който е толкова емоционално повреден, би показал някакви признаци в ежедневния живот."

„Ами сесиите?" проплаках аз. „Нима сесиите не допри-

насят за това... материалът, за който съм толкова сигурна, че дава прозрения за природата на реалността!? Представи си, че цялото това нещо не е нищо повече от симптоматика на психическо разстройство?"

Шофирахме покрай внушителните университетски здания, толкова спретнати и подредени! Да можеше и животът да е така подреден, помислих си. Роб все още се опитваше да ме успокои, когато стигнахме до офиса на д-р Инстриим. Нима наистина бях някоя от онези бъбриви властни жени, които прибягват до какви ли не трикове, за да доминират над съпрузите си? Хвърлих поглед към Роб. Той стоеше до мен, тих, но уверен; „хладнокръвен" в противовес с моята „пламенност" - моят идеал за мъж. Аз обикновено съм приказлива. Сега замълчах, оставяйки Роб да води разговора - или поне се опитах да го оставя.

Д-р Инстриим ни каза, че поведението на психолога било пример за един вид представление, което толкова обърква парапсихолозите. Но по-важното, той ме увери още веднъж, че не открива подобни тенденции у мен. „Човекът няма опит в психологическата практика," рече той. „Само чете в учебниците за едни или други клинични случаи." След това ни каза, че, макар случката да е била неприятна, може би е било добре, че сме се натъкнали на това по-навреме в тази игра. Класическите психолози са склонни да имат скептично отношение спрямо контактьорството, добави той. Нужно е да свикна да пропускам подобни коментари покрай ушите си. Трябвало е да се изсмея на младия психолог. Трябвало е да му река: „Е, нужно е да си такъв, за да разпознаеш някой друг подобен," или нещо от сорта.

Цялата тази случка ме притесни. Нужно беше да мине известно време, преди пак напълно да повярвам в себе си и в собствените си реакции. Чувствах освен това, че не мога

повече да продължавам така; трябваше да разбера какво може и какво не може Сет.

Д-р Инстриймобясни отношението на парапсихолозите към тестовете за екстрасензорно възприятие и предложи Сет да опитва чрез ясновидство да вижда обекти, върху които докторът ще се концентрира. Трябваше да правим това във всяка сесия. В десет часа вечерта всеки понеделник и сряда д-р Инстриймщеше да се концентрира върху един обект в кабинета си в града, в който живееше. В същото време Сет трябваше да изрази впечатленията си, и всяка седмица трябваше да изпращаме по пощата сесиите на д-р Инстриим. Този път аз се съгласих; същото стори и Сет.

После, когато се прибрахме у дома, Роб даде друга идея. Защо да не опитаме нещо подобно и сами? Така по същото време ние започнахме нашите тестове, в които от Сет се искаше да каже какво според него е съдържанието в двойно запечатани пликове.

Исках да разбера дали Сет може да прави онова, което твърдеше, че може. Д-р Инстриймискаше научно доказателство за наличието на ясновидство и ние всички се надявахме, че ще успеем да му го осигурим. Бяхме си поставили определени цели. Месеците между август 1965 г. и октомври 1966 г. съдържаха толкова триумфи и разочарования, че ми се замайваше главата. В следващата глава ще разкажа за тази вълнуваща и озадачаваща година.

Глава Седма

Извънтелесни преживявания – возя се в такси, докато тялото ми си е у дома

Започнахме тестовете на Инстриймът и нашите собствени тестове с пликовете през август 1965 г. През октомври излезе първата ми книга и Пег Галахър, журналистка от елмирския вестник „Стар Газет" ми взе интервю. Познавах я бегло отпреди, но сега тя и съпругът и, и Роб и аз станахме добри приятели. Мъжът й Бил е помощник рекламен директор в „Стар Газет" и той и Пег скоро щяха да заминават на почивка в Пуерто Рико. Решихме да направим един експеримент.

Нямаше да общуваме изобщо по обичайните начини. Вместо това искахме да попитаме Сет дали би могъл да „се настрои" на честотата на Галахърови, докато са във ваканция. По време на пътуването им щяхме да заместим с този експеримент теста с плика. Знаехме, че Пег и Бил отиват в

Сан Хуан, но нищо повече. Освен това, нито Роб, нито аз някога сме ходили в Пуерто Рико.

Намирахме се по средата на една сесия със Сет, и той тъкмо описваше визиите си от пътуването на Галахърови. Докато седях в любимия си люлеещ се стол и говорех от името на Сет, ненадейно се намерих на задната седалка на някакво такси. В следващия момент колата направи такъв остър завой надясно, че отлетях в ъгъла на седалката. В първия миг бях действително уплашена. Не бях свикнала в един момент да си седя удобно във всекидневната, а в следващия да се окажа на задната седалка на бързо движещо се такси!

Имах достатъчно време да разгледам от задната седалка врата на шофьора – беше дебел и набит. Не видях лицето му. Докато това се случваше, изгубих всякаква връзка с тялото си във всекидневната. Субективните ми усещания бяха като на човек, внезапно изваден от равновесие при отвратително рязък завой на кола. Въпреки всичко, докато това се случваше, физическото ми тяло седеше изправено в люлеещия се стол, говорейки без прекъсване от името на Сет:

„Движещо се такси. Нашата любителка на котки се смее (Сет нарича така Пег, която не харесва котки). Сметката е три долара, което като че ли е прекалено. По-скоро стар, отколкото млад шофьор с набит врат. Посоката е основно на дясно след един завой."

Когато Пег и Бил се върнаха, разбрахме, че тези впечатления се оказаха съвсем верни. Бяха платили три долара за такси, за да стигнат от мотела до летището. Пег беше доста ядосана от това, тъй като същото разстояние преди две години струвало по-малко от два долара. Таксито им направило много остър завой надясно. Пег и Бил помнеха това ясно, не само заради внезапния завой, но и защото това се

случило тъкмо, след като шофьорът профучал през светофара. Завоят бил толкова рязък, че значително ги обезпокоил. Само дето шофьорът не бил „по-скоро стар отколкото млад". Колкото и да е странно, Пег каза, че отзад той наистина изглеждал възрастен, тъй като вратът му имал особен, грубоват вид. Освен това бил дебел и набит.

Бях наистина удовлетворена, когато цялата работа се потвърди. Видяла бях само онова, което се очакваше да видя, ако съм била физически в таксито. Пег и Бил изобщо не бяха усетили присъствието ми.

Случката доведе до някои любопитни заключения. Определено аз бях тази, която беше „там", макар Сет да описваше какво бях видяла. Гласът и личността му контролираха моята физическа система, докато съзнанието ми се намираше някъде другаде - при това на доста мили далеч. Не се налагаше да казвам на Сет какво се случва - той го описваше незабавно.

Той не спомена обаче нищо за усещанията ми, когато бях отхвръкнала в ъгъла на таксито. Дали това беше, защото не ги беше почувствал? Или защото аз бях сигурна, че ги помня сама? Да вземем предвид и следната загадка: да речем, че съзнанието ми беше пътувало от Елмира до Сан Хуан в пространството, а какво да кажем за времето? Сесията се беше състояла в понеделник, на 25 октомври 1965 г., а инцидентът с Галахърови се беше случил *една седмица по-рано*, в понеделник, на 17 октомври. Въпреки всичко аз усетих това преживяване толкова ясно, като че то се случваше точно в този миг в Пуерто Рико. (Сет освен това даде и други верни впечатления от същото пътуване.)

Сет не участваше пряко в следващата случка, освен дето прилагах неговите инструкции в използването на Вътрешните Сетива. Реших да проверя с какви впечатления от пътуването на Галахърови бих могла да се сдобия сама. Така че

една сутрин през същата тази седмица аз легнах, затворих очи и си внуших, че ще намеря Пег и Бил.

Внезапно, без никакъв преход, аз се спусках през въздуха, приземявайки се на дълга и тясна веранда с нисък парапет. Знаех, че тялото ми е на леглото, но изгубих всякаква връзка с него. Без значение къде се намираше то, аз изцяло бях някъде другаде. Оглеждайки се около себе си видях, че стоя на верандата на странен двуетажен мотел.

Сградата бе повдигната над земята по начин, съвсем различен от обичайния. Оттатък перилата се виждаше малко езерце, а отвъд него много по-голяма водна площ, океан, струва ми се. Това ли беше Пуерто Рико? Нямах представа.

Вратите на стаите излизаха на верандата, която се простираше по цялата дължина на мотела. Чудех се дали това е мястото, където са отседнали Галахарови. Мигновено разбрах, че е именно то и че средната врата води към тяхната стая. Пег и Бил обаче не се виждаха. Преди да започна експеримента в единадесет часа сутринта, бях настроила алармата на часовника за единадесет и тридесет. Сега тя иззвъня. Съзнанието ми се завърна толкова бързо в тялото, че физическата ми глава се замая. Седнах смутено; нима не успях да открия нищо повече? Не можеше ли да видя някакъв признак или да добия по-определена представа за мястото?

Не знаех дали това ще свърши работа или не, но настроих часовника за още тридесет минути, сетне легнах отново и си казах, че ще се върна на същото място. Последва кратко, но осезаемо усещане за пътуване. Наоколо се носеха планини и небеса. След това се намерих да се рея из въздуха над същия мотел.

Бях твърде високо, за да различавам подробности, така че приложих волево усилие да се спусна по-близко. Без каквато и да било трудност промених положението си и сля-

зох по-надолу, макар и все още не на земята. Точно под мен и малко пред мен имаше един мъж. Беше с костюм и шапка, и носеше куфар. Докато го наблюдавах, той прекоси пътя и влезе в голяма сграда, намираща се от другата страна на мотела. Спомням си, че ми се стори странно човек да носи костюм в такова, както ми изглеждаше, курортно място. Мислех си, че е изтекъл само един миг, но алармата звънна отново и пак се озовах в тялото си.

Бях въодушевена! Веднага нарисувах диаграма на мотела и на района наоколо му. Нямах търпение да се върнат Галахърови, за да проверя това и впечатленията на Сет. Помолих Пег да скицира техния мотел и околния квартал. Диаграмата на Пег съвпадаше с моята! Описанието ми на мотела беше вярно, включително и централната врата, водеща към стаята им. Мотелът се намираше на Сейнт Томас, остров недалеч от Пуерто Рико. Пег и Бил били там в деня на експеримента ми и на следния ден.

Не стига това, ами и мъжът, когото видях, бил забелязан от Бил и двете сутрини, и то специално заради това, че носел бизнес костюм. Мъжът бил местен - още една причина Бил да му обърне внимание. Аз не знаех това, понеже го видяха в гръб. Сградата, в която влязъл, била пощенската станция.

Бях очарована; имаше толкова много за научаване. При случката с таксито по време на сесията със Сет той беше описал всичко, докато аз го видях. Този път трябваше да почакам, докато се върна в тялото си, да запиша всичко, което се беше случило и да нарисувам своята скица.

Що се отнася до самата мен, аз имах достатъчно доказателства, които да ме убедят в истинността и на двата епизода. Те поставиха началото на собствената ми работа с извънтелесните експерименти, в които все още се стремя да намеря отговори на множеството въпроси, поставени от

едно подобно явление. По-късно Сет щеше да ни даде напътствия. В интерес на истината, докато пиша тази книга, Роб и аз тъкмо започваме последователни серии от експерименти с проекции, предложени от Сет. Тези първи епизоди подсилиха доверието ми в способностите на Сет и в моите собствени.

Колко по-забавни бяха всички тези неща от тестовете на Инстрийм, които също изпълнявахме! Дори нашите собствени серии с пликовете бяха твърде сухи в сравнение с това. Изпратихме копия от материала с Галахърови на д-р Инстрийм. Наистина бях въодушевена от всичко дотук и чаках с нетърпение отзивите му. Не мислех, че той ще вземе това за някакви *научни* доказателства, но разполагахме с почти идентични скици, а и впечатленията бяха верни. „Може и да не счита всичко това за достатъчно научно," казах на Роб, „но най-малкото трябва да признае, че ясновидството съществува."

Между август 1965 г. и септември 1966 г. проведохме седемдесет и пет теста на Инстрийм и осемдесет и три теста с пликове. Както повечето хора, които нямат опит в работата с екстрасензорното възприятие, и аз очаквах всичко да бъде просто и ясно. Ако Сет беше такъв, какъвто твърди, че е, тогава би трябвало да е способен да вижда през времето и пространството, както и през затворени пликове със същата лекота, с която вие и аз виждаме предметите в една стая. Не осъзнавах колко много зависи от дълбочината на моя транс и от готовността ми да му предоставя свобода – трябваше да се науча как да не „блокирам" информацията, която преминаваше. Не осъзнавах също така и колко малко се знае за нормалната сетивност, какво пък да говорим за свръхсетивните възприятия, както и че от никой медиум не се очаква да бъде на сто процента коректен. Впечатленията се налагаше да идват чрез мен, а

както гласи старата мъдрост, да се греши е човешко.

При все това Сет съумя да използва тестовете, за да демонстрира собствените си ясновидски способности, като освен това ме обучаваше, давайки ни наставления за случващите се процеси. Той разнообразяваше дълбочината на моя транс по време на тестовете, така че да мога да добия усещане за различните нива на съзнание, а също ми показа как да го оставям да използва собствените ми лични асоциации, за да се сдобие с определена информация. Той използваше тестовете, за да демонстрира екстрасензорното възприятие; но дори повече -даде ми постоянна практика за промяна на субективния ми фокус, обяснявайки ми всичко с течение на времето.

Обикновено на тези сесии не присъстваше никой освен Роб и аз - което едва ли би могло да мине за научен подход. Но при тестовете с пликовете ние нямахме стремежа да убедим учените или психолозите в каквото и да било. Опитвахме се да видим какво можем да очакваме и какво да не очакваме от сесиите. Искахме нещо, което да можем самите ние веднага да проверим. Аз исках да знам как се справяме.

Понякога Роб подготвяше пликовете тъкмо непосредствено преди сесиите, друг път много преди това. Използваше всевъзможни предмети, някои от които бях виждала - наскоро или в миналото - други, които не бях виждала никога. Слагаше, да речем, писмо, пристигнало предния ден, което бях прочела, или квитанция отпреди няколко години, или пък избрана от него вещ, която никога не бях виждала, или пък плик, приготвен от някой приятел - в този случай съдържанието му беше неизвестно дори за самия Роб. Парчета хартия, които Роб събираше по улиците, листа, подложки за бира, кичури коса, снимки, рисунки, квитанции - всичко това беше използвано в един или друг момент. Понякога

Роб подбираше вещи специално заради силния емоционален заряд, свързан с тях. Друг път нарочно използваше съвсем неутрални предмети. Искахме да разберем дали Сет се справя по-добре с определени обекти отколкото с други.

Предметите бяха затворени в запечатан плик между два пласта непрозрачен картон, сетне всичко на свой ред се поставяше в друг плик, който също се запечатваше. Аз никога не знаех кога щяхме да имаме такива тестове и никога не виждах плика преди сесията. Роб ми го подаваше по средата на сесията. Аз винаги бях в транс и обикновено очите ми бяха затворени. (При всички случаи тестовите предмети бяха обвити в два листа картон и два плика, и бяха напълно неразпознаваеми.) Понякога държах плика до челото си, докато предавах впечатленията. След сесията проверявахме резултатите. (Конкретни примери ще дам в следващата глава.)

Все едно бях на люлка! Когато Сет се справеше добре на теста, се чувствах лека като перце за дни наред. Когато нещо не ми се стореше удовлетворително, се чувствах като че тежа 150 килограма и качвам по половин килограм на всеки час. Смятах, че всяко отклонение от перфектния резултат хвърляше съмнение върху независимата природа на Сет.

Като цяло, нашите тестове се оказаха неоценими, не само като част от обучението ми и като средство за усилване на доверието ми в самата мен, но също и като подготовка за някои други извънтелесни преживявания, които щяха да последват по време на по-късните сесии със Сет. Тестовете, както и коментарите на Сет, ни дадоха освен това възможност да хвърлим поглед върху природата на вътрешното възприятие, което буквално нямаше как да се постигне по друг начин.

Докато Сет променяше дълбочината на транса, аз за-

почнах да осъзнавам две линии на съзнание - неговата и моята - и да разбирам поне до известна степен в кои случи собствените ми асоциации бяха от помощ и кога в ущърб. В много дълбок транс вътрешните процеси са скрити дори от самия медиум. При повечето медиуми механизмът е толкова автоматичен, че за вътрешните психологически дейности, участващи в подобна работа, може да се узнае съвсем малко. Сет поддържаше мнението, че нашата ситуация би трябвало да работи в наша полза в това отношение.

В информацията той често посочваше разликата между неговите впечатления и моите собствени, които се бяха вмъкнали там, свързваше моите с техния източник в личните асоциации и ни казваше дали те са истински или не. Аз рядко се изключвам до такава степен, че да се чувствам като че спя. Обикновено знам какво се случва, макар че може още на мига да го забравя. Понякога Сет и аз се редуваме да говорим, така че влизам и излизам от транс за секунди. Понякога като че ли се сливам със Сет, чувствайки напълно неговите емоции и реакции, вместо своите собствени. В този случай азът на Джейн е далеч на заден план, дремещ, но все пак в съзнание. Друг път, макар и много по-рядко, аз съм на преден план, а Сет ме съветва какво да казвам.

Нашите собствени тестове ми даваха стандарт, според който измервах своето представяне и представянето на Сет, осигуряваха непосредствена проверка на акуратността, и ме учеха да изострям субективния си фокус, преминавайки от общото към специфичното. Цялото това обучение беше важно, що се отнася до моето възприемане на материалите на Сет. Сет често говореше за неизбежните изопачавания, които се появяват при всяка една подобна комуникация, а той беше изключително загрижен материалът да бъде възможно най-малко замърсен от изкривявания. Той

говори подробно за това през последните сесии.

И така, аз започнах есента на 1965 г. с големи надежди, особено заради двата епизода с извънтелесните преживявания, споменати по-рано в тази глава. Очаквах да чуя какво ще каже по въпроса д-р Инстрийм. Бях сигурна, че той ще се съгласи, че са окуражаващи, макар и да не включваха неговите собствени експерименти с нас. Ние вече бяхме започнали неговите серии от тестове, и му изпращахме резултатите всяка седмица. Досега нямахме обратна вест от него, и аз очаквах да разбера как се справяме и там. Ако тестовете се окажеха дори наполовина толкова добри, колкото информацията от извънтелесните преживявания, това все пак щеше да бъде страхотен старт.

Междувременно напуснах работа в галерията и пишех по цял ден. Също така започнах се опитвам да пробия в едно от най-добре платените и най-популярните списания в страната. Редакторът отказваше разказ след разказ, като в същото време ме уверяваше, че със сигурност ще успея да му продам следващия. Живеех с пощата, очаквайки съгласието на редактора или отговор от д-р Инстрийм.

Да се стремя да докажа съществуването на телепатията и ясновидството на един отявлен „упорит психолог", да продавам белетристика на едно от най-добрите списания в страната и да извършвам собствени тестове по време на сесиите със Сет ми дойде малко в повече в рамките на една година - както установих.

Глава Осма

Година на тестване – Сет „гледа" в пликовете и дава на Роб няколко урока по рисуване

През следващите единадесет месеца сесиите със Сет основно касаеха информация за тестовете от единия или другия вид. В девет часа вечерта Сет обичайно започваше с теоретичния материал, който ни ставаше все по-интересен. В десет часа той даваше впечатленията си за д-р Инстрийм, а след това Роб ми подаваше плик, ако в съответната вечер трябваше да проведем този тест. Ако пък правехме някой от нашите собствени тестове, после сядахме след сесията, за да оценим резултатите. По това време обикновено минаваше полунощ, и се чувствахме изтощени.

Въпреки че след двата епизода с извънтелесните преживявания увереността ми беше нараснала, имах усещането, че поставям и себе си, и Сет на изпитание с всяка тестова

сесия. Никога не знаех дали ще имаме тест с плик. Най-често се боях от сесиите от страх, че ще имаме тест с плик и резултатът няма да съвпадне. (Това, между другото, никога не се случи, макар впечатленията понякога да не бяха толкова специфични, колкото би ни се искало.) Всъщност, мен не ме вълнуваше *какво* има в пликовете – просто исках да знам дали Сет може да ни го каже и исках от него да е напълно прав всеки път. Отношението ми нямаше как да не доведе до резултат. Сега се удивявам, че Сет изобщо е могъл да свърши нещо с мен през всичките онези дни, но в повечето случаи той успяваше да се справи наистина много добре.

Ето един случай, при който Роб се стремеше да ни тества по-скоро за ясновидство, отколкото за телепатия. Както много други, и този тест имаше изненадващи резултати. Записките на Роб показват съвсем ясно процедурата, която той следваше, подбирайки предмета на теста.

В студиото ми имаше купчина стари вестници. Повечето от тях бяха „Ню Йорк Таймс", както ежедневни, така и неделни издания. Съвсем непосредствено преди сесията аз махнах няколко местни вестника от купа. След това, с гръб към купчината, изтеглих една част, без да ги поглеждам, и скъсах парче от страница. Сгънах я зад гърба си, докато бях сигурен, че ще влезе в обичайния двоен кадастрон и в двата плика.

Пак без да поглеждам хартията, която бях избрал за обект, аз я запечатах в пликовете. Сетне със затворени очи вдигнах частта вестници, от която беше взет обекта, стъпих на високия от пода до тавана шкаф за книги и я поставих на най-горния рафт, където не можех да я виждам.

След тази процедура знаех едно-единствено нещо за обекта: че беше от една купчина с в. „Ню Йорк Таймс" с неизвестна дата. След като експериментът приключи, Джейн отвори плика с предмета на теста. Тогава аз се върнах об-

ратно в студиото и от скритата част извадих страницата, от която беше откъснат обектът. Оказа се, че са страници 11-12 от първия раздел на неделния брой на „Ню Йорк Таймс" от6 ноември 1966 г.

Сет даде тридесет и девет описания. Почти всички те имаха пряко отношение към обекта. Ето някои, отнасящи се до тестовия обект, групирани заедно за по-голямо удобство:

„Предметът е хартия, по-скоро груба отколкото гладка." (Обектът е парче хартия, груба вестникарска, а не, да речем, от лъскаво списание.)

„Сивкав на вид." (и от двете страни на обекта се виждат части от илюстрации, всичките в сиви тонове.)

„Щедро раздаване." (Думите „щедро намаление" присъстват изписани на обекта.)

„Има връзка с телефон или телефонно обаждане." (От едната страна на обекта се чете „Не се приемат поръчки по пощата или по телефона," а от другата страна „Пощенските и телефонни поръчки са приети," плюс дълъг списък с телефонни номера.

„Нещо идентично с нещо друго... две еднакви неща от един вид." (Думата „двоен" присъства изписана върху обекта, отнасяща се до рекламата на двойно одеяло с намаление. Аз имам силното усещане, че това беше референция към факта, че предметът в плика е *част* от подобен предмет.)

Изредените по-горе впечатления касаят самия обект. Ето сега няколко относно страницата, от която е бил откъснат. Сет каза в последователен ред: „Метод за ликвидация... Разговорен израз... Губанаторски." (Думата тук е „губернаторски", но както винаги, Роб я беше записал по начина, по който съм я произнесла в транс.)

За минутка тази информация ни озадачи, докато преглеждахме резултатите от теста. Тогава Роб погледна цялата вестникарска страница.

И двамата схванахме веднага: „Леле!" казах. „Метод за ликвидация - това трябва да са разпродажбите. Но що за шантав начин да го каже!"

„А я погледни това," рече Роб, държейки обекта в едната си ръка, а страницата от вестника в другата:

„Разпродажби в деня на изборите" или „Цени" е изписано с черни заглавни букви отгоре и от двете страни на страницата. А „губанаторски", или „губернаторски", се отнася до изборите на губернатор на щата Ню Йорк на 9 ноември. Бих казал освен това, че фразата „Разпродажби в деня на изборите" определено е разговорен израз."

Снимка на тестовия обект и страницата, от която е бил откъснат, са поместени в Приложенията. И двете страни на тестовия обект съдържаха откъси от реклами, свързани с изборния ден, въпреки че самият израз „изборен ден" изобщо не фигурираше върху самия обект - единствено на цялата страница от вестника, която беше поставена на най-високия рафт на библиотеката в студиото на Роб.

„Но защо Сет не каза просто „разпродажби", попитах с раздразнение.

„Слушай," отвърна Роб през смях, „трябва да се съобразяваме с начина, по който идва информацията и да се стремим да се учим от това. Ти се справи добре..."

Сега си мисля, че това беше отличен пример за начина, по който понякога се получават екстрасензорните възприятия. Продажбите са метод за пласиране, при все че буквалното значение не е толкова консистентно, колкото би ни се искало. Обаче има нещо повече от идеята за последователност; подобни отговори, освен това, са просто различни, неочаквани и ни карат да преосмислим старите предмети или представи по нов и също толкова валиден начин. Ще кажа още по този въпрос по-късно в същата глава.

В теста имаше още доста изненади. Сет не само че под-

бра тази отлична идентифицираща информация, но даде и още описания относно цялата страница, от която беше взет тестовия обект. Освен всички разпродажби, на страницата имаше още четири статии. Те не се включваха в изрезката от плика, ала Сет даде описания, отнасящи се до три от тях.

„Мисия с непредвидими последствия... 1943 г... Иллия и вероятно Ф и Р... Нещо, което се случва непрекъснато отново и отново, като възпоминание... Връзка с нещо зелено, като ливада... Дете... Януариус."

Всичко това се отнасяше до една статия за доминиканска семинария, основана в Алдея Нова, Португалия, през 1943 г. Според нас Иллия е опит да се каже „Алдея". Споменатата година беше вярна, а в статията се разказваше за един млад свещеник, Отец Фернандес (Ф и Р – абревиатурата за „отец" – father – на английски е Fr.), който бил на *мисия* в тази страна, за да събере средства за ремонт на семинарията. Пишеше също, че той организирал поклонническо пътуване, което да е *възпоминание* в чест на празненствата по случай петдесетгодишнината във Фатима, намираща се само на десет мили от семинарията. В статията се казваше, че семинарията има, освен всичко друго, собствена ферма, лозя, зеленчукови и овощни градини. Считаме, че описанието „зелено като ливада" се отнасяше до това. Референцията „Януариус" като че нямаше връзка, при все това е изключително важна, защото лично за мен има силна религиозна конотация: една от моите любими учителки в началното училище беше монахиня – сестра Януария. Статията разказваше за три деца, които видели привидението във Фатима, а Сет беше споменал дете.

Други описания се отнасяха за една друга статия, озаглавена „Затворите в Португалия са препълнени." Тя по-специално разискваше нуждата от модернизиране на „огромните, остарели и старомодни затвори", които били „с много

нисък стандарт", и правеше някои коментари, касаещи нивото на престъпността в Португалия. В статията, освен това, се казваше, че Португалия има най-ниски доходи на глава от населението в Европа. Впечатленията на Сет тук бяха съвсем очевидни: „Връзка с нещо чудовищно и с чудовищна сграда... Безредица... решимост и недостатък... липса на ефективност."

Сет даде и някои други впечатления за страницата, от която беше взет обекта в плика, освен нещата, за които пишеше в статиите. „Дата отгоре... Копчета... някакви фигури и далечна връзка с форма на череп... Цветовете, синьо, лилаво и зелено... и други кръгли форми."

Датата на вестника беше най-отгоре на страницата, разбира се. Копчета, при това много, имаше на снимките с дрехи от разпродажбите. Същите тези манекенки бяха и фигурите, за които споменаваше Сет и, както се вижда от снимките на страниците, лицата на жените наподобяват черепи с прибраните си назад коси. Цветовете, споменати от Сет, бяха изброени в рекламата. Лилавото, както ми се струва, се отнася до цвета, който на английски се нарича „орхидеена мъгла".

Този тест донесе едновременно много въпроси. Откъде Сет успя да събере информация за цялата страница, след като само една малка част от нея беше в тестовия плик? Участваше ли някакъв вид проекция от моя страна, свързана с библиотеката в студиото? Сет не беше дал най-напред впечатления за самия обект от плика, а сетне последователно да премине към цялата страница; напротив, той преминаваше ту към едното, ту към другото, сякаш наблюдаваше и двете едновременно. Защо не се е ограничил до тестовия обект?

Поставихме тези въпроси на Сет относно една следваща сесия и получихме някои много интересни отговори: „Една част винаги е свързана с цялото, от която е фрагмент," каза

той. „Следователно, този откъс ми представи цялата страница, а от частите на цялото може да бъде разчетено самото цяло. С достатъчно свобода, и тренировки Ръбърт, говорейки от мое име, би могъл да възпроизведе пред теб цял един брой на „Ню Йорк Таймс" от едно откъснато ъгълче.

Тук не участва никаква проекция.

Имаше други неща, свързани с личните характеристики на Ръбърт. Вярно е, най-общо казано, че материалът от емоционална страна всъщност е с много по-силна виталност и е много по-лесен за възприемане. Нещо повече, Ръбърт *не* обича детайли" (Сет се усмихна) „и винаги ще използва това като нишка, за да види накъде го отвежда.

Той не би бил удовлетворен просто да даде подробности за някакво парче хартия. Това е съвсем автоматична тенденция в неговия умствен живот. Ние използваме това, надявам се за добро, в сесиите, но по друг начин... В тестовете обаче се стремим да оползотворим това качество, тъй като не можем да го отречем. Способностите на Ръбърт са онова, с и чрез което се налага да работя – освен, разбира се, и моите собствени. Затова прилагаме тази тенденция тук, за да разширим картината и да внесем още повече детайли, които да ви дадат благонадеждна информация... пък и по някакъв начин това си беше съвсем естествено за Ръбърт."

За тестовете като цяло Сет каза: „Аз го обучавах и се съобразих с неговите естествени интереси и наклонности. Съпротивата, която той имаше към тестовете, не идваше от самата идея за тестовете, а по-скоро от идеята за фокусиране върху детайлите заради самите детайли. Едва когато проведохте такъв вид тест, той се настрои антагонистично. В екстрасензорното възприятие – също както и в тъй нареченото нормално възприятие – естествените наклонности на личността диктуват какъв вид информация ще бъде подбрана от всяко едно поле с информация.

Съществуват много сфери на знанието, към които всеки определен индивид не проявява интерес. Той не би си дал труда да използва дори и нормалното възприятие, за да се сдобие с това знание. Давам на Ръбърт достъп до обширни области за фокусиране. Помогнах му да пренасочи енергията, която влага във възприемане в други посоки, да я обърне навътре. Правя информацията достъпна за него, пък сетне, съобразно своите характеристики, той я използва."

Тестът просто описва подчертано ясновидството. Един предишен тест ни убеди, че изначалното екстрасензорно възприятие е всеобщо, нещо като цялостен поглед върху една по-широка сфера. Някъде трябва да започне да се случва процес на стесняване на възприятието, за да му се придаде по-специфичен фокус.

Този тест наистина беше забавен, тъй като Сет се справяше прекрасно сам. После прехвърли топката на мен, и аз за малко да се изложа. Тестовият обект беше една квитанция на Роб с дата 15 юли 1966 г. Сесията беше на 1 август. Аз бях заедно с Роб в склада за дървен материал, когато той получи квитанцията. (Виж приложението с илюстрациите).

Роб беше купил две дървени плоскости „Мазонит" с размери четири на осем фута, и едно бояджийско легенче. Продавачът, който ни обслужваше, стана доста разговорлив когато разбра, че Роб ще използва дървените плоскости за рисуване. Разказа ни как един европейски живописец му бил нарисувал портрет, докато бил войник във Втората световна война. С известен хумор, той описа как художникът бил изрисувал лицето му съвсем симетрично и без ни най-малкия недостатък, макар то всъщност да било доста асиметрично и с повредено око. Освен това продавачът носеше очила.

Ето някои от впечатленията на Сет: „Четири квадрата или четири по четири квадрата." (Според нас това беше

много добро. Роб беше поискал да разрежат двете дървени плоскости на по две, да за влязат в колата ни. Това правеше четири парчета, всяко от които по четири квадратни фута.)

Нещо написано или напечатано в долния ляв ъгъл, съвсем малко, заемащо обекта хоризонтално. Също нещо и на гърба." (И двете съвпадаха, освен дето съвсем дребният печат беше на лявата половина, а не само в левия ъгъл.)

„1966 г. с препратка към 1967 г." (На квитанцията са изписани датата и годината, 1966 г., а под тях пише: „Сметката е препратена.")

„Нещо свързано със снимка или друг подобен предмет." (Това, според нас, съвсем точно касае портрета.)

„Овална форма или форма на око – т.е. такова око, което е вътре в правоъгълник или триъгълник, разбирате ли?" (според записките на Роб, аз съм показала едно от собствените си затворени очи. Продавачът, както беше посочено по-рано, специално беше споменал своето повредено око във връзка с портрета, както и очилата си.)

„Има връзка с транспорта и с вода." (Доста уникален начин за препращане към пътуване на десет мили с кола до град *Уелсбърг* (Думата „well" на английски означава „кладенец". Името на града присъства върху квитанцията. Както, между впрочем, и думата „товар" на гърба.)

„Дума с буквата *„м"*, и още едно *„М"*, този път главно, като инициал на име." (Роб купи продукти на „Мазонит", продавачът обаче ги записа в квитанцията като „талашит". Главната буква „М" присъстваше в надписа отгоре на квитанцията: Глен. М. Скайлър.)

„Правоъгълен предмет с някакво тъмно оцветяване по него, най-вероятно тъмносиньо." (Квитанцията е правоъгълна. Текстът на обратната страна е отпечатан в плътно черно.)

Всичко на всичко Сет даде двадесет и четири описания.

Всяко едно от тях съвпадаше, макар някои да не бяха така специфично свързани, както други. Например, Сет каза: „Връзка с нещо черно, символ на смъртта; и с турнир, отново символично, нещо като кръстосване на шпаги." Според нас това беше препратка към Втората световна война, когато бил нарисуван портретът на продавача, който ни обслужваше. Друг пример беше следният: „Цифри... най-вероятно 01913." Върху квитанцията действително имаше цифри, при това в серии, започващи с 0 (това ни се стори необичайно), обаче не в последователността, дадена от Сет. Една серия започваше с 09 (а не с 019); и последните две цифри, 1 и 3, присъстваха отпред на квитанцията.

До този момент впечатленията идваха без да имат нещо общо с мен. Аз бях в дълбок транс. Тогава Сет каза: „Усещане за нещо надвиснало, заплашително и тъмно в горната част на обекта." Докато изговарях тези думи от името на Сет, сякаш се отвори някаква пукнатина – съмнение в интерпретацията на информацията. Знаех, че Сет иска от мен да я конкретизирам сама и че това беше част от моето обучение.

Изпитах усещането, че над мен виси нещо много тежко. Дали то трябваше да бъде определено като предмет, като да речем тежък покрив над главата ми, или пък като емоционално чувство, че нещо е „надвиснало над мен"? Не знаех и в този момент не можех да определя. Не беше направена връзка с нищо конкретно. Сет ми подхвърли и друго: „Нещо светло и малко, намиращо се под тази надвиснала и заплашителна част." Тук отново, оставена сама да си блъскам главата, аз не можех да намеря пътя към конкретната информация, която търсехме.

Все пак Сет се опитваше да ме отведе до думата „покривни материали". Тя присъстваше в надписа на квитанцията, в горната ѝ половина. Вижте колко точно и при все

това двусмислено и неопределено беше това недовършено впечатление – „усещане за нещо надвиснало, заплашително и тъмно в горната част на обекта."

Второто впечатление, което се очакваше от мен да допълня, („нещо светло и малко, намиращо се под тази надвиснала и заплашителна част") трябваше да ме отведе до думата „легенче", която също присъстваше на квитанцията под думата „покривни материали". Бояджийското легенче е малко, светло и блестящо, и това, която Роб купи в същия онзи ден, беше от лъскав алуминий.

В този случай впечатленията на Сет бяха доста буквални, сякаш думите от квитанцията оживяваха и бяха описани като предмети, а не като думи, *описващи* някакви предмети. По-късно щях да се справям доста по-добре, когато Сет оставяше на мен да доизясня някои впечатления, и подобно обучение беше неоценимо. Макар че не свърших кой знае колко добра работа, ние научихме нещо за природата на възприятието, каквото беше и намерението на Сет. Този тест ни накара да подозираме, че всички впечатления, както екстрасензорни, така и всякакви други, са първоначално неизречени и невидими, по-скоро като чувство, което покъсно се интерпретира посредством сетивата.

Пробвахме какви ли не неща с пликовете. В случая с теста от „Ню Йорк Таймс", самият Роб не знаеше какво пише върху обекта. Той не винаги имаше представа какво представлява тестовият обект, понякога дори не знаеше какъв тест ще се провежда! Например, случваше се на сесия, без предупреждение, да дойдат приятели и да носят свой собствен плик за тестване. Подаваха ми го по средата на сесията, без самата аз предварително да знам ще провеждаме ли тест или не. Понякога Роб използваше подобен плик на момента, друг път го запазваше за някоя бъдеща сесия.

Като че ли нямаше никаква разлика в резултата в зави-

симост от това дали Роб знае какво се съдържа в тестовия плик или не. Една вечер Нора Стивънс (това не е истинското ѝ име) дойде без предварителна уговорка. Тя беше приятелка на един приятел, който преди това беше присъствал на две сесии. В този период бяхме казали на приятелите си да се отбиват, като носят тестови пликове, макар в действителност малцина да го правеха. (Преди това и след това предпочитахме да пазим нашите сесии в тайна.)

Знаехме, че Нора е секретарка в една болнична служба, която се занимава със закупуване на лекарства и консумативи, но че няма нищо общо с пациентите, техните картони или с каквито и да било медицински процедури. Нямах представа, че е донесла плик. Подала го е на Роб след началото на сесията.

Сет каза: „Свързано е с някакъв фамилен документ, като страница, например, от книга... свързано е също с тревожно събитие или е нещо неприятно... четири цифри в редица, освен това и още други цифри, инициалът „М", връзка с друг град."

След сесията отворихме плика. Съдържаше формуляр със сведения за една пациентка - страница от някакъв бележник, която Нора беше извадила от кошчето за отпадъци от друга канцелария. В долния ъгъл имаше четири цифри в редица, както и други цифри отгоре до името на пациентката, Маргарет. Родният ѝ град също започваше с М; тя беше от провинцията. Престоят в болницата определено не е приятен, понякога и тревожен. Сет даде също и други впечатления, свързани с миналото на жената, но ние нямаше как да ги проверим.

Но имаше нещо, което ме обезсърчи, въпреки добрите резултати. Един тест ме беше зарадвал до безкрайност отначало. Беше тридесет и седмият, проведен по време на 237 ни сесия, на 2 март 1966 г. Избраният обект беше от-

печатък, който Раб сам беше направил с ръката си седмица по-рано, докато четяхме една книга по хиромантия. Впечатленията на Сет бяха от ясни по-ясни. След това дни наред се разхождах из къщата с усмивка на лице, просто мислейки си за това.

Миех чиниите, когато внезапно ми дойде наум една отрицателна страна. Роб беше във всекидневната. Аз бавно отидох при него: „Обзалагам се, че д-р Инстриймщ ще отхвърли резултатите от теста с отпечатъка на дланта, защото и двамата се занимавахме с хиромантия миналата седмица," казах.

„Възможно е," съгласи се Роб. „Но истината е, че получихме достатъчно писма, които можех да използвам оттогава. Освен това, работихме върху анализ на почерка; можех да използвам някоя от тези проби. Можех да използвам нещо, много по-старо от теб, както съм правил преди. Можех да използвам *какво ли не*. Без значение какво използваме, Сет при всички случаи трябва да опише дадения предмет. Пък и тези впечатления не бяха общовалидни; те биха могли да се отнасят единствено до този конкретен отпечатък от длан.

Съгласих се с него. Ала оттогава Роб често приготвяше по няколко плика едновременно, размесваше ги, а сетне избираше един от тях непосредствено преди сесията.

А какво ставаше с тестовете на Инстриймщ? Преди всичко аз все още очаквах да чуя какво мисли д-р Инстриймщ за моите две преживявания извън тялото. *А той просто изобщо така и не ги спомена*. За мен това беше ужасно разочарование. Резултатите биха показали дали могат да бъдат считани за научни или не. Ако това не го беше убедило, че нещо се случва, тогава не знам кое би!

Като цяло резултатите от нашите собствени тестове с пликовете ни бяха окуражили да считаме, че Сет се справя

съвсем добре и с редовните тестове на Инстриийм. Започнахме всичко това с желание и плам.

В продължение на една година по два пъти седмично Сет даваше своите впечатления за д-р Инстриийм. Това включваше специфични препратки като имена, инициали, дати и места. Някои от тези данни лесно биха могли да бъдат проверени. Д-р Инстриийм искаше Сет да се концентрира върху наименованието на даден обект, върху който той самият щеше да се съсредоточи в далечния град, където живееше. Очевидно беше, че емоционалните елементи са по-важни, че дейностите с емоционална природа се проявяват по-ясно, отколкото впечатленията за някой по-неутрален обект. Сет описваше също и материалните характеристики на обектите, но беше повече склонен да дава специфична информация за ежедневния живот на д-р Инстриийм.

Една от любимите ни теми за разговор през тази година беше кога ли ще имаме вест от д-р Инстриийм. Месеци наред не получавахме нищо. Вероятно, мислехме си, той не иска да ни дава никакви сведения, докато не приключат експериментите. Но ако беше така, защо просто не ни го кажеше? Когато в крайна сметка напрежението ми идваше твърде в повече, аз му пишех: имаме ли някакви попадения или не? Д-р Инстриийм винаги ни уверяваше, че продължава да се интересува, казваше ни да продължаваме с тестовете и че все още няма достатъчно силни доказателства, за да бъде „убеден упоритият психолог." Това обаче беше всичко. Не казваше нищо за множеството имена и дати, за посетителите или писмата, споменати в сесиите. Нима цялата информация беше погрешна? Или частично вярна? Така и не разбрахме. *Той никога не ни каза.*

Съзнанието, че всяка сесия ще привлича повишеното внимание на д-р Инстриийм, ме напрягаше, вероятно заради собственото ми отношение. Но вече чувствах, че задъл-

жително трябва да имаме сесия всеки понеделник и сряда вечер, ако ще потоп да стане. И дори когато бяхме сами, както обичайно беше, аз нямах вече усещането, че сесиите са нещо лично, а че невидимият д-р Инстрийм присъства и слуша. Ние рядко пропускахме сесия преди тестовете на Инстрийм. Сега, като израз на демонстративно неподчинение, ми се искаше да пропуснем сесия, да излезем навън и да си вземем по бира, пък нека психологът да си се взира в някоя своя стара ваза или петно от мастило, или в каквото там беше избрал за съответната вечер.

Не се чувствах по този начин в началото, бях наистина бясна, че той не ни казваше резултатите от тестовете; струваше ми се, че всички тези часове са отишли на вятъра. Една вечер, наистина ядосани, че нямаме вест от него, ние с Роб отидохме в близкия бар, ала само за да се втурнем към къщи в последния момент да не изпуснем сесията!

Като нямах изобщо представа как се справяме, започнах все по-малко да се вълнувам от това върху *какво* се концентрираше д-р Инстрийм. Тестовете просто гълтаха време, намалявайки количеството на теоретичния материал, който бихме могли да получим. Още веднъж писах на любезния доктор, настоявайки да не щади чувствата ми в случай, че информацията просто беше погрешна. Ако беше така, губехме и неговото време, и своето. Той отново ни писа, че все още се интересува, и предложи да продължаваме. Обаче не казваше дали се справяме добре, задоволително или слабо, нито даваше някакви сведения за множеството посочени конкретни детайли.

Той *наистина* беше обсебен от статистическите доказателства за съществуването на телепатия и ясновидство, и се надяваше, че ние ще му ги подсигурим. В началото ми се струваше изключително вълнуващо да бъда част от подобно изследване. Но докато продължавахме да четем

всичко, до което успявахме да се доберем, въодушевлението започна да се превръща в озадаченост. Бихме могли да кажем, че съществуването на телепатията и ясновидството бяха отново и отново доказвани по научен начин от д-р Дж. Б. Райн в университета Дюк, както и демонстрирани от други, да речем, Кройзет, медиум, работещ с професор Вилем Тенхаф от университета в Утрехт, Холандия. Работата на Харолд Шърман и на други медиуми със сигурност добавяше най-малкото косвени доказателства. Нима Инстриймотхвърляше всички тези резултати, както и безбройните други доказателства, получени в парапсихологичните лаборатории по света?

Очевидно да. А и нашите собствени резултати му създаваха трудности. Д-р Инстриймпризна, че не знае как да ги оцени статистически. Всяко попадение трябва да бъде оспорено многократно, преди да бъде признато, а беше почти невъзможно оборване срещу което и да е конкретно твърдение на Сет.

Например Сет каза на д-р Инстриймм, че до края на годината той ще се премести в един университет в Средния Запад. Нямам представа дали д-р Инстриймм е знаел за това отпреди, но той наистина се премести, когато Сет му каза, че ще го направи, и то в университет в Средния Запад. Ние така и никога не научихме колко верни впечатления дори от подобен сорт е имало. Достатъчен брой такива съвпадения би трябвало да означава нещо, също както и известен висок процент съвпадащи имена, дати и т.н. , пък каквато ще да е статистиката.

Започнахме тестовете по екстрасензорно възприятие тъкмо преди нашите приятели Галахърови да заминат на своята ваканция през 1965 г. Междувременно те заминаха на още едно пътуване, и ние решихме да опитаме същия експеримент, какъвто бяхме направили с тях по-рано.

Този път Пег и Бил отидоха в Насау. Отново нито Роб, нито аз бяхме ходили там. И отново не си разменяхме нито картички, нито писма, нито общувахме по какъвто и да било начин. Но, за мое удовлетворение, Сет определено знаеше къде са отседнали Галахърови. В серия от впечатления една вечер (на 17 октомври 1966 г.) той на практика описа техния хотел:

„Сграда с дълга тясна част; покрив, поддържан от колони. Покривът също е дълъг и тесен. С каменен или циментов под, в пясъчен цвят. Пред тяхната врата има веранда, и голяма кофа с пясък. Под верандата има скали, а по-нататък – океан или залив. На самия бряг, надолу и напред, има вдлъбнато обло заливче, където течението е бързо заради скалите. Точно на това място, при заливчето, няма плаж, макар и на ляво и на дясно да се простират плажни ивици, при това големи."

Всичко беше вярно. Прегледахме материала с Галахърови, когато се върнаха. Но имаше и нещо повече. Сет беше описал точно нощния клуб, който бяха посещавали, и беше споменал, че там имало „безобразия". Бил и Пег чистосърдечно се съгласиха. Били обезпокоени от някакъв гръмогласен английски турист; както, очевидно, и останалите. Англичанинът настоявал да подсвирква заедно с музикалната група. Сет каза още, че имало осемнадесет храста навън пред нощния клуб, но Бил трябваше да признае, че макар да е имало храсти отвън, не му е хрумвало да ги брои.

Сет като че ли беше подбирал неща, които имаха емоционална значимост за Пег и Бил. Да речем, той беше включил всред останалите впечатления, „спомен за убийство... статуя..." Стана ясно, че Галахарови бяха минали покрай една статуя, мемориал на Сър Хари Оукс, убийството на който през 1943 г. стана голяма сензация. Пег толкова се заинтересувала от това, че дори запитала шофьора на так-

сито какво знае относно събитията около убийството.

Странно е, че след това Сет даде изключително конкретно описание на едно място, което Пег и Бил бяха посетили, но с едно отклонение, очевидно, поради неправилно подбрана дума. „Фонтан със стъпала, водещи нагоре към него, кръгъл и обграден с цветя; недалеч от него нагъсто една до друга има стари двуетажни постройки в редици от лявата страна на улицата." Всичко беше вярно, освен че не е било фонтан, а по-скоро водна кула.

Като цяло Сет даде четиридесет верни впечатления по време на трите сесии, проведени докато Пег и Бил бяха в Насау; всъщност бяха и повече, тъй като много от впечатленията се състояха от по няколко точки. В подобен експеримент е вложена толкова много работа! Паметта е несъвършена, затова ние винаги се стремяхме да караме всички, които участваха, на момента да записват получената информация за по-лесно и по-надеждно сверяване.

При всички случаи за мен тази „година на тестове" започва с пътуването на Галахърови до Пуерто Рико и завършва с ваканцията им в Насау. Колкото до нас самите, Сет се беше доказал. След едногодишна работа уведомихме д-р Инстрийм, че приключваме тестовете и посочихме причините за това. След още няколко теста с пликове сложихме край и на тях.

В действителност не съжалявам че вложихме толкова много време в тестовете, но се радвам, че ги приключихме своевременно. Темпераментът ми не е подходящ да се подлагам на огън два пъти седмично, а именно това беше, което правех с настроението, което имах по онова време. От емоционална гледна точка тестовете не ми се нравеха; от интелектуална гледна точка ги считах за необходими. Сет като че ли нямаше нищо против тях, аз обаче се насилвах да продължавам, защото си мислех, че съм длъжна. Оста-

ва си фактът, че в нашите сесии най-добрите моменти на екстрасензорно възприятие се случваха спонтанно или в отговор на нечия нужда, а не когато сме се опитвали да докажем нещо. Знаех, че съм разочарована задето не получих някакъв своеобразен „сертификат или признание" от д-р Инстрийм. От друга страна, ние не сме и искали такъв; бяхме прекалено опустошени от това, че не получихме сведения за резултатите.

Сега вече можеше да се концентрираме върху материалите на Сет. Освободени от регулярните тестове, можехме да провеждаме сесиите на воля. Очакваха ни множество изненади. Ако бях имала повече вяра в способностите на Сет, както и в своите собствени, бих могла да си спестя доста проблеми. В действителност, дори докато правехме тестовете по екстрасензорно възприятие, се случваха и други неща, при това не само по време на сесиите.

Съвсем скоро след началото на сесиите Роб започна да има видения и да вижда образи. Някои бяха субективни, други бяха напълно обективни и почти триизмерни. Някои видения бяха на хора, и Роб започна да ги използва за модели на картините си. Понастоящем нашата всекидневна е изпълнена с портрети на хора, които не „познаваме". Сет каза, че някои изобразяват самите нас в предишни наши животи. Един от тях, приложен в тази книга, е портрет на Сет по начина, по който той беше избрал да се появи пред Роб. (Оттогава насетне една ученичка и един наш приятел също са виждали Сет такъв, какъвто е изобразен на картината.)

Роб имаше силна визуална памет. Веднъж видеше ли подобен образ, той го запазваше и можеше да се върне към него когато пожелае. Моята визуална памет, обратно, е слаба, също както и зрението ми (не мога да виждам в дълбочина). Роб е професионален художник, перфектен в техниката на рисунъка. При все това, по време на сесиите

Сет му даваше отлични съвети и информация относно техниките и философията на рисуването. Това ни се струваше наистина забавно, тъй като аз рисувам като хоби, въпреки липсата на каквато и да било перспектива. Роб често, но безрезултатно, се опитваше да ме научи на перспектива. Аз никога не съм учила рисуване, и рисунките ми са по-скоро детински, направени с неопитни тонове. Но Сет каза на Роб как да смесва и използва определени пигменти, и Роб добави тази информация към репертоара си. Сет каза, че той самият също не притежава артистично дарование, но задавал въпроси на художници, които са влезли в неговата сфера на реалност.

В една сесия Сет даде някои насоки, които Роб незабавно приложи на практика. Картината е една от любимите ни и принадлежи към сериите портрети на хора, които никога не сме срещали. Вдъхновението точно за тази конкретна картина споходи Роб ненадейно, няколко дни след въпросната сесия, и той приложи техниките, които Сет му беше дал по време на нея.

Ето някои откъси от сесията: „В един портрет," каза Сет, „направи същото упражнение, което беше дадено по-рано, а именно: представи си индивида като център на целия живот, за да може, когато картината е завършена, тя автоматично да пресъздава цялата вселена, от която индивидът е частица. Нищо не съществува отделно; това е тайната, която старите майстори са познавали толкова добре.

И в най-малкия детайл те са могли да внушат реалността на духовната вселена, от която този детайл е частица и чрез който говори енергията на вселената. Използвай талантите си – а те са значителни – в тази насока. Можеш да се справиш не по-зле...

„Маслените бои олицетворяват земята. Нека те, като изразно средство, внушават физическото проявление на

стабилността във всеки един обект, физическата цялост на всяка една от изобразените човешки фигури в картината. Нека ажурните, полупрозрачни маслени тонове представят неспирното обновление на енергията, която винаги убягва на формите.

Едно от привлекателните неща в портрета, който ти си ми нарисувал, е това, че той автоматично предполага една невидима публика, пред която аз очевидно говоря. Не някаква формална публика, а невидими слушатели, представляващи човечеството като цяло. Там присъства невидимото. Фигурата успява да пресъздаде една вселена от хора и света, който ги побира, макар те да не се появяват никъде.

Тази информация е от един художник, който винаги използва сиена като първоначален тон за човешкото тяло, със съвсем смътен намек за виолетово. След това той мъдро ги покрива с полупрозрачна охра и с едно специфично приглушено зелено. Най-горният нюанс се полага съвсем леко върху останалите, като че ли вятърът би могъл да го отвее."

След сесията Роб ми каза, че бил абсолютно сигурен, че аз не обладавам съзнателно подобно знание – че моят ум „не работи по такъв начин." Роб никога не беше опитвал този специфичен метод на натрупване на цветове в портретните си творби и именно тази техника, която той използваше в картините, беше идеята, която „му хрумна" няколко дни след въпросната сесия. По-късно Сет добави още неща към тази информация. Ние все още продължаваме да натрупваме материал по изобразително изкуство, философия на изкуството и рисувателни техники.

Сет подхвърли няколко намека относно самоличността на художника, който му предаваше тази информация. Според онова, което беше казал до момента, художникът беше датчанин или норвежец, живял през четиринадесети век, известен със своите картини с домашни сцени и мирен живот.

Беше ни казано, че името му ще бъде споменато в бъдещите сесии, наред с друга информация, засягаща изкуството.

Сет обаче каза, че картината на Роб, в която той беше приложил техниката с наслагването на боите, е портрет на въпросния художник. (Виж Приложението с илюстрациите.) Каза също, че Роб ще направи и други картини, както на художника, така и на обкръжението му, най-вероятно включващи и студиото на живописеца.

В миналото портретите на Роб изобразяваха хора, с които сме имали лични взаимоотношения или връзки от предишни животи – доколкото знаехме. Някои от тях все още предстои да бъдат идентифицирани. По-късно обхватът на портретите се разшири. Например, Роб наскоро нарисува портрета на един млад мъж. (Виж Приложението с илюстрациите.) Нямаше никаква идея кой ли е той. По-късно един от учениците ми, Джордж, определи картината като портрет на личност, наречена Бега, която общува с него посредством автоматично писане. Сет потвърди това и каза, че Бега е един от собствените му ученици в друго ниво на реалност.

Макар сесиите да продължаваха както обичайно, оказа се, че преживяваме и други опитности, като например виденията на Роб, които също по един или друг начин произтичаха от материалите на Сет. И като че, за да подчертае нашето ново усещане за свобода и за да подсили още повече моята увереност и обучение, Сет щеше да ме изпрати в Калифорния по време на една сесия, докато той и Роб разговаряха във всекидневната на нашия апартамент в Елмира, Ню Йорк. Доста по-забавно от опитите да се познае съдържанието на някакви си запечатани пликове! Този път участниците бяха напълно непознати хора – една опитност, която наистина щеше да задоволи моето наглед безкрайно търсене на все нови и нови доказателства.

Глава Девета

Един психолог и Сет разговарят за битието – още едно извънтелесно преживяване

 Един ден, докато все още бяхме затънали до гуша в тестовете, видях статия в „Асошиейтед Прес", която наистина ме изненада. Д-р Юджийн Барнърд, който по онова време беше психолог в университета в Северна Каролина, излизаше с публично становище в подкрепа на астралната проекция. Той твърдеше, че е излъчил своето съзнание извън тялото си и че това няма нищо общо с халюцинацията. Освен това, статията даваше подробности за неговите академични изследвания в сферата на парапсихологията.

Действително бях въодушевена от мисълта, че един психолог може да прави собствени експерименти с проекция и му писах. Кореспондирахме си известно време, а после, през ноември 1966 г., Юджийн и съпругата му ни посети-

ха. Разбирахме се прекрасно. Той никога не ме караше да изпитвам чувството, че трябва да доказвам нещо, което всъщност си беше номер от негова страна, за да се увери в автентичността на сесиите със Сет.

Една вечер имахме интересна сесия, която продължи няколко часа. Осъзнах целите и похватите му едва, когато сесията приключи, - това наистина се казва добър психолог! Юджийн задаваше въпроси на Сет като на колега-философ, с чести препратки към източните езотерични теории, които изобщо не познавах. Юджийн има докторска степен по експериментална психология от университета в Лийдс, Англия и е преподавал в Кеймбридж. Освен това, имаше отлични познания по източна философия и религия. Сет, не само прие предизвикателството, но и по начин, който аз и досега не мога да разбера, използваше терминологията и жаргона на Юджийн, за да го срази в собствената му игра - при това с хумор и изящество.

Тази сесия зае четиринадесет машинописни страници и е от онези, от които е трудно да се приведат откъси, без да се добави доста допълнителна информация. Ето части от втората половина на сесията. Преди това Сет и Юджийн разговаряха за реалността и Юджийн беше направил коментара, че битието е „един вид прекрасна, колосална шега." Сет отвърна, че „не е шега, а начин Цялото да познае себе си."

Сет каза: „Шегата" е изключително уместна. Ако напълно осъзнавахте, че вашият физически свят е една илюзия, нямаше да получавате сетивната информация."

„Не бих ли могъл да усещам илюзията, която сам съм си сътворил?"

„Би могъл да усетиш илюзията, когато обаче възприемаш илюзията като илюзия, ти вече не я *преживяваш*. Ти изпреварваш самия себе си."

„Няма обаче къде да се стигне," каза Юджийн.

„Ти не *знаеш* това. Ти просто го мислиш. Няма да си там, където си."

„Има ли къде другаде да бъда?"

„Не и да," отвърна Сет.

„Има ли някъде другаде място, което да не е илюзия?"

„Казах ти вече: да."

„А как ще разбера разликата? Съществува ли някакъв начин да се разграничи реалността от илюзията, различен от творението на собствения ми разум?"

„Ти не го знаеш в момента. Когато достигнеш тази точка, тогава ще можеш, ако предпочиташ, да преживяваш всяка една „реалност... илюзия" по собствена воля, обаче азът, който преживява тези „реалности... илюзии" ще познава себе си като реалност. Няма някакво място, където да отидеш, защото това е единствената реалност, и тя ще сътвори свое собствено обкръжение."

„Но това е разговор за мен тук и сега."

„Според твоите представи."

„Според твоите също."

„Според твоите представи," повтори Сет.

„Според твоите също."

„Тогава вгледай се внимателно в последното твърдение."

„Ние се движим в кръг. Аз съм едно с онази реалност, която създавам. Няма къде другаде да отида," каза Сет.

„Трябва все пак да си способен да преживееш всяка една от тези илюзии, съзнавайки, че са илюзорни, с пълно познание за природата им, ала знаейки при все това, че основната реалност си ти. Няма такова място, където да отидеш, тъй като ти си мястото – и всички места – казано по този начин. Обаче „шегата" е уместна. Трябва да си достатъчно свободен да изследваш природата и преживяването на всяко едно живо нещо, намиращо се в твоята система, знаейки, че това си самият ти, и след това да напуснеш своята

система. Това трябва да са непосредствени преживявания."

„Но аз не мога да напусна системата, понеже съм във всички системи едновременно."

„Говоря с вашите физически понятия... Ала дори изразено по този начин, ти пак взаимодействаш с други системи."

„Нямам избор."

„Сега използвам понятията на непрекъснатостта за обяснение. Най-напред трябва да има период, и после той отминава, когато си напълно потънал в дадената система, все едно не съществува нищо друго; по такъв начин като правило се постига реализация на ценностите. Това не означава, че същевременно не обитаваш и други системи. Илюзията трябва да бъде проучена в дълбочина."

„Каквато тя не притежава," вмъкна Юджийн.

„Ти сътворяваш дълбочината."

„Правилно, и докато го правиш, проучването е осъществено. Няма какво да се проучва."

„Проучването е необходимо. Някои игри са нужни и са винаги на място."

„Нали обектът, който играе играта... не я сътворява, нито проучва?"

„Ти самият си играта в този смисъл."

„И във всеки друг смисъл."

„Ти създаваш собствените си ограничения," каза Сет.

„Нима наистина съществува повече от гледната точка на човек?"

„Да. Ти не приемаш съществуващото многообразие."

„Бих искал да приема множеството илюзорни форми на едно и също нещо... а именно ти и аз. Всички сме едно..."

„Не може да предаваш сам себе си," каза Сет.

„Правилно, нито да предаваш другите."

„Обаче идеята за предателство към себе си би могла да доведе до изкривявания."

„Но тези изкривявания са част от играта на Шива."

„Бих предпочел да наричам това любящо усилие."

„Разбира се," рече Юджийн. „Помисли за класическата статуя на Шива, стъпил върху смачканото бебе – едно любящо участие в илюзията за трагедия. Дори в илюзията на самозаблудата."

„Ти се опитваш да прескочиш много стъпала."

„Но не съществуват никаква стъпала, нали?"

„За теб, сега, стъпала съществуват."

„Те не са ли илюзорни?"

„Такива са," отвърна Сет.

„След като те са изкуствени бариери, които сам съм поставил на пътя си, несъмнено, мога да ги отстраня."

„Теоретически е така, наистина. На практика би следвало да си гледаш в краката."

„Да. Такава беше и забележката към Сидхарта."

„Ето ги нежните деца, които погребваме. Трябва да ги оплакваме, макар да са (думите се губят)... Трябва да проявяваме състрадание към тях, макар да са кравешки тор," отвърна Сет.

„Трябва да ги обичаме, защото това сме самите ние."

„Не може да направиш нищо по-малко," каза Сет. „И едва ли би могъл да направиш повече."

„Да направиш това означава да си отворил едното си око и да видиш, че остава още само една малка стъпка."

„Ти играеш игра," напомни Сет.

„Разбира се. Също както и ти. Казваме, че Шива играе игра, а кой е Шива, ако не ти самият?"

„Ти наистина играеш игра със самия себе си, но тя не е уместна, а би могла да бъде и неуместна. По-добре я играй с уважение."

„С уважение към кого?"

„С уважение към себе си, към своето аз."

„Добре. Ние не си противоречим."

„Съществува свято неуважение и лекомислено неуважение. Ти играеш игра. И двете са едно. Но е по-добре да си сигурен, че знаеш това из основи."

Д-р Барнърд беше достатъчно любезен да напише писмо до издателя на настоящата книга, давайки мнението си и споменавайки тази сесия (номер 303). (Нещо повече, той ми позволи да използвам истинското му име, вместо да се крие зад псевдоним.) В това писмо той казваше: В сесията „Аз подбирах теми за разговор, които очевидно бяха от доста голям интерес за Сет и от значителен интерес за мен, и за които по онова време имах всякакво основание да вярвам, че са напълно непозната територия за Джейн. Освен това... избрах да изведа тези теми на такова сложно ниво, за което знаех, че е изключително неправдоподобна вероятността Джейн да ме баламосва, да замества своето собствено познание и умствен багаж с тези на Сет, дори и да го прави неосъзнато...

Най-доброто резюме, което бих могъл да ви дам за онази вечер е, че за мен това беше приятен разговор с една личност или разум, или каквото искате го наречете, чието остроумие, интелект и източник на знания многократно надвишават моите собствени... Във всеки смисъл, по който един психолог от западната научна традиция би разбрал тази фраза, аз не считам, че Джейн Робъртс и Сет са един и същи човек, нито една и съща личност, нито пък различни страни на една и съща личност..."

Извън сесията Роб и аз, и семейството Барнърд прекарахме чудесно в разговори за извънтелесните преживявания.

Скоро след посещението им най-сетне по книжарниците се появи моята книга „Как да развиете своите екстрасензорни възприятия". Започнах да получавам писма, макар и

не много. Едно от тези първи писма стана причина за следващото ми пътешествие извън тялото по време на сесия със Сет.

На 3 май 1967 г. Пег и Бил Галахър се отбиха за нашата редовна сесия в понеделник вечер и ,докато седяхме и разговаряхме, аз им разказах за писмото, което бях получила и което ме беше разсмяло – както и едновременно с това донякъде вбесило.

„Беше препоръчано и трябваше да го получа," рекох аз. „Какво ще кажете за това? То е от двама братя от Калифорния, които искат да знаят какво може да им каже Сет за тях самите."

„Ще отговориш ли на писмото?" попита Пег.

„Ще им пусна една кратка бележка, с която да им благодаря за интереса или нещо от сорта. Сет може да прави каквото поиска. Съмнявам се, че той ще направи каквото и да било."

Въпреки това, както често се случва, когато се опитвам да предугадя какво ще направи Сет, действително грешах. Нашата 339-та поредна сесия започна скоро след това и аз почти незабавно, практически без да усетя, напуснах тялото си. Просто изведнъж увиснах във въздуха и надолу видях една местност, която очевидно се намираше някъде в южна Калифорния. В нашата всекидневна Сет описваше какво виждам, но аз едва чувах гласа му. Звучеше ми по-отдалечено, отколкото при международен телефонен разговор с лоша връзка.

Нямах представя как да кажа на Роб, че съм извън тялото си, тъй като Сет продължаваше, както обикновено. Знаех, че тялото ми ще се движи, бъде одушевено докато Сет говори. Изведнъж се разсмях вътрешно в себе си и си помислих: „Ще трябва да му пратя телеграма." Междувременно плувах из въздуха, доста нависоко, вглеждайки се надолу

към мястото, което Сет описваше. Можех да се движа и да променям положението си, за да имам по-добър изглед. Нямах изобщо никаква връзка с тялото, което седеше във всекидневната. Сет казваше:

„Има малък двор с лимони за братята, къща измазана в розово, с две спални отзад, стара къща. Те използваха дъската за спиритичниески сеанси в кухнята. Близо са до десния ъгъл на квартала, но не в самия ъгъл. Недалеч има вода. Наоколо има високи треви, някакви дървени стълбове и жици."

В този момент, поради конкретността на информацията, Роб започна да се чуди дали не се осъществява проекция. „Ти сега на това място ли си?" запита.

„До известна степен. Има нещо подобно на пясъчни дюни. Сега промених положението си и съм с лице към къщата. Посоките се промениха донякъде заради изменената ми позиция. Сега от дясно на мен има постройка, наподобяваща гараж, а зад нея други сгради, водещи към водата. След тях са дюните и плажа. Има прилив."

Въпросът тук е, че *аз* променях положението си във въздуха. Доколкото можех да разбера, аз се намирах на мястото, а не Сет.

„Кое време на деня е?" запита Роб. (В Елмира минаваше девет вечерта.)

„Ранна вечер. Има съвсем тънки дървени стълбове, не кръгли, а правоъгълни на върха, високи някъде до нивото на хълбока." Сет описа с жестове формата и размера на стълбовете. Междувременно аз се носех над тях, объркана, че не мога да разбера за какво се използват; бях озадачена също и от правоъгълните им върхове.

„Отляво има нещо наподобяващо залив. Земята е ей такава, разбираш ли, не е равна – извива се и отново се издава напред." На това място Сет отново размаха широко

ръце, за да изобрази формата на бреговата ивица. Освен това каза, че семейството има силна чуждестранна жилка, макар имената да не бяха особено чуждоземни, и направи и някои коментари за историята на семейството и за членовете му.

Роб изпрати копие на сесията на двамата братя. Те ни върнаха запис, в който дават оценка на информацията. По-късно подписаха потвърждение, което се намира в нашите папки. Информацията за къщата им, дадена от Сет, беше вярна до последната подробност, включително и данните за района наоколо и за линията на морския бряг.

Братята живееха в Чула Виста, място, което никога не бях посещавала. Обитаваха розова измазана къща с две спални отзад. Ъгълът беше през две къщи вдясно. Самата къща се намираше на половин миля от залива Сан Диего. Недалеч имаше множество пясъчни дюни, а сред тях имаше дървени стълбове, точно каквито бяха описани.

Семейството беше дошло от Австралия и се надяваше да се завърне. Някои други впечатления, които не бяха споменати тук, също се оказаха верни, а други погрешни. Например, Сет каза, че майката била мъртва. Всъщност тя беше жива и здрава, макар че семейството беше скъсало всякаква емоционална връзка с нея и тя не винаги живееше в дома.

И отново, тази опитност провокира всевъзможни въпроси, касаещи връзката между мен и Сет в епизода с напускането на тялото. Предполагаме, че той остава в тялото ми, докато аз излизам извън него, но съм сигурна, че подобно описание е прекалено опростено. Ние все още събираме информация по подобни въпроси, както чрез сесиите, така и чрез лична работа.

Както винаги, когато подобни неща се докажат, аз много се радвам. Никога не съм приемала думите на другите хора

за това как стоят нещата, макар понякога да съм приемала повече, отколкото би трябвало. Винаги съм искала да откривам сама за себе си. Никой не може да е бил по-критичен към собствените си преживявания, отколкото мен – при това съм си запазвала достатъчно свобода да експериментирам. Затова, след този епизод, аз започнах да се отпускам. Отново бях излязла извън тялото си и отново нещата се бяха оказали верни. По какъв начин Сет ми помагаше да правя това? Как успяваше да запише моите възприятия, след като съзнанието ми беше на другия край на континента? Бях заинтригувана интелектуално много повече, отколкото бих могла да изразя. Едно нещо обаче знаех: той беше голям хитрец – изпращаше ме „навън", без предварително да знам, какво е намислил. Така се чувствах много по-добре, тъй като нямах усещането, че ме тестват, нито пък имах времето да се терзая за резултатите. (Той също се оказа добър психолог!)

Това преживяване, както и моята нова увереност, очевидно, ни позволиха да продължим работата ни. Получавахме писма и от други непознати, някои от които търсеха спешна помощ от един или друг вид. Макар Сет да настоява, че помощта идва отвътре, той действително предложи отлични съвети на неколцина от тях, наред с верни ясновидски впечатления за обстановката, в която се намират – най-вероятно, за да ме накара да разбера, че сме попаднали преди всичко на верния човек.

Нашите сесии всеки понеделник и сряда, в които Сет развива теоретичния материал, са все още частни, макар понякога случайно да се отбива някой посетител. Понякога Сет провежда сесия за моите ученици по екстрасензорно възприятие и в клас разяснява практическото приложение на материала.

В действителност единственият човек, който е присъст-

вал на нашите частни сесии що-годе редовно, е Филип. Сет му даваше информация по отношение на неговия бизнес, като например, вярно предвиждаше движението на курса на определени акции; Фил води статистика на „попаденията" на Сет в проценти. Понякога прогнозите са за период от няколко години, но в голям брой случаи, които Фил е успял да провери, Сет се оказа прав. Въпреки това, Сет няма навика да раздава съвети по време на сесия; той настоява хората да взимат собствени решения.

Ние наистина никога не знаем какво ще се случи по време на дадена сесия и една вечер Сет действително ни изненада. Фил, както винаги, се отби без предупреждение. Каза ни, че са му повишили заплатата. Свивайки комично рамене, той не ни каза точната сума. Когато сесията започна, Сет с широка усмивка назова сумата с точност до долар. Тогава Фил запита Сет, дали знае нещо за един глас, който беше чул в един местен бар.

„Гласът беше мъжки, нали?" попита Сет.

„Да," отвърна Фил.

„И ти не го разпозна? Тогава няма да ти кажа. Наистина няма."

„Твоят глас ли беше? Стана толкова бързо, че дори нямах време да помисля," каза Фил ухилен. От името на Сет, аз кимнах с насмешка.

По време на първата ни почивка, Фил обясни: преди месец разговарял с една млада жена в местен бар, когато дочул ясен, силен, мъжки глас да казва: „Не, не," изключително категорично. Той като че ли идвал отвътре в главата на Фил. Нищо подобно не му се било случвало преди и той толкова се стреснал, че измърморил набързо някакво извинение пред жената и си тръгнал от бара.

Сет призна, че именно той е говорил на Фил. След почивката, той каза: „Тази жена е обсебваща по начин, който

съсипва ония, с които тя влезе в съприкосновение." Той добави: „Жената щеше да те използва като буфер между нея и друг мъже като коз в този пазарлък, преувеличавайки в разказите си и най-слабия ти интерес спрямо нея. В резултат на това щеше да попаднеш в неприятна ситуация. Понеже ти ме послуша, вероятното бъдеще беше променено." След това той даде значителна допълнителна информация, като например, че жената има дете и че е свързана с друг мъж. „Мъжът, който има връзка с нея, има нещо общо с механиката." Той освен това каза, че тя е католичка и че проблемите ѝ са свързани с някакви правни книжа.

След това Сет продължи да казва на Фил къде живее тя, макар да не даде адрес. „Тя живее в... третата или четвъртата къща в средата на една задънена улица, в североизточната част на града, но на запад от заведението, в което ти се срещна с нея..."

Всичко това беше безкрайно интересно на Фил, който нямаше никаква представа къде живее жената и не знаеше нищо за нея, освен името ѝ и вероятната ѝ възраст. Тъй като щеше да ходи в града на следващия ден, Фил се върнал в бара и започнал да задава въпроси. Намерил чрез бармана адреса на жената и отишъл с колата надолу по улицата, само за да се убеди, че Сет знае какво говори. Тя живеела в третата къща преди края на една задънена улица, в североизточната част на града, но на запад от бара. Била католичка и имала дете, както и приятел, който не бил точно механик, но продавал коли.

Оттогава Фил не е стъпвал в този бар!

Роб и аз не знаехме какво да мислим за цялата тази случка. Тя определено даваше някакъв вид доказателство за независимата природа на Сет, освен ако Фил не му се беше причул този глас, а пък Сет се беше възползвал от този факт и беше заявил, че това е бил собственият му глас. Ако

беше така (в което аз се съмнявам), то Сет определено имаше информация за жената и за връзката, която Фил така и не беше осъществил.

Очевидно беше, че според Сет ние можем да променяме бъдещето. Както той каза на Фил: „Няма момент, в който събитията да са предопределени. Всеки един миг вие ги променяте, всяко едно действие променя всяко друго действие. Аз съм способен да погледна от друга перспектива, но при все това виждам единствено вероятности. В онази въпросна вечер видях една вероятност, която не беше привлекателна. Ти и аз я променихме."

В друг случай един приятел твърдеше, че е видял Сет, при това при странни обстоятелства. Една нощ, докато си лежах в леглото, аз имах спонтанно преживяване извън тялото, в което като че ли се намирах в една претъпкана с хора стая, разговаряйки настоятелно с Бил Макдонъл (наш приятел художник). Разтърсих рамото му, не бих казала с нежност, и на мига се оказах отново в тялото си. Бях липсвала от леглото десет минути; станах бързо, записах какво се беше случило и го споделих с Роб.

Точно една седмица по-късно Бил ни се обади притеснен. Разказа ми, че се случило нещо много странно и понеже още бил разстроен от това, решил да го обсъди с мен. Аз незабавно си спомних моето собствено преживяване и казах на Бил да почака Роб да донесе записките ми, за да мога да ги сверя, докато Бил говори. Бил ми каза, че тъкмо преди една седмица той внезапно се събудил. Край леглото му стоял Сет, напълно триизмерен, изглеждащ точно като на картината, която Роб беше нарисувал. Той разтърсил рамото на Бил и изчезнал. Бил беше разказал това на майка си на закуска и го беше записал заради нас.

Инцидентът обезпокоил майка му, която на шега направила коментара, че би предпочела Сет и аз да си стоим у

дома. Само че на мен не ми се струва, че се е шегувала. Неудобството на Бил му беше попречило да ни се обади порано, а пък аз не исках да се обаждам и да го пришпорвам.

На първо място, в моето собствено извънтелесно преживяване аз мислех, че се намирам в препълнена стая, но Бил явно е бил сам в своята стая. И още нещо: той видял Сет да пуши цигара, а пък аз съм тази, която пуши. Нима видяният от Бил триизмерен образ на Сет е бил халюцинация? Ако да, то той го е направил по същото време, когато аз усетих, че съм при него. Пък и той беше почувствал Сет да разтърсва рамото му, докато в моето преживяване това направих аз.

Няколко човека са ми казвали, че Сет е общувал с тях чрез автоматично писане, обаче Сет отрича всякакви подобни контакти, казвайки, че неговото общуване ще се ограничи до работата му с мен, за да се запази целостта на материалите на Сет. По неговите думи той от време на време „наглеждал" приятелите.

Един ден срещнах мисис Брайън, една бивша ученичка, която прекъсна уроците заради някаква болест, и тя ми каза, че е чела статия за тази книга в един местен вестник. Статията съдържала няколко откъса от материалите на Сет, както и репродукция на портрета на Сет, който Роб беше нарисувал. Мисис Брайън имала ужасно главоболие, докато четяла статията; внезапно си помислила, че усеща присъствието на Сет. Един вътрешен глас, най-вероятно на Сет, ѝ казал, че тя изпитва самосъжаление, че трябва незабавно да изостави мрачните мисли за здравето си, да стане и да излезе навън. Стори ли това, състоянието ѝ веднага ще се подобри.

Силно стресната, тя направила, каквото ѝ било казано. В същия миг главоболието ѝ изчезнало. На следващия ден се почувствала по-добре, отколкото била през последните

шест месеца. Започнала редовно да се разхожда и се чувствала подмладена. Когато тя ми разказа историята, аз просто кимнах и се усмихнах. Честно казано, не знаех какво друго да направя.

Попитахме Сет за този инцидент. В този случай, каза той, мисис Брайън използвала образа му като символ на вътрешния си аз, или на свръхсъзнанието, за да получи помощ и лечебно въздействие, а наред с това и съвет. Преживяването било помогнало на жената да използва собствените си способности, а идеята за Сет ѝ дала възможност да активира своите лечебни сили. Сет ми каза да не се тревожа. Очевидно той изпитваше удоволствие да вдъхновява хората по такъв начин, като им помага да фокусират чрез него творческата си енергия.

Той категорично отказва да позволява на хората да го използват като патерица - същото се отнася и до мен - и твърди, че материалите на Сет сами по себе си съдържат средства, посредством които хората могат да разбират себе си по-добре, да преоценяват своята реалност, както и да я променят. Въпреки сесиите, провеждани от време на време, за да помогнат на някой определен човек, и въпреки случаите на екстрасензорно възприятие, сесиите остават фокусирани основно върху материала. Именно в него усещаме истинската значимост на сесиите.

Материалите на Сет ни интересуват много повече, отколкото демонстрациите на екстрасензорно възприятие, и винаги е било така. Считаме, че те предлагат перфектно обяснение за това по какъв начин работи екстрасензорното възприятие, както и всяко друго възприятие и за нас това е далеч по-важно. Освен това, ние приемаме твърденията на Сет като значими и показателни тълкувания за природата на реалността и за мястото на човечеството в нея. Неговите теории за многоизмерната личност са не само интелекту-

ално провокативни, но и емоционално предизвикателни. Те предоставят на всеки индивид възможността да разшири собственото си усещане за идентичност и воля.

Демонстрациите на екстрасензорно възприятие в сесиите винаги са имали цел: да ми помогнат да засиля увереността си или да тренират способностите ми, да илюстрират някое твърдение, направено в материала, или да дадат информация за някой, който се намира в нужда. За мен е лесно да забравя първоначалните си чувства, че Сет трябва да се доказва; лесно ми е да забравя, че и аз също настоявах за своите „чудеса", а често отричах дори доказателствата на собствените си сетива поради погрешното вярване, че така някак поставям нещата на по-научна основа. Ще кажа, че винаги високо съм почитала материалите на Сет и съм осъзнавала мащаба и дързостта на някои от концепциите в него.

Когато започнаха сесиите, ние не бяхме добре запознати с литературата за екстрасензорното възприятие, така че всичко беше ново за нас. Не след дълго открихме, че някои от концепциите на Сет присъстват в езотеричните ръкописи отпреди хиляди години . Въпреки това, с нарастването на собствените ни познания ние разбрахме, че в някои много важни области идеите на Сет се отличават от общоприетите постановки в голяма част от книгите по спиритуализъм и метафизика.

Например Сет не приема съществуването на историческия Христос, макар да приема реалността на Христовия дух – както ще видите по-нататък в тази книга. Тъй като гледа на прераждането като на факт, той поставя това в напълно различен времеви контекст и съгласува тази теория с идеята за „синхронното" време. И, което е може би още по-важно, той описва прераждането като една съвсем малка част от цялостното ни развитие. В други нефизически

измерения съществуват различни, също толкова важни, видове съществуване.

Всичко това е преплетено с идеята, че личността се състои от действия. Описанието на Сет за трите творчески дилеми, върху които се гради личността, е провокиращо мисълта и оригинално. Представите му за Бога са естествени и вълнуващи продължения на тези теории.

Поне доколкото достигат познанията ни, теорията за обърнатото време и системата на вероятностите са напълно оригинални идеи на Сет. Идеята на Сет за природата на болката също, според мен, доста се разминава с постулатите на съвременната метафизика. Той разглежда страданието просто като атрибут на съзнанието и като индикация за виталност, считана за тревожна единствено от онези части на идентичността, които все още се страхуват от смъртта като завършек.

Отсега насетне ще оставя Сет да говори от свое име. Подбрах откъси, засягащи обсъжданите теми. В някои случаи Сет правеше и демонстрации, за да покаже нагледно какво точно има предвид. В главата за здравето, например, съм включила извадки от някои предсказания, засягащи определени хора. Следвала съм същата процедура и при информацията относно прераждането. За да обясня неговите теории за природата на психическата реалност, прилагам откъси от една сесия, в която той наистина демонстрира, че знае за какво говори – ако привидение във всекидневната може да бъде сметнато за нагледно доказателство.

Бих искала да завърша тази глава с откъси от сесия 329, записана през март 1967 г. за група гимназисти на един наш приятел учител. Макар тук Сет да говори на тийнейджъри, посланието е значимо за всички нас.

„Вие създавате своята реалност съобразно с вярванията и очакванията си, затова е редно да ги преразгледате

внимателно. Ако не ви харесва вашия свят, тогава се вгледайте в собствените си очаквания. Всяка една ваша мисъл по един или друг начин се претворява от самите вас във физически облик.

Вашият свят се формира като една достоверна реплика на собствените ви мисли... Съществуват известни телепатични условия, които наричаме базови предположения и които всеки един индивид подсъзнателно знае. Прилагайки ги, вие оформяте една физическа реалност, която е достатъчно свързана, така че да има някакво общоприето споразумение относно обектите, тяхното местоположение и размери. В определен смисъл всичко това е халюцинация, но, от друга страна, това е вашата реалност и вие трябва да действате вътре в нея. Светът, в който живеят родителите ви, е съществувал най-напред в мислите. Някога го е имало в сънищата и те са създали от тях своята вселена, а след това и своя свят.

Ако недооценявате своите възможности, можете да кажете: „Аз съм физически организъм и живея сред ограниченията, които ми налагат пространството и времето. Оставен съм на произвола на своето обкръжение." Ако не искате да се подценявате, ще кажете: „Аз съм личност. Аз оформям своето физическо обкръжение. Променям и сътворявам своя свят. Неограничен съм от времето и пространството. Аз съм частица от всичко съществуващо. *Не съществува и местенце вътре в мен, в което да липсва креативност."*

Глава Десета

Природата на физическата реалност

Какво, според вас, представлява тази физическа вселена? Може да не сте си задавали съзнателно този въпрос, но всеки един от нас има мнение по този въпрос и се ръководи от него във всекидневния си живот, независимо дали осъзнава това или не. Под физическа вселена разбирам всичко, с което по някакъв начин влизаме в досег - звезди, столове, събития, скали, цветя - всичко, което възприемаме физически. Онова, което наистина вярвате за всички тези неща, предопределя до голяма степен вашето поведение. Ще се чувствате сигурни или паникьосани, щастливи или тъжни, защитени или неуверени в зависимост от личната ви гледна точка към реалността.

Някои хора смятат, че ние сме залепнали във физическата реалност като мухи за мухоловка или като жертви в плаващи пясъци, така че всяко движение, което правим, само влошава затрудненото ни положение и приближава смър-

тта ни. Други пък гледат на вселената като на своеобразен театър, в който попадаме още с раждането си и който напускаме окончателно след смъртта. В ъгълчето на мозъка си и едните, и другите хора с подобна настройка ще виждат скрита заплаха във всеки нов ден; дори радостта ще бъде за тях съмнителна, тъй като също ще свърши заедно с неизбежната смърт на тялото.

Аз също се чувствах по този начин. Когато се влюбих в Роб, радостта ми служеше, за да удвои подсъзнателното усещане за трагичност, което изпитвах, като че смъртта ми се подиграваше още повече, правейки живота два пъти по-ценен. Виждах, как всеки ден ме доближава все повече до пълното изличаване, което ми беше трудно дори да си въобразя, но срещу което негодувах с все по-нарастващо увлечение.

Много хора, разбира се, вярват, че смъртта е едно ново начало, но при все това повечето от нас продължават да мислят, че физическите ни тела и материалното ни обкръжение ни създават и обуславят. Мнозина, които вярват в живота след смъртта, смятат, че събитията се стоварват върху нас напълно безразборно. Други пък считат, че добрите или лоши случки ни се изпращат като награда или като наказание. Повечето хора приемат за даденост, че сме захвърлени на произвола на събитията, над които едва ли имаме някаква власт.

Започвам най-напред с тази тема, природата на физическата реалност, защото тя е основата за разбирането на всяка от теориите на Сет. Сет казва, че ние оформяме физическата вселена също толкова несъзнателно, както дишаме. Не бива да мислим за нея като за затвор, от който един ден ще избягаме, или пък като за камера за екзекуции, от която измъкване няма. Напротив, *ние формираме материята*, за да можем да действаме в триизмерната реалност, да

развиваме способностите си и да помагаме на останалите. Физическата материя е като пластилин, който използваме и моделираме по свое собствено желание, а не като цимент, в който е зазидано съзнанието ни. Без сами да осъзнаваме това, ние проектираме своите идеи навън, за да оформяме физическата реалност. Нашите тела са материализация на онова, което си мислим, че сме. Така че всички ние сме творци и този свят е наше общо творение.

Такива са идеите на Сет, доколкото мога да ги изразя съвсем просто. Ние не сме оставени на произвола на събитията. Ние сами създаваме събитията, на които след това реагираме. Погледнете на това в личен план: вие не сте оставени на произвола на обстановката във вашето детство или на вашето възпитание, докато не повярвате, че сте. Вие просто сте спомагали на родителите си да я формират.

Това простичко твърдение освободи и Роб, и мен от всевъзможните предразсъдъци, които изпълваха всекидневния ни живот.

Сет казва, че ние не само създаваме собствената си реалност сега, но ще продължаваме да го правим и след физическата си смърт, затова е от изключителна важност да разберем връзката между мисълта и реалността.

Сет обясни съвсем точно как прехвърляме мислите във физическата реалност. Доколкото ни е известно, това обяснение е оригинален принос на Материалите на Сет. Предположението, че всъщност ние създаваме материята, поражда всевъзможни въпроси, много от които и Роб, и аз сме обсъждали в даден момент. Нима Сет иска да каже, че ние сътворяваме масите и столовете, също както събитията? И когато боледуваме, сами създаваме собствените си болести? И щом като ние сътворяваме реалността, можем ли да я променяме към по-добро?

Сет отговаря на тези въпроси, както и на много други,

които дори не бяхме формулирали. Цялата тази тема веднага грабна вниманието ми, но не очаквах да видя демонстрация насред всекидневната ни, а именно това се случи по време на 68-мата сесия (на 6 юли 1964 г.). Сет описваше на Бил Макдонъл тясната връзка между очакването и възприятието – онова, което виждаме и наблюдаваме – когато се случи въпросното събитие. Това беше сесия, която никой от нас няма никога да забрави. Преди да ви представя най-ярките моменти от нея, ето някои откъси от материала непосредствено преди нея:

„Като казвам, че сътворявате физическата материя, използвайки вътрешната виталност на вселената по същия начин, по който правите отпечатък с дъха си върху стъклото на прозорец, аз не твърдя, че вие сте творците на вселената. Казвам само, че сте създатели на физическия свят, такъв, какъвто го познавате.

Химическите елементи сами по себе си не могат да породят съзнание, нито живот. Вашите учени ще трябва да се изправят лице в лице срещу факта, че най-напред се появява съзнанието, което развива собствения си облик... Всички клетки в тялото имат отделно съзнание. Във всички органи е налице съзнато взаимодействие между клетките, както и между самите органи...

Молекулите, атомите, дори и най-малките частици притежават сгъстено съзнание. Те образуват клетки и оформят индивидуално клетъчно съзнание. Тази комбинация води до съзнание, способно на много повече преживявания и себереализация, отколкото биха били възможни за един изолиран атом или самостоятелна молекула. Това продължава *ad infinitum*, до безкрайност..., за да се оформи механизма на физическото тяло. Дори и най-дребната частица запазва своята индивидуалност, а нейните способности (посредством взаимодействието ѝ) се умножават милиони пъти.

Материята е средство за манипулация и трансформация на психичната енергия в аспекти, които след това биха могли да бъдат използвани като структурни елементи... Единствено материята е достатъчно плътна, за да придаде изглед или относителна неизменност на сетивата, които я възприемат.

Материята се създава постоянно, но никакъв определен обект не е постоянен сам по себе си. Не съществува, например, даден физически обект, който да се унищожава с времето. Напротив, налице е постоянно създаване на психична енергия върху физическия модел, който запазва по-малка или по-голяма плътност.

Никой определен обект „не съществува достатъчно дълго" като нещо неделимо, твърдо и идентично, което да се променя с годините. Енергията, която го поддържа, отслабва. По тази причина физическият модел се изличава. От определен момент нататък, всяко пресъздаване наново става все по-малко съвършено от ваша гледна точка. След множество такива пресъздавания, останали недоловими за вас, вие забелязвате разликата и приемате, че се е случила промяна... Самият материал, който изгражда обекта, е изчезвал напълно много пъти, а моделът е бил запълван отново и отново изцяло с нов материал...

Физическата материя прави съзнанието ефективно в триизмерната реалност. Когато индивидуализираната енергия доближава вашето собствено поле, тя се изразява в него според най-добрите си способности. С доближаването си енергията създава материя, отначало почти по начина, по който се моделира с пластилин. Но творението е постоянно като лъч или като безкрайна серия от лъчи, отначало слаби, тъй като са далечни, после по-силни, а след това отново слаби, понеже отминават.

Материята сама по себе си не е повече постоянна, нито

повече нарастваща или остаряваща, отколкото, да речем, жълтият цвят."

Сесия 68 се провеждаше в една много гореща вечер. Всички прозорци бяха отворени. Пиехме фрапе и когато сесията започна, чашата ми стоеше върху дървената маса. По онова време аз все още крачех из стаята, докато говорех от името на Сет, с отворени очи с тъмни и разширени зеници. Както винаги, Сет се обръщаше към нас с имената на нашите същности, назовавайки мен Ръбърт, Роб – Джоузеф, а Бил Макдонъл наричаше Марк. (Както споменах по-рано, тези имена се отнасят до цялостните ни личности, от които настоящите ни идентичности са едва частици.)

Скоро след началото на сесията аз вдигнах оставената чаша и я показах на Роб и Бил. Същевременно гласът на Сет започна да става все по-дълбок и все по-силен, с промъкващи се мъжествени нотки. След това Сет започна да ползва чашата за точка, около която да изгради беседата си.

„Никой от вас не вижда чашата, която виждат другите... Всеки един от трима ви създава своя собствена чаша, от собствената си лична перспектива. Затова тук присъстват три различни физически чаши, но всяка една от тях съществува в напълно различен времеви континуум.

Тук гласът на Сет действително започна да гърми. Бил седеше в люлеещия се стол по средата на стаята. Той премести стола по-наблизо, за да вижда по-добре. Роб, както винаги, водеше дословни записки и при всяка възможност вдигаше поглед, за да види какво става.

„Ти, Марк, не можеш да видиш чашата на Джоузеф, нито пък той може да види твоята," каза Сет. „Това може да бъде доказано математически, и учените вече изучават тази задача, макар да не разбират принципите, които стоят зад нея. Съществува една незабележимо малка точка, в която перспективите на Марк и на Ръбърт се припокриват. Тео-

ретично погледнато, ако успеете да доловите тази точка, тогава действително всеки би видял физическите чаши на другите двама.

Физическите обекти не могат да съществуват, освен в една определена перспектива и пространствен континуум. Обаче всеки индивид създава свой собствен пространствен континуум... Искам да свържа това с различията, които вие изглежда виждате в един определен обект. В действителност всеки индивид сътворява напълно различен обект, който собствените му физически сетива на свой ред възприемат. Затова и ние имаме тази вечер такъв елегантен и желан гост," усмихна се Сет. „Нека го възприемем в контекста на една бегла дискусия за материята, в която той ще бъде нашето опитно свинче."

В този момент никой не си беше помислил нищо специално за последното изречение на Сет. Роб беше толкова зает да води записки, че всъщност не обръщаше чак такова голямо внимание на онова, което се казва, освен колкото да бъде сигурен, че е записал вярно думите на Сет. Доколкото си спомням, аз дори не осъзнавах, че ги изричам.

Тук ще цитирам допълнителните бележки, които Роб записа непосредствено след сесията:

„Речта на Джейн беше гладка, докато крачеше из стаята с доста бърз ход. Гласът ѝ беше силен и дълбок, много по-дълбок от обичайния, но при все това тя говореше без видимо усилие.

От своята писалищна маса в дясно от вратата към спалнята ни, аз лесно виждах Бил, който седеше в нашия люлеещ се стол, обърнат с лице към вратата на банята... Докато Джейн продължаваше да говори, забелязах, че Бил се взира доста съсредоточено в отворената врата на банята, макар да не обърнах никакво специално внимание на това. Просто приех за даденост, че коментарът на Сет, че ще

използва Бил за опитно свинче, означава, че той ще бъде тема на разговора.

Междувременно сесията продължаваше.

„Ти, Джоузеф, възприемате седящия в стола Марк," каза Сет. „Той седи в своя собствен стол, който е създал вътре в собствения си пространствен континуум и лична перспектива.

Ти и Ръбърт възприемате Марк, но при все това никой от вас не вижда Марк *на Марк*. Докато седи в стола, той неспирно създава собствения си физически образ, като прилага своята психическа енергия, използвайки определени атоми и молекули за изграждане на тялото си. И така, дотук разполагаме с един Марк, създаден от самия него, а преди тази вечер да изтече ще останете удивени с колко много превъплъщения на Марк ще завършим.

Предлагам ви почивка. Маркирай думите ми, Марк: ти си повече, отколкото знаеш. Между другото, настоявам за специално внимание към тази сесия, тъй като материалът е от изключителна важност."

Когато започна почивката, Бил заяви, че е видял някакъв образ на вратата на банята. Именно в него се беше взирал през цялото време. Той помоли за лист хартия и незабавно започна да скицира онова, което беше видял. Той е художник и учител.

За човек, който се беше чувствал зле в началото на сесията, Джейн каза, че сега се чувства добре. Каза, че Сет „бързо я е нокаутирал." Нашият котарак Уили се активира. Започна да залягa и дебне из апартамента с мяукане. Държеше се доста уплашено, оглеждайки се край себе си, макар наоколо да нямаше нито буболечки, нито някакви необичайни шумове, които да го разтревожат.

Веднага щом Бил ни каза, че е зърнал някакъв образ, и аз и Джейн, разбира се, погледнахме към вратата. Обаче

не видяхме нищо; впрочем, Бил каза, че образът е изчезнал през почивката. Сега Джейн започна да диктува отново със същия силен и много дълбок глас. Бил продължи да работи по скицата си, като каза, че не е доволен от нея и ще опита да направи друга.

Сесията се възобнови.

„Ще кажа нещо накратко за привидението. Най-напред бих искал да ви обърна внимание, че гласът на Ръбърт е някак по-нисък, а след това, с ваше разрешение, ще продължа.

Докато Марк изгражда собствения си физически образ, вие не го виждате. По това време съществуват три напълно различни образа на Марк в тази стая."

На това място Джейн, от името на Сет, посочи Бил, който седеше в люлеещия се стол и рисуваше втората си скица. След това тя посочи към мен. Междувременно Бил отново продължаваше да се взира в отворената врата. Както и преди, аз не можех да видя нищо от мястото си край масата. Отворената врата напълно закриваше погледа ми. Не исках да рискувам да се местя насам-натам, тъй като трябваше да продължавам да правя записки, за да съм сигурен, че не съм изпуснал нищо.

„Има един Марк, който е създаден от Марк – една действителна физическа конструкция. Има още един Марк, създаден от теб, Джоузеф. Има още два физически превъплъщения на Марк – един, създаден от Ръбърт, и един от вашия котарак. Ако в стаята влезе друг човек, ще има още един физически Марк.

Значи в тази стая има четири физически превъплъщения на Ръбърт, четири на Джоузеф и четири физически котарака. Всъщност, има и четири стаи."

От моето студио в дъното на апартамента долетя мяукането на Уили. Той все още вилнееше наоколо.

„Вашият приятел Марк, между впрочем, по някакъв начин е отличен свидетел, тъй като съумява да усети конструкции, появяващи се във физическата реалност от други равнища. Вниманието му е остро. Аз наистина за миг бях застанал на вратата, макар че, ако питате мен..." Тук Джейн се спря край Бил и вдигна първата скица, която той беше направил, зървайки привидението. „... аз съм доста по-приятен и весел човек от нарисувания тук. Пропуснал си някои специфични черти около скулите. Ако сега се вгледаш в образа по-отблизо, вероятно ще успея да го направя по-ясен."

Джейн подаде обратно скицата на Бил, който продължи да се взира във вратата.

„Това е първият път, когато се опитвам да се приближа по такъв начин по време на сесия. Поласкан съм, че съм бил забелязан, а пък и аз ви наблюдавах от своята позиция. Образът във вратата наистина е моят, въпреки че неминуемо има изкривяване в начина, по който ме възприема Марк. Той ме вижда с помощта на Вътрешните Сетива, а тези данни на свой ред се опитват да се трансформират в информация, която може да бъде възприета физически."

Сега Джейн застана зад гърба на Бил, надничайки през рамото му, докато той скицираше.

„Има някакво самодоволство, изписано около устните, много добре, това доста ме радва. Конструкцията се създава от самия мен. За да се появи във вашата реалност, всяка една конструкция, независимо дали вие я възприемате или не, трябва да бъде изградена от атоми или молекули.

Движението и скоростта се различават от обичайните конструкции. Точно в този миг аз говоря чрез Ръбърт, макар същевременно да стоя наблизо в конструкцията и да го наблюдавам как говори. По-късно вероятно ще мога да говоря от собствената си конструкция."

Джейн взе втората скица от ръцете на Бил и закрачи из

стаята, говорейки, докато същевременно я разглеждаше. Успях за миг да зърна рисунката, докато тя я размаха за кратко към мен. През цялото време Бил продължаваше да се взира във вратата.

„Вярно е, че не съм красавец според вашите разбирания, но трябва да се закълнете, че не съм и грозен. Ще ви оставя да отдъхнете. И бих искал да благодаря на Марк. Като казах, че той ще ми помогне в демонстрацията, наистина имах предвид, че ще ми помогне."

Сет-Джейн завърши монолога, обръщайки се засмяно към Бил. Сега аз запитах Бил какво точно беше видял. Той каза, че тъмното пространство пред отворената баня станало мъгливо бяло. Тогава видял формата на привидението на Сет да се откроява на този по-светъл фон. Образът бил по-скоро силует, каза Бил, без отчетливи детайли; при все това по време на първия монолог той беше успял да разгледа добре лицето. Ефектът бил по-скоро като фотографски негатив. Бил добави, че лицето на привидението се намирало на около шест фута над нивото на пода. В записките е включено копие от тази скица (виж приложението с илюстрациите).

Ръцете на Роб бяха уморени от водене на записки; направихме почивка. Аз бях донякъде удивена. Бил се кълнеше, че е наблюдавал привидението почти един час. Не било толкова плътно, каквито са обикновените тела, но далеч не било прозрачно. Сет беше направил множество коментари по въпроса. При все това, аз не бях видяла нищо. Роб не беше имал възможността да стане от мястото си и също не беше видял нищо. Всички лампи бяха запалени, но аз просто не можех да приема идеята за привидение.

„Бил, не си видял нищо, обзалагам се," казах. „Просто искаш да се съгласим, че е имало нещо, а после ще се разсмееш и ще речеш, че си ни изиграл."

„Как можа да го кажеш!" отвърна Бил гневно. Веднага съжалих за това, което казах.

„Да не би да си си въобразил?" попитах меко.

„Аз имам по-силно въображение от когото и да било, обаче обикновено не ми се случва да виждам такива неща."

„Скъпа, защо просто не приемеш думите на Бил?" каза Роб.

„Е, добре." Изведнъж се почувствах глупаво. Затанцувах към вратата със смях и казах: „Добре, Бил, къде точно видя твоя човек до вратата?" Правих се на клоун, местейки се в отворената врата: „Тук? Или може би тук?"

Внезапно видях как израженията на Бил и Роб се променят. Преди те стояха в средата на стаята и се смееха на палячовщините ми. Сега Роб пребледня. Ченето на Бил увисна. „Какво има?" попитах.

„Просто не мърдай," каза Роб съвсем тихо.

Изтръпнах, но не видях нищо. По реакциите на Роб и Бил разбрах, че става нещо странно, затова просто останах неподвижна, както ми казаха. Вече не се смеех.

Отново ще цитирам бележките на Роб:

„Бил и аз забелязахме едновременно, че оживените черти на Джейн се променят. Докато тя ни говореше, челюстта ѝ стана по-четвъртита по форма, откроявайки се на фона на дългата ѝ черна коса. Носът ѝ се уголеми. Устните ѝ станаха по-отпуснати, по-плътни и по-широки докато се движеха при речта ѝ, шията ѝ също надебеля. Нито Бил, нито аз забелязахме някаква промяна в очите и в челото ѝ.

По наша молба Джейн остана неподвижна там, където беше. Нямаше съмнение в това, което виждахме. Ефектът остана за около минута-две. Стаята беше добре осветена. Промяната в чертите на Джейн като че ли се случваше в някаква плоскост, намираща се на около инч от действителните ѝ физически черти. Новото изражение като че ви-

сеше на някакъв своего рода прозрачен екран. Докато го наблюдавах, аз виждах или усещах зад него – или през него – истинските черти на Джейн, такива каквито ги познавах."

След това Роб ме помоли да се преместя с няколко инча по-напред. Направих го, и тогава ефектът намаля, а след това изчезна.

Възобновихме сесията с всевъзможни въпроси в главите си. Бил ни каза, че все още усеща първото привидение, понякога доста силно. Беше направил две скици и още продължаваше да нанася корекции. Тъй като сесията започна в девет часа, а приключи след полунощ, няма да се опитвам да включа всичко. Дълбокият мъжки глас остана през време на цялата сесия, подобаващ все повече и повече на Сет с напредването на вечерта.

С възобновяването на сесията, бидейки Сет, аз взех втората скица на Бил и казах: „Тази рисунка изобразява една външна трансформация, докато Марк се е опитвал да създаде точно копие на материала, който е усетил с вътрешните сетива и като такава, тя е реконструкция на онова, което съм аз.

Тя представлява външността, която изгражда тези мои способности, когато влязат в досег с физическата реалност. Което не означава непременно, че аз имам същият образ във всички реалности. Това е първото ми подобно изображение и аз съм доста доволен от него.

Не бих се изненадал, ако се чудите каква роля играе внушението в една такава демонстрация... Най-общо казано, никой физически обект не може да бъде конструиран, нито някое действие би могло да се случи без онова, което вие наричате внушение. Никое действие и никой физически обект не могат да бъдат възприети без вътрешно съгласие и желание. Зад всяко действие и зад всяка конструкция наистина стои внушение.

Внушението не е нищо повече и нищо по-малко от вътрешно желание и съгласие, позволяващи на дадено действие да се случи; именно това съгласие е спусъкът, който задейства подсъзнателните механизми, позволяващи ви да претворите вътрешната информация във физическа реалност.

Нито е по-вярно, нито е по-грешно да се каже, че моето привидение при вратата е било причинено от внушение, отколкото би било твърдението, че тази стая, както и всичко, намиращо се в нея, е резултат на внушение... Ще разберете, че е неправилно да се мисли единствено в контекста на една физическа вселена. Сега вие съществувате в четири различни образа едновременно..."

Сет обясни, че външността на привидението е била изкривена от личните идеи на Бил. Високото чело съответстваше на интерпретацията на Бил за голяма интелигентност, например. Бил беше разтълкувал достъпната информация по свой начин: това беше Сет, когото Бил беше видял, независимо от собствения облик на Сет.

След това Сет продължи по доста забавен начин, давайки „предварителна информация" на Бил относно ваканционното пътуване, който той щеше да предприеме следващата седмица. Описа хора и събития, които бяха потвърдени с точност след завръщането на Бил.

Именно по това време Роб и аз се бяхме замислили да купим къщата, за която бях споменала по-рано. Същия този ден бяхме ходили отново да я оглеждаме и с изненада бяхме открили задната врата широко отворена. Сега Сет ни каза, че самите ние сме били отворили вратата, използвайки за това психична енергия и че това било само една илюстрация за начина, по който умът въздейства върху материята.

Не знаех какво да мисля. Когато приключихме с дискусията, Сет започна да се шегува с Роб и Бил, проявявайки та-

кава духовитост и жизнерадост, че на Роб му беше трудно да води записки от смях.

Сесията просто ме порази. Имахме толкова много въпроси за задаване, че не знаехме откъде да започнем. По какъв точно начин създаваме събития от менталната енергия? По какъв начин формираме обектите? И как се договаряме какво виждаме?

Ето някои по-късни откъси, обясняващи по какъв начин ние проектираме идеите си в събития и обекти. По добре би било тук да спомена, че Сет каза, че телепатията действа постоянно, осигурявайки вътрешни комуникации, които да подкрепят цялата информация на сетивата.

Из сесия 302, 21 ноември 1966 г.:

„Обективният свят е крайният резултат на вътрешните действия. Вие наистина можете да манипулирате обективния свят отвътре, понеже това е средството и дефиницията за истинската манипулация...

Менталните ензими са свързани с епифизната жлеза. Както знаете, химическите елементи на тялото са физически, но те се задвижват от тази мисловна енергия, съдържаща цялата информация, необходима за превръщането на всяка една мисъл или образ във физическа действителност. Те карат тялото да възпроизведе вътрешния образ. Те, така да се каже, са искрите, иницииращи трансформацията.

Химикалите се отделят чрез кожата и порите като невидима, но категорично псевдо-физическа формация. Интензивността на дадена мисъл или образ до голяма степен предопределят непосредствеността на тяхната физическа материализация. Не съществува нито един предмет, свързан с вас, който вие да не сте създали. Няма нищо наоколо ви, притежаващо физически облик, което да не е направено от вас.

„Първоначалната мисъл или образ съществуват вътре в менталното заграждение (както беше обяснено в по-ранните сесии). Те още не са физически. След това получават физическа материализация посредством менталните ензими.

Това е общата процедура. Всички подобни мисли и образи обаче не са напълно материализирани според вашите разбирания. Интензивността им би могла да е прекалено слаба. Химическите реакции произвеждат определени електрически заряди, някои помежду слоевете на кожата. През кожата се осъществяват излъчвания във външния свят, съдържащи изключително закодирани инструкции и информация.

Следователно физическото ви обкръжение е също толкова част от вас, колкото и тялото ви. Въздействието ви върху него е доста ефективно, защото вие го създавате по същия начин, по който създавате и върха на пръста си... Обектите са съставени от същия псевдо-материал, който се излъчва навън от собствения ви физически образ, единствената разлика е в по-голямата интензивност на масата. Когато тя се натрупва в достатъчни количества, вие я разпознавате като предмет. Масата с по-ниска интензивност не е видима за вас.

Всеки нерв и всяка фибра от тялото имат вътрешна цел, която е невидима, и която служи да се свърже вътрешният аз с физическата реалност, а това позволява на вътрешния аз да създава физическата реалност. В един смисъл тялото и физическите обекти излитат във всички посоки от вътрешната сърцевина на целия аз."

Този материал ни беше преподаден, докато все още провеждахме тестовете на Инстрийм. По-късно, когато бяхме приключили с тях, Сет имаше повече време да отговаря на въпросите ни. Роб искаше да знае кои други части от тялото отговарят за споменатото създаване на материал – ако съществуват такива. Ето част от отговора, който той получи:

„Нервните импулси пътуват извън тялото, невидими по тези нервни пътища, досущ както се придвижват и вътре в тялото. Пътищата са носители на телепатични мисли, импулси и желания, които пътуват извън всеки даден индивид, променяйки привидно обективните събития."

Следващото е особено важно, според мен:

„По съвсем реален начин събитията и обектите са действителни точки на фокус, където високо заредените психични импулси се трансформират в нещо, което може да бъде възприето физически: това е пробив в материята. Когато тези изключително презаредени импулси се пресекат или съвпаднат, се формира материята. Реалността, лежаща зад подобно експлодиране в материя, е независима от самата материя. Идентичен или почти напълно идентичен модел би могъл да се проявява по всяко време отново и отново, стига да съществуват съответните необходими координати за активиране."

През вековете мнозина са осъзнавали, че умът и материята са свързани, но Материалите на Сет дават конкретните начини и средства, посредством които разумът бива пренесен в реалността, която познаваме. Каква точно сила се крие зад най-малките елементи на материята, например? По какъв начин се осъществява пробивът в материята? За да отдам дължимото на тези въпроси, аз се занимавам отделно с тях в Приложението.

И какъв е смисълът на всичко това? Сет казва:

„Във вашата система на реалност вие научавате какво представлява менталната енергия и как да я прилагате. Правите това чрез постоянно трансформиране на мислите и емоциите си във физическа форма. Би трябвало да добиете ясна представа за вътрешното си развитие, възприемайки външното обкръжение. Онова, което ви изглежда като възприятие, като обективно конкретно събитие, независещо

от вас, в действителност е проявление на собствените ви вътрешни емоции, енергии и ментална среда."

Но както ще видите, ние формираме нашата физическа реалност не само сега и след смъртта, но през поне няколко живота, докато се научаваме да превръщаме енергиите и идеите в опитност. Ние не само оформяме обкръжението си сега, но още отпреди сме избрали моделите, и обстоятелствата, в които ще попаднем. Вероятно след като прочетете следващите две глави, ще разберете защо аз в крайна сметка приех идеята за прераждането, след като бях твърдо против нея.

Глава Единадесета

Прераждането

Живели ли сте преди и ще живеете ли отново? Според Сет, всички ние се прераждаме, и когато приключим с преживяването на своите серии от земни животи, ще продължим да съществуваме в други системи на реалността. Във всеки живот ние преживяваме условията, които предварително сме избрали, обстоятелствата и предизвикателствата, които отговарят на собствените ни нужди и развиват нашите способности.

Помислете върху това: някои от нас се раждат надарени, а други смахнати; едни са с пъргави и елегантни тела, на други им липсват жизненоважни органи или пък цели крайници. Някои от нас се раждат толкова благословени с богатства, че живеят в един свят, който повечето хора дори не могат да си представят, а други остаряват и умират в тъмните ниши на мизерията, също излизащи извън границите на въображението. Защо? Единствено прераждането вплита тези привидно несъизмерими условия в една структура, която има някакъв смисъл. Според Сет

тези ситуации не са ни наложени, а са избрани.

Защо някой би избрал да живее в болест или бедност? Ами какво да кажем за децата, които умират невръстни, или пък за войниците, убити на война? Всички тези въпроси ни минаха през ум, когато Сет заговори за прераждането. Както споменах по-рано, когато сесията започна, аз не вярвах, че човек може да преживее отвъд смъртта дори само веднъж, какво пък да говорим за много пъти. Ако сме живели преди, мислех си, и не можем да си го спомняме, каква е ползата? „Освен това," казах на Роб, „Сет казва, че ние живеем в едно „просторно настояще" и че в него всъщност няма нито минало, нито настояще, нито бъдеще. Как тогава бихме могли да преживяваме един живот „преди" друг?

Някои от отговорите изникнаха по време на консултациите, направени за някой друг, когато Сет се занимаваше с някакъв конкретен случай. Аз не провеждам публични консултации или сесии (при това нито срещу заплащане, нито срещу дарения), така че материалите, с които разполагаме относно прераждането, са онези, които сме получили за учениците, за приятелите или за тези, които бяха потърсили помощ във връзка с някой особено трагичен проблем. По тази причина Сет не даваше подобни консултации, освен ако не касаеха конкретен случай.

Защо някои деца умират невръстни – при това все даровити деца с отдадени на тях родители? Не мисля, че би могъл да съществува някакъв еднозначен отговор или общовалидно обяснение, но ние разполагаме с две тълкувания, касаещи такива деца, и мога да ви представя разясненията, които бяха направени в тези специфични случаи.

В първия епизод участва една двойка, която ще наричам Джим и Ан Линден. Ан, която не познавах изобщо, ми се обади по телефона една сутрин. Тъй като тя ме набра директно, нищо не подсказваше, че това е междуградски

разговор и аз си помислих, че ми звъни от града, особено след като спомена, че има роднини в Елмира. Тя ми каза, че нейният син Питър е починал преди няколко месеца на тригодишна възраст. Каза, че тя и съпругът ѝ били отчаяни, и техен приятел, Рей Ван Оувър, парапсихолог в Ню Йорк, ѝ бил предложил да ми се обади.

„Срещала съм Рей само веднъж," казах аз. „Той вероятно ви е казал, че аз не провеждам консултации, а съм концентрирана върху личната си работа и сесиите със Сет."

„Да, каза ми," отвърна Ан. „Обаче си мислеше, че вероятно бихте направила изключение. Каза, че понякога постъпвате така в подобни случаи." Тя замълча.

Изчаках един дълъг миг, размисляйки. „Ами, тази вечер бездруго ще имаме редовна сесия. Ако бихте искали да дойдете..."

„Ще дойдем!" отвърна бързо тя. „Съпругът ми е в Ню Йорк през деня, но ще се върне късно следобед."

„Може би ще е прекалено уморен."

Тя настоя, че един душ и бърза вечеря ще го направят като нов. Разбрахме се тя и Джим да бъдат в апартамента ни около осем часа вечерта.

Казах на Роб и макар той да отвърна, че това си зависи от мен, видях, че не е особено щастлив. „Помниш ли какво стана предишния път, когато се опита да се свържеш с нечий покоен роднина?" рече той. „Както и да е, нека Сет да се заеме с това."

Кимнах, спомняйки си много добре инцидента, споменат от Роб. Мислех за това през цялото време, докато разговарях с Ан Линден по телефона.

„Не би искала нещо подобно да се случи отново, нали?" попита Роб.

„Не," отвърнах, и подробностите от този последен епизод нахлуха отново в съзнанието ми. Беше светъл слънчев

съботен следобед преди няколко месеца. Бях по дънки и чистех вкъщи, когато се обади една ученичка. Имаше някакъв особено заплетен проблем и ме помоли да се свържа с нейната починала свекърва. Тази ученичка беше присъствала само на няколко урока, а свекърва ѝ беше живяла и умряла във Флорида. Не познавах семейството ѝ изобщо.

Казах ѝ да дойде, а Роб излезе от студиото си, за да води записки. По време на сеанса почувствах, че аз съм починалата жена, която отново преживява една свада, която тя навремето беше имала със своя съпруг. Като тази жена, аз удрях с юмрук отново и отново толкова силно по масата, че Роб се беше уплашил да не си счупя ръката. Кавгата беше яростна. Другата личност ме беше обзела напълно, и Роб наистина се беше притеснил за психическата ми стабилност. Успях да се отърва без разтегнати мускули и контузии - тя очевидно беше привикнала към много по-силно и едро тяло от моето - но оттогава Роб и аз бяхме по-внимателни.

Припомняйки си това, аз се усмихнах: по думите на Роб, кутията с абразивен прах за почистване „Оулд Дач Кленсър" наистина подскочила, когато съм ударила с юмрук по масата за пръв път, а четките, оставени до лакътя ми, направо изхвърчали на пода. Обстановката едва ли би могла да бъде наречена окултна с това ярко слънце, светещо през еркерните прозорци. Ученичката ми беше уверена, че свекърва ѝ се е проявила чрез мен, тъй като бях използвала нейните жестове и език - в това число и някои от любимите ѝ изрази, които бяха доста пиперливи.

Роб наблюдаваше лицето ми: „Тогава хич не ти беше толкова смешно, нали?"

Трябваше да призная, че не ми беше смешно. Въпреки всичко, повечето от имената и датите, която бях дала в този ден, се оказаха верни, а един специфичен детайл, неизвес-

тен за ученичката ми, по-късно беше потвърден от неин роднина.

„Сет просто не беше наблизо," казах аз. „Ако беше, той вероятно би ми дал информацията и нямаше да се налага да премина през всичко това."

„Или може би ти просто искаше да опиташ на своя глава," подметна Роб.

Засмях се, донякъде виновно. Замислих се върху случката. Наистина ли бях решила да изпробвам собствените си криле, за да видя с какво доказателство за живота след смъртта бих могла да се сдобия сама?

Ако това беше подсъзнателно поемане на роля от моя страна, тогава беше дяволски добре свършена работа, а ако беше включена и телепатия, това също беше дяволски добре, защото моята ученичка трябваше да свери някои от фактите с други. Но това не ми се понрави и бих искала нещо подобно да се случва отново. Аз избирам внимателно кого да допускам вкъщи, а живи или мъртви, хора като тази жена, не бяха добре дошли тук.

„Все пак не искам да прекалявам с реакциите си," казах. „Семейството Линдън просто искат да научат нещо за малкото си детенце. Впрочем, ще оставя Сет да се заеме с това. Бездруго довечера имаме сесия."

Знаех, че Роб е прав; беше нужна известна самозащита от моя страна. Освен епизода със свекървата, имаше и още няколко подобни обезпокоителни случки, включващи ситуации, когато „улавях" емоциите от живи хора. Във всички случаи, щом мога да се сдобия с такъв отличен материал от Сет, изглежда, че най-важната ми отговорност е именно в тази посока. Всички тези чувства се таяха в ума ми през онази вечер, когато дойдоха Джим и Ан.

Очакваше ни и още една изненада. В шест часа вечерта Ан се обади да каже, че е в Бингхамтън, Ню Йорк – град,

намиращ се на повече от час път с кола. Тя нямала и представа, че Елмира е толкова далеч от Бруклин!

„Бруклин?" Почти щях да изпусна слушалката. „Аз си помислих, че имате предвид, че съпругът ви е в Ню Йорк през деня, но че живеете тук..."

„О, не," отвърна Ан, „но Джим се прибра у дома рано следобед и си рекохме, че Елмира е само на няколко часа."

„Леле!" възкликнах аз, а Роб остави вечерния вестник. „Искате да кажете, че идвате дотук само заради една сесия? Ню Йорк е пълен с отлични екстрасенси."

„Получихме много добри препоръки за вас. Ще закъснеем, затова се обаждам. Неудобно ми е да ви моля, но бихте ли изчакали, докато стигнем?"

Леко зашеметена, казах „да" и затворих. Роб се боеше, че ще се чувствам под напрежение, като знам, че те са шофирали толкова дълго разстояние заради сесията и че ще се връщат същата нощ. Бях обяснила на Ан, че не мога да ѝ дам никаква гаранция за това какво ще се случи. Целенасочено избягвах да мисля за това и гледах телевизия цяла вечер. После, като връх на всичко, към осем часа пристигна и Фил с обяснението, че тази вечер е в града и би желал да присъства на сесията!

Джим и Ан пристигнаха около десет вечерта. Роб и аз ги харесахме веднага. Бяха двадесет и няколко годишни, интелигентни и, също като нас, непринудени. На чаша вино ни разказаха за сина си: „Беше изключително умен," каза Джим. „Беше фантастичен; и не казвам това само, защото беше наше дете. Още от самото начало беше някак над средното ниво, бърз в реакциите си, дотолкова, че понякога дори се бояхме. И тогава, една нощ, почина от апластична анемия. Никой не знае дори какво я е причинило."

Какво може да каже човек в подобна ситуация? Исках да помогна. Чувствах ужасяващата им нужда, но същевремен-

но осъзнавах, че е почти невъзможно да се *докаже* животът след смъртта. Да си представим, че се свържа с момчецето, или си мисля, че съм се свързала. С какво би помогнало това? Вместо да ги накара да приемат факта на раздялата с него, не би ли могъл един подобен инцидент само да влоши нещата? Надигнаха се и собствените ми съмнения: дали тук не участваха подсъзнателни превземки?

Роб явно беше прочел мислите ми: „Отпусни се, скъпа," каза той. Споделих с Ан и Джим отношението си, а Ан се усмихна: „Рей каза, че вие сте една от най-обективните медиуми, които познава."

„От твърде обективните, боя се. Понякога това ми пречи да използвам изцяло способностите си."

Това беше последното, за което си спомням да изричам от свое име. В следващия миг от мен излезе дълбокият тътнещ глас на Сет: „Момчето беше с вас за кратко по свои лични причини. То трябваше да ви просветли, което и стори. Познавали сте го в предишен живот. По едно време то е било чичо на сегашния си баща.

То не е имало намерението да остава във физическата реалност. Дошло е просто, за да ви покаже какво е възможно и да доведе и двама ви до разбирането за вътрешната реалност. То е избрало заболяването си, не му е било наложено. Не е произвеждало достатъчно кръв, защото не е искало да остава физически по-дълго, отколкото си е било определило.

Искало е да ви даде импулс и ефектът така е много по-голям, отколкото ако беше живяло. То е знаело това. Изпитвало е ужас да живее до възмъжаването си, защото не е искало да срещне някоя млада жена, да изпита привличане и да продължи с още един физически живот.

Било е светлина за вас и тази светлина не е изгаснала. Тя ще ви води към познание, което инак не бихте узнали,

защото не бихте го търсили толкова пламенно. Той много добре го съзнава и иска от вас да поемете на това пътуване; но това пътуване е навътре във вас."

Сет се взираше през отворените ми очи. Жестовете ми бяха неговите. Той гледаше Джим право в лицето докато говореше. Ан и Роб водеха записки. Фил просто седеше и слушаше.

„Синът ви е участвал в научни изследвания както в Атлантида, така и в Египет, но не е имал желанието да продължава сега с тези търсения. Преминал е далеч отвъд тях. Ти [Джим] също си бил заедно с него в два предишни живота в подобни взаимоотношения, а като свещенослужители и двамата сте се интересували от вътрешното устройство на вселената."

Сет продължи да говори, като каза, че Джим по някакъв начин се е отклонил от пътя, забравяйки онова, което е бил научил в миналото. „Той [Питър] не е можел да те принуди да си го спомниш, но е можел да те подбутне и да ти даде импулс, както и е направил, в това свое съществуване.

Сега не е дошло времето да се мятате, търсейки истината под дърво и камък. Истината се намира вътре във вас. Вашият син вече не е тригодишно дете. Той е същество, много по-старо от вас, което се е опитало да ви посочи пътя... Не е дете, отнесено от смъртта без време, а личност, която ви е напуснала, когато собствените ѝ прераждания са приключили. Той няма да се завърне, а ще продължи към една друга реалност, където способностите му биха могли да бъдат прилагани по-ползотворно в цялата им широта."

Според Сет преражданията на Питър наистина са приключили още преди да се е родил последния път. Но той се е завърнал да умре невръстен, за да могат Джим и Ан да бъдат принудени да зададат въпросите, които задават сега.

В един момент Сет се усмихна широко и каза: „Аз съм

живял и умирал много пъти, а вие усещате моята виталност. И аз ви уверявам, че жизнеността на момчето ви съществува в контекста на виталността. За него би било по-скоро мъчение, ако беше останало по-дълго. Някога вие сте му помогнали „да спаси душата си" [в предишен живот] и то ви връща услугата. Навремето е било изкушено да използва способностите си, за да спечели власт, да се облагодетелства от свещенослужението си. Тогава вие сте го възпрели."

Сет продължи да анализира сегашната личност на Джим по начина, по който беше свързана със събития от предишни животи, давайки му и някои съвети за бъдещето. Джим ни каза, че преди е бил дисководещ. Сега Сет каза: „Никой не може да ти каже какъв път да следваш. Ти сам имаш отговорите вътре в себе си. Пази се от онези, които ти дават готови отговори. Говоря в контекста на вероятностите, тъй като бъдещето е гъвкаво."

Той препоръча на Джим да стои извън полето на дейност, понеже в неговия случай това води до объркване в природата на собствената му идентичност. Сет му даде съвета да запази контактите си, казвайки му, че ако остане в радиото, там ще намери друга работа, което ще доведе до изникването на нова сфера на дейност.

Сет даде още информация за миналите животи на всички участници, а след това добави: „Давам ви информацията, която считам за най-важна, независимо дали можете да я проверите или не... Вашите вътрешни същности приемат онова, което казах, а това е много по-важно и от десет страници със записки и информация, която не можете да проверите, тъй като тези животи са били толкова отдавна."

Той разказа повече за символиката на заболяването на Питър, за миналите взаимоотношения на Джим с Ан и отбеляза, че Джим притежава математически способности, които не използва. „Те са в резултат на двете ти превъплъ-

щения като свещенослужител, тъй като и в двете си бил дълбоко увлечен в изчисления, свързани с движенията на планетите."

Сет завърши по следния начин: „Естествено е да се обръщате към другите за помощ във вашата ситуация, и аз, от своя страна, се надавам да съм ви помогнал. Има разлика между това да са ви казани някакви неща, и да ги знаете. А знаенето идва отвътре. Когато знаете, няма нужда да ви бъде казвано; и вие можете да постигнете подобно познание. Ще се радвам да ви помогна да го откриете, ала никой не може да го открие вместо вас."

По време на почивката ние хапвахме бисквити и пийвахме вино. Ненадейно в главата ми нахлуха образи. Много от тях се потвърдиха веднага, на място. Казах на Ан, да речем, че брат ѝ използва няколко имена и носи перука, и това се оказа вярно, наред с много други твърдения. Същевременно продължавах да получавам впечатления за симптомите на момчето.

Когато се случват подобни неща, аз просто се отпускам и казвам каквото ми дойде на ум. „Имало е някаква случка, свързана с ноктите на пръстите на краката и с прекалено малките обувчици," казах. „Десният палец е бил притиснат, което е засегнало артерията нагоре по дясното краче. Винаги в подобен случай се появява натъртване, което уврежда функцията, колкото и да е малка контузията."

Имаше и много други неща, повечето от които се потвърдиха веднага на място. Макар да нямаха нищо общо с прераждането, тези впечатления демонстрираха на Джим и Ан, че ние действително притежаваме способността да получаваме знание по друг начин, освен посредством физическите сетива. Случките, които „виждах", често бяха от емоционално значение за семейството Линдън, макар да бяха тривиални в друго отношение.

Впечатленията включваха също и някои твърдения относно произхода на болестта, погубила Питър. Причината й е непозната, и няма защо да се впускаме в повече обяснения тук. Характерните симптоми на болестта, които дадох, описваха точно състоянието на Питър. Семейството Линден не бяха разговаряли за това с нас – вероятно за тях темата беше прекалено болезнена. Тъй като тази информация беше вярна, няма повод да се смята, че впечатленията, засягащи причините за болестта са погрешни, макар да са неизвестни. В същия ред на мисли няма причина да считаме материала относно прераждането за по-малко верен, макар да не можем да го проверим поради дългия период от време, който обхваща. (Някои данни за прераждания та са много по-скорошни и могат да бъдат сверени до известна степен, стига участниците да имат достатъчно време и желание да положат това усилие. Досега сме се натъквали на малцина свещенослужители, но не сме попадали на никой друг, живял в Атлантида.)

Сет посвети най-последната част от сесията на Фил и вече минаваше един часа заранта, когато приключихме. Джим и Ан си заминаха убедени, че животът и смъртта на сина им са имали смисъл, че има смисъл и цел и в собствения им живот и че дори тази привидна трагедия е послужила за едно по-голямо добро.

Аз се чувствах доста смирена, когато всичко това свърши. Джим и Ан бяха почти преобразени, а преди сесията бях толкова несигурна, че се колебаех. (Въпросът е, че докато аз съзнателно разсъждавам по такъв ограничен начин, моят интуитивен аз се надига и ми показва, че ролята му в този случай е доста по-важна от егото. Всъщност си мисля, че тези способности протичат през нас по същия начин както вятърът преминава през клоните.) Скоро след това Ан ми писа писмо, че тя и Джим не усещат вече онази

непосилна мъка, която ги беше смазвала по-рано.

Все повече и повече виждах как прераждането разкрива смисъла на подобни привидно неразбираеми трагедии, придавайки вътрешна структурираност на ситуации, които иначе изглеждат хаотични и несправедливи. Толкова се радвах, че бях успяла да помогна на Ан и Джим; тази сесия, както и другите подобни на нея, бяха помогнали и на самата мен, показвайки ми ценността на едни идеи, които първоначално бях неспособна да приема. Същото се отнася и до Сет: аз буквално съм смаяна от неговата способност да помага на другите, от психологическото му разбиране, от всички способности, които той проявява и съсредоточава в нашите сесии.

Друг подобен случай, също свързан със смъртта на дете, беше свързан с една жена, която присъстваше на няколко от моите уроци. Нейният петнадесетгодишен осиновен син се беше удавил преди няколко месеца. Сет каза в една сесия, че младежът бил моряк в няколко предишни живота и все още смятал смъртта, причинена от вода, за предпочитана пред умирането на земята. Момъкът бил свързан със своята приемна майка в предишен живот и също се бил върнал, за да ѝ помогне да се сдобие с нужното духовно развитие. Бил умрял рано, за да я принуди да си зададе въпроси и да търси отговорите им. Тя тичала от медиум на медиум, опитвайки се да се свърже с момчето. Без никакво колебание Сет ѝ каза да прекрати тази практика и вместо това да се заеме с вътрешното си развитие.

Според Сет ние избираме болестите си, както и обстоятелствата около своето раждане и смърт. Това се отнася до всяка болест, независимо дали става дума за счупен крак при нещастен случай или пък за язва. Което не означава, че правим избора *съзнателно*, по начина, по който сме свикнали; ние не сядаме и не си казваме: „Мисля да си счупя

крака днес следобед в три часа пред кварталната аптека." Някаква част от нас е разстроена и избира болестта или злополуката като израз на тази вътрешна ситуация. Това ще бъде обяснено в главата за здравето, наред с инструкциите на Сет за поддържане на добро здраве и жизненост.

Но какво да кажем за сериозните болести; и къде е мястото на прераждането в тази картина? Най-напред нека започнем с това, че Сет не използва думата „наказание". Ние не биваме „наказвани" в един живот за „престъпленията", извършени в друг. Нито пък избираме болестта сама по себе си като дадена житейска ситуация, макар че бихме могли да оползотворим подобна болест като част от един по-голям план, като метод да научим себе си на някоя важна истина или като средство за развиване на определени способности.

Ето и един конкретен пример. Всичко започна с телефонно обаждане от един човек, когото ще наричам Джон и който живее в друга част на страната. Той се свърза с мен веднага след публикуването на първата ми книга преди две години. Джон и съпругата му бяха и двамата около двадесетгодишни. Ще наричам съпругата му Сали. Тя се разболяла от множествена склероза и ѝ давали още една година живот и Джон искаше да попита Сет дали може да се направи нещо за нея.

Отново изпитах онова силно желание да помогна и отново бях изпълнена със съмнения. Да предположим – просто да предположим, че Сет проведе сесия и предложи лечение или медикамент, които да влошат състоянието на Сали? Аз съм Джейн Робъртс, не съм Едгар Кейси. И как би могъл някакъв непознат да има такава вяра в Сет и в моите способности, след като самата аз толкова често бях изпълнена със съмнения?

„Сигурен съм, че Сет би могъл да помогне," каза Джон.

„Разбрах това веднага щом прочетох книгата ви. Дори и Сали да няма как да бъде излекувана, вероятно той би могъл да обясни нещата така, че поне да виждаме някакъв смисъл в болестта й. Защо точно Сали? Тя никога не е наранила никого през целия си живот."

Наистина се почувствах обезоръжена, още повече че толкова много исках да помогна. Отново успях да си припомня, че вътрешният аз е толкова по-силен от аза на Джейн и че Сет знае много повече от когото и да било от двама ни. Така че се съгласих.

За две години проведохме няколко сесии за Джон и Сали. По време на онази първа сесия Сет даде някои отлични съвета, които ще са полезни при всяка една болест. Преди да навлезе в миналите прераждания, които бяха важни в този случай, той наблегна на значимостта, която играят внушението и телепатията за болния. Тъй като това има такава голяма приложимост, ще включа тук части от този пасаж:

„Умствената нагласа на всички, които са засегнати, трябва да бъде променена и изпълнена с повече надежда. Жената усеща и реагира на негативните мисли на онези, които вярват, че изцелението ѝ е невъзможно.

Развитието на болестта не може да бъде възпряно и обърнато физически. Физическото подобрение ще настъпи в резултат на духовна промяна. Всички, които са около нея, трябва да се въздържат от настроения на безпомощност и от негативни внушения, било то подметнати или изречени... Дори само това би ѝ дало сили да се съвземе до известна степен.

Съпругът трябва да изпълнява следното упражнение по три пъти на ден: нека си представя как енергията и виталността на вселената изпълват тялото на жена му със здраве. Това не бива да бъде просто една мечта, а целенасочено усилие да разбере, че нейното тяло е изградено от тази

енергия и по такъв начин той би могъл да ѝ помогне да се възползва от нея. Ако е възможно, нека я докосва, докато прави упражнението, което трябва да се изпълнява сутрин, вечер и нощем.

Не си създавате напразни лъжливи уверения, но откровено и упорито си напомняйте, че физическата материя в образа на съпругата ви е изпълнена и изградена от енергията на вселената. Някакъв блокаж ѝ пречи да използва тази енергия с нормалната ефективност. Вие частично можете да поправите това чрез собствената си настройка и чрез упражнението, което ви дадох. Това само по себе си ще бъде за нея една истинска магия и болестта ще спре развитието си. Ако напътствията ми се следват стриктно, съвсем скоро ще има известно подобрение.

Ако инструкциите относно благоприятната промяна в нейното умствено обкръжение не бъдат последвани, никакъв друг съвет или лекарство не биха могли да помогнат...”

Сет каза също и че ще набележи програма, която да промени личните очаквания на Сали и освен това предложи лечение при опитен хипнотизатор, който би могъл да я изпълни с позитивни внушения, за да повдигне духа ѝ и желанието ѝ за живот.

Той препоръча крайниците на Сали да бъдат разтривани с фъстъчено олио и тя да приема повече желязо с храната. Подчерта, че би се чувствала по-добре в друга стая, и каза: „Мисля, че имате една хубава, малка, слънчева стаичка, където за нея ще бъде много по-благотворно, преместете я там.” Между другото той спомена няколко случки от сегашния живот на Сали, някои от които Джон потвърди в следващото си писмо, и една конкретна случка, за която той не беше знаел, докато Сет не я беше споменал. Сет каза, например, че тя е работила в някакъв евтин магазин с една приятелка, и че ако тази приятелка я посети, това би било

от помощ. Джон не знаеше, че Сали е работила на подобно място, но майка ѝ помнеше това.

Забележете, че Сет не споменаваше други теми, преди да даде по-горните съвети и че те засягаха съпруга и онези, които се грижеха за пациентката, а не самата пациентка. В края на първата сесия Сет каза: „Има въздействие от страна на връзки от минал живот. В момента не е толкова важно за вас да знаете това, колкото да предприемете стъпките, които ви посочих."

Между две сесии Джон ни писа, за да ни каже, че се забелязва известно подобрение и че изпълнява инструкциите на Сет. Казваше също, че наистина има стая, каквато беше споменал Сет, и че Сали е преместена в нея.

Втората сесия за Джон беше изцяло посветена на въздействията от минали прераждания и това е съвършен пример за начина, по който те влияят върху здравните модели. По време на сесията бяха дадени и някои общовалидни съвети, както и отговори на конкретни въпроси относно взаимовръзката между миналите животи и сегашното здравословно състояние.

Сет започна с думите, че кармата не е наказание. „Кармата представлява възможност за развитие. Тя позволява на индивида да разшири разбирането си посредством преживявания, да запълни празнините на невежеството, да направи онова, което трябва да се направи. Свободната воля присъства винаги."

Историята за предишния живот на Сали е интригуваща. Забележете, че това не е животът, отминал *непосредствено* преди този, а по-ранен, в който проблемите били „отложени" до сегашното ѝ съществуване.

„Жената е била мъж, италианец, в едно планинско село. Изгубил е съпругата си и е останал сам с изключително невротичната си саката дъщеря, за която се грижел в продъл-

жение на много години. Като мъж Сали се казвала Николо Вангарди [така го записа Роб], а дъщерята се наричала Розалина. Той негодувал срещу момичето и, въпреки че се грижел за нея, не го правел с особена нежност.

Искал е да се ожени повторно, но никоя жена не го взимала заради дъщерята. Винаги, когато можела, тя му се противопоставяла. Била красива млада жена, саката, но не уродлива. Когато била на около тридесет години, изглеждала по-млада от мнозина девойки, които трябвало да се трудят на полето. Имали малко стопанство и наемали странстващи работници. Един вдовец, който нямал деца, дошъл от съседното село да помага във фермата. Влюбил се в нея и, въпреки състоянието й, я отвел в своето село.

Бащата (Сали в минал живот) бил много огорчен. Дъщеря му си била тръгнала твърде късно; той бил прекалено стар; никоя жена не би се омъжила за него, а сега нямало с кого дори да разговаря. Намразил още повече дъщеря си и я ругаел, че го е изоставила в старостта му, след като толкова се бил грижил за нея."

Сет продължи да разказва, че в следващия си живот Сали се преродила като жена с артистични заложби в едно изпълнено с успехи съществуване, отново в Италия. Била майка на двама сина. „Била родена само на петдесет мили разстояние, като съпруга на богат земевладелец, и често минавала с колата си през същите земи, където все още стояла малката къща със стопанството край нея. Този град бил подложен на тежки бомбардировки по време на Втората световна война."

След този живот личността на Сали решила да се заеме с неразрешените проблеми на развитието си. „Този път тя е тази, за която трябва да се полагат грижи, а не обратното – като се има предвид физическото й състояние. В предишния живот тази личност не е можела и не се е опитвала

да разбере обстоятелствата и положението на сакатата си дъщеря. По онова време нито за миг не е понасяла идеята дори да се замисли как ли би се чувствала на нейно място.

„Този път Сали е в тази роля и напълно се е потопила в нея. Джон е бил мъжът, с когото дъщерята си е тръгнала в предишния живот. Сега Сали го обича и се е научила да вижда добрите страни на личността му.

Поради смяната на ролите сега Сали се сдобива с прозрение за миналите провали, а освен това помага на настоящия си съпруг да стане по-съзерцателен и да потърси отговорите на въпросите, които иначе не би задал. Тя го подкрепя в неговото развитие, като същевременно отработва сериозните недостатъци, съществуващи в собствената ѝ личност."

Той продължи с думите, че името на италианския град било нещо като Вентура, намирал се в югоизточна Италия и че в тази област се била случила трагична влакова катастрофа някъде около 1930 г.

„Когато личността избира такива ситуации като болестта на Сали„ индивидът винаги е оставен да намери сам решението. Нито пълното изцеление, нито болестта или ранната смърт се предопределят от страна на съществото (цялостния аз). Общата ситуация се очертава в отговор на дълбоките вътрешни трудности.

Проблемът е предизвикателство, което се поставя от самото същество пред една от неговите личности, но резултатът зависи от самата личност. Това е бил последният препъни камък за тази личност... Човек не си избира някоя болест сама по себе си като начин на живот. В този случай, за да може личността ясно да види собствените си минали действия, тя усеща, че е необходимо да приеме позицията на пълна зависимост."

Сет каза, че дори в такива привидно трагични условия,

личността не е изоставена. „Вътрешният аз, както може да различи по-податливото подсъзнание, усеща ситуацията и намира израз в чести вътрешни послания, в които постиженията се припомнят и преживяват наново. Състоянието на сън става изключително оживено, тъй като подобни преживявания уверяват личността в по-необятната ѝ натура. Тя научава, че е много повече от този „аз", който е избрала да представлява за известно време.

Но Сали беше в толкова ужасно състояние – ослепяваше, не беше способна нито да говори, нито да се движи по волята си. Защо, питаше Джон, не е могла да избере нещо не дотам увреждащо? Защо просто не е можело да бъде болна, да речем, в продължение на три живота, вместо да е повалена от тази убийствена болест в този?

Сет отвърна: „Такъв е характерът на това същество – нетърпение, и едновременно с това смелост, тъй като ситуацията представлява такова предизвикателство! Всички слабости се задълбочават, оттам идва и тежестта на физическото състояние. Съществото предпочита това пред серия от по-малки трудности. Джон подсъзнателно се примирява и го приема, като разбира, че целта е да се научи на търпение и издръжливост, и да изпие онова, което счита за лекарство, на една доза, така да се каже."

Сет наблегна, че в живота, непосредствено преди този, Сали си беше отпочинала от проблемите, беше се радвала на прекрасна обстановка и беше осъществила творческите си заложби.

„Такава една ситуация позволява на личността да усвои нужната опитност в рамките на един живот, да се задълбочи и да се изправи из един път срещу проблеми, които иначе биха отнели няколко живота. Само една дръзка и смела личност би опитала това."

Сега, повече от две години по-късно, Сали все още е

жива и е в тежко състояние. Сет каза, че тя е разрешила предизвикателствата, които си е била поставила за цел, но докато го е правила, е повредила физическото си тяло до такава степен, че е решила да го изостави. В момента, когато пиша това, тя е в кома. Джон искаше да знае какво се случва с нея в това състояние. „Тя в съзнание ли е някъде другаде? Или просто сънува? И какво се случва след смъртта?" В една скорошна сесия Сет отвърна на тези въпроси. Много от отговорите засягат смъртта като цяло, затова ще включа някои откъси от тази сесия в следващата глава, където ще навляза още по-подробно в идеите на Сет за прераждането.

Глава Дванадесета

Още за прераждането – След смъртта и между животите

Само преди седмица Джон се обади отново. Сали била в болницата след тежък удар, по време на който сърцето ѝ за кратко било спряло. Джон се разкъсваше дали да се моли за възстановяването ѝ или за избавление чрез смъртта, и попита дали сме имали сесия по този въпрос.

Сет често ни е казвал, че когато приключим с живота си тук, ние всъщност сме нетърпеливи да напуснем това съществуване. Когато тялото е износено, с готовност искаме да се отървем от него. Инстинктът за оцеляване работи добре, тъй като вътрешният аз знае, че продължава да живее след смъртта. При все това не ми се искаше да казвам това на Джон по телефона. На теория звучи добре, но аз, естествено, знаех, че той иска Сали да живее. Знаех, че се надява на някакво чудо – поне на частично възстановяване, на отсрочка.

Обещах му да проведем сесия със Сет за него и сега се радвам, че го сторих. Сесията не само че помогна на Джон, но в нея се съдържа и отлична информация за това какво би могло да се случва, докато човек е в предполагаемо безсъзнание, в кома, както и какво преживяваме непосредствено преди смъртта и след нея.

Отново ще кажа, че по време на сесията Сали се намираше в дълбока кома. Тя не можеше да говори вече повече от година. Най-напред Сет даде около страница с впечатления, имена, инициали, събития и т. н., които каза, че е извлякъл от определена част на съзнанието на момичето – разпокъсани спомени, мисли и представи.

„Цялостната ѝ реалност е много по-необятна и тя се стреми да сложи в ред тези спомени, както вие бихте се опитвали да подредите мебелите в една нова къща. Времето, така както вие го възприемате, не означава нищо за нея. Можете да сравните тези две преживявания на времето по следния начин:

Във вашето измерение припомнените случки са като отделни мебели, всичките подредени в една стая, и то в определен порядък. Живеейки в тази стая, вие с лекота се движите между отделните части от мебелировката.

След това се премествате в различна, много по-голяма стая, в която бихте могли да подреждате мебелите по множество начини, да ги размествате и преподреждате, както си искате. Можете да оформяте различни ансамбли от тях, използвайки ги за разнообразни цели. По същия начин и Сали пренарежда мебелите в главата си. И както вие може да посетите някое ново жилище и да пренесете някои от вещите си там преди още то официално да е станало ваше, така и тя изследва новата обстановка. Тя се намира в процес на преместване на ново място.

Има водачи, които ѝ помагат. Тя едва ли ще забележи, че

се е преместила напълно, тъй като ще се чувства съвсем у дома. В нейния случай тя си оформя картини на спомени от детството, от дните преди физическата си болест, и навлиза в тях. Научава, че събития, останали привидно в миналото, могат да бъдат пресъздадени наново.

Това не означава, че тя си мисли, че е дете. Тя се наслаждава на свободата да пресъздава събитията. Това е един вид духовна терапия в нейния случай, за да загуби идентификацията си с болестта и да не я отнесе със себе си.

Накратко, ще започне един период на обучение. Сега ще бъде неин ред да помага на другите и да бъде за тях източник на сила. Тя вече е започнала нов живот, (тук Сет, разбира се, няма предвид нов физически живот) затова настоящите ѝ преживявания до известна степен се наблюдават от водачите.

Тя се вижда подкрепяна в религиозен смисъл от традиционните фигури от Библията. Тези личности ще ѝ обяснят природата на реалността на език, разбираем за нея. Отново повтарям, че тя е разрешила проблемите, които си е била поставила и е породила у съпруга си състрадание и разбиране – качества, които изключително много подпомагат собственото му развитие.

Аз ѝ се явих като кроткия апостол Йоан и поговорих с нея. Това не е измама, а метод да ѝ помогна по начин, който тя би приела. Не е необичайно за онези, които се стремят да помагат, да приемат подобни утешителни форми и образи."

(По-късно ние се замислихме, че последното изказване води до крайно провокативни заключения относно случаите, в които се съобщава за видения на религиозни фигури. Надяваме се Сет да обсъди това по-задълбочено в бъдеще.)

По време на почивката Роб спомена няколко въпроса, на които си мислеше, че Джон би искал да получи отговори, или които бяха минали през главата му, докато чете сеси-

ята. Единият засягаше вида тяло, с което Сали разполага. Сет каза: „Е, новото тяло, разбира се, изобщо не е ново, а е просто тяло, което не е физическо според вашите разбирания, такова, каквото вие използвате в астралните проекции, такова, което дарява жизненост и сила на физическото тяло, което познавате.

Плътта ви в момента е потопена в него. Когато напуснете физическото тяло, другото тяло за вас е съвсем реално и изглежда като физическо, макар да е много по-свободно... Сали се радва на това тяло, особено като го сравнява с болното си физическо тяло. Тя се опитва да прекъсне всякакви връзки с физическото си тяло, независимо дали то е живо или мъртво според вашите разбирания.

Джон трябва да ѝ каже, че е свободна да си тръгне, че с радост ѝ дарява свободата ѝ, за да не се чувства длъжна дори и след смъртта да остане близо до него. Тя знае, че те двамата ще се съберат отново... и разбира, че той не осъзнава това така добре, както нея."

Няколко дни след тази сесия ни посети един бивш министър със съпругата си. Преподобният Лоу, както ще го наричам, издава национален бюлетин, в който обсъжда екстрасензорните явления в християнството. Бяхме си кореспондирали в течение на няколко години, но не се бяхме срещали. Разказах му за сесията за Джон и той беше много заинтригуван от нещата, които казваше Сет за преживяванията на Сали по време на кома.

Преподобният Лоу и съпругата му дойдоха една вечер, когато имах урок, така че, разбира се, ги поканих да присъстват. Стремя се уроците да бъдат колкото се може по-неформални. Обръщаме се един към друг с малки имена, идваме облечени с дрехи, с които се чувстваме най-удобно и естествено. Мъже в костюми се смесват с хипари и винаги имаме вино за онези, които го обичат. Признавам, че се

чудех какво ли би могъл да си помисли преподобният Лоу и се надявах да не очаква нещо от типа на молитвена среща. По свой си начин ние също използваме молитви, но го правим творчески, гъвкаво и нетрадиционно. Например, понякога пускаме рокендрол, докато аз чета стихове – и това го считам за молитва.

Нямах представа дали Сет ще се прояви тази вечер или няма. В началото на шега представих свещеника като рок барабанист, за да се чувстват и той, и групата по-свободно. Някой изкоментира, че присъствието на един свещеник явно е усмирило всички, понеже никой не беше особено приказлив.

Внезапно Сет се прояви с думите: „А пък аз си мислех, че се държите прилично заради мене! Ще трябва да се науча как се става преподобен рок барабанист и ще държа ритъма с вас." След това той говори с различни членове от групата, а после прикани преподобния Лоу да зададе каквито въпроси му идват наум.

„Когато напуснем физическото тяло, къде отиваме?" запита свещеникът. Всички останали седяха наоколо и слушаха, сръбвайки от виното.

„Отивате, където искате да отидете," отвърна Сет. „Когато обичайният съзнателен разум, който имате в будно състояние, е утихнал в сън, вие пътувате в други измерения. Значи, бездруго вече сте имали преживявания в тези други измерения. Всеки подготвя собствения си път. Когато умрете, вие поемате по онези пътища, които сте си подготвили. Съществуват различни периоди на обучение, вариращи в зависимост от самия индивид.

Трябва да разберете природата на реалността, преди да можете добре да действате в нея. Във физическата реалност вие научавате, че мислите ви са реалност и че сами създавате реалността, която познавате. Когато напуснете

това измерение, ще се съсредоточите върху познанието, което сте натрупали. Ако все още не осъзнавате, че творите собствената си реалност, тогава се завръщате и отново се учите да манипулирате с нея, и отново и отново виждате резултатите на собствената си вътрешна реалност, когато се срещате с тях в овеществена форма. Повтаряте урока, докато го научите; след това започвате да се учите как да боравите умело и интелигентно със собственото си съзнание. Тогава можете да създавате образи за благото на другите, да ги напътствате и ръководите. Така постоянно разширявате обхвата на разбирането си."

„Какво определя времетраенето помежду преражданията?" попита свещеникът.

„Вие. Ако сте прекалено уморени, отдъхвате си. Ако сте мъдри, отделяте известно време, за да асимилирате познанието си и планирате следващия си живот, досущ както писателят планира следващата си книга. Ако имате прекалено много връзки с тази реалност или ако сте твърде нетърпеливи, или ако не сте научили достатъчно, тогава може да се върнете много бързо. Винаги зависи от самия индивид. Не съществува предопределение. И тогава, също както и сега, отговорите се намират вътре във вас."

Преподобният Лоу зададе и други въпроси, но без връзка с настоящата тема. Той и Сет като че се разбираха много добре. По-късно, в почивката, аз получих видения от минали животи на мисис Лоу. Докато течеше общ разговор, аз я „видях" недалеч от една школа за езда във Франция през четиринадесети век; после видях нея и преподобния Лоу като близнаци в Гърция, където той беше оратор, а тя – войник. Имаше и други подробности, обаче интересното беше, че мисис Лоу после ми каза, че наистина е луда по коне и че Гърция и Франция са единствените страни, които въобще представляват някакъв интерес за нея.

Сет рядко даваше някаква информация относно преражданията, освен ако тя не беше пряко свързана с цялостното развитие в настоящия живот на индивида и отказваше, например, да разказва историите на миналите животи на онези, които считаше, че няма да приложат посочените в тях уроци. Колкото и да е странно, веднъж той даде подобна информация на три колежанки от групата, които като цяло изобщо не вярваха в прераждането. Те тъкмо бяха започнали да посещават уроците и макар да бяха любопитни за екстрасензорното възприятие, не се интересуваха особено от теориите за прераждането - обаче само до преди сесията.

Девойките до една бяха интелигентни, умни, будни и предпазливи. Не се оставяха да ги баламосват с разни врели-некипели. Същевременно силно се интересуваха от идеите на Сет за това, че с помощта на неговите методи съзнанието може да бъде разширено безопасно и без помощта на наркотици. Едно от момичетата, Лидия, беше най-гръмогласната сред групата в аргументите си срещу прераждането.

„Ти ще се преродиш независимо дали вярваш или не, че ще се случи," започна Сет с усмивка. „Много по-лесно е, ако теориите ти пасват на реалността, но ако не пасват, с това ни най-малко не променяш природата на прераждането." Той продължи, давайки на Лидия доста подробно описание на неин минал живот в района на град Бангор, щата Мейн, през 1832 г., когато тя била мъж. Това беше първата сесия на Лидия със Сет и тя седеше, въртейки се нервно на стола си, докато Сет съобщаваше имена, дати и конкретни събития от този минал живот.

Когато той свърши, тя рече: „Ами, не знам какво да кажа, обаче трябва да знаете, че най-шантавото е, че аз прекарах детството си в Бангор, щата Мейн, и когато се преместихме в щата Ню Йорк, никога не казвах, че Ню Йорк е моят дом.

Винаги чувствах, че мястото ми е в Мейн. А Сет каза, че..." тя замълча, за да прочете записките си, а после продължи напрегнато: „Сет каза, че Миранда Шарбо от френската страна на рода ми в този минал живот се омъжила в семейството на Франклин Бейкън от Бостън. Пак ви казвам, шантаво е, понеже сегашното ми семейство *наистина* има роднинска връзка с рода на Роджър Бейкън от Бостън."

Нямаше време за повече дискусии, тъй като Сет сега заговори на Джийн, най-надарената по отношение на контакрьорството в групата:

„Тя е живяла в Месопотамия, преди тази област да бъде позната под това име. Виждаме, че способностите ѝ са били проявявани, но и пренебрегвани, а с тях е било и злоупотребявано в поредица от животи; това е съвсем класически пример за „развитие", следван от мнозина с контактьорска дарба, които слабо владеят собствената си личност и способности.

Китай и Египет. Живот на свещенослужител, но без необходимото чувство на отговорност; за беда се е възползвала от облагите, достъпни за управляващите класи през вековете. По тази причина способностите ѝ не са дали плод. Единствено в това настоящо съществуване най-сетне има известно разбиране и чувство за отговорност. В миналото контактьорските способности са били използвани за погрешни цели, поради което не са се развили напълно и личността е била в застой.

Имало е смърт от огън в два случая." След това твърдение Сет даде подробности за един живот на Джийн в Ирландия през 1524 г. После продължи да дава още информация, която намерихме за изключително интересна. Ще я предам точно както я получихме, макар да беше някак объркваща в началото, понеже Сет просто прескочи на нея.

„Малък град на двадесет и пет метра от Чартероус –

най-близкото приблизително звучене е Чартероус или Чартерис (Чартрес?) Фамилното име тогава е било Манупелт. Или Ман Ополт. А. Курия. Тук има някаква връзка с първата историческа личност, на която се натъкваме: много далечна връзка с Жана д'Арк от страна на бащата на мистика, два пъти прекъсвана. Това име вероятно е дадено в някои регистри... в една стара катедрала. Фамилното име, името на града и на катедралата са едни и същи."

Когато Сет свърши, около минута Джийн не промълви и дума. След това, наистина смутена каза, че винаги се е ужасявала от огън, и че прякорът ѝ в гимназията бил Жана д'Арк или Вещицата.

Сет обаче не беше приключил. Той даде материал за прераждането на друга ученичка, Кони, и специално спомена един живот в Дания, когато била умряла като малко момче от дифтерит. И наистина! Кони изненада всички като каза, че още от дете изпитвала ужас да не се разболее от дифтерит, без никога да може да разбере защо.

„А кой въобще се страхува от дифтерит в наши дни?" каза тя.

„Ако беше казала, че се страхуваш, да речем, да не се разболееш от рак, е разбираемо," отвърна Лидия.

„Точно това имам предвид," каза Кони. „Просто досега не виждах никакъв смисъл в това. Никой в семейството ми никога не е умирал от дифтерит."

До този момент в историите на прераждания та Сет беше дал на всяка девойка конкретна информация от изключителна значимост и непозната за никого в стаята, освен за личността, за която беше предназначена. И тази частичка от информация се връзваше прекрасно с някои дребни необясними настроения, които дотогава ги бяха озадачавали. Внезапно те много се заинтересуваха от прераждането, и както обичайно, умовете им щракаха бързо. Сега искаха да узнаят всичко наведнъж.

„Сет по-рано каза, че цялото време съществува едновременно," каза Джийн. „Как тогава говори за минали прераждания или за серии от животи един след друг? Тези две неща изглеждат несъвместими."

Почти незабавно Сет се прояви и отвърна на въпроса ѝ:

„Вашата представа за времето е погрешна. Времето, такова каквото го преживявате, е илюзия, причинена от собствените ви физически сетива. Те ви карат да възприемате действието в определен контекст, ала не такава е природата на действието. Физическите сетива могат да доловят единствено малка частица от реалността наведнъж, затова ви се струва, че един миг съществува и после си отива завинаги, а после идва следващият миг и изчезва досущ като предишния.

Въпреки това, всичко във вселената съществува едновременно. Първите думи, изречени някога, все още звучат из вселената, а последните думи, които някога ще бъдат изречени според вашето разбиране, вече са били казани, тъй като не съществува начало. Единствено собственото ви възприятие е ограничено.

Няма минало, настояще и бъдеще. Те съществуват само привидно за онези, които пребивават в триизмерната реалност. Тъй като вече не се намирам в нея, аз мога да долавям онова, което вие не можете. Също така и част от вас не е затворена във физическата реалност и тази ваша част знае, че съществува единствено едно вечно сега. Именно тази ваша част, която го знае, е цялостния ви аз.

Когато ви казвам, че сте живели, например, през 1836 г., аз казвам това, защото то има някакъв смисъл за вас сега. Вие преживявате всичките си прераждания едновременно, но ви е трудно да разберете това в контекста на триизмерната реалност.

Представете си, че имате няколко сънища и знаете, че

сънувате. Във всеки един сън може да изминат сто земни години, но за вас, сънуващите, не е изтекло никакво време, защото не сте ограничени от измерението, в което това време тече. Времето, което привидно прекарвате вътре в съня – или вътре във всеки живот – е просто една илюзия, а за вътрешния аз не е изминало никакво време, понеже време не съществува."

Всъщност Сет използва няколко аналогии, за да обясни преживяванията в минали животи. На страница 3600 от нашите сесии намирам следното: „Личностите в различните прераждания могат *повърхностно* да бъдат считани за частици от една загадъчна кръстословица, понеже те до една са части от цялото, ала при все това могат да съществуват отделно.

По време на 256-тата сесия той казва: „Тъй като сте обсебени от идеята за минало, настояще и бъдеще, вие сте принудени да мислите за прераждания като за подредени едно подир друго. Ние всъщност говорим за минали животи, понеже сте привикнали към концепцията за линейното време. Вместо това имаме нещо, което наподобява събитията в „Трите лица на Ева". Вие притежавате различни типове доминантно его в разнообразни форми, частици от вътрешната ви идентичност, които преобладават в различните съществувания. Обаче тези отделни бития съществуват едновременно. Единствено участващите форми на егото поставят разграничение във времето. 145 г. преди Христос, 145 г. след Христос, хиляда години в миналото и хиляда години в бъдещето – всичко съществува сега."

Всъщност, Сет даде три или четири сесии, в които сравни случаите на „раздвоена" личност с нашите идентичности в преражданията. Той завърши с думите: „Интересно е, че личностите (в „Трите лица на Ева") действително се различават, и всичките съществуват едновременно, така да

се каже, въпреки че само една е преобладаваща за всеки даден момент. По същия начин и тъй наречените личности от минали животи присъстват и сега във вас, но не са доминиращи."

Доколкото ни е известно, този подход, примиряващ прераждането и синхронното време, е оригинална идея на Сет. Много други теории за прераждането приемат линейното време за даденост. Какво да кажем тогава за причината и следствието? Когато Сет представи тази идея, това беше един от първите въпроси, който ни дойде наум с Роб. Становището на Сет за причината и следствието ще стане достатъчно ясна в по-нататъшните му обяснения за истинската природа на „времето", но когато Роб за първи път зададе въпроса, Сет отвърна:

„Тъй като всички събития в действителност се случват едновременно, няма много смисъл в твърдението, че миналите случки са причина за настоящите. Миналите преживявания *не* причиняват настоящите. Вие създавате миналото, настоящето и бъдещето - едновременно. Тъй като вие възприемате събитията като последователни, това е трудно да бъде обяснено.

Когато се казва, че известни характеристики от минали животи влияят или довеждат до определени модели на поведение, подобни твърдения - каквито аз също съм правил - са изключително опростени, с цел да изяснят някои моменти.

Цялостният аз осъзнава *всички* преживявания на *всички* форми на егото си и тъй като те са формирани от една личност, помежду им неминуемо има сходни черти и общи характеристики. Материалът, който ви дадох за прераждането, е напълно достоверен, особено като работна хипотеза, но той е опростена версия на онова, което се случва в действителност."

Така че, когато Сет често обяснява проблеми от настоящия живот като резултати от трудности в минали прераждания, той изяснява за онези, които могат да го разберат, че животите наистина съществуват едновременно, точно както в едно тяло едновременно могат да присъстват три личности. Въпреки това, всички проблеми не са последица на подобни влияния от „минали животи". В един от случаите затрудненията на една приятелка в настоящето произтичаха от същия този живот, докато на нейния приятел бяха останали от миналото.

Дорис имаше всевъзможни проблеми. По една причина: непрестанно се влюбваше до уши в мъже, които не искаха да се женят при никаква обстоятелства. В тези взаимоотношения тя беше агресорът. Във всеки един от случаите мъжете не излизаха по срещи, или бяха прекомерно привързани към родителите си, или пък по една или друга причина нямаха обичайните отношения с жени. Дорис беше достатъчно умна да види това, но всеки път беше сигурна, че в новия мъж има нещо специално, което го правеше по-подходящ – или поне по-предразположен да приеме авансите ѝ. Междувременно се чувстваше ужасно самотна, защото отказваше срещи с „обикновени" мъже, понеже ѝ изглеждаха толкова незначителни в сравнение с новия „идол".

В крайна сметка след края на един подобен епизод, тя помоли за сесия със Сет. Тя познава и двама ни добре, затова аз бях доста смаяна от поведението ѝ преди сесията. Беше толкова напрегната, че на мен ми беше трудно да навляза в транс. Просто седеше с бяло като платно лице, без изобщо да се усмихва и изглеждаше ужасена.

Сет започна, като нежно ѝ каза: „Чувствата ти към мен са свързани с други отношения, дълбоко вкоренени вътре в теб. Страхувала си се от баща си още от дете. Сега гле-

даш на мен като на стар, но мъдър, изключително силен мъж, както си гледала на баща си, когато си била дете. Този манталитет хвърля сянка върху отношенията ти с мъжете, с които влизаш в досег.

Ти виждаш мъжете по начина, който ти е бил насаден в детството ти. Чувствала си, че баща ти притежава богоподобни качества и се стремиш да ги проектираш върху мъжете, които срещаш. Затова тези мъже те разочароват, но това също служи на нуждите ти. Защото, докато гледаш на мъжа като на богоподобен, ти го виждаш и като такъв, който раздава наказания, който е безразсъден и жесток. Затова се боиш да не се окажеш в подчинено положение спрямо мъжа. Понеже си била мъж в предишните си животи, ти още повече се противиш на това.

Затова постоянно избираш мъже, в които виждаш женствени характеристики, надявайки се, че тези по-нежни качества ще те защитят от другите плашещи мъжки черти, които си преувеличила."

Както Роб ми разказа по-късно, Дорис седяла там с пламнало лице и някак смутена. Магнетофонът беше включен. Сет продължи да се позовава на примери от младежкия живот на Дорис, за който Роб и аз не знаехме нищо. Цялата сесия отне девет машинописни страници, в които Сет анализираше начина на мислене и характерните черти на Дорис, илюстрирайки ги с различни епизоди, познати дотогава само на нея, като завърши с някои отлични съвети.

Той ѝ каза, че тя проектира този образ върху всеки мъж, когото срещне, а след това на свой ред реагира на *него*, вместо на индивида. Даде ѝ някои умствени упражнения, предназначени да ѝ помогнат да разсее този лъжлив образ. На това място Дорис леко се разплака. Сет се усмихна и каза: „Хайде де, недей да подсмърчаш. Аз не съм баща ти, който ти дава урок по аритметика. Опитвам се да ти

помогна, а като отплата получавам сълзи. Обикновено не въздействам по такъв начин на хората."

В отговор Дорис успя да се усмихне.

„Можеш да задаваш всякакви въпроси," каза Роб.

„Добре, защо тогава Франк (това не е истинското му име) не излиза на срещи и няма нормални отношения с жени? Той е достатъчно мъжествен," каза тя. После, почти с отсенка на предизвикателство, добави: „*Той* не е женствен." В този случай основният проблем се оказват притеснения от „предишни животи":

„Той е бил жена. Сегашните му родители са били негови братя в периода на Американската революция в същата географска област като сега. Братята му били шпиони. Твоят Франк, като тяхна сестра, издал скривалището им в мазето под една стара странноприемница. Хванали я докато им носела провизии и издала местонахождението, без да може да предупреди братята си. Чувствала, че ги е предала и изоставила."

Сет продължи да разказва, че в този живот Франк е избрал да се върне като син на двамата братя, които понастоящем са съпруг и съпруга. „Сега той осъществява желанието си да не напуска дома. Братята никога не са го обвинявали... Знаели са, че девойката е била ужасно уплашена и че е проговорила единствено от страх, без намерението да ги предаде. Тук не става дума за никакво наказание. Той е избрал в този си живот да им служи и да помага на другите. Неговата потайност (той беше изключително мълчалив) е резултат от предишните преживявания. Един път е усетил, че е говорил прекалено много и е издал прекалено много. Сега е мълчалив по отношение на нещата, които счита за важни."

Сет подчерта, че по свои лични причини Франк не желае да встъпва в брак и завърши, като каза на Дорис, че тя го е избрала по тази причина – че никога не е виждала самия чо-

век, а единствено образа, който е проектирала върху него. Между другото името, с което той назова Франк в предишния живот, беше Акмън, а много по-късно Дорис научи, че сегашното му семейство има клон с фамилия Акмън.

Бяха дадени и още психологически съвети. Цялата сесия беше от голяма помощ за Дорис – която вече, между другото, не се плашеше от Сет! Прекалено опростено е обаче да се казва, че *всички* настоящи проблеми са в резултат на трудности от минали животи. Ние не сме „залепени" за проблемите си, независимо дали идват от този живот или от някой друг. Не се налага да ги влачим навсякъде със себе си. Те могат да бъдат разрешени; и въпреки че влиянията от минали животи определено имат въздействие, те не действат във вакуум. Следващата глава за здравето ще съдържа някои от методите на Сет за поддържане на умствена, психическа и физическа жизненост и перспектива.

Струва ми се, че някои хора са повече способни да оползотворяват опитността от минали животи, докато други се обособяват във всеки отделен живот, затваряйки се, доколкото могат, за подобни въздействия. Например, животът на някои хора като че ли няма смисъл, докато не разбереш какви са били „предишните" им животи. Нашите петдесет, или шестдесет, или седемдесет години живот са като отделни романи, с добре замислен сюжет и отлично повествование.

Няма съмнение, че знанието за влиянията от миналите животи хвърля неоценима светлина върху природата на личността и ни помага да видим настоящия си аз в известна перспектива. Следните откъси от беседите за прераждането показват приемствеността и взаимовръзката, преплетени в тъканта на аза, който наричаме свой собствен.

Един издател, когото ще наричам Мат, дойде да ни посети от Ню Йорк. Бяхме си кореспондирали, но никога не се бяхме срещали. Той беше чел един мой ръкопис и знаеше

за Сет. Харесахме се веднага, но това основно беше бизнес среща. Тогава усетих, че Мат иска от мен по някакъв начин да „докажа своите способности", а пък не исках да се чувствам под натиск.

Открих, че някои хора имат най-странните възможни идеи за медиумите и екстрасенсите. Когато разбрах това, добих навика да правя какво ли не, само и само да докажа колко съм нормална. Хората обикновено намираха това за твърде разочароващо, а аз го смятах за твърде ограничаващо. Сега повечето от тези неща вече ми омръзнаха. Аз съм също толкова нормална и ненормална, колкото всеки друг.

Всъщност, беше доста забавно. Мат направи какво ли не, за да ми покаже, че изобщо не трябва да доказвам нищо! Така че известно време разговорът ни беше доста духовит и безумен.

Сет ни беше дал преди известна информация за Мат, за неговата издателска къща и за съдружниците му. И на следната вечер, когато всички вече бяхме посвикнали един с друг, Сет се прояви и проведе една страхотна сесия.

Между другото, оттогава Мат ни стана добър приятел, но по онова време въобще не го познавахме. Психологическите прозрения бяха действително удивителни и аз не вярвам, че и най-съвършеният психолог би могъл да изтъкне толкова точно нрава, способностите и наклонностите на този млад мъж така добре, както го стори Сет.

Очите ми бяха отворени по време на повечето от сесиите – става дума за физическите ми очи, защото в такива моменти те определено са огледала на друга личност. „Чувства се някакво усещане за празнота," започна Сет. „Страх от изплъзваща се самоличност и бягство навън. Чашата ми се излива и не остава нищо от мен – разбирате ли? От друга страна, винаги е било естествено за личността да се обръща навън с лекота и жизнерадост.

И така, виждаме два живота, посветени за благото на другите. Но и в двата случая личността е била изпълнена с вътрешен страх, негодувайки до известна степен срещу онези, на които е помагал. Ако той е излизал навън, за да помага на другите, тогава кой щял да остане да се грижи за магазина? Боял се е, че стоката му ще бъде пропиляна.

За разлика от това, в два други живота е налице развиване на вътрешните способности, при което се наблюдава изолиране от другите, затваряне на прозорците и залостване на вратите. Не е поглеждал навън, а и никой не е смеел да надникне вътре. Правел е ужасяващи физиономии на прозорците на душата си, за да пропъди надалеч всички останали. Но през цялото това време вътрешните му способности са се развивали. Той е „увеличавал запасите си."

Сега е започнал да синтезира тези вътрешни и външни условия. Осъзнал е, че вътрешният аз не бива да бъде охраняван и ограждан и че идентичността му няма да му избяга като куче, изплъзнало се от нашийника си... Виждаш ли вече, че наистина съм ти приятел, като старо куче с *много дълга* каишка."

В този момент и Роб, и Мат прихнаха да се смеят. След това Сет даде известна информация, свързваща някои от настоящите интереси на младия човек с негови минали дейности. Спомена няколко предишни живота, но наблегна на един, подчертавайки особената му значимост. „Бил си член на група монаси, които са класифицирали и събирали различни видове семена. Групата официално е работела върху ръкописи, обаче нашият приятел тук и неколцина други са били незаконни търсачи на семена, вярвайки напук на тогавашните теории, че на въпросите относно природата може да се отговори чрез изследване на природата.

Проучвали са идеите, фолклора и официалните теории относно ботаниката и възпроизводството на семена, и са

отглеждали зад стените на манастира своята забранена градина. Опитвали са се да открият тайната на наследствеността в живота на растенията.

Било е близо до Бордо. Монашеският орден е бил свързан със Свети Йоан. Има герб, принадлежащ или на ордена, или на семейството на нашия приятел: на преден фон вила с четири зъба, със змия близо до горната част на ръкохватката; а на заден фон или замък, или манастир.

Монасите били изпъдени ... от ордена... през 1400 и някоя година. Името на монаха в ордена като че ли е било Аерофранц Мари [така го записа Роб]."

„По какъв начин съм умрял тогава?" попита Мат.

„Трима селяни са ловували на манастирска земя. Ти си им извикал, че навлизат в чужда територия, и си се спънал в един камък. Паднал си в несвяст, а селяните избягали. Дошъл си на себе си посред нощ и си бродел из полята в далечните покрайнини на манастира, достигайки до някакво езеро. Коленичил си, започнал си да се молиш и си загубил равновесие. Вкопчил си се в един висящ клон, но той се е пречупил и ти си се удавил."

Докато Сет говореше, аз сякаш виждах сцената, която описва. Наблюдавах монаха някак отзад и отгоре, докато той се скиташе далеч от манастира през ливадите. Сет продължи да разказва, че експериментите на монаха допринесли за постиженията, направени по-късно в същата област от друг монах.

Той даде освен това някои отлични съвети, които съм сигурна, че и други хора също биха могли да прилагат: „Недейте да превръщате интелекта си в някакво блескаво знаме, която да развявате през прозорците си. Вие го използвате за посмешище, преструвайки се, че ви принадлежи. Размахвате го като красива играчка, но внимавайте в каква посока го оставяте да се впуска. Интелектът е хубаво нещо,

но сте се оставили да бъдете омаяни от блестящите му качества, вместо да го използвате основно като инструмент."

Аз просто привеждам откъси от персонални беседи, подбирайки пасажи, имащи връзка с прераждането. Обикновено самите беседи съдържат далеч повече – предложения, свързани със здравето, наред с анализ на характера и други съвети. И досега всяка подобна сесия е била от изключителна значимост за конкретния човек.

Мат, например, беше удивен от анализа на характера, който, както сам каза, му напомнил за Т. Мор; гербът, споменат от Сет, бил изключително подобен, рече той, на собствените му завъртулки, които си драскал, докато говорел по телефона или бил замислен. Друг интересен момент: преди няколко години издателят бил написал две пиеси – едната описвала монах, живеещ на морския бряг край Бордо, а другата също се развивала във Франция през тринадесети век. Тези факти, разбира се, бяха непознати за нас.

Знаехме обаче, че издателят се интересуваше от ботаника, а Сет свърза това хоби с предишната експериментална работа със семената.

Опитах се, с помощта на откъси от някои беседи, да представя идеите на Сет за прераждането върху конкретни примери. Има някои важни въпроси, които все още не сме обсъдили. Например, колко на брой животи живеем? Имат ли те предел? Съвсем просто казано, преживяваме толкова физически съществувания, колкото чувстваме, че са нужни, за да развием способностите си и да се подготвим да встъпим в друго измерение на реалността. Това ще бъде разгледано подробно в главата, занимаваща се с природата на личността.

В тази схема на развитието съществуват минимални изисквания. Сет казва: „Като правило всяко същество се ражда така, че да преживее три роли – на майка, на баща и

на дете. И два живота биха били достатъчни да ви предоставят тези три роли, но в някои случаи личността не живее до зрелост. Най-важният въпрос е пълното приложение на потенциала."

Сет каза също и че някои личности не се развиват добре във физическа среда, но осъществяват себе си в други реалности. Иначе казано „последното" прераждане не е краят. Съществуват други измерения на битието, където имаме да играем дори по-голяма роля в поддържането на живота и съзнанието. Тези измерения, както и нашата роля в тях, ще бъдат обяснени наред с концепциите за Бога, вероятностите и времето. Но съществени за беседите на Сет относно прераждането са следните откъси от сесия 233, която поставя прераждането в индивидуална и историческа перспектива.

„В материализирането на личността през различните прераждания единствено егото и пластовете на личното подсъзнание приемат нови характеристики. Останалите слоеве на съществото запазват своите минали опитности, идентичност и познание.

В действителност егото се сдобива с голяма част от своята (относителна) стабилност поради подсъзнателната памет. Ако не бяха миналите опитности от други животи в по-дълбоките слоеве на аза, на егото щеше да му бъде почти невъзможно да се свързва с останалите индивиди, и сплотеността на обществото не би съществувала.

Обучението до някаква степен се предава посредством гените по биохимичен път, но тук става дума за физическа материализация на вътрешно познание, получено и съхранено от минали животи... Човешките същества не възникват внезапно при раждането и не започват тогава първите си старания в трупане на опитност. Ако беше така, още да сте в каменната ера.

Съществуват вълни от енергия и вълни от шаблони от

минали животи, защото е имало много каменни ери на вашата планета, когато нови същества наистина са имали своите „първи" преживявания във физическото съществуване, променяйки облика на земята в хода на развитието си.

Те са я променяли по свои начини, не по вашите начини, но за това ще разговаряме доста по-нататък. Ала всичко това се случва, най-общо казано, в едно мигване на окото, при това с всичката си цел и смисъл, основаващи се на постижения и отговорности. Всяка частица от аза, макар да остава независима до значителна степен, носи отговорност за всяка останала негова частица; а всеки цялостен аз (същество) е отговорен към всички останали, въпреки че е съвсем независим в действията и решенията си.

Тъй като колкото слоеве на личността съставляват цялостния аз (съществото), толкова много същества формират едно създание, за което знаете относително малко и за което все още не съм готов да ви разкажа. (Тази последна забележка щеше да отведе много по-късно до цяла една поредица от лекции, засягащи концепцията за Бога.)"

Ние все още имаме сесии, касаещи прераждането и когато възникнат въпроси, ги задаваме. Това, разбира се, ни помага да добавяме още по темата към нашия материал, ала все пак в цялата тази фабрика за сесии прераждането играе съвсем нищожна роля, като само един от аспектите на реалността.

Независимо дали разбирате и приемате или не разбирате и не приемате съществуването на своите минали животи, от изключителна важност е да живеете трезв, балансиран живот в *настоящето* си съществуване. Ние творим своята реалност ден след ден. Създаваме както миналите си животи, така и този. И разрешавайки проблемите сега, ще можем да направим нещата далеч по-лесни както за „миналите", така и за „бъдещите" си превъплъщения.

Глава Тринадесета

Здравето

 Как да останем здрави? Как да се излекуваме, ако се разболеем? Каква точно е връзката между умственото ни състояние и нашето здраве? Идеите на Сет по тази тема се оказаха безценни за Роб и мен, както и за всеки друг, влязъл в досег с тях. Приложихме на практика неговите концепции в живота си и понякога и двамата се чудим как сме успявали да живеем преди, без да разбираме тясната връзка между мислите, емоциите и здравето.

Преди няколко седмици научихме, че една бивша съседка внезапно е починала. Джоан живя около година в апартамента точно срещу нашия. Беше слаба, червенокоса, с див темперамент. Мисля, че беше един от най-духовитите хора, които съм познавала; беше и страхотна имитаторка. Често обаче използваше остроумието си като меч. Това беше жесток хумор, дори когато го насочваше срещу самата себе си, както тя често правеше.

Беше малко над тридесетте, имаше добра работа, но гледаше отвисоко на всичките си колеги. Бракът ѝ беше

приключил с развод преди да се премести тук и въпреки че постоянно казваше, че ще се омъжи отново, изпитваше огромно недоверие към мъжете. Според мен в действителност ги ненавиждаше. Нямаше по-добро мнение и за жените, макар понякога да можеше да бъде много сърдечна. Роб и аз ѝ допаднахме и ние двете често седяхме и си бъбрехме на същата тази маса, на която пиша книгата си.

Тя винаги започваше с една от своите фантастично забавни и саркастични истории за някого, когото познаваше. Имаше необичайната способност да открива слабите места на хората и да ги прави за смях. Когато не беше болна, тя беше жизнена и имаше остра, вродена проницателност. Играехме своеобразна игра: аз я харесвах, но не исках да бъда затрупана от порой негативни мисли и песимизъм за цял час, без значение колко остроумно бяха представени, и тя го знаеше. Най-лошото беше, че действително беше забавна и беше адски трудно да не се смея заедно с нея, дори когато знаех, че не е редно. Тя знаеше и това. Затова опитваше да види колко далеч може да стигне, преди да започна да ѝ изнасям „мини-лекция", посочвайки, че отношението ѝ към другите хора до голяма степен обяснява трудностите ѝ.

А нейните трудности бяха болести – и то в такова многообразие и с такава сила, та ми се струва, че дори на нея самата би ѝ било трудно да изброи какво ли не я беше измъчвало с всяка следваща година. Някои бяха сериозни, беше преживяла няколко операции. Хващаше де що има инфекция. Ходеше от лекар на лекар, винаги със съвсем определени и често ужасяващи физически симптоми. Беше на строго ограничена диета, а болестите ѝ ставаха все повече и все по-страшни.

Емоционално преминаваше от прекомерни възторзи към дълбоки дупки. Възрастта ѝ я притесняваше; считаше, че „животът ще е минал като стигнеш четиридесет", а за

нея беше така от няколко години. При все това всички бяхме потресени от вестта за смъртта й. Макар да разбирахме, че тя буквално сама си причинява болестите, нямахме и представа, че е „смъртно болна".

Спомняте си какво бях казала по-рано, че ние формираме физическата реалност като точно копие на своите вътрешни идеи. Това е основна предпоставка в Материалите на Сет. Джоан буквално ненавиждаше всички, с няколко изключения. Нещо повече: беше убедена, че самата тя е нехаресвана и невъзможна за харесване. Чувстваше се преследвана, беше сигурна, че хората клюкарят зад гърба й, защото именно това правеше тя самата. Всекидневният живот криеше за нея безброй заплахи, нервната ѝ система оставаше в постоянно състояние на стрес. Защитните сили на тялото ѝ бяха понижени. Беше изтощена от постоянната битка, без никога да разбере, че по-голямата част от тази война беше едностранчива и неоправдана. Тя проектираше навън идеите си за реалността и те буквално я бяха довели до рухване.

Но все пак беше предупредена. Две години преди смъртта си тя помоли да присъства на една редовна сесия със Сет. Сет беше доста сериозен, не така приветлив, както обикновено и по онова време си помислих, че е твърде коравосърдечен с нея. Сега разбирам, че се е отивал да ѝ повлияе, за да проумее нуждата от промяна на отношението и реакциите си. Той започна с идеите си за здравето толкова ясно и директно, колкото беше възможно, разяснявайки практическото им приложение. Съвсем ясно си спомням, как Джоан беше седнала с кръстосани крака преди сесията. Ако беше съумяла да последва съветите му, убедена съм, че щеше да е жива и здрава днес. Сигурна съм още и че читателите, които разбират и следват идеите на Сет за здравето ще видят, че собственото им здравословно състояние силно се е подобрило.

„Трябва да наблюдаваш картините, които рисуваш с въображението си," каза той, „защото ти му позволяваш да властва напълно. Ако прочетеш по-ранния ни материал, ще видиш, че твоето обкръжение и условията на живота ти във всеки един момент са пряка последица от собствените ти вътрешни очаквания. Ти оформяш физическата материализация на онези реалности, които се намират вътре в ума ти.

Ако си представяш несгоди, болести или отчайваща самота, те автоматично ще се материализират, понеже тези мисли сами по себе си привличат условията, които ще ги реализират във физически смисъл. Ако искаш да имаш добро здраве, тогава трябва да си го представиш, също така ясно, както в своите страхове си представяш обратното.

Ти сама си създаваш трудностите. Това важи за всеки един индивид. Вътрешното психологическо състояние се проектира навън и добива физическа реалност и това е така, без значение каква е природата на психологическото състояние... Правилата се отнасят до всички. Можеш да ги използваш за собствено добро и да промениш условията, в които се намираш, след като веднъж си осъзнала какво представляват.

Не можеш да избегнеш собственото си отношение към нещата, защото то ще формира природата на онова, което виждаш. Съвсем буквално казано: виждаш това, което искаш да видиш; виждаш собствените си мисли и емоционални настройки, материализирани във физическа форма. Ако трябва да настъпят промени, то тези промени са ментални и психически. Те ще се отразят на твоето обкръжение. Негативните, деструктивни, боязливи или унизителни настройки спрямо когото и да било работят против самата теб."

Джоан седеше, потропвайки нервно с крак. Нямаше остроумничене. По това време тя излизаше с един мъж, който много пиеше. „Пиянството му ме прави раздразнителна и

гневна," рече тя. „*Той* е моят проблем. Той е този, който ме кара да се чувствам нервна."

Роб се разсмя; тя толкова много се налагаше, толкова беше решена да хвърли вината другаде.

„Трябва да разбереш друго едно нещо," каза Сет. „Телепатията действа постоянно. Ако непрестанно очакваш от някого да се държи по определен начин, ти постоянно му изпращаш телепатични внушения да се държи така. Всеки индивид е податлив на внушения. В съответствие със конкретните условия, съществуващи в даден момент, подобен индивид ще постъпи до една или друга степен съобразно масовите внушения, които получава.

Масовите внушения включват не само онези, които му вменяват другите - както вербално, така и телепатично - но също и тези, които сам си е внушил - било то в будно състояние или по време на сън. Ако един индивид се намира в настроение на безнадеждност, това е, понеже вече е станал жертва на собствените си внушения и на тези на останалите. Ако го видиш и си помислиш колко нещастен изглежда," - Сет хвърли остър поглед към Джоан - „или че е неизлечим пияница, тогава той поема тези внушения подсъзнателно, макар да не си изрекла и дума. И тъй като състоянието му е вече отслабено, той ще ги приеме и ще действа в съответствие с тях.

Ако, от друга страна, при същите обстоятелства ти се възпреш и нежно си речеш: „той сега ще започне да се чувства по-добре" или пък „пиянството му е нещо временно" и наистина вложиш надежда в това, тогава му даваш подкрепа, защото внушенията ти ще представляват една макар и малка муниция, която да му помогне в битката срещу отчаянието.

Съществуват очевидни начини да укрепиш своята позиция и да се защитиш от собствените си негативни внуше-

ния, както и от тези на останалите. Трябва да се научиш да изтриваш негативната мисъл или картина, замествайки я с нейната противоположност.

Ако си мислиш „имам главоболие" и ако не замениш това внушение с друго позитивно, тогава автоматично вменяваш на тялото си да създаде необходимите условия, чийто резултат ще бъде удължаване на страданието. Ще ти покажа една реклама, която е по-добра от твоя „Екседрин", който облекчава главоболието. Ще ти кажа как изобщо да се избавиш от него." Това беше единствената отсянка на хумор в цялата сесия. В сесиите, посветени на някой определен човек, Сет обикновено винаги се отклонява, за да направи няколко весели коментара, с които да предразположи човека и да го накара да се отпусне.

Имахме кратка почивка, в която Джоан продължи да се оплаква от пиянските навици на приятеля си и как те само усилвали нервността й. Беше сигурна, че ако не се налагаше да се бори с това, здравето ѝ щеше да се възстанови. Доста разпалено тя започна енергично да обвинява приятеля си за почти всичките си проблеми. Когато Сет възобнови сесията, той беше още по-сериозен и от преди.

„Ти не говориш за основните неща," рече той. „Ти се сражаваш с хартиени дракони, но това не са истинските дракони. Трябва да се научиш да се вслушваш в гласа на вътрешния аз. Не трябва да се страхуваш от него. Позволила си на егото си да заеме мястото на твоето аз и слушаш неговите думи, понеже не чуваш заглушения глас отвътре.

Вглеждаш се в другите, вместо в себе си. Онова, което виждаш у другите, е материализация – проекция на това, което си *мислиш*, че си – но не е непременно това, което си в действителност. Да речем, ако другите ти се струват измамници, това е защото ти сама мамиш себе си, а после проектираш същото върху останалите.

Ето някои примери. Ако един индивид вижда само зло и нещастие във физическия свят, това е защото той е обсебен от злото и от нещастието, и ги проектира навън, затваряйки очи за всичко останало. Ако искаш да узнаеш какво мислиш за себе си, запитай се какво мислиш за другите, и ще намериш отговора.

Друг пример: да вземем един трудолюбив човек, който смята, че повечето хора са мързеливи и не ги бива за нищо. Никой никога не би си и помислил да го нарече мързеливец или нехранимайко, но при все това може би именно такава е неговата вътрешна представа за себе си, с която той постоянно се бори. И всичко това се случва, понеже не осъзнава основополагащи неща за себе си и не разбира, че проектира слабостите, от които толкова се бои, върху останалите.

Истинското себепознание е крайно необходимо, за да бъдем здрави и жизнени. Познаването на истината за себе си означава, че най-напред трябва да откриеш какво мислиш за самия себе си подсъзнателно. Ако това е един добър образ, можеш да го развиваш. Ако е жалък и недостоен, гледай на него единствено като на мнение, което си си създал за себе си, а не като на абсолютно състояние."

Наред с всичките ѝ други проблеми, Джоан често беше тормозена и от жестоко главоболие. Преди да завърши, Сет ѝ даде съвет, който би могъл да бъде полезен за всекиго:

„Трябва често да си казваш: „Ще реагирам единствено на конструктивни внушения," тъй като това ти предоставя известна защита срещу собствените ти негативни мисли, както и срещу тези на другите. Ако не бъде заличена, една негативна мисъл почти неминуемо ще доведе до негативно състояние: мигновено обезсърчаван, главоболие – в зависимост от интензивността на мисълта.

Ако усетиш главоболие, веднага си кажи: „Това е в минало-

то. Сега в този нов миг, в това ново настояще, аз вече започвам да се чувствам по-добре." Сетне незабавно насочи вниманието си далеч от физическото състояние. Съсредоточи се върху нещо приятно или се захвани с някоя нова задача.

По този начин ти спираш да внушаваш на тялото да създава условия за главоболие. Упражнението може да се повтаря."

Не става дума за *потискане* на негативните мисли като страх, гняв или негодувание. В други сесии Сет дава ясно да се разбере, че тези емоции най-напред трябва да бъдат признати, да се изправим лице в лице с тях и едва *тогава* да ги заменим с други.

Потискането беше един от собствените ми навици, особено след като научих колко унищожителни могат да са негативните мисли. Най-напред изгубих равновесие, или поне почти го изгубих. Улавях ли се да мисля с възмущение за някой човек или ситуация, аз се отдръпвах с ужас и си казвах: „О, какво ужасно нещо си помислих!"

„Ако насоча една агресивна мисъл към някого, тя може да му навреди," казах на Роб. „Ако я потисна, може да навреди на самата мен и да изплува на повърхността под формата на някакъв физически симптом. Би ли попитал, моля те, в следващата ни сесия какво предлага Сет?" Именно в тази сесия Сет обясни разликата между потискането и правилния подход.

„Ръбърт трябва да може да разпознае негодуванието, когато го усети, а след това на свой ред да осъзнае, че може да се избави от него. Трябва обаче да е налице първоначално признаване. Нека след това той си представи как изкоренява негодуванието, като го замества с позитивно чувство. Но е важно да си представи процеса на изкореняването.

Това е разликата между потискането и позитивното действие. При потискането негодуванието се натиква на-

вътре и остава пренебрегнато. А при нашия метод то бива признато, бива въображаемо изтръгнато като нежелано и заменено с мисъл на умиротворение и с конструктивна енергия." (Сет често ме е предупреждавал да не потискам агресията от страх от нея. Роб каза, че на самия него това му се струва доста забавно: как Сет, говорейки чрез мен, ми дава подобни задачи. Съветите му обаче винаги дават прекрасни резултати.)

По-късно той отбеляза нещо много ценно: „Ако желанието за здраве води до наблягане върху симптомите, които трябва да бъдат надмогнати, тогава по-добре да се избягват всякакви мисли за здраве и болест и да се концентрирате в други посоки, да речем, в работата. Подобно наблягане би могло да доведе до фокусиране върху препятствията, стоящи на пътя, което ще засили негативното състояние."

Сет винаги казва, че животът е изобилен, енергичен и силен. Всеки от нас притежава свои защити срещу негативни внушения, и ние трябва да разчитаме на собствения си имунитет. Хората реагират на негативни внушения единствено, когато тяхното цялостно отношение е негативно. Тогава се затваряме за конструктивните енергии, от които се нуждаем.

Отново повтарям, Сет не ни съветва да *потискаме* емоциите си. Правилото, преди всичко, е спонтанността. Ако можехме да сме истински спонтанни, не бихме се грижили изобщо за позитивните внушения, тъй като здравето ни по естествен начин би било в добро състояние.

Един от моите ученици, който е бизнесмен, винаги много се притеснява, когато Сет започне да говори за спонтанността. Той я приравнява на липса на дисциплина. Сет шеговито нарича този мъж „Декана", понеже е един от най-добрите ми ученици и останалите слушат разказите за контактьорските му приключения с голям интерес. Но той

е много възпитан човек и думата „спонтанност" му действа като червен парцал на бик, поне що се отнася до него самия. Мисля, че и мнозина от нас имат усещането, че съкровените ни емоции са прекалено огнени, та да успяваме да боравим с тях.

Разговаряхме за това в групата една вечер, когато Сет ненадейно се прояви. „Емоциите протичат през вас като буреносни облаци или сини небеса, а вие трябва да бъдете отворени към тях и да им откликвате," каза Сет. „Вие не сте вашите емоции. Те текат през вас. Вие ги усещате, а после те изчезват. В стремежа си да ги удържите, вие ги издигате като планини. Аз казах на нашия Декан, че спонтанността си има своя дисциплина. Вашата нервна система знае как да реагира. Тя реагира спонтанно, когато ѝ позволявате. Единствено, когато се опитвате да отречете емоциите си, те стават опасни."

Същата вечер имахме нов ученик и някой подхвърли коментара, че Сет би могъл да бъде доста непреклонен. Сега той каза на шега: „Тази вечер бях драстично оклеветен, затова дойдох да покажа на нашия нов приятел, че съм приветлив човек. Такова поне беше първоначалното ми намерение. Сега това се промени. Защото отново трябва да ви кажа, че когато вътрешният аз действа спонтанно, той автоматично проявява дисциплинираност, каквато вие в момента изобщо не разбирате."

През очите ми Сет се взираше из стаята. Някой вдигна очилата ми и ги постави на масата за кафе. (Както споменах преди, когато Сет се проявява, той винаги маха очилата ми и често ги захвърля със замах на килима.) Лампите светеха, както обичайно. Той се обърна към групата и рече натъртено: „Вие не сте вашите тела. Вие не сте вашите емоции. Вие имате емоции. Имате емоции по същия начин, по който хапвате яйца за закуска, но вие не сте яйцата, нито сте

вашите емоции. Толкова сте независими от своите мисли и чувствата, колкото от бекона и яйцата. Вие използвате бекона и яйцата във физическата си система и по същия начин използвате мислите и чувствата във вашата ментална система. Несъмнено вие не се идентифицирате с парче бекон, нали? Тогава недейте да се идентифицирате и със своите мисли и емоции. Когато изграждате бариери и врати, вие затваряте емоциите вътре в себе си... като да натрупвате тонове бекон в хладилника, а после да се чудите защо няма място за нищо друго."

Той каза на Декана: „Защо ти е толкова трудно да научиш какво е свободата?"

„Свободата в общия смисъл на думата ми изглежда почти като безотговорност."

„Такава е твоята интерпретация," отвърна Сет, „и това е защото ти поставяш изисквания. Питам те, докъде мислиш, че ще стигне едно цвете, ако сутринта се обърне към слънцето и каже: „Настоявам за слънце. А сега пък се нуждая от дъжд, затова го изисквам. Изисквам да дойдат пчели и да вземат прашеца ми. Настоявам освен това слънцето да грее определен брой часове, след това дъждът да вали определен брой часове... и да дойдат пчелите А, Б, В, Г и Д, защото други пчели няма да приема. Настоявам да има дисциплина, изисквам пръстта да следва заповедите ми. Не позволявам почвата да има никаква лична спонтанност. Не позволявам и на слънцето спонтанност. И не съм съгласно, че слънцето знае какво върши. Настоявам всички тези неща да следват моите идеи за дисциплина."

Кой, питам те, ще го слуша? Защото в дивната спонтанност на слънцето съществува дисциплина, която тотално ти убягва, както и познание, надхвърлящо всяко наше знание. А в спонтанната игра на пчелите от цвете на цвете има дисциплина, каквато ти изобщо не познаваш и закони, следва-

щи някаква своя мъдрост, и радост, неподлежаща на никакви заповеди. Защото, разбираш ли, истинската дисциплина се намира единствено в спонтанността. Спонтанността има свой собствен порядък."

Сет отново се вторачи в Декана, но заговори на останалите в групата: „Какво откриваме в спонтанната дейност на твоята нервна система? Тук виждаме главата на Декана, която стои върху раменете му и интелектът, който настоява за дисциплина. И въпреки всичко цялото това нещо се основава на спонтанната дейност на вътрешния аз и на нервната система, за които интелектът знае съвсем малко. И без тази спонтанна дисциплина не би имало его, което да седи върху раменете и да изисква дисциплина... Сега, след като ви доказах колко ведър и приветлив човек съм, можете да направите почивка."

Всички се разсмяха. След като отдъхнахме, Сет възобнови беседата, за да отговори на някои други въпроси, ала завърши последната дискусия с усмивка към Дийн: „Сезоните идват всяка година, както са го правили от векове на вашата планета; те настъпват с великолепна спонтанност и с креативност, която избликва върху света. При все това те идват по един крайно ритуален и дисциплиниран начин. Защото пролетта не настъпва през декември. Има преливане на спонтанност и дисциплина, което наистина е удивително за наблюдение. И човек не се бои от настъпването на сезоните.

Всеки един от вас допринася по свой собствен начин. Защото можете да считате самата земя, както и всичко, което познавате - дърветата, сезоните, небесата - до известна степен за свой собствен принос... приносът на спонтанността и дисциплината, които дават плод на земята."

Цялата природа действа спонтанно. Телата ни биха били здрави автоматично, ако не проектираме лъжливи представи върху тях.

Разбира се, всичко не е толкова просто. Говорейки директно на хората в сесиите по време на урок, Сет се стреми да обяснява нещата колкото може по-ясно и по начин, по който биха могли да бъдат разбрани. В нашите собствени сесии той навлиза много по-надълбоко в тези теми. В следния откъс от една лична сесия Сет тълкува биологическите и физическите елементи на болката и на съзнанието и освен това подчертава, че болестта сама по себе си е понякога преднамерена дейност.

Докато четете това, припомнете си различните заболявания, които сте имали и вижте колко е вярно. Тук Сет говори за болестта и за нейната връзка не само с личността на повърхността, но и с нашите най-дълбоки биологични структури. По-рано Сет беше говорил за нуждата на Сали (съпругата на Джон) да разграничи себе си от своята „болна" самоличност. Сега той разгърна темата:

„Всяка болест временно се приема от личността като част от аза, в което се крие опасността. Тя не бива приета само символично и аз не говоря със символични изрази. Структурата на личността съвсем буквално възприема всяко препятствие, каквото е болестта, а веднъж случи ли се това, се поражда конфликт. Азът не иска да се откаже от част от себе си, дори и тази част да е болезнена или осакатена. Зад това се крият много причини.

Най-напред, въпреки че болката е неприятна, тя също така е и метод за приучаване на аза към пределите на стимулираното съзнание. Всяко едно изострено усещане, било то приятно или не, до известна степен има стимулиращо въздействие върху съзнанието. Дори когато стимулът би могъл да бъде унизително неприятен, известна част от психологическата структура го приема безусловно, защото е усещане, при това много ярко."

Сега Сет достига до идеята, която е изключително важна

в неговите теории: „Това примирение дори с болезнените стимули е основна част от природата на съзнанието. Действието не прави разлика между приятни, болезнени или радостни стимули. Тези разграничения се появяват много по-късно и на съвсем друго ниво (тук Сет разглежда личността като изградена от енергия или действие).

Действието приема всички стимули по утвърдителен начин. Едва когато то бъде подредено, така да се каже, в силно диференцирано съзнание, се появяват тези тънкости. Не казвам, че по-малко съзнателните организми не усещат неприятните стимули като неприятни и не реагират на тях. Казвам, че те ще извлекат наслада дори от своята автоматична реакция, защото всеки един стимул и реакция представляват усещане, а усещането е метод, посредством който съзнанието опознава себе си.

Сложната човешка личност, наред с някои други структури, е развила, наред с някои други структури, силно диференцирано съзнание за „аз" [с други думи, его], чиято природа сама по себе си е такава, че се стреми да долови привидните граници на личността. За да направи това, то избира измежду различни действия. Обаче под този сложен гещалт се намират по-простичките основи на съществото му и приемането на всички стимули, без което идентичността би била невъзможна.

Без това примирение, дори към неприятните стимули, структурата никога не би могла да поддържа себе си, тъй като атомите и молекулите вътре в нея непрестанно приемат подобни стимули и с радост изстрадват дори и собственото си унищожение. Осъзнавайки своята идентичност във всяко действие, без да имат сложната структура на „аза", за тях няма причина да се страхуват от унищожението. Те осъзнават себе си като частици на действието.

Това са базови познания, които ще ви помогнат да раз-

берете защо личността приема дори едно възпрепятстващо действие като болестта, въпреки съпротивата на егото към болката."

Сет продължи да разказва, че болестта би могла да бъде „здравословна" реакция, макар винаги да донася личностни проблеми. „Личността трябва да разбере, че болестта е трудност, изпитвана от страна на цялата структура, а не е основна за изначалната личност.

Целият фокус на личността може да се измести от конструктивните сфери към съсредоточаване на основните енергии в областта на възпрепятстващото действие, или с други думи болестта. В такива случаи болестта действително представлява нова обединителна система. Ако старата обединителна система на личността е съсипана, болестта, служейки за заместваща, временна, аварийна мярка, би могла да съхрани интегритета на личността непокътнат, докато не се появи нов, конструктивен обединителен принцип, който да замени оригиналния.

Обединителните принципи са съвкупности от действия, около които личността оформя себе си във всеки един момент. Те обикновено се променят по относително плавен начин, когато действието е оставено да протича невъзпрепятствано. (Вижте как се връзва това със съвета на Сет към учениците за ценността на спонтанността и проблемите от потискането.) Тези препятствия (болести) могат понякога да съхранят интегритета на цялостната психологическа система и да посочат наличието на вътрешни психически проблеми. Болестта е част от действието, от което е изградена личността, затова тя е съдържателна и смислена, и не може да бъде считана за чужда сила, завладяваща личността отвън...

Болестта не може да бъде наречена възпрепятстващо действие, освен ако не упорства да остане дълго, след като

целта, за която е послужила, е била осъществена. Дори и тогава не бива да се отсъжда, без да се знаят всички факти... защото болестта все още може да служи по някакъв начин, осигурявайки на личността чувство за сигурност, като бъде държана под ръка като способ, който е винаги на разположение в спешни ситуации, в случай, че новата обединителна система пропадне.

С други думи, едно действие не може да бъде класифицирано като възпрепятстващо, без щателно познаване на действията, чийто резултат е изграждането на всяка една личност. Това е изключително важно. Пренебрегването на този въпрос би могло да доведе до сдобиване с още по-жестока болест.

Когато действието бъде оставено да протича на воля, тогава няма да се появи невротично отхвърляне. А именно невротичното отхвърляне е причината за ненужните болести.

Всички болести почти винаги са резултат от някое друго действие, което не може да бъде довършено. Когато линиите на оригиналното действие са открити и каналите отворени, болестта ще изчезне. Осуетеното действие обаче би могло да има бедствени последствия, които болестта може би е предотвратила. Личността следва своя собствена логика."

Отново и отново Сет ни казва, че физическите симптоми са послания от вътрешния аз, подсказки, че извършваме умствени грешки от един или друг вид. В една сесия той сравни тялото със скулптура, „която всъщност никога не е довършена, а вътрешният аз изпробва различни техники върху своето опитно парче материал. Резултатите не винаги са най-добрите, но скулпторът е независим от произведението си и знае, че ще има и други."

Той има също и някои увлекателни коментари за взаи-

мовръзката между различните видове симптоми и съответните вътрешните проблеми. „Не забравяйте, че сте частици от вътрешния аз. Той не ви използва. Вие сте част от него, която преживява физическата реалност. Физическите болести, които не са фатални, но забележими - които не включват, да речем, загубата на някой крайник или орган - най-общо са израз на проблеми, които са в процес на разрешаване, проблеми, които са „на открито".

Такива болести са крайният продукт на един процес на откриване. Вътрешните проблеми буквално са извадени навън, където могат да бъдат погледнати лице в лице, признати и преодолени, използвайки симптомите като мерни единици на развитието. Използва се системата на пробите и грешките, но вътрешните процеси доста бързо намират израз във физическото състояние."

Както Сет изяснява в други сесии, симптомите в такъв случай са част от самия процес на изцеление. Онова, което ние трябва да направим на свой ред тогава, е да променим умствената си настройка, да потърсим сами вътрешния проблем, изразен чрез симптомите и да измерваме напредъка си, докато симптомите стихват.

В случай че симптомът сам по себе си е вътрешен, каквато е язвата, това е признак, че личността все още не желае да застане лице в лице с проблема, и самият симптом е скрит от физическия поглед - и съвсем с право, говорейки символично. Затова относителната наблюдаемост на симптомите е ключ към отношението на личността към нейните проблеми.

Много от проблемите никога не се материализират. Те остават като бели петна, некултивирани и непродуктивни зони вътре в психиката, области в които няма проблеми, тъй като не се допуска опитност...Тогава има ментална, психическа или емоционална слепота и пълен блокаж. Подоб-

но отрицание на опитността е далеч по-пагубно, отколкото някой конкретен проблем, понеже е налице неспособност на личността да изрази себе си по какъвто и да било начин в тази област."

Бащата на Роб е развил втвърдяване на артериите и се намира в частна клиника. Той не разпознава никого от нас. Когато го посещаваме, сме заобиколени от възрастни хора, повече или по-малко в неговото състояние. Затова ние се поинтересувахме за проблемите на старостта.

Според Сет всеки случай на сенилност е различен, но най-общо казаноличността прехвърля виталните части на съзнанието си в следващата си сфера на съществуване, където често е в пълно съзнание и действа активно. Постепенно мисловният фокус на личността напуска този живот и започва да функционира изцяло на друго ниво. Физическата болест - втвърдяването на артериите - е причинена от постепенния отказ на личността да приема нови физически стимули, избягвайки по такъв начин физическите преживявания (било то преднамерено или по погрешка). Хората, които се ужасяват от физическата смърт, трябва да поемат по този път, тъй като когато физическата смърт се случи, съзнанието вече е привикнало към новото си обкръжение и умирането на организма е относително без значение. При всички случаи вътрешното решение на индивида причинява физическите симптоми, а не обратното.

Можете да задържите някои от симптомите дори и след смъртта. Например госпожица К., която живееше в същата сграда, където е апартаментът ни, накрая почина от втвърдяване на артериите. Една нощ се оказах извън тялото си в една странна къща - странна, защото, макар да беше изключително старомодна, по някакъв начин изглеждаше съвсем нова. Появих се, когато госпожица К. тъкмо излизаше през вратата. Беше много объркана. Внезапно „разбрах", че

къщата е халюцинация, която си е създала, точно копие на дома в детството ѝ, и знаех, че тя не разбира, че е мъртва.

В същия момент осъзнах, че задачата ми е да ѝ обясня този факт. Аз се хванах за нея, внимателно я отведох обратно в къщата и ѝ казах: „Госпожице К., няма нужда вече да се притеснявате от умирането. То вече се е случило. Сега разумът ви може напълно да се проясни. Всичко е наред." Тя като че ли разбра, а когато спрях да ѝ говоря, друга личност дойде да заеме мястото ми.

Бях чела за подобни ситуации, но трябва да призная, че ги считах за съвсем въображаеми обяснения, докато не се озовах в ролята на наставник на госпожица К. Въпросът е, че тя толкова се боеше от смъртта, че дори не беше разбрала, че вече всичко е приключило. Тъй като физическото ѝ тяло беше мъртво, тя се намираше в астралното си тяло; при все това действаше объркано и разумът ѝ още беше замъглен, като че все още имаше втвърдяване на артериите.

Според Сет по време на прераждания си ние трябва да осъзнаем, че проектираме своите мисли и емоции навън, за да оформим реалността. Когато разберем, например, че лошото здраве е проекция на обърканите идеи отвън върху тялото, тогава ще работим за изчистване на вътрешните проблеми. Подобно осъзнаване може да изцери дори болести, свързани с минали животи. Понеже Сет казва, че тези опитности всъщност се преживяват спонтанно, тогава тези „паралелни азове" съществуват в нас сега, и ние можем да достигнем до тях посредством терапия.

Спомняте ли си онази наша приятелка, която непрестанно се влюбваше в мъже, които не може да има? В крайна сметка тя ставаше все по-тъжна и по-тъжна и на няколко пъти опита да се самоубие. Една вечер проведохме сесия за нея в нейно отсъствие и в съветите, които даде Сет, има важни общовалидни заключения:

„Ти не приемаш живота в контекста на самия живот," каза той. „Изискваш от живота да се случва по определен начин и да поема в посоки, които съзнателно си избрала. Вътре в себе си отказваш да приемеш живота на драго сърце със собствените му причини и основания.

Идеята, че *трябва* да откриеш мъж, който ще те обича, е покривало, скриващо този по-дълбок отказ да приемеш живота такъв, какъвто е... Ти казваш: „Щом битието не отговаря на моите изисквания, аз няма да съществувам," а никой няма право да въстава по такъв начин срещу собствената си жизненост.

Ако веднъж на драго сърце приемеш живота като самия живот, тогава наистина би могла да получиш онова, което копнееш, но не и докато настояваш за него като условие да продължиш да съществуваш... Собственото ти предназначение ще превърне живота в ежедневна радост, когато престанеш да поставяш условия. Ти забравяш какво имаш – здраве и жизненост. Забравяш интелекта и интуицията си. Забравяш какви благословии са ти дарени.

Не можеш да ги използваш по погрешен начин, стремейки се да ги принудиш да служат на намерения, които сама си поставила като условия за съществуване. Трябва да живееш с вярата, че твоето предназначение *съществува* и ще бъде осъществено, че вече се осъществява. Трябва да живееш с вярата, че има цел и смисъл в съществуването ти, иначе не би била тук.

Трябва да цениш уникалността на собствената си личност. Конкретните цели на настоящата ти личност могат да бъдат сбъднати единствено в сегашните обстоятелства, по начин, който е най-добрият възможен. Вярно е, предизвикателствата могат да се посрещнат по друго време и в друг живот. Но конкретните хора, на които можеш да помогнеш сега и конкретното добро, което можеш да сториш сега, ни-

кога не могат да бъдат направени точно по същия начин...

Има мъже и жени, които с радост посрещат вечерта и новата зора, и се вслушват в сърдечния пулс вътре в себе си с благодарност и щастие, и които не притежават и една стотна част от твоите благословии, нито една трета от причините да очакват следващия ден, а са осъществили себе си и са донесли радост на другите. Те приемат живота какъвто е и в това приемане са се изпълнили с благодат... Това се случва, когато отдадеш на живота всичко, което имаш."

„Но какво точно представлява доброто здраве?" нашият Декан запита Сет наскоро по време на една сесия.

„Трябва да се стремите към добро здраве, тъй като такова е естественото състояние на съществото ви. Трябва да разчитате на вродената интелигентност на собственото си същество. Здравето е неговото естествено състояние. Енергията на вселената изявява себе си посредством вашия физически образ. Вие, като индивиди, като индивидуализирано съзнание, сте частици от това и не можете да изразите напълно себе си, нито да изявите изцяло своето предназначение като самоличност, ако не сте в добро здраве. Защото въздействията на тялото се усещат в ума, а въздействията на ума се чувстват в тялото."

Деканът сбърчи вежда: „Искаш да кажеш, че ако съм в добро здраве, аз и духовно съм в добра форма?"

„Ако си в лоша физическа форма, това не значи, че си лош човек. Нека изясним това. То означава, че имаш блокаж в тази конкретна област, в която си неспособен да оползотвориш енергията по конструктивен начин... Теоретически, ако използвате енергията по начина, по който би трябвало, вие бихте били в отлично здраве, бликащи от жизнерадост и изобилие. Проявяват се обаче всевъзможни видове недостатъци.

Аз не бих искал да имате гледището, че здравето или

състоянието, да речем, са автоматически показател за духовното богатство... Някои от вас се справят добре в определени сфери, а са блокирани в други. Идеалът е да приложите всичките си способности и, правейки това, по автоматичен начин ще помогнете на останалите хора и на цялото човечество, към което автоматически принадлежите."

Сет казва, за разкриване на вътрешните проблеми, които ни причиняват трудности, можем да използваме самохипнозата и лекия транс. Препоръча също така просто да помолим вътрешния аз да направи така, че отговорът да е достъпен на съзнателно ниво. Ако вътрешните проблеми не бъдат открити, просто ще заменяме една група симптоми с друга. Няколко сесии включват различните стъпки, които трябва да се предприемат в тази област и в други. Сънищата са много важни, както за откриването на проблемите, така и за намиране на разрешенията за тях. Ще започна следващата глава със съветите на Сет в използването на сънищата като терапия. Инструкциите са лесни и могат да бъдат прилагани от всеки.

Глава Четиринадесета

Сънища – псевдо-демон – терапевтично сънуване

 Една нощ сънувах страшен сън, който ми се стори съвсем реален. Намирах се в нашата спалня, извън тялото си, и внезапно осъзнах, че някой или нещо стои точно над мен. В следващия миг бях блъсната до крака на леглото, вдигната във въздуха, а след това отново съборена на пода в тъмния ъгъл на спалнята. Над мен се намираше онова, което мога да опиша единствено като голямо, черно нещо, наподобяващо неясно, подпухнало човешко тяло, обаче по-едро и много плътно.

Звучи абсурдно, обаче знаех, че това нещо „е дошло да ме вземе". Знаех, че съм извън тялото си и бях завладяна от удивление, както и ужасно изплашена. Макар да бях чела за хора, които са били нападани от демони или от нещо подобно, докато са се „проектирали", аз просто не вярвах в чудовища. Тогава какво беше това? Нямах време да се чудя, защото то на няколко пъти ме удари по ръката. Беше смай-

ващо деспотично и неспирно се стремеше да ме завлече далеч от тялото ми в килера до спалнята.

Ужасена, дочух хъркането на Роб. Във всеки случай не бях във физическото си тяло и той така или иначе нямаше как да разбере, че нещо не е наред. А къде беше Сет? Къде бяха всички онези „водачи", които се предполага, че ще се втурнат на помощ, когато изпаднеш в подобна беда? Всички тези мисли преминаха набързо през ума ми, докато се опитвах да се боря с това нещо. Осъзнавах съвсем ясно теглото на създанието, което действително беше изумително, а също така подразбирах и намерението му, което беше да ме смачка колкото може по-жестоко, ако не и направо да ме убие.

„Не се паникьосвай," казах си, стараейки се отчаяно да си възвърна някакво подобие на спокойствие. Създанието обаче ме притисна и се опита този път да ме ухапе. Тогава си помислих: „По дяволите непаникьосването!" и закрещях с цяло гърло. Знаех, че това не е физическият ми глас, но се надявах, че викът ми ще изплаши създанието или ще привлече отнякъде някаква помощ.

Създанието се дръпна назад за миг, досущ като някое огромно стреснато животно, а аз се изплъзнах и се стрелнах като ракета към тялото си, докато нещото се спусна след мен. С други думи, аз страхливо избягах. Вмъкнах се в тялото си толкова бързо, че физическата ми глава се замая, но няма значение. Никога не съм се радвала толкова на тялото си.

Около минута се боях да отворя физическите си очи. „Леле, ако още е там, свършено е с мен," мислех си. Но създанието го нямаше. Или поне се намираше на друго ниво на съществуване. Чудех се дали да събудя Роб да му кажа, но реших да не прекъсвам съня му.

Сега, когато вече бях на сигурно, бях повече от засраме-

на от себе си, че се оказах такава страхливка, но пък и не бях толкова самодоволна, че веднага да поискам да заспя отново! Така че станах, пийнах чаша мляко и се сетих за всички неща, които бих могла да направя, като например да изрека внушително: „Махни се от мен, Сатана," или нещо от сорта. Най-малкото, помислих си, бих могла и аз да го ухапя.

На следната вечер имахме редовната за всяка сряда сесия със Сет. Преди да ви разкажа какво имаше да каже Сет във връзка с инцидента, трябва да се върна малко назад. Бях потисната дни наред преди случката, изпадах в негативни настроения, които понякога ни налягат (макар че не би трябвало да си го позволявам!) И което беше по-лошо, разпознах много от тези настроения в самата себе си: негодувание, страх и гняв.

Сега Сет каза: „Нашият приятел (имайки предвид мен) се опита да избере едно различно полесражение миналата нощ. Реши да мисли за всички негативни чувства като за врагове, придавайки им форма на друго ниво на реалност, където да може да се бие срещу тях. Това не беше на астрален план, а на по-нисш.

Енергията, скрита в неговото „черно нещо", беше енергията на стаените страхове, но подобно създание би могло да бъде оформено от всеки, понеже във всеки човек се крият страхове. Ръбърт се опита да ги изолира, да им придаде облик и да се бори с всичките наведнъж. Създанието по-скоро беше някакво тромаво животно от низшите измерения, раздразнено глупаво куче от друга величина, което го нападна, естествено, с хапане - символът е ясен. Всяко „нещо", сътворено така изцяло от страхове, би било изплашено и отчасти ядосано на създателя си. Не би могло да стори нищо друго, освен да атакува, за да запази каквато реалност изобщо му е придадена, тъй като е знаело, че Ръ-

бърт го е създал единствено, за да го убие, стига да може.

Затова то *наистина* е било реално. Ръбърт отскочи назад в сигурното, нормално съзнание. Тогава създанието изчезна (поне що се отнася до Ръбърт). Защото когато „побягна към вкъщи", Ръбърт автоматично оттегли енергията (на вниманието си) от него... Ръбърт се опита да отдели от себе си всички онези елементи, които счита за негативни, и да се бори наведнъж с всички тях, като че ли ако го направи, би могъл да премахне злото във вселената.

Той се опита да унищожи „звяра на злото", който на свой ред го ухапа. Вижте, няма зло в такъв смисъл, дори болестите или страховете не са непременно врагове, а са по-скоро помощ в разбирането и средства за постигането на една по-велика цел..."

Сет продължи с думите: „Злото, което Ръбърт си представяше, че прожектира навън, не съществува, но понеже той вярваше, че съществува, сам сътвори материализирана форма на страховете си. Това беше формата на неотдавнашната му депресия. В по-широк смисъл злото не съществува, а съществува единствено собствената ви липса на възприятие, макар да знам, че ви е трудно да приемете това.

Въпреки това,този факт е защитата на Ръбърт в неговите пътешествия извън тялото – стига да го помни. Думите: „Мир вам" ще го преведат през всички трудности в другите пластове на реалността – защото по същия начин, по който той създава образи, останалите същества също създават образи, и той може да се натъкне на тях. Като им пожелае мир, това донякъде ще ги успокои, защото те наистина притежават известна реалност. Да се боиш от тях означава да се поставиш в тяхната сфера на реалност и тогава ще си принуден да се бориш срещу им по техните правила. Няма нужда от такова нещо."

Като някакъв съмнителен комплимент, Сет помоли Роб

да ми каже, че способностите ми се развиват – мисъл-формата *наистина* била добре направена. Искам да подчертая, че нито за миг не препоръчвам на никой от читателите си да пробват такава дръзка авантюра. Но предполагам, че някой вече неволно е правил подобно нещо, събуждайки се само със спомена за някакъв страшен кошмар.

Този епизод беше преживяване извън тялото по време на сън и той доказва нещо много важно: реалността в сънищата е също толкова истинска, колкото е реалността в будно състояние. Сънищата определено влияят на ежедневния живот. Те биха могли да подобрят здравето ни или да спомогнат за задълбочаване на някое депресивно настроение. Съществуват обаче начини за целенасочено използване на сънищата за подобряване на съществуването ни, макар да съм съгласна, че последната случка не е най-добрият пример.

През вековете се е знаело, че сънищата биха могли да ни дадат ключ към тълкувания на всевъзможните типове поведение. Психоаналитиците използват сънищата, за да се ровят в подсъзнателната мотивация, но малцина знаят как да си служат със сънищата по креативен начин: за подобряване на здравословното състояние, за сдобиване с вдъхновение, за възстановяване на жизнеността, за разрешаване на проблеми и за обогатяване на взаимоотношенията в семейството.

Сет прави някои интригуващи предложения за това как сънищата биха могли да бъдат използвани за пряко лечение и някои от концепциите му биха могли да бъдат много полезни в програмите за самолечение и в психотерапията.

Той започва с думите: „Личността е изградена от енергийни единици. По същия начин, както личността се променя от всяка една опитност, тя се променя и от сънищата си; и точно както индивидът до известна степен бива оформян от средата си, по същия начин го оформят и сънищата му,

които той сам е създал... Азът е безграничен. Там, до където не достигат възприятията ви на вас ви се струва, че се появяват ограничения. Например, струва ви се, че сънищата престават, когато вече не ги осъзнавате. Но това не е така.

На едно определено ниво личността се стреми да разреши проблемите си посредством сънното съзнание... и често си позволява да извършва действия, които не могат да бъдат адекватно изразени в ограничените рамки на будния живот. Ако опитът не сполучи, тогава проблемът или действието (както видяхме по-рано) може да се материализира като болест.

Вземете за пример, да речем, ситуация, в която личността има нужда да изрази зависимост, но счита подобен израз за неподходящ. Ако е способна да сътвори сън, в който да играе зависимата роля, тогава проблемът може да бъде разрешен в сънно състояние. И в много случаи става именно това. Индивидът може и никога да не си спомни този сън, но опитността ще е валидна, а зависимостта – изразена.

Много работа е свършена в сферата на тълкуване на сънищата, но все още няма значителен напредък в това да се научим да контролираме насоката на дейността вътре в тях. При правилно използване това би могло да бъде отличен метод за лечение. Негативните сънища са склонни да подсилват негативните аспекти на личността, спомагайки за създаването на един порочен кръг от нещастни усложнения. Действията насън *могат* да бъдат насочени към осъществяване на конструктивни очаквания, които сами по себе си биха довели до промяна към по-добро.

С помощта на сънотерапия множество болести биха могли изцяло да бъдат избегнати. На агресивните наклонности би могла да бъде дадена безвредна свобода в сънното състояние. Може да се внуши на съответния индивид да преживее, да речем, агресивността си, по време на сън.

Може също да му се подскаже да се научи да наблюдава агресията си, докато сънува [да гледа съня, сякаш гледа театрална постановка]. Ако дадем воля на фантазията си, теоретично можем да си представим един мащабен експеримент по сънна терапия, където войните се водят от сънуващи, а не от будни народи."

Когато за първи път прочетох тези предложения, си помислих, че това би бил страхотен начин човек да се отърве от всичко потиснато – просто да го изсънува! Ако действително сте бесни на някого, а пък не смеете да му отвърнете, можете преди да заспите да си дадете внушението, че в съня си наистина ще си разчистите сметките. Обаче не е толкова лесно.

Сет каза доста твърдо: „Има и други съображения, които трябва да бъдат разбрани... Когато проблемът е агресивността, например, предварителното внушение за съня би трябвало да включва становището, че агресията няма да бъде насочена срещу определен човек. При всички случаи, проблемът е този неосезаем елемент [агресивността в случая], а не личността, срещу която индивидът би могъл да иска да я отприщи.

Не бихме искали индивидът да си внушава, че ще сънува как наранява някого. Затова има няколко причини, включващи телепатичните реалности, които вие все още не разбирате, както и чувството за вина, което е неизбежно. Не говорим за замяна на физическото действие с действие насън. Обсъждаме конкретни проблеми, нуждаещи се от лечение."

Отново и отново Сет казва, че сънят или въображаемото преживяване са също толкова реални, колкото всяко събитие в будно състояние. Ако сте в период на депресия, вероятно е в същия период да имате депресивни сънища. Но Сет препоръчва следното упражнение като сънна тера-

пия: преди да заспите, внушете си, че ще имате приятен, радостен сън, който напълно ще възстанови доброто ви настроение и жизнеността ви. Освен ако депресията не е прекалено дълбока, когато се събудите, тя ще изчезне или ще отслабне значително.

Често съм прилагала този метод с отлични резултати. Понякога си спомням сънищата, друг път не, но винаги се събуждам освежена и обновена, а ефектът е продължителен. Сънищата, които си спомням от такива моменти, са вдъхновяващи: достатъчно силни не само да превъзмогнат тъжния период, но и да ме възстановят в изключително добро състояние на духа.

Всичко това представлява практически интерес, но Роб и аз сме дори още повече заинтригувани от обясненията на Сет за сънуваната реалност. Тъй като съм имала много преживявания извън тялото в сънно състояние, аз се интересувах от реалността на обстановката, в което се оказвах. Сет започна своето описание на природата на сънуваната реалност съвсем скоро след началото на сесиите и това продължава и до днес. Докато не се научих от Сет да „контролирам" собствените си сънища и да събуждам критичното си мислене, наистина бях удивена от някои от изказванията му.

Да вземем за пример този пасаж от сесия 92, която сега смятам за особено важен: „Всеки сън започва с психична енергия, която индивидът пренася не във физическата материя, а в една реалност, също толкова функционална и реална. Той оформя идеята в сънуван обект или събитие със смайваща точност, така че сънуваният обект сам по себе си придобива съществуване, пребивавайки в многобройни измерения...

Макар сънуващият да създава сънищата си за свои собствени цели, подбирайки само онези символи, които

имат значимост за самия него, той ги проектира навън, като напълно осъществена психическа експанзия. Експанзията се появява докато тече сънят. Когато сънуващият приключи със сънуваните събития, настъпва контракция, но енергията не може да бъде прибрана обратно."

Сет нарича сътворените в съня личности (такива като моето „черно нещо") двойно-хибридни конструкции. В моя случай „експанзията", за която той говори, се е появила по начина, по който аз съм я формирала със своята психична енергия. „Контракцията" се е случила, когато оттеглих основната енергия на вниманието си от него; нямаше обаче как да оттегля енергията, която съм му придала и чийто резултат беше неговото съществуване. Създанието беше продължило да съществува, но не в моето измерение; беше пуснато на свобода да върви където поиска.

Все още говорейки за сънищата, Сет каза: „*Енергията, проектирана в каквто и да било тип конструкция*, била тя психическа или физическа, не може да бъде оттеглена, а трябва да последва законите на формата, в която е била превърната в момента на създаването си. Затова, когато сънуващият прибере обратно своите мулти-реални сънувани обекти, приключвайки за себе си съня, който е сътворил, този сън свършва само за самия него. Но реалността на съня продължава да съществува."

Енергията, както обясни Сет, може да бъде трансформирана, но не и унищожена.

Сет беше отговорил на много въпроси, таящи се в ума на Роб, както вероятно и в нашите умове. Как става така, че обичайният ежедневен живот ни изглежда много по-реалистичен от всяко сънувано съществуване? И щом една подобна вселена е истинска, защо не се намесва в ежедневието ни дори още повече? В крайна сметка всички ние малко или много се споразумяваме какво се случва на физически план,

но сънищата са изключително индивидуални. Как би могла сънуваната вселена да има каквато и да било трайност? И как в една подобна вселена би могъл някой да се договори с друг какво да се случва?

„Преди всичко," каза Сет, „физическата вселена сама по себе си е конгломерат от разнообразни индивидуалистични символи, никой от които не означава точно едно и също нещо за никои два индивида, и в която, дори на тъй наречените основни характеристики като цвят и местоположение в пространството, не може да се разчита. Вие просто се фокусирате върху подобието. Телепатия може да бъде наречена лепилото, което споява физическата вселена в нейното несигурно състояние, за да можете да се съгласявате относно съществуването и свойствата на обектите...

В света на сънищата имате подобен род вселена, само че конструирана в едно поле, което не можете да доловите физически. Тя обаче е по-трайна от познатия ви свят и в нея съществуват подобия, които са удивителни за наблюдение...

От една страна, тези, които съществуват на физически план сега, по силата на определени цикли, са живели и преди в приблизително еднакви исторически периоди. Те притежават вътрешно знание един за друг, вътрешна свързаност, което е присъщо на един повече или по-малко конкретен период и на предходни периоди, където те са населявали еднакъв вид реалност. Следователно и техните сънувани преживявания не са чак толкова разнообразни, както можете да предположите. Тогава някои символи се въплъщават в реалности в системата на сънищата по съвсем подобен начин, както идеите биват конструирани в материята вътре във физическата система.

Същият вид психическа съгласуваност поддържа системата на сънищата в цялост, така както поддържа в цялост и

физическата система. Ако човек действително би могъл да се фокусира върху онези неразпознати елементи във физическата система, по отношение на които не може да се постигне никакво съгласие, ако би могъл да се съсредоточи повече върху несходствата, отколкото върху подобията, той би се зачудил как някой би могъл да си помисли, че съществува дори един физически обект, който всички хора да възприемат по един и същ начин.

Човек би се зачудил що за колективна лудост е допуснала хората да изберат от безграничността на хаоса една шепа сходства и да сътвори от тях вселена. Така и вие, наблюдавайки привидния хаос на сънуваната вселена, се чудите как аз мога да твърдя, че в нея има цялост, действителност и относителна постоянност."

Една от причините, според мен, сънищата понякога да изглеждат толкова хаотични и безсмислени е просто това, че си спомняме само смътни фрагменти от тях и забравяме обединяващите фактори. Друга причина е, че сънищата имат интуитивна, асоциативна „логика", която трябва да бъде разбрана и в която времето, такова каквото го познаваме, има нищожно значение. Според Сет, някои сънища са съвсем простички, свързани със сегашни неразрешени проблеми или събития. Дори в тях обаче сънуваната случка може да пресъздава събития от минали животи.

Всеки сънуван обект всъщност е двупластов или трипластов – символ на друга, по-дълбока информация. Един сън, включващ информация за минали животи, например, би могъл да ни послужи също да се изправим срещу насъщните си проблеми, напомняйки ни за други, неизползвани способности, свойствени за личността ни. Имала съм две изключително ярки съновидения от предишни животи. Едното, което беше съвсем скоро, след като започнаха нашите сесии, наистина ме уплаши, защото се страхувах, че може

би е пророческо. Сънувах, че съм старица в някакво много мизерно болнично отделение. Умирах от рак и го знаех, но не бях ни най-малко изплашена. Един старец край мен също умираше. Казах му да не се тревожи, че ще бъда до него да му помагам. След това умрях, но някак липсваше прекъсване на съзнанието. Помогнах на стареца да напусне тялото си, като неспирно му говорех, че всичко е наред.

Попитахме Сет за съня в следващата сесия. Сет каза, че той се отнасял до прераждането ми като екстрасенс в Бостън през миналия век. Беше ни дал известна информация за този живот в предишни сесии, а сега ми каза, че няма отново да умра от рак (грешка в тактиката от негова страна, понеже отдавна ми казваше да се откажа от цигарите, а аз не отстъпвах. Той никога не се е опитвал да ме насили да се откажа от този навик, а просто казваше, че не спомага за цялостното ми здраве и развитие.)

Другият сън беше дори още по-реалистичен и наистина приятен. Не знам кога съм си прекарвала толкова добре – определено не в будно състояние. По препоръка на Сет, аз си казах преди да заспя, че ще сънувам нещо, което ще ми даде още информация за собствените ми минали животи. По онова време действително не вярвах в прераждането, но казах на Роб: „Е, какво имам да губя? Ще пробвам." След това си направих внушението няколко пъти и заспах.

В този сън и Роб, и аз бяхме мъже на около тридесет години и бяхме партньори в този епизод. Знаех много добре, че „по-късно" ще станем Роб и Джейн в този живот, макар да нямаше никаква физическа прилика. Роб, например, беше тъмнокос и мургав, въпреки че сега и косата, и кожата му са светли. Носехме дълги широки панталони, пристегнати около глезените като турски шалвари. Не си спомням имената ни.

В началото на съня влязохме в широка зала. Група мъже,

облечени в подобни одежди, седяха на пъстроцветни възглавници на пода в кръг, чийто център беше свободен. Познавах всички тези мъже от предишен живот, в който бях техен предводител, умрял съвсем млад. Те бяха остарели, а пък аз се бях преродил. Сега бях дошъл, за да изпълня обещанието си, че ще се върна. Съзнавах съвсем ясно, че те няма да ме познаят в това тяло, което беше ново за тях.

Разказах им случая, а те ме изслушаха любезно. Единият от тях ми каза, че техният предводител им е обещал, че при завръщането си ще извърши едно конкретно действие, с което да докаже самоличността си. Сетне ме прикани чрез действията си да покажа, че съм същата тази личност, готова да заеме полагащата ѝ се по право позиция. Двамата с Роб се усмихнахме, понеже бяхме очаквали подобен изпит.

Централната част на залата беше празна, като не броим няколко ниски масички. Роб помоли да бъдат преместени за демонстрацията. Това беше сторено и мъжете надойдоха по-близо, настанявайки се на възглавниците си. Партньорът ми стоеше пред мен. Направих няколко леки, юначни стъпки, които бяха донякъде церемониални, и след това напуснах физическото си тяло. То се свлече на пода, и партньорът ми внимателно го отмести встрани.

След това, в астралното си тяло аз полетях из залата с куполообразен таван. Смеейки се на онова, което считах за страхотна шега, аз профучах ниско над всеки един от мъжете и махнах тюрбаните от главите им. Партньорът ми ми подаде едно перо – очевидно, той ме виждаше съвсем ясно, а пък аз можех да боравя с физически предмети. Размахвайки го из въздуха, аз отново прелетях насам-натам няколко пъти, за да могат мъжете да проследяват движенията ми над тях, като наблюдават перото.

През цялото време партньорът ми се смееше на висок глас, а пък аз се забавлявах страхотно. Най-накрая се вър-

нах в тялото си и се изправих сред приветствени викове и възгласи. Останалото си го спомням смътно. Знам, че ни доведоха жени, но ние ги отпратихме с усмивка, предпочитайки най-напред да поговорим със старите си другари. Всички до един бяхме много мургави.

По-рано в сесиите Сет ни беше казал, че навремето е живял един живот в Турция, но нямахме информация и ние да сме живели там. Имахме обаче всевъзможни празни петна за запълване по отношение на миналите си животи, понеже, докато не вярвах в прераждането, бях помолила Роб да не пита Сет за материал за миналите ни животи. Освен това, толкова се разстройвах, когато той ни даваше някаква такава информация, че явно беше решил да остави това настрана за известно време. Когато Сет дава серия от сесии по определена тема, ние не обичаме да прекъсваме последователността на материала, задавайки му въпроси за нещо друго, а освен това знаехме, че Сет при всички случаи отговаря на толкова много от въпросите ни, на колкото му е възможно.

Животът в Турция беше единственият пъстроцветен минал живот, който съм имала, доколкото ми е известно досега. Животът ми в Бостън е бил съвсем обикновен според онова, което ни каза Сет. Не съм направила кой знае каква сензация като екстрасенс и съм провеждала сеанси, за да помагам на хората и да мога да си плащам наема. Била съм обаче доста недисциплинирана и лекомислена – недостатък на личността, който се стремя да коригирам в настоящия си живот. Този сън служеше, според мен, да ми напомни, че някога съм била човек с влияние и че сега не бива да се боя от поемане на отговорност, нито да се съмнявам в способностите си. Сет твърди, че мнозина имат сьновидения, предоставящи им информация за минали животи, обаче често не си ги спомнят, просто защото не осъзнават важността на сънищата като цяло.

Ами онази зала в Турция? Доколко истинска беше тя? Доколко са действителни местата, които като че ли посещаваме насън? Ето какво казва Сет: „Вие си мислите, че сте съзнателни единствено когато сте будни. Приемате, че сте несъзнателни, докато спите. Заровете наистина натежават на страната на будния ум. Въпреки това, представете си за миг, че гледате на тази ситуация от другата страна.

Представете си, че сте в състояние на сън и се интересувате от въпросите за будното съзнание и съществуване. От тази гледна точка картината е напълно различна, защото вие наистина сте в съзнание, когато спите.

Тогава местата, които посещавате насън, ще бъдат за вас толкова истински, колкото сега са физическите места. Нека не говорим вече за съзнателен или несъзнателен аз. Съществува *един* аз, и той фокусира вниманието си върху различни измерения. В будно състояние фокусът му е физическата реалност. В състояние на сън той се съсредоточава в друго едно измерение.

Ако слабо си спомняте местата, които сте сънували, когато се събудите, ще имате също така слаба памет за „физическите" местонахождения по време на сън. Когато физическото тяло лежи в леглото, то е отделено на огромно разстояние от сънуваното място, на което може да се намира сънуващият аз. Но това разстояние няма нищо общо с пространството, тъй като сънуваното място може да съществува едновременно със стаята, в която спи тялото.

Сънуваните местонахождения не са наслагват, да речем, върху леглото, сандъка или стола. Те съществуват и са изградени от същите атоми и молекули, които в будно състояние вие възприемате като легло, или сандък, или стол. Нали помните, предметите са плод на вашето възприятие. Вие оформяте модели от енергия, които на свой ред разпознавате като предмети и ги използвате. Но тези премети са

безполезни, освен ако не сте фокусирани вътре в измерението, за което са били специално създадени.

В някои сънни състояния вие оформяте от същите тези атоми и молекули обкръжението, в което ще действате. Насън не можете да намерите леглото, нито сандъка, нито стола; когато се събудите, не намирате сънуваното място, което е било там тъкмо допреди малко."

Това не означава, че понякога не напускаме телата си и не пътуваме в съня си или в астралните си тела до други физически местонахождения. Според Сет ние често го правим, независимо дали си го спомняме или не. Някои от моите ученици, например, често имат извънтелесни преживявания, както в будно, така и в сънно състояние и в няколко подобни случая ние като че ли сме се срещали в моята всекидневна.

Сет ни каза, че това е било възможно далеч преди да имам собствени подобни опитности, дори преди да съм чела за такива. Неговите идеи за взаимовръзката между будната и сънуваната реалност обаче са впечатляващи.

„Веднъж споменах разпъването на Христос, казвайки, че то е било действителност и реалност, макар да не се е случило във вашето (физическо) време. Случило се е във същия вид време, в което се случват сънищата, и реалността му е била усетена от цели поколения. Без да бъде физическа реалност, то е повлияло на света на физическата материя по начин, по който не би могло да ѝ въздейства никое чисто физическо събитие.

Разпъването е било една от реалностите, обогатила както вселената на сънищата, така и вселената на материята и произходът му е вселената на сънищата. То е най-големият принос на онази система към вашата и във физически смисъл може да бъде сравнено с появяването на нова планета във физическата вселена."

Тук Сет *не* твърди, че разпъването е било „просто един сън". Казва, че макар да не се е състояло *исторически*, то се е случило в една друга реалност и се е появило в историята по-скоро като идея, отколкото като събитие – една идея, която е променила цивилизацията. (Според Сет, разбира се, една идея е събитие, независимо дали е физически материализирана или не.)

Сет продължи с думите: „Възнесението [на Христос] не се е случило във времето, каквото го познавате. То също е привнесено от вселената на сънищата във вашата физическа система, олицетворявайки знанието, че човек е независим от физическата материя...

Множество концепции и изобретения просто чакат в системата на сънищата бездейни, докато някой човек не ги приеме за вероятности във физическата структура на реалността... Въображението пробужда връзката на човека със системата на сънищата. То понякога възстановява сънувана информация и я прилага към съответните обстоятелства или проблеми в ежедневния живот...

Следователно, сънуваната вселена разполага с идеи, които някой ден напълно ще трансформират историята на физическия свят, но отричането на тези идеи като възможности забавя тяхната поява."

На някои от сесиите Сет ни разказа как точно оформяме сънищата, какви химически вещества се създават по време на будното съзнание, а сетне биват освободени при сътворяването на сънищата; други от сесиите касаят електромагнитния състав на сънуваната реалност. Но през цялото време той настоява за онова, което бихме могли да наречем „обективност" на сънувания живот.

Сет най-напред ни даде инструкции как да си припомняме сънищата. След това ни каза как да пробуждаме критичното си мислене, докато сънуваме, и как да проектираме

своето съзнание извън телата си, използвайки съня като един вид стартова площадка. Винаги с удоволствие изпробвах всички експерименти, предложени от Сет; така е и досега. Личните преживявания в резултат на тях са ми донесли субективни доказателства за валидността на много от концепциите на Сет; освен това обичам сама да пробвам разни неща.

Погледнете, например, тази проекция от състоянието на сън. Една сутрин след закуска си легнах, за да изпробвам сънната проекция. Това означава, че мога понякога да разпозная, че сънувам, довеждайки нормалното си „будно съзнание" в ситуацията насън, а след това да използвам това, за да прожектирам съзнанието си някъде другаде. Достигайки до тази точка в онази сутрин, почувствах, че напускам тялото си, като същевременно много добре знаех, че то се намира на сигурно и удобно място в леглото и че вратата е заключена.

Носех се през въздуха толкова бързо, че всичко беше размазано. Сетне се намерих на улицата в един странен град. Бях решена да разбера къде се намирам, затова обхождах квартала, търсейки някакви улични табели. В района имаше много хотели и големи магазини. Видях две имена на улици и в крайна сметка реших да вляза в лобито на единия от хотелите. Там имаше книжарница и аз се разходих покрай рафтовете да разгледам. Имаше три книги от Джейн Робъртс за екстрасензорното възприятие, а по времето на преживяването (1967 г.), аз бях написала само една.

Смаяна се заоглеждах отново наоколо си. Всичко изглеждаше съвсем нормално. Където и да се намирах, това беше физическата реалност. Нещо ме накара да погледна нагоре. Един млад мъж гледаше към мен с доволна усмивка, както котката гледа уловено канарче. Той беше един от служителите в хотела; чак сега забелязах, че всички служители

в хотела са доста млади и че всичките ме гледат.

Не знаех какво да направя или кажа. „Вижте, аз действително съм в състояние извън тялото. Това е астрална проекция!" Те никога не биха ми повярвали. Ами трите книги с името ми на тях и всезнаещата усмивка на хотелския служител?

„О, не съм виждала преди тези книги," казах.

„Не съм си и помислил, че сте. Там, където живеете, още не сте ги написали," отвърна младият човек. Сетне се разсмя, но съвсем открито и приятелски, както и останалите, които се насъбраха наоколо.

„Къде съм?" попитах аз.

Той ми отвърна и добави: „Забравете. Вие бездруго ще го забравите."

„О, да, ще го забравя. Научила съм се."

„Просто все още не сте толкова добра в това," каза единият от тях. А пък аз наистина се ядосах. Без значение дали пътувах в астрала или каквото и да е, тези хора добре се посмяха за моя сметка.

„Вижте," рекох, „аз съм в астралното си тяло. Физическото ми тяло си е у дома в леглото."

„Знаем това," отвърна младият мъж.

Книгите отново привлякоха вниманието ми. „Хайде," каза той, „запаметете заглавията им. Съжалявам, това няма да ви е от никаква полза. Няма да си ги спомняте." Сега всички те се усмихнаха с повече съчувствие.

„Аз вече запомних имената на две улици," отвърнах. „Сигурни ли сте, че ще напиша тези книги?"

„Ами ето, вече сте ги написали."

Без значение какво казваха, аз бях решена да запомня колкото се може повече конкретна информация – имена, улични табели или номера. В крайна сметка служителят предложи да ме разведе наоколо, когато му казах, че тъй

или иначе имам намерението да разгледам мястото сама. Беше много мил. Бъбрихме си и той ми показваше забележителностите на града, въпреки че ме предупреди, че няма да мога да ги запомня.

След това, без никакво предупреждение, се усетих притеглена обратно. Имаше един ужасяващ свистящ шум и се намерих в тялото си. Действително се почувствах измамена. Обикновено е доста трудно да се върнеш на същото място, но аз бях толкова ядосана, че с цялата си воля пожелах да се върна. Не че това беше кой знае от каква полза. „Приземих се" на същия ъгъл, но младежът не се виждаше никъде. Когато тръгнах да търся хотела, макар че мога да се закълна, че обходих квартала три пъти и разпознах всички останали сгради, просто не успях да го намеря. Накрая се върнах в тялото си.

Естествено, попитахме Сет за това преживяване. Той ни даваше обща информация за условията, на които бихме могли да очакваме да се натъкнем в проекциите от сънно състояние.

„В сънуваната реалност има форма," каза той, „но най-напред тя представлява един потенциал, съществуващ вътре в психичната енергия. Потенциалната форма съществува дълго преди физическата си материализация. Къщата, в която ще живеете след пет години, може все още да не съществува според вас. Тя може още да не е построена, затова физически не можете да я видите. При все това, такава една къща има форма и съществува в необятното настояще.

На някои нива от сънуваната реалност могат да бъдат доловени форми, подобни на тази. Вътре в сънуваната реалност можете да влезете в досег в много други различни по вид явления, на които обикновено не се налага да се натъквате. При експериментите по проекция, които имате пред-

вид, тази информация става изключително практична. Разбирате ли, бих искал да ви дам някои идеи какво да очаквате.

Когато боравите с физическата реалност, разполагате със съвсем прост набор от правила, които да ви служат. В сънуваната реалност цари по-голяма свобода. Егото не присъства. Будното съзнание, скъпи ми приятели, не е егото. Егото е само онази част от будното съзнание, която борави с материята.

Будното съзнание *може* да бъде пренесено в сънното състояние; егото не може, тъй като то би се поколебало и незабавно би предизвикало провал. В своите експерименти ще се натъкнете на различни условия и докато не се научите да ги контролирате, би могло да ви е трудно да ги разграничавате. С някои ще можете да боравите, с други не. Някои сънувани местонахождения ще бъдат ваше творение, а други ще са ви непознати. Те ще принадлежат на други измерения на реалността, но вие може да попаднете в тях неволно.

Напълно възможно е за един сънуващ да посещава други планетни системи – минали, настоящи или бъдещи според вашите разбирания. Подобни посещения обичайно са откъслечни и спонтанни. И най-добре е да си останат такива. Възползвайте се от тях, когато се случат, но недейте все още да правите опити да отивате там, тъй като това може да доведе до много трудности."

Цели серии от сесии са посветени на методите, които се прилагат и на условията, които могат да бъдат срещнати в проекциите на съзнанието от сънувано състояние. Сет ми каза, че лично ми е асистирал в някои от моите собствени експерименти с проекция, но че аз не съм осъзнавала помощта му. Никога не съм сънувала Сет и това ми се стори доста странно. Често се събуждах в пълно съзнание посред нощ с внезапното усещане, че давам някаква своеобразна

Сет сесия. Ясно чувам как думите на Сет преминават през главата ми като импулси. Сякаш се опитвам да настроя радиото на вълна, която не е предназначена за мен, защото, когато се заслушам, в главата ми се чува прищракване, и „станцията" изключва. На два пъти дочух достатъчно, та да знам какво се казва и към кого е насочена сесията. По-късно хората, за които това се отнасяше, ми казваха, че са сънували как Сет им говори чрез мен в същата нощ, когато бях преживявала това. Не им бях казвала нищо; те ми предоставиха тази информация по своя инициатива.

Според Сет ние имаме споделени, или масови сънища. Те всъщност действат като стабилизираща сила в ежедневния ни живот. Нашите сънища лични ли са? Очевидно не чак толкова лични, колкото си мислим. В 254-тата сесия Сет каза следното: „В някои области на масовите, споделени сънища, колективното човечество се занимава с проблемите на своята политическа и социална структура. Решенията, до които достига в сънуваната реалност, не винаги са същите като онези, които приема във физическия свят.

Сънуваните решения обаче се запазват като идеали. Без масови сънища, например, вашата Организация на Обединените Нации не би могла да съществува... На това ниво на развитието ви е необходимо да се прилага избирателност. Ако осъзнавахте мащабите на потока от телепатични послания, с който постоянно се сблъсквате, би ви било много трудно в момента да запазите своето чувство за идентичност. Затова и споделените сънища често са доста под съзнателното ниво... Тъй като идентичността се подсилва от опитностите, тя автоматично се разширява, за да добави нови реалности, в които да може да действа.

Когато сънувате другите, те го знаят. Когато те ви сънуват, вие го знаете. Нищо няма да се спечели обаче, ако в настоящите условия това бъде осъзнато."

В тази сесия Сет също така спомена Джон Ф. Кенеди и направи някои коментари, свързвайки националните проблеми със сънищата. „Както знаете, мнозина са сънували смъртта на Джак Кенеди предварително. На едно ниво знанието е било достъпно и за самия човек. Това не означава, че смъртта му неизбежно е *трябвало* да се случи. Това е била реална вероятност. Била е също и едно от многото решения на някои проблеми. И макар да не е била най-подходящото разрешение, оказала се е най-близкото възможно, до което е достигнал човекът точно по онова конкретно време във физическата реалност..."

Сет продължи да разказва, че ние много рядко си спомняме емоционалната интензивност на сънищата си в пълната ѝ сила. След това накратко спомена, че масовите сънища могат да предизвикват историческите промени.

Онези, които са загрижени за сегашното състояние на междурасовите отношения, „сънуват индивидуално и колективно как да я променят. От сънищата си те извличат различни начини, по които биха могли да се случат промените. *Тези сънища действително допринасят за осъществяването на тази промяна.* Самата енергия и насоченост на сънищата ще спомогне за промяна на ситуацията."

Бих могла да напиша няколко книги, занимаващи се единствено със сънищата така, както Сет ги обяснява. Според Материалите на Сет нашето психическо развитие и израстване, процесите на научаване и опитността до едно участват в живота ни по време на сън. Насън ние посещаваме други нива на битие и дори се сдобиваме с нужните умения. Съществуват определени електромагнитни и химически връзки, обединяващи в такива моменти нивата на съзнанието ни и той навлиза в детайли по отношение на тях.

Чрез сънищата си ние променяме физическата реалност, а нашето физическо ежедневно съществуване видозменя

сънуваните ни преживявания. Налице е непрестанна взаимовръзка. Когато сънуваме, съзнанието ни просто е насочено към един друг вид реалност, също толкова жива и ярка, колкото и будният живот. Може и да забравяме сънищата си, но те винаги са част от нас, дори и да не осъзнаваме цялостната им реалистичност.

Според Сет съществуват множество други системи на реалността, в които оперираме и които до една са непознати на егото в будно състояние. Не само че има системи в нашата вселена, изградени от материя и антиматерия, но съществува и безгранично многообразие от реалности, намиращи се помежду тях. Изглежда, че има също така и „вероятни реалности", в които ние следваме пътеките, по които бихме могли да поемем, но не сме го направили във физическия живот.

Сет казва: „Преживяванията насън се възприемат директно от вътрешния аз. Както ви казах, сънищата притежават електрическа реалност. В тази *(електрическа реалност)* те не само съществуват независимо от сънуващия, но и притежават онова, което вие бихте нарекли осезаема форма, макар и не във вида на материята, такава каквато я познавате."

Сет много пъти ни е казвал, че всички преживявания са електрически закодирани в клетките ни, но не са зависими от тях. Същото се отнася и до сънуваните преживявания. Той продължава: „Мислите и сънищата на човек се простират много по-далеч, отколкото му е известно. Те съществуват в повече измерения; въздействат на светове, за които той няма и представа. Всъщност, те са също толкова действителни, колкото всяка една сграда. Проявяват се под различни образи, в множество системи и, веднъж създадени, няма как да бъдат върнати обратно...

Електрическата реалност на един сън се декодира, така

че ефектите от него да бъдат преживени не само от мозъка, но и от най-отдалечените кътчета на тялото. Сънуваните опитности, макар и отдавна забравени съзнателно, завинаги остават като електрически закодирана информация в клетките на физическия организъм... Те съществуват вътре в клетките (наред с всички преживявания на индивида)... Клетките се формират около тях. Тези електрически кодирани сигнали оформят дубликат на цялостното съществуване, а този модел на свой ред става независим от физическата реалност."

С други думи, сънищата ни се сдобиват с някакво собствено безсмъртие, наред с нашите самоличности. Сет изяснява това: „Всеки индивид още от раждането си оформя свой двойник от изградените индивидуални постоянни електрически импулси, включващи неговите сънища, мисли, желания и преживявания. Така, след смъртта му, неговата личност продължава да съществува, обособена отделно от физическата си форма."

Глава Петнадесета

Вероятните азове и вероятните системи на реалността

През юни 1969 г. ние наистина се стреснахме, когато Сет ни каза, че Роб може да бъде посетен от един от своите „вероятни азове". По времето на тази сесия още не знаехме какво представляват вероятните азове, макар че Сет беше използвал този термин веднъж-два пъти преди. Какво е вероятният аз? Според Сет всеки един от нас има двойник в други системи на реалността; не идентични азове или пълни подобия, но други азове, които са част от същество ни, развиващи способностите си по различен начин от този, по който ние го правим тук.

Тези вероятни личности са още по-отдалечени от нас, отколкото идентичностите ни през миналите ни прераждания, и са нещо като далечни роднини, с които запазват известна фамилна прилика. Според информацията, която има-

ме досега, някои от тях разполагат с методи за възприятие, различни от нашите.

В нашата система, например, Роб е художник. Преди няколко години той създаде няколко творби по медицински теми и беше удивен от способностите си в тази област, както и от медицинските процедури и терминология, които му бяха съвсем непознати, когато започваше. Всяка една от рисунките и картините на Роб спечели награда за лекарите, за които ги беше направил. В тази 487-ма сесия Сет каза на Роб, че в друга система на реалността той има вероятен аз, който е лекар и чието хоби е рисуването. Именно затова Роб се справя с подобни картини с такава лекота! (За лекаря, разбира се, Роб е вероятният аз.)

Същата вечер Сет ни разказа доста за този „човек" и описа някои от методите, които той използваше в опитите си да се свърже с тази реалност. Сет каза: „Там има, всъщност, безкрайно разнообразни материи, съществуващи в една и съща пространствена структура, както вие бихте я нарекли. Разбира се, никога не бихте могли да доловите онези други системи посредством физическите си сетива. Усиленото трениране на прилагането на Вътрешните Сетива може обаче да доведе до подобни проучвания. Твоят приятел (вероятният аз) е по-напреднал - неговата система е по-развита в това отношение.

По същия начин, по който мислите могат да бъдат изпращани през пространството, индивидуалното съзнание може да се изпраща през системите от реалности (иначе казано, през другите измерения). Както едно семенце може да лети в пространството, така и индивидуалното съзнание може да пътува през тези системи, но трябва да бъде защитено. Някои определени медикаменти могат да го защитят. (Всичко това е включено в метода, прилаган от вероятния аз на Роб с цел да се проектира извън своята вероятна система.)

Тези медикаменти са нещо като капсули със забавено действие, които за определен период от време блокират външните дразнители, а след това инжектират стимуланти при достигане на набелязаната дестинация. Процесът е изключително сложен. Инжекциите се поставят на физическото същество и въздействат на мозъка. Съзнанието се проектира в извънтелесна опитност. Физическият мозък е предпазен от шок, тъй като в този случай съзнанието пътува с такава скорост, че обичайната връзка между него и тялото би била прекъсната.

След това в мозъка се инжектират определени вещества, които подпомагат съзнанието, намиращо се извън него, като го подхранват. Но това е само един от методите, които се използват. Медикаментът осигурява регулярни периоди на изключително интензивно съзнание, което му позволява да функционира на върха на възможностите си. Между тези периоди обаче настъпват периоди на безсъзнание. Те имат предпазна цел.

По време на периодите на безсъзнание веществата, инжектирани във физическия мозък, усилено подхранват онези области от него, които участват в тези извеждания на съзнанието. Затова, макар твоят вероятен аз да ти е подръка, така да се каже, той понякога се намира в тези безсъзнателни периоди на подхранване.

По мерките на вашето време периодите на висока съзнателна дейност протичат приблизително за три дни, последвани от ден и половина до четири дни бездействие, в зависимост от обстоятелствата. Това включва пренасянето на съзнателна енергия от своята система в чужда, при което могат да настъпят някои малко или много автоматични промени от система към система, включително в приложението на мозъчните вълни, тъй като в различните системи се използват различни модели.

Съществуват, например, различни мозъчни модели от тези, които са открити от вашите учени. Медикаментите помагат, когато е необходимо, да се променят тези модели. Ако те не бъдат променени при влизането в някоя определена система и при напускането й, поне теоретично, съзнанието би могло да остане в капана на дадената система; нали разбирате, става дума за ускоряване или забавяне, които обаче са мисловни."

След сесията, когато Роб ми каза какво е казал Сет, ние просто седяхме и се гледахме един друг няколко минути. „Ами, *вероятно* ти имаш вероятен аз," казах накрая през смях.

„Това всъщност не е нова идея," отвърна Роб. „Учените имат теории за вселената на вероятностите."

„Но от това, което ми казваш, Сет говори за безкрайно много такива вселени," казах аз. „Пък и едно е да се пускат теории за вероятни азове, а съвсем друго да си помислиш, че един от тях ще се свърже с теб."

„Готов съм," отвърна Роб; и наистина беше. През следващите няколко седмици той правеше упражненията по Психологическо Време, предложени от Сет, и се стремеше да бъде интуитивно бдителен за всичко необичайно. Междувременно имахме друга сесия и Роб беше подготвил доста въпроси, които да зададе на Сет. Според онова, което ни беше казал Сет, неговият вероятен аз е д-р Пиетра. В неговата система на реалност той е по-възрастен мъж, отколкото е Роб в нашата, и въпреки че е вглъбен в рисуването на картините си, този интерес е подчинен на медицинските му изследвания.

„Той изучава приложението на рисуването в терапията," каза Сет. „И не само при работата с пациенти да се използва изкуството като терапия, но той има идеята, че някои картини *сами по себе си* имат лечебен ефект." Сет

продължи с думите, че „някои творби могат да уловят и насочат лечебните способности на този, който ги наблюдава... Целеустремеността на художника е вложена в средата на творческата му изява и в картината му."

„Доктор Пиетра знае ли за съществуването ми?" попита Роб.

„Знае за хипотетичното ти съществуване," отвърна Сет. „Той вярва, че има вероятен аз, и прави усилия да посети тази вероятна вселена. Няма си обаче и представа, че ти може да очакваш подобно посещение, нито че би могъл да плануваш да се срещнеш с него... Той самият разработва медикамента заедно с двама други.

Той ще може да действа в собствената си система, докато всъщност не е в нея. Твоето умствено състояние и възприемчивост ще бъдат прехвърлени към него, служейки като зона, която ще го привлече и която той ще разпознае. Състрадателните аспекти на личността ти ще послужат, за да се отворят помежду ви ясни канали. Разбираш ли, коридорът не е физически, разбира се, но при все това до известна степен молекулярната структура взима участие."

„Но ще го видя ли физически?" попита Роб. „Да речем, че направим някаква връзка, аз ще разбера ли това съзнателно?"

„Би трябвало да го съзреш визуално – или напълно овеществен, или като необикновено ярък вътрешен образ. Но нещо повече от това: помежду ви би трябвало да има вътрешна комуникация с телепатична природа. Той също е визуално ориентиран, както сам разбираш. Може би ще успее да ти покаже образи от неговата система на реалност. Вероятно е да може да те отведе там в проекция, а оттам би трябвало да можеш да погледнеш собствената си система и в една серия от мигновения да видиш живота си, както и този на Ръбърт, с по-голяма яснота."

„Но кога ще дойде той тук според нашето време?" попита Роб бързо, защото наближаваше края на сесията.

„Мисля, че до седем часа ще бъде в системата ви, независимо дали го виждаш или не. Медикаментът може да има ефекта на оцветяване на образа му, така че не се изненадвай от жълтеникави или лилави краски. Поради няколко причини, които не можем да обсъдим тази вечер, сега експериментите се изпълняват за период от няколко седмици и няма да бъдат изпробвани отново преди настъпването на вашата есен. Това има връзка с проводимостта на клетъчната структура, както и на особеностите на атмосферата ви през тези периоди."

Тази сесия беше проведена на 9 юни 1969 г. Сет отново каза на Роб, че контактът може да бъде благоприятстван от упражненията по Психологическо Време. (Те ще бъдат обяснени в главата, посветена на развиването на психичните способности.) Роб беше правил тези упражнения на няколко пъти през същата седмица, без да осъществи каквато и да било връзка с д-р Пиетра, поне доколкото му беше известно. На 16 юни Сет ни изненада като каза, че на два пъти е бил осъществен близък контакт.

„Това, което се случи, беше съвсем мигновено сливане на личностните характеристики на нива, по-дълбоки от съзнателното," каза Сет. „Нито единият от двама ви не знаеше как да се държи в тази ситуация. Страхувахте се да не размиете собствените си идентичности и по-скоро бяхте уплашени от някои подобни черти в тях. Именно тези подобия обаче направиха този макар и малък контакт възможен."

„Кога се случи това?" попита Роб.

„В онзи момент, когато мислите ти изведнъж потекоха в съвсем друга посока. Струва ми се, че ти имаше в ума си образа на вътрешната страна на човешко тяло, или някаква мисъл, свързана с вътрешните органи. Тези образи се поя-

виха, когато ти долови на по-дълбоко ниво присъствието на д-р Пиетра."

Роб наистина беше работил върху портрети и човешки фигури, така че тази информация му се стори смислена. Той обаче не можа да си спомни никакъв ясен образ на вътрешността на тяло; все пак каза, че си е мислел за вътрешностите на тялото – нещо, което аз не знаех. Сет продължи с думите, че въпреки всичко е възможен и по-пълен контакт, „макар че фокусът на д-р Пиетра е малко размазан и интензивността на присъствието му не е постоянна."

Сет имаше да каже още нещо и за медикаментите, които д-р Пиетра използвал в своя експеримент. Те очевидно подсигурявали съзнанието да не се върне във физическия мозък прекалено бързо. Той каза, освен това, че има методи, „посредством които относителното поведение и състояние на пътуващото съзнание се наблюдават и контролират от другия край. В случай на някаква сериозна заплаха, съзнанието се изтегля обратно, но това е изключително опасно."

В случай че някой не е убеден в това, според Сет тази вероятна система е също толкова „реална", колкото нашата. За своите обитатели тя е изградена от физическа материя и е само една от неизброимите системи или вселени, намиращи се между материята и антиматерията. Хората в системата на Пиетра имат хипотези за съществуването на други вероятни вселени, а Пиетра е един от първите изследователи, най-вече заради съвършените си познания по медицина.

Такова пътуване между вероятните системи се извършва посредством проекция на съзнанието извън тялото, както беше обяснено в откъсите от сесиите, но това явно включва участието на медицина, физика и други научни дисциплини. В други свои предишни изказвания Сет ни е споменавал,

че всяко далечно пътуване в пространството, дори вътре в нашата собствена система, също е по-скоро ментално, отколкото физическо пътешествие.

Ако, както казва Сет, имаме вероятни азове и ако, освен всичко това, живеем в различни животи на тази планета, какво се случва с концепцията за единната душа?

Тук бих искала да включа откъси от три сесии, в които Сет обяснява разликата между едно физическо и едно вероятно събитие, както и взаимовръзката между нас и вероятните системи на реалност. (Не забравяйте, че и Роб, и д-р Пиетра са отделни индивиди. Сет обясни тази взаимовръзка с думите, че двамата са свързани помежду си като далечни братовчеди.) Той започва с едно, според мен, превъзходно описание на цялостния аз, или цялостната идентичност, и взаимовръзката му с това и други съществувания.

Из сесия 231: азът и вероятните реалности

„Действието си е действие, независимо дали го виждате или не, и вероятните събития също са събития, без значение дали ги долавяте или не. Мислите също са събития, досущ както копнежите и желанията. Човешката система откликва на тях толкова пълно, колкото и на физическите събития. Често част от вероятните случки се преживяват насън по полусъзнателен начин. Те се равняват на кръвоизлив – и използвам този термин преднамерено, защото записващият ви магнетофон би могъл да бъде използван за аналогия.

Представете си цялостния аз като магнетофон. Вашият магнетофон има четири канала. Да речем, че нашият има безброй канали. Всеки един представлява част от цялостния аз, като всеки един съществува в различно измерение, но при все това всичките са части от цялостния аз (или маг-

нетофон). Разбирате ли, би било абсурдно да се каже, че десният канал на лентата на вашия магнетофон е повече или по-малко реален от левия канал. Десният канал може да бъде сравнен с настоящото ви его.

Сега си представете, че тези азове се умножават, понеже имаме трето, четвърто, пето, шесто его и така нататък. На магнетофона си имате настройки за стерео. Това ви позволява да смесвате и комбинирате хармонично елементите от различните канали – едновременно. Обяснявам подробно всичко това, за да го схванете ясно, защото казаното от мен рядко стига до вас като чист стереофоничен звук.

Вашите стерео настройки биха могли да бъдат сравнени с онова, което назоваваме вътрешно его. Всеки от „азовете" преживява времето по свой собствен начин, съобразно с природата на възприятията си. Когато стереофоничният канал е включен, „азовете" съзнават своето единство. Техните различни реалности се сливат във всеобхватното възприятие на цялостния аз.

Докато цялостният аз е способен по такъв начин да възприема собствените си частици едновременно, тези привидно отделни частици се считат за изолирани и самостоятелни. Съществува връзка помежду им, но те не я осъзнават. Лентата е елементът, който е общ за всички канали. Вътрешното его е режисьорът, ала цялостният аз (или душата) трябва да познава себе си. Не е достатъчно само вътрешното его да знае какво се случва. В крайна сметка вътрешното его трябва да доведе до разбиране от страна на едновременните азове.

Всяка частица от цялостния „аз" трябва да осъзнае присъствието на останалите частици. Не става дума за нещо толкова просто като магнетофона, разбира се, тъй като нашите ленти (азове) непрестанно се променят..."

Разликата между вероятните събития
и физическите събития

Да вземем, например, събитието Х. Това вероятно събитие ще бъде преживяно от различните части на аза по техен своеобразен начин. Когато го преживява егото ви, това е физическо събитие. Когато то бива доловено от другите части на аза, егото не знае за него.

Всъщност, то е реално и се възприема по различен начин. Следователно, цялостният аз долавя и бива повлиян от вероятностите, възприемайки ги като действия, независимо дали егото избира да приеме всяка дадена случка като физическа или не. Последователността на времето също варира. Миналото, настоящето и бъдещето са реалности само за егото ви.

Както знаете, вътрешното его съществува в необятното настояще. Необятното настояще е основното „време", в което пребивава цялостният аз, *но различните части на аза имат своите преживявания в техните собствени времеви системи.*

Би трябвало да е очевидно, че психологическите рамки следва да са различни, тъй като времето се преживява по различен начин. Вие можете да видите за самите себе си психологическите вариации, съществуващи дори само между съзнанието и подсъзнанието, да речем...

Егото поддържа голяма част от стабилността си, гледайки назад в „миналото" и намирайки там нещичко от себе си. Частиците от аза, занимаващи се с вероятности, нямат опитност с „миналото", която да им придава усещане за идентичност или дълготрайност. Неизменността, по начина по който егото мисли за нея, за онези части на аза би била непозната концепция, при това изключително безвкусна и спомагаща за закостенялостта.

Гъвкавост е ключовата дума тук, доброволна промяна на аза, тъй като му се позволява да изследва всяка една вероятност. Преживяването е с пластична природа. Носител на основното усещане за идентичност тук е онова, което вие бихте могли да сравните с познатото ви подсъзнание. С други думи тази част от психологическата структура носи товара на идентичността, а преживяванията на егото имат природата на сънища."

Из сесия 232

„Тази система на вероятностите е също толкова реална, колкото и физическата система, и вие съществувате вътре в нея, независимо дали осъзнавате това или не. Просто не сте фокусирани в нея. Можете да започнете да я осъзнавате (или да осъзнавате някой от вероятните си азове) понякога по време на сън. Казвал съм ви, че сънуваните изображения определено са реални, също както и вероятните събития. Те просто не ви изглеждат реални.

Например, може да сънувате, че държите ябълка, а като се събудите да откриете, че я няма. Това не означава, че тя не е съществувала, но в будно състояние вие не я виждате. По същия начин, вие не долавяте действителността на вероятните събития на съзнателно ниво. Въпреки това, част от цялостния ви аз е доста замесена в тези вероятни събития. „Азът" от сънищата ви може да бъде сравнен с аза, който преживява вероятните събития. (Този „аз" ще счита себе си за напълно съзнателен и ще гледа на будния „аз" като на вероятен аз.)

Нека разгледаме следното: един индивид е изправен пред избора между три действия. Той избира едното и го преживява. Останалите две действия също биват преживени от вътрешното его, но не във физическата реалност...

След това вътрешното его съпоставя резултатите и това му служи за помощ при следващи взимания на решения. Вероятните действия са реално преживяни и подобни преживявания изграждат „вероятните азове" по същия начин, по който действията насън изграждат сънувания аз... Съществува постоянен подсъзнателен обмен на информация между всички слоеве на цялостния аз."

Из сесия 227

„Съвкупността от преживявания, върху които можете да се фокусирате, в действителност е съставена от множество малки съвкупности, но цялостната реалност е много по-голяма от това. Една част от аза може да преживее и наистина преживява дадено събитие по напълно различен начин (в сравнение с това как го преживява егото), и тази част поема по съвсем различен път. Защото, когато вашият съзнателен аз възприема събитието X, тази друга част от аза се разклонява, така да се каже, към всички останали вероятни събития, които биха могли да бъдат преживени от егото.

Егото трябва да избере едно събитие заради ограниченията си. Въпреки това, тази друга част от аза може – и наистина го прави – да се задълбочи в събитията X1, X2, X3 и т.н. Тя може да проследи и преживее всички тези алтернативни събития за същия период от физическо време, необходим на егото да преживее само събитието X.

Това не е толкова невероятно, колкото може да изглежда. Здрависването може да ви изглежда като елементарно действие. Вие не осъзнавате милионите дребни помръдвания, които съставляват това привидно незначително действие. Но при все това те съществуват. Вие не отделяте време да ги долавяте едно по едно. Възприемате ги в завършения

им вид. А тази част от аза преживява тези вероятни действия непрестанно, със същата скорост, с която подсъзнанието ви възприема милионите малки действия, съставляващи ръкостискането.

Из сесия 227: личност и вероятности

Тези части от аза просто функционират в друго измерение на реалността, с различни полета на дейност. В този конкретен случай сравнете различните части на цялостния аз с различните членове на едно семейство: Мъжът може да работи в града. Жената може да работи у дома в провинцията. Всяко едно от трите деца може да посещава различно училище. Те всичките са членове на едно семейство и живеят в една и съща къща. Няма съществена причина някое от децата да не може да прекара деня си в офиса на бащата, но то няма да успее да проумее нещата и събитията, които се случват там.

Опитвам се да направя аналогията по-ясна. Физически детето може да влезе в офис сграда. Погледнато във физически смисъл, няма бариери, които да не го пуснат вътре, а пък да пускат бащата. Самият той също би могъл да влезе в училището, но подобно занимание няма особен смисъл.

В семейството има общо разбиране за преживяванията на неговите членове, но те са второстепенни спрямо онези, които се споделят от семейство като цяло, като единица. Съществува също и обобщено интуитивно познание от страна на всяка част на аза за преживяванията на останалите части.

Някои събития се възприемат от всички слоеве на аза, макар и по техен своеобразен начин, и се преживяват като единица. Те са малко на брой, но са изключително ярки и служат – също както съвместните семейни преживявания

– да подсилят чувството за идентичност на цялостната психологическа структура.

Пак повтарям: вероятните събития са също толкова реални, колкото и онова от тях, което е избрано да бъде физическо преживяване. Да вземем отново за пример нашето събитие X. То е само едно от неизброимите вероятни събития. За своите цели обаче съзнателното его избира събитието X. Но докато егото преживява събитието, то е просто едно от всички останали вероятни събития, без да се различава по никакъв начин. То става действително във вашата реалност единствено, когато бъде преживяно от физическия аз...

Тези останали вероятни събития стават също толкова „реални" в други измерения. Малко встрани от темата: има някои интересни епизоди, когато страшен психологически шок или дълбоко усещане за безполезност причиняват едно краткотрайно кръгообразно движение, така че част от аза започва да изпитва някоя от другите си вероятни реалности. Мисля си специално за някои случаи на амнезия, когато жертвата се оказва ненадейно в друг град, с друго име и занимание, без никакъв спомен за собственото си минало. В някои подобни случи такъв индивид преживява вероятно събитие, но това трябва да се случи в собствената му система."

Разбира се, Сет ни даде много повече материал по отношение на вероятните вселени и събития. Той говори също и за вероятностите във връзка с предчувствията и времето. Ние не успяхме да направим никакъв съзнателен контакт с д-р Пиетра. Докато пиша това сега, наближават есенните месеци, в които Сет каза, че контакт отново би бил възможен.

Мисълта за такъв контакт е изключително интригуваща и няма как да не се чудим какви последици би имал той не само за Роб и д-р Пиетра, но и за техните отделни системи

на реалност. Единствено увереието на Сет, че контактът е възможен при определени условия, ни кара дори да си го помисляме; вероятността от подобен контакт изглежда прекалено ниска. И двамата чувстваме, че ни е нужна много повече информация и сериозна работа и възнамеряваме и занапред през годините да продължим с експериментите в тази посока.

Както виждате, много от откъсите, дадени в тази глава, също хвърлят светлина върху природата на личността. Тъй като личността наистина е многоизмерна, тя не може да бъде разгледана само в една глава и в обяснението ѝ Сет използва метод, който е многоизмерен сам по себе си. В този контекст е важно не само какво се казва, но и какво се случва по време на сесии. Съвсем скоро ще опиша един неотдавнашен и изключително значим развой, който демонстрира, може би много по-добре от думите, многоизмерните аспекти на личността.

Кои или какво сте вие? Чувствате ли се изгубени пред лицето на всички тези идеи за същества и вероятни азове? Къде намирате своето място, доколкото познавате себе си? В следващата глава, посветена на идеите на Сет за личността, ще видите, че вашата идентичност, такава каквато я познавате, винаги се запазва.

Глава Шестнадесета

Многоизмерната личност

Неотдавна един млад преподавател по психология ми се обади и ме помоли да говоря пред класа му в местния колеж. Беше малка група от около петнадесетина студенти, затова предложих вместо това те да дойдат в апартамента ми. Отношението на човека стана ясно още в мига, в който влезе през вратата. Той лично не би докоснал екстрасенс дори с триметрова пръчка, но тъй като те съществуваха и сам той знаеше за един, чувстваше се длъжен да „изложи" пред ученичките си това явление. И без съмнение потупваше сам себе си по гърба за широтата на възгледите си.

В продължение на два часа и половина аз говорих за потенциалите на човешката личност и за нуждата от опознаването, развиването и прилагането им. Обясних по най-добрия начин, на който съм способна, какво представляват телепатията, ясновидството и предчувствието, и какви експерименти могат да се извършат, които да покажат как действат. Накрая предложих на ученичките да направят едно упражнение, каквото ние понякога използваме на мо-

ите уроци. Всеки ден щях да закачвам по една скица от вътрешната страна на вратата си. Момичетата трябваше да се опитат да „доловят" някакво впечатление за картинката и да го възпроизведат. Щях да изпратя рисунките си на преподавателя в края на определеното време и той сам можеше да прецени колко са попаденията и колко пропуските.

Внимателно – поне така си мислех – обясних, че внушението е много важно и помолих преподавателя да има обективно отношение по време на тестовете. Но, както научих по-късно от една от ученичките му, отношението му беше всичко друго, но не и обективно, и едва ли би могло да бъде наречено научно. С изказванията си и с поведението си като цяло, той беше дал на класа ясно да се разбере, че счита подобни тестове за твърде несериозни. Колкото и да е странно, резултатите изобщо не бяха лоши, но неговото отношение беше толкова негативно, че едва пет момичета взеха участие в експеримента. Предложих му също да се включи в експеримента, но той не искаше; отношението му обезсърчи достатъчно ученички, така че по-късно той да може да каже, че ниският брой на участващите бил направил резултатите от тестовете невъзможни за оценяване. Всички точни попадения бяха окачествени като случайни съвпадения.

Преподавателят беше интелигентен, представителен, сериозен. Ако се бяхме срещнали при други обстоятелства, вероятно щеше да ми се понрави. Той не искаше да види и отсъди колко са предубедени идеите му за природата на личността. Пропусна възможността да разшири схващанията си и може би да намери някакво доказателство, което да го убеди, че човешката личност далеч не е толкова ограничена, колкото той предполага.

Този епизод, както и няколко подобни на него, ме бяха накарали да бъда предпазлива при такива срещи с така на-

речените „обективни научни работници". Не всички психолози обаче са толкова ограничени и интелектуално закостенели. Миналата година една от моите ученички ходеше на вечерни курсове по психология в местния колеж и професорът я беше окуражил често да споделя за Сет и за нашите уроци по екстрасензорно възприятие. Моята ученичка искаше да напише една от изпитните си теми върху природата на личността, така както я обясняваше Сет. Тя попита Сет дали би провел специална сесия за тази цел. Искаше да я запише и да я пусне пред класа.

Сет се съгласи и посвети цял един урок на тази сесия. Той каза някои интересни неща и за собствената си реалност. По някакъв начин това не е онзи тип задълбочена дискусия, каквато Сет прави в нашите частни сесии, но съдържа отлично сбито описание на неговите теории за личността за онези, които не са предварително запознати с Материала на Сет. По тази причина аз ще използвам откъси от нея за начало на тази глава.

На сесията присъстваха около десетина от моите редовни ученици. Сет беше в най-добрата си форма: усмихнат, често прекъсващ сериозния материал с някои леки шеги или коментари. През по-голяма част от времето той говореше директно на ученичката, която беше поискала сесията или се обръщаше към шестнадесетте ѝ съученици по психология, които не присъстваха. Цялата сесия се събра на шест машинописни страници.

Сет започна с думите: „Идентичността не е едно и също с личността. Личността представя само онези аспекти на идентичността, които вие сте способни да пресъздадете вътре в триизмерното съществуване... Личността може да бъде формирана от обстоятелствата, според вашите разбирания, но идентичността оползотворява преживяванията, а не се оставя на произвола им.

Вярно е, че за аза няма ограничения, и в едно отношение може да кажете, че азът се разпростира така, че обхваща обкръжението. Сегашните теории за природата на личността не взимат под внимание съществуването на телепатията или ясновидството, нито пък факта на прераждането. Това, с което разполагате като резултат, е някаква едноизмерна философия. Идентичността обаче функционира в много измерения..."

След това Сет се обърна към учениците от класа в колежа, на които щеше да бъде пуснат записът. Всички ние си помислихме по-късно, че тази сесия беше някак абсурдна – една невидима, според нашите представи, личност се обръщаше към отсъстващ клас по философия с изложение за природата на личността! При все това, Сет определено знаеше какво прави, тъй като прилагаше собствения си неортодоксален метод на общуване като пример в това отношение.

Тук (в самата сесия) вие разполагате с една провокативна демонстрация на природата на личността," каза той. „Защото моята личност не е личността на Ръбърт, нито пък неговата е моята. Аз не съм, да речем, вторична личност. Не правя опити да доминирам над живота на Ръбърт, нито бих приел той да ми позволи да го правя. Аз не представлявам някаква потисната част от съществото на Ръбърт. Както тук присъстващите знаят, той не е от хората, които биха се оставили да бъдат потискани!

Аз му помогнах, и сега собствената му личност действа по-ефективно. Той може да използва своите способности по-пълно. Но това едва ли е психологическо престъпление. Фактите са, скъпи ми ученици по психология и професоре, че всички вие сте много повече от това, което познавате. Всеки от вас съществува и в други реалности, и в други измерения, и азът, когото наричате „аз," е просто съвсем мъ-

ничка част от цялостната ви идентичност.

В сънищата си вие се докосвате до други части от себе си. Тази комуникация тече безспир, обаче егото ви е толкова фокусирано върху физическата реалност и оцеляването в нея, че не долавяте вътрешния глас. Трябва да осъзнаете, че това, което сте, не може да бъде видяно в огледалото. Онова, което виждате в огледалото, не е нищо повече от смътно отражение на истинската ви реалност.

Вие не виждате егото си в огледалото. Не виждате своето подсъзнание. Не виждате вътрешния си „аз" в огледалото. Това са просто термини, изразяващи онази част от вас, която не може да бъде видяна или докосната. Но вътре в аза, който познавате, се намира изначалната идентичност, целият вътрешен аз. Този цялостен „аз" е живял много животи. Приемал е множество самоличности. Той е личност с енергийна същина, точно какъвто съм аз. Единствената разлика е, че аз не съм материализиран във физическата материя. Вие не се сдобивате ненадейно с „дух", когато умрете. Вие сте дух и сега."

След това с усмивка Сет навлезе по-навътре в темата за собственото си съществуване, както и за моето. Започна с това, че винаги ме е предупреждавал да поддържам добър баланс между усамотение и активност. После се обърна към преподавателя по психология:

„Бихте могли, ако искате, да ме наричате подсъзнателно творение. Лично аз не бих се радвал на подобно обозначение, тъй като то не е вярно. Ала ако наистина ме наричате подсъзнателно продължение на личността на Ръбърт, тогава трябва да се съгласите, че подсъзнанието притежава телепатия и ясновидство, тъй като аз показвам телепатични и ясновидски способности. И така, ако бих могъл да ви напомня, Ръбърт си е сам за себе си... Но докато не поискате да припишете тези способности на подсъзнанието – а по-

вечето от колегите ви не искат – тогава аз не мога да имам подобен подсъзнателен произход.

Ако пък *искате* да допуснете тази теза, тогава имам друг аргумент. Моите спомени не са спомените на млада жена. Умът ми не е ум на млада жена. Занимавал съм се с много неща, а Ръбърт няма спомен за тях. Аз не съм образът на бащата на Ръбърт, нито съм мъжката фигура, стаена в ъгълчето на женския ум. Нито пък нашият приятел Ръбърт има хомосексуални наклонности. Аз просто съм личност от енергийна същина, която вече не е материализирана във физически облик.

Личността и идентичността не зависят от физическата форма. Единствено защото си мислите, че са зависими от нея, подобен род проявление ви се струва толкова странно... Вие се сдобивате с тяло точно както космонавтът си облича скафандър, при това по горе-долу същата причина."

Студентите по психология се интересуваха както от реалността на Сет, така и от природата на личността и той добре знаеше това. Усмихвайки се, Сет каза: „Още един момент: тези сесии се провеждат по график и затова действат според определени контролирани обстоятелства. Собствената личност на Ръбърт по никакъв начин не е застрашена от тях, а егото му е внимателно пазено и защитено. То не е изтласкано настрани. Напротив, то усвои нови способности... Аз не съм „роден" по изкуствен начин чрез хипноза. Тук няма никакво изкуствено смесване на личностни характеристики. Няма никаква истерия. Ръбърт ми е позволил да използвам нервната му система под строго контролирани условия. Не ми е дадено безусловно разрешение да се проявявам, когато ми се прииска, нито пък бих искал да е така. Имам си и друга работа за вършене."

Доколкото успявам да разбера, съпоставката на Сет с хипнозата има общо с „обучението", през което минават

някои екстрасенси, където се прилага хипнозата с цел провокиране и стабилизиране състоянието на транс и понякога с цел да се призовават обсебващите личности, наречени „контроли". Моят случай не беше такъв. Всичко се случваше спонтанно. Макар че сега зная как да прилагам самохипнозата, след като я изучавах през последните няколко години, никога не съм я използвала за сесия.

Сет завърши тази дискусия, очертавайки няколко начина за развиване на осъзнатост за вътрешния „аз". Този материал ще бъде даден в следващата глава. Ученичката ми пуснала лентата по време на следващия час по психология в колежа и тъй като записът беше по-дълъг от определеното време, професорът и някои от съучениците ѝ отишли по-късно в дома й, за да изслушат цялата лента и да я обсъдят.

Разбира се, аудиозаписът дава много по-добра представа за личността на Сет, отколкото напечатаните страници, тъй като позволява да се чуят интонациите му и да се усети подтекстът на изреченото от него. Записахме освен това и няколко минути от разговора ни, за да бъде сравнен гласът ми с този на Сет. Дори и най-скучната, подобна на лекция сесия, винаги оживява от жестовете на Сет и това се забелязва още по-ясно, когато се обръща към някоя група.

Да речем, че има задгробен живот, каква част от нас продължава да живее? Тъй като Сет ни даваше все повече и повече материал относно прераждането и вътрешния „аз", ние съвсем естествено си задавахме този въпрос. Може би е прекрасно да имаш цялостен „аз", но ако моята идентичност като Джейн Робъртс бъде погълната от него след смъртта, тогава това за мен не е кой знае какво оцеляване. Все едно да кажем, че малката риба оцелява, когато бъде изядена от по-голямата, защото става част от нея.

Според Сет индивидуалността никога не се губи. Тя винаги съществува. Важното е да се разбере, че азът няма огра-

ничения освен онези, които сам си слага поради невежество. Нашето индивидуално съзнание израства, оформяйки от опитността си различни „личности" или фрагменти от себе си. Тези фрагменти – Джейн Робъртс е един от тях – са напълно независими като действия и решения, но при все това вътрешните психически компоненти са в постоянна връзка с цялостния „аз", от когото са частици. Тези „фрагменти" сами по себе си израстват, развиват се и могат да формират свои собствени същества или „личностни същности" – казано с други думи, ако предпочитате, цели души.

Сет казва, че дори в този живот всеки един от нас има различни видове его; ние приемаме идеята само за едно его като някакъв вид стенографски символизъм. Егото във всеки един определен момент от този живот е просто част от нас, която „изплува на повърхността"; то е някаква група от характеристики, които вътрешният аз прилага, за да разреши определени проблеми. Дори егото като такова, за каквото го мислим, непрестанно се променя. Например, сегашната Джейн Робъртс е различна от Джейн Робъртс отпреди десет години, въпреки че азът не е осъзнал никаква специфична промяна на самоличността.

Моите собствени преживявания са ме убедили, че аз съм нещо повече от нормалния си аз, от аза, когото наричам „мен". Получавайки ясновидска информация, например, някаква част от мен знае неща, които Джейн не знае. Тази моя част предава познанието на егото на Джейн. Вярвам, че това става не само в случаите на екстрасензорно възприятие, но също и в случаите на артистично вдъхновение: ние се настройваме към една по-интелигентна част от своята идентичност.

Разбира се, тези способности не означават нищо, докато не се научите да ги прилагате и да ги преживявате сами за себе си. По-рано в сесиите ни Сет беше описал онова,

което нарича Вътрешни Сетива – вътрешните методи на възприемане, които разширяват обичайното съзнание и ни позволяват да осъзнаем собственото си многоизмерно съществуване. Отне ни известно време да проумеем какво означават тези Вътрешни Сетива и как бихме могли да ги прилагаме; ние все още се учим да ги използваме по-ефективно.

Както беше споменато по-рано, това, което Сет ни говореше в сесиите, беше подкрепено и от онова, което се случва в тях. Докато той говореше за спящите потенциални способности, ние започнахме да разкриваме своите такива. Следователно, личната ни опитност до голяма степен потвърждаваше теориите на Сет. Да речем, сесия 138 от 8 март 1965 г. е пример в това отношение.

Онази вечер Сет тъкмо започваше материала си за личността като действие. Идеите, които представи, са основополагащи за цялостните му теории за идентичността, и тъй като той обсъжда някои от характеристиките на съзнанието, те също така са основополагащи и за последващия материал, свързан с концепцията за Бога.

По онова време провеждахме сесиите в спалнята, която е малка и има прозорец, гледащ към широкия двор. Беше лято; почти никой не знаеше още за сесиите и силният глас на Сет, извисяващ се в нощната тишина, би могъл да повдигне въпроси, на които още не бяхме готови да отговорим. Както правеше още от началото, Роб седеше с лист и химикал в ръка, водейки дословни записки. Често му ставаше доста горещо, тъй като затваряхме прозореца, за да държим сесиите в поверителност, доколкото беше възможно, особено като се има предвид, че съседите често седяха на двора. (Горещината никога не ме притеснява, когато съм в транс, макар иначе да съм много чувствителна към нея.)

Четейки откъса, ще видите, че Сет наистина намеква за това какво предстои. Някои от вас, които умеят да четат

между редовете, дори могат да познаят какво беше подготвено за нас.

„Идентичността може да бъде наречена действие, което е осъзнато само по себе си. За целите на нашата дискусия, термините „действие" и „идентичност" трябва да бъдат разграничени, но по принцип подобно разграничение не съществува. Идентичността също е измерение на съществуването, действие вътре в действието, разгръщане на действието в самото себе си – и посредством това преплитане на действието вътре в самото него, чрез въздействието се формира личността.

Енергията на действието, движението на действието вътре и върху самото него, оформят идентичността. При все това, въпреки че идентичността се оформя от действието, идентичността и действието не могат да бъдат разграничени. Следователно, идентичността е въздействието на действието върху самото него. Без идентичността действието би било безсмислено, защото не би имало нищо, върху което то да въздейства. Действието, поради самата си природа, чрез себе си и чрез собствените си движения, трябва да поражда идентичности. Това е вярно както за най-простото, така и за най-сложното действие.

Повтарям още веднъж, действието не е някаква сила отвън, която въздейства върху материята. *Напротив, действието представлява вътрешната жизненост на вътрешната вселена – то е дилемата между желанието и порива на вътрешната жизненост напълно да се материализира и неспособността ѝ да осъществи това изцяло.*

Тази първа дилема води до действие и от движенията на самото действие виждаме да се формира личността. Следователно, дейността е част от цялата структура. Тъй като дейността по самата си природа формира личността, също поради природата си изглежда, че унищожава личността,

тъй като действието означава промяна, а всяка промяна като че ли заплашва запазването на личността.

Погрешна обаче е представата, че личността трябва да бъде стабилна. Поради своите характеристики личността непрестанно ще търси стабилност, макар стабилността да е непостижима. Това е втората ни дилема.

Именно тази дилема между неспирните опити на личността да поддържа стабилност и вродения импулс на действието към промяна води до дисбалан, до изключително творчески страничен продукт, който е *съзнанието на аза*. Защото съзнанието и съществуването не са толкова резултат от крехко равновесие, а по-скоро се дължат на липсата на равновесие, което създава такъв творчески потенциал, че реалността изобщо не би съществувала, ако равновесието беше някога постигнато.

Ние имаме поредици от творчески усилия. Личността трябва да търси стабилност, докато действието търси промяна; при все това личността не би могла да съществува без промяна, тъй като тя е резултатът от действието и част от него. Личностите никога не са постоянни, също както вие самите не сте едни и същи във всеки даден момент в сравнение с предходен момент, независимо дали съзнавате това или не. Всяко едно действие е завършек, както говорихме по-рано. И въпреки това, без този завършек личността би престанала да съществува, тъй като съзнанието без действие престава да бъде осъзнато.

Следователно, съзнанието не е „нещо" само по себе си. То е измерение на действието, почти удивително състояние, станало възможно поради онова, което аз съм избрал да наричам поредица от творчески дилеми.

Съвсем лесно би могло да се проследи как втората дилема възниква от първата. Казах, че резултатът от втората дилема, който продължава да се поражда неспирно, е съз-

нанието на аза. Това не е съзнанието на егото. Съзнанието на аза все още е съзнание, директно свързано с действието. Съзнанието на егото е състояние, появило се в резултат на третата творческа дилема, която се случва, когато съзнанието на аза се стреми да разграничи себе си от действието. Тъй като това очевидно е невъзможно, понеже никое съзнание или личност не могат да съществуват без действието, имаме третата дилема.

Повтарям: съзнанието на аза включва съзнанието на аза вътре в действието и като част от него. Съзнанието на егото, от друга страна, предполага състояние, в което съзнанието на аза се стреми да отдели аза от действието – един опит от страна на съзнанието да възприеме действието като обект... да възприеме действието като инициирано от егото и по-скоро като последица, отколкото като причина за съществуването на самото его.

Тези три дилеми представят трите области на реалност, в които вътрешната виталност би могла да изрази себе си. Тук също така откриваме и причината защо вътрешната жизненост никога не може да постигне цялостна материализация. Самото действие, участващо в опита на жизнеността да се материализира, добавя към вътрешното измерение на самата жизненост.

Дейността (вътрешната жизненост) никога не може да изрази себе си. В каквато и форма да се материализира, това на мига преумножава възможностите за по-нататъшно материализиране. В същото време, тъй като вътрешната жизненост поражда себе си, дори най-малката частица от нея е достатъчна, за да се посеят семената на цяла вселена.

От казаното преди, че действието неминуемо променя онова, върху което въздейства (което в основата си е самото то) следва, че действието, участващо в нашите сесии, променя природата на сесиите. Често съм говорил за съзна-

нието като за посоката, в която се фокусира азът. Действието предполага безгранични възможности за фокусиране."

Докато Сет излагаше материала, който току-що прочетохте, аз имах серии от продължителни преживявания, които бяха нови за мен. Не можех да съобщя на Роб за тях преди почивката, разбира се, а и те почти не подлежат на описание. Най-близкото, което бих могла да кажа е, че докато тази информация беше предадена на Роб вербално, тя се даваше и на мен, но по друг начин. Аз сякаш се намирах вътре в „действието", носейки се през различни измерения.

Аз *усещах* какво казва Сет, като че думите се трансформираха в субективна опитност. По-скоро приличаше на това да бъдеш отнесен от нещо друго, отколкото, да речем, обезсилен. Егото ми не се беше изгубило, но се превърна в част от концепциите, за които говореше Сет. Аз се намирах вътре в тях и гледах навън.

Към края на сесията Роб попита Сет дали би обяснил какво се случва. Сет каза: „Ръбърт преживява гещалтите на действието. Като всяко друго съзнание, и той е действие; но тази вечер той преживява действието в някаква малка степен, без обичайния опит на егото да се разграничи (от действието).

В последната ни дискусия споменах, че този материал ще бъде основата за бъдещите сесии. Вярно е, че към сесиите беше добавено друго измерение и аз се надявам, колкото по-нататък отиваме, да напътствам Ръбърт към все по-пряко възприемане. Казах ви, че може да се очаква подобно развитие на нещата. Това са естествени последствия и те ще продължат да се случват според собствената си природа и време. Очаквам този последен развой да доведе и до друго последващо развитие."

Подобен род неща започнаха да се случват често по време на сесии. По-късно, струва ми се, приемахме това за

даденост, без да осъзнаваме какво впечатление е произвело върху нас първия път. Преживяванията ми обикновено са паралелни с информацията, предавана от Сет. Според Сет това включва прилагането на Вътрешните Сетива, а преживяванията ми имат предназначението да посочат наличието на тези възможности не само в мен, но като спящи способности във всяка една личност.

Сет казва, че физическото тяло и неговите сетива са специално оборудване, позволяващо ни да живеем във физическата реалност. За да долавяме другите реалности, трябва да използваме вътрешните сетива - метод на възприемане, принадлежащ на вътрешния аз, който действа независимо дали имаме или нямаме физическа форма. Сет нарича вселената, такава каквато я познаваме, „камуфлажна система", тъй като физическата материя е просто формата, която жизнената сила - или действието - приемат вътре в нея. Другите реалности също са камуфлажни системи и вътре в тях съзнанието също си има специализирано оборудване, прекроено според техните специфични характеристики. Но Вътрешните Сетива ни позволяват да виждаме отвъд камуфлажа.

Тези Вътрешни Сетива принадлежат на цялостните азове, от които ние сме част. Всеки цялостен аз помага на своите личности и ги вдъхновява. Започвайки с личността такава, каквато обикновено мислим за нея, „след действащото его съществува пласт от лична подсъзнателна информация. Под него е расовият материал, свързан с биологичния вид като цяло. Под него - неизкривено и пълно знание, присъщо на вътрешния „аз", знание за реалността като цяло, за нейните закони, принципи и устройство.

Там ще откриете вроденото знание, засягащо сътворението на камуфлажната вселена такава, каквато я познавате, механизмите, които участват в това, както и голяма част от

материала, който ви дадох. Ще откриете начините и средствата, посредством които вътрешният „аз", съществуващ в климата на психологическата реалност, помага за създаването на различни нива на съществуване, сътворява външните сетива, които да ги проектират и възприемат и начините, по които се случват прераждanията вътре в различните системи. Там ще откриете своите отговори за това как вътрешният аз трансформира енергията за свои собствени цели, как променя формата ѝ и приема други реалности."

Голяма хапка за преглъщане! Това, което казва Сет, е че всеки от нас може да достигне до вътрешния „аз", че Вътрешните Сетива ни помагат да възприемаме реалности, различни от триизмерната реалност, и че можем да се домогнем до това познание с решителност и обучение. Започваме от себе си и пътуваме от егото навътре през собствената си субективна опитност. Физическите сетива ни помагат да възприемаме външната реалност, която познаваме. Вътрешните Сетива ни позволяват да долавяме вътрешните реалности.

До някаква степен Роб и аз сме усещали тези Вътрешни Сетива. Да вземем за пример едно съвсем просто от тях – Психологическото Време. Сет казва: „От гледна точка на неговата структура физическото време ще ви се стори подобно на сън, както някога сте възприемали вътрешното време. Ще откриете цялостните си азове, надничайки „едновременно" навън и навътре и ще разберете, че цялото време е всъщност само едно време, а всички подразделения са илюзорни."

Когато живеем в „Пси-времето", както го наричаме с Роб, преживяванията ни сякаш се случват извън рамките на обичайното време. Прилича на преместване на скоростния лост, така че възприятието се случва в различен контекст. Пси-времето е „времето", през което пътувам, когато се

проектирам, например. Когато отидох в Калифорния в епизода, споменат в девета глава, над шест хиляди мили бяха пропътувани за половин час. Очевидно е, че в нормалното време това би било невъзможно.

За да се оцени по-задълбочено тази тема, е нужна повече информация за истинската природа на времето; понеже, според Сет, вътрешният аз оперира не във времето такова, каквото го познаваме, но посредством възприятия, които в голяма степен пренебрегват това познато на всички ни време.

Тогава възниква въпросът: как бихме могли да пренебрегнем времето? Кое е онова в нас и във времето, което позволява да отделим едното от другото? Някои от вас може и да не се интересуват от подобни въпроси, но други биха се почувствали измамени, ако те бъдат оставени без отговор. Сет не игнорира такива теми и аз ще приключа тази глава с няколко откъса, в които те се обсъждат. Тук Сет частично обяснява природата на времето, показвайки защо в основата си сме свободни от него.

Из сесия 224: Личността и времето

„Миналото съществува като серия от електромагнитни връзки, които се съхраняват във физическия мозък и в нефизическия разум. Тези електромагнитни връзки биха могли да бъдат променени...

Бъдещето се състои от серия електромагнитни връзки в разума и в мозъка, а сега е единствената реалност, която с пълно право наричате настояще.

С други думи, миналото и настоящето са реални в еднаква степен. Понякога миналото може да стане „по-реално" от настоящето; в такъв случай на миналите действия се реагира в онова, което вие наричате настояще. Вие приемате за

даденост, че настоящите действие могат да променят бъдещето, но настоящите действия биха могли да променят и миналото.

Миналото не е по-обективно или по-независимо от възприемащия, отколкото е бъдещето. Тези електромагнитни връзки, които изграждат миналото, до голяма степен са създадени от възприемащия, а възприемащият винаги е участник.

Следователно връзките могат да бъдат променени и подобни промени далеч не са необичайни. Те се случват спонтанно на подсъзнателно ниво. Миналото рядко е такова, каквото си го спомняте, защото вие вече сте го пренаредили още от мига на случването на всяко едно събитие. Миналото непрестанно бива пре-сътворявано от всеки индивид, когато отношението и асоциациите му се променят. Става дума за действително пре-сътворяване, не за символично. Детето наистина все още съществува в мъжа, но той не е детето, което е „бил". Защото дори детето вътре в мъжа неспирно се променя.

В действителност трудностите възникват, когато подобна промяна не се случва автоматично. Тежки неврози често възникват именно защото индивидът *не* е променил своето минало. Още веднъж повтарям, единствената реалност, която може да бъде приписана на миналото е тази, която е придадена на символите, асоциациите и образите, съществуващи електромагнитно вътре във физическия мозък и в нефизическия разум.

Сега говоря с вашите изразни средства и това трябва да бъде разбрано, защото аз значително опростявам обстоятелствата. Промяната в отношението, някоя нова асоциация или което и да е от неизброимите други действия автоматично ще създадат нови електромагнитни връзки и ще прекъснат старите.

Всяко едно действие променя всяко друго действие – връщаме се към началото. Затова и всяко действие във вашето настояще влияе на онези действия, които вие наричате минали. Вълничките от един хвърлен камък се разпръскват във всички посоки, и аз сега се поставям в доста неизгодно положение. Припомняйки си каквото знаете за природата на времето, вие осъзнавате, че привидните граници между минало, настояще и бъдеще са само илюзии, причинени от сбора на действията, които съумявате да доловите физически.

Затова е възможно да реагирате в миналото на събитие, което още не се е случило, т.е. да бъдете повлияни от своето собствено бъдеще. За индивида е възможно също и да реагира в миналото на случка в бъдещето, която може и никога да не се състои според вашите разбирания.

Не се съмнявам, че си спомняте двойката, която видяхте в Йорк Бийч (Този епизод беше описан в глава втора)?"

„Да," отвърна Роб, вдигайки поглед нагоре.

„Тази двойка представляваше един вид времева проекция, защото вие буквално бихте могли да станете досущ като тях. Това съществуваше в тогавашното настояще като вероятност. Вие доловихте тази част от вероятното бъдеще и реагирахте на нея и възможната ви трансформация в онези образи не се състоя. Защото минало, настояще и бъдеще съществуват едновременно, няма причина да не можете да реагирате на някое събитие, независимо дали то се е случило в мъничкото поле на реалността, която обичайно наблюдавате и в която участвате или пък не се е случило.

На подсъзнателно ниво вие реагирате на много събития, които от позицията на възприятието на егото ви все още не са се случили. Подобни реакции внимателно биват изтласквани и не се допускат в съзнанието. Егото намира такива случки за разсейващи и дразнещи, а когато е принудено да

признае тяхната реалност, прибягва до всевъзможни изсмукани от пръстите тълкувания, за да ги обясни.

Вътрешният „аз" наистина може да възприема събития, които ще се случат след физическата смърт. Той никога не е попадал в затвора на времето, сътворен от егото. Неговите възприятия просто се потискат от егото. Вътрешният „аз" може да долавя събития, които ще му се случат след смъртта, както и такива, в които не взима участие.

Във всички тези случаи обаче съществува неопределеност, тъй като вероятните събития могат да се видят също толкова ясно, колкото и събитията, които ще се случат физически. Никоя случка не е предопределена. Всяко едно събитие би могло да бъде променено и то не само преди или по време на случването му, но и *след* него. И тук отново не говоря символично и съзнавам, че се оставям уязвим за силни критики, на които със сигурност няма как да отвърна само в тази една вечер.

Съществуват, например, ограничения, които могат да бъдат посочени, но вътре в тези рамки ще откриете, че събитията могат да бъдат променяни, както и биват непрестанно променяни, независимо от привидния момент на първоначалното им случване.

Всичко това важи, разбира се, докато индивидът не бъде отстранен напълно от системата на физическото време. Един убит човек няма да бъде върнат цял и невредим към физическия живот (макар че той може да се върне като „призрак", който вярва, че все още е жив).

В резюме: индивидът не е оставен на произвола на миналите събития, защото той ги променя непрестанно. Той не е оставен и на милостта на бъдещите събития, тъй като ги променя не само преди, но и след като се случат.

Отново повтарям: миналото е също толкова реално, колкото и бъдещето, нито по-малко, нито повече. Понеже

миналото съществува само като шаблон от електромагнитни потоци вътре в разума или в мозъка, а те постоянно се променят... Бъдещите действия на един индивид не са зависими от конкретното завършено минало, тъй като такова минало никога не е съществувало."

Ние щяхме да преоткрием, че тези идеи не бяха само теоретични. В следващата глава ще ви разкажа за едно от най-странните преживявания в живота ми, когато бях отнесена извън света на времето и пространството, а сетне, също толкова внезапно, отново бях захвърлена обратно в него.

Глава Седемнадесета

Един „бъдещ" Сет – началото на сесиите

Вече бях свикнала със Сет. Сесиите, толкова странни отначало, бяха станали привична част от живота ни. Имаше много неща, които не разбирах – и все още има – така че се надявах да развия по-пълно способностите си и да научавам все повече и повече. Мислех си, че сесиите със Сет малко или много ще си останат същите. Сега, когато поглеждам към ранните материали, виждам, че съм се заблуждавала.

Една априлска вечер през 1968 г. ние се приготвихме за обичайната си понеделнишка сесия, без изобщо да подозираме, че ще се случи нещо ново. Аз седях в моя люлеещ се стол. Роб, както обикновено, седеше на кушетката, за да прави записки. Според Роб гласът на Сет бил необикновено силен тази вечер. Отворените ми очи били много тъмни, а Сет сякаш се вглеждал съвсем отблизо в Роб.

Сет започна сесията, нашата 406-та сесия, съобщавайки на Роб каква посока ще вземе материалът през следващите

няколко години. „Беше ви представена една обща схема, но сега имаме време да я изпълним със съдържание," каза той с усмивка. „По тази причина самата схема далеч не е пълна... Искаме да се занимаем с природата на реалността такава, каквато съществува във вашата камуфлажна система и в другите системи и да изучаваме общите ѝ характеристики, независимо от конкретната форма на материализация.

Част от този материал автоматично ще отвърне на множество въпроси, които ви вълнуваха – задачи, върху които работят вашите учени. Ще обсъдим взаимовръзката, съществуваща между всички системи на реалност, включително и някои точки на допир, засягащи ги до една. Тези различни точки могат да бъдат математически изведени и ще послужат във вашето бъдеще за допирни точки, като в някои случаи ще заместят пътувания в пространството."

Този материал обхваща няколко страници, в които Сет обсъжда бъдещото съдържание на нашите сесии. Точно след това направихме първата почивка. Дори в този момент никой от двамата не осъзнаваше, че сесията ще бъде различна от обичайното. Веднага щом я възобновихме обаче, аз внезапно почувствах могъщ прилив на енергия да протича през мен, толкова мощен, че вътре в него моят „аз" беше почти напълно изгубен и отнесен.

Разбира се, нямаше как да кажа на Роб какво преживявам, той обаче започна да усеща, че нещо се случва. От една страна Сет започна да се изразява много категорично, втренчвайки се в Роб; от друга страна, подчертаваше всяка отделна дума.

„Ако държите тези канали отворени и свободни, ще получавате информация с минимални неизкривявания," каза той. „Диапазонът за възприемане на Ръбърт е отличен, а равнината на реалност, в която аз преживявам своята опитност, е далеч отвъд онези, до които личностите във физи-

ческата система обикновено имат достъп... Ти и той трябва да видите, че Ръбърт не оцветява своите преживявания, четейки материал, който е изкривен. Подобен род материал си има своята цел и наистина принася някаква полза, като обяснява реалността по начина, който хората биха могли да разберат, тъй като реквизитът и фантазиите са им познати. Тук от тях обаче няма нужда." Той продължи с предложението да стоя настрана от книги, които „се занимават изключително с традиционни религиозни теми, интерпретирайки реалността ограничено и едностранчиво."

В този момент Роб започна да осъзнава новата и доста странна енергия в гласа на Сет, докато речта му ставаше все по-мощна. Отворените ми очи бяха много тъмни. Роб вече вдигаше поглед нагоре във всеки откраднат от записките миг.

Сет каза: „Ще положим усилие в бъдеще да осигурим и на двама ви директно преживяване на тези идеи. Тези експерименти ще протичат едновременно с устното представяне на съответната концепция. Те ще ви дадат известна представа за злополучната, но същевременно неизбежна загуба на смисъл, която се случва, когато която и да било концепция трябва да бъде изразена със физически понятия. Това ще бъде един различен начин на задълбочено изучаване, едно уникално и оригинално развитие, което ще бъде, доколкото е възможно, лишено от стереотипни символи, които обикновено почти автоматично се наслагват върху подобни преживявания. Разбирате ли?"

„Да," каза Роб, който обаче говореше почти автоматично; речта се забързваше и на него му беше трудно да води записки. По-късно се наложи да прочетем много пъти горния параграф, когато - както съвсем скоро ще видите - се оказах в доста безпомощно състояние.

Гласът на Сет ставаше все по-силен: „Аз съм този Сет,

който казвам, че съм, но освен това съм и повече. Личността на Сет, която е част от мен, е онази част, която може най-ясно да комуникира с вас. Следите ли мисълта ми?"

Роб кимна: „Да," каза той отново.

„Онази част от мен, която е Сет, е била близко свързана и с двама ви, ето защо в това отношение съм свързан и аз. Това е пряко свързано с дефиницията за енергийната същина на личността, от която се пораждат всички личности."

Гласът стана дори още по-мощен. Роб си помисли да помоли Сет да намали темпото, но не беше сигурен какво се случва и реши да не го прекъсва.

„Съществува едно специално ъгълче в личността на Ръбърт, също както и в твоята собствена, позволяващо му да има доста ясен достъп до информационните канали, до които се достига най-трудно от вашата система. По време на тази сесия, в същия този момент, контактът е изключително добър. Има също така достъп до енергия, далеч надвишаваща онази, която обичайно се усеща. Ръбърт е изпитвал това в миналото и се е страхувал да отвори тези канали, докато не се е почувствал достатъчно готов.

Съществува нещо, което почти може да бъде сравнено с психологическо и психично изкривяване на измеренията, и ъгълчето в личността на Ръбърт е връхната точка, в която може да се осъществят контактът и предаването на посланието."

След това, за изненада на Роб, Сет му каза да приключи сесията. Роб трябваше да изпълни дадената процедура, с която да сложи край на моя транс. (Напоследък бях започнала да навлизам в изключително дълбоки трансове в сравнение с по-ранните и Сет беше предложил на Роб да извиква името ми три пъти.) Сет каза: „Тази вечер някак достигнахте отвъд личността, посредством която обикновено ви се показвам. Дори и да продължавам да говоря, прекратете транса."

Роб ме повика няколко пъти без да получи никакъв отговор. Тогава докосна рамото ми и аз подскочих доста буйно. Това прекъсна състоянието на транс. Аз също не знаех какво се случва. Могъщата енергия продължаваше да протича през мен. Ако станех, имах чувството, че ще полетя през стените, тласкана от тази сила. Усещах главата си огромна, като че ушите ми стърчаха с един метър нагоре. Това последното усещане не беше ново; бях го изпитвала в някои от опитностите с Пси-времето. Но да се опитвам да побера тази енергия беше нещо друго.

Поклатих глава: „Ама че работа. Ако някога съм имала някакви съмнения... каквото и да се случва, то не идва от мен, не и от собствената ми личност." По-късно в своите бележки записах: „... страхотна енергия сякаш протичаше през мен, но същевременно бях сигурна - слава Богу - че тя идва отвъд мен и автоматично се превръща в думи, когато ме достигне. Усещам, че това е толкова важно събитие, почти колкото първата сесия със Сет. Чувството за връзка присъстваше и това няма как да бъде отречено. Усещането, което изпитвах беше, че наистина бях в досег с някаква всеобхватна реалност."

В следващата сряда вечер се почувствах някак нерешителна, когато времето за сесията наближи. Започнахме точно в девет, но Роб незабавно разбра, че това нямаше да бъде „нормална" сесия. Защото гласът беше различен. Той много приличаше на собствения ми глас, но при все това не беше моят. Дълбокият тембър на Сет, неговите жестове и характерният начин, по който използваше думите - всичко това липсваше.

Гласът беше много по-тих и обикновен. Роб трябваше да се вслушва внимателно, за да долови всички думи. „Това, което се случи по време на последната сесия, беше в латентно състояние още от самата първа сесия, но можеше

да се случи, а можеше и да не се случи. Ако не се беше случило, тогава множество важни бъдещи възможности щяха да бъдат блокирани. Моментите, в които гласът (на Сет) беше най-силен и най-мощен, най-често представляваха отварянията, през които можеше да мине енергията. По различни причини обаче методът не беше използван. Разбирате ли, енергията щеше да бъде отклонена от гласа, в който тя вече се беше натрупала."

Гласът стана по-лек, почти напевен. „Законите на вътрешната вселена (които ни бяха дадени от Сет) не са закони в някакви наръчници. Те са опити да се обясни с думи природата на вътрешната реалност. Налага ми се да разнищвам концепции, да ги разплитам, за да ги обясня и в целия този процес неминуемо много се изгубва.

Имам намерението да допълвам този материал когато е възможно, помагайки и на двама ви да постигнете субективни преживявания, които ще изпълнят думите със смисъл за вас. Това ще варира в зависимост от обстоятелствата, но е много по-възможно сега, след напредъка по време на последните сесии.

Всеки елементарен закон на вътрешната вселена, който съм ви дал, в действителност е незначително и неадекватно твърдение в понятията на едноизмерното пространство, но това все пак е повече, отколкото получават повечето хора и е най-доброто схематично представяне на основните факти, стоящи зад всяко съществуване; най-доброто представяне, което може да се направи предвид обстоятелства, в които се налага да работим. Точно както думите биха дали слаба представа за реалността на цветовете или звуците на някого, който не ги е изпитвал, точно толкова вникване биха дали те и в природата на реалността. Надявам се посредством добавянето на субективна опитност от различни видове да ви дам усещането за тези концепции дотолкова, доколкото е възможно.

Вътрешните Сетива до известна степен ще ви позволят да доловите реалността на вътрешното съществуване и сега Ръбърт прилага Вътрешните Сетива много по-ефикасно от преди. Има известни промени в пътя, по който се осъществяват връзките. Това носи на Ръбърт усещането за странност."

Тук аз прилагам само откъси, но в тези пасажи гласът ставаше дори още по-напевен и неутрален. Накрая се стабилизира: висок, ясен, сдържан и неемоционален.

„Личността на Сет беше посредник, при това легитимен. Информацията, която вече ви е предадена за природата на гещалтите на личностните същности, би трябвало да направи това да изглежда уместно и логично. Сет е това, което съм аз, но въпреки това аз съм повече отколкото е Сет. Сет обаче е независим и продължава да се развива, също както и аз. Ние и двамата съществуваме в необятното настояще.

Част от материала той може да ви представи много по-добре, отколкото аз." Този път Роб рязко надигна глава. Ако не говореше Сет, тогава кой?

„Макар аз да бях източникът на материала (в последните сесии), Сет - като този, за когото го мислите - от време на време беше мълчалив партньор, който помагаше на Ръбърт да осъществи правилния превод и същевременно оставаше на втори план. По-рано (в предишните сесии) Сет интерпретираше материала от мен, така че Ръбърт да съумява да го получава.

„Можете да си починете. Сет винаги ще бъде елемент в тези сесии, какъвто го познавате. Той е връзката помежду ни; той е онази моя част, която аз изпратих при вас. Взимаше участие на драго сърце."

Тук направихме почивка, а аз доста лесно излязох от транс. Това ми даде възможността да кажа на Роб нещо, което се случи тъкмо преди началото на сесията. Имах усе-

щането, че над главата ми се спусна нещо като конус. Не си мислех, че там има действителен физически конус, но идеята за формата беше определена. Широкият му край беше с размера на главата ми, а тясната част беше най-отгоре като пирамида.

Оттогава насетне често получавах този ефект на конуса, винаги в подобен род сесии. Веднага след като сесията се възобнови, аз отново започнах да усещам онази страхотна енергия, докато гласът говореше: „Вие винаги сте били във връзка с мен, но не бяхте способни да „видите" част от мен. Имайте предвид, че всички наименования са произволни и че ние ги използваме единствено за ваше удобство. В основата си нито името на Сет, нито моето са важни. Индивидуалността е важната, и тя продължава да съществува по неподозиран за вас начин.

По най-важния начин и по единствения възможен и основополагащ начин аз съм Сет, освободен от някои характеристики, които са мои и които използвам, за да се свързвам с вас. Отново казвам, личността на Сет е реална и независима и е част от моята личност. Сет се учи, както се уча и аз.

Просто като аналогия, бихте могли да ме наричате един бъдещ Сет, един „Сет" в „по-висш" стадий на развитие. Това не бива да се приема буквално, тъй като ние и двамата сме напълно независими и съществуваме едновременно.

Има причини защо бяха осъществени тези специфични връзки. Има събития, които ни обединяват, и които са послужили за повратни точки в развитието на нашите различни личности. По някакъв странен начин това, което съм аз сега, е свързано с онова, което сте вие.

Има допирни точки, нямащи нищо общо с времето, каквото го познавате, които са значими за всички личности; източници на нова енергия, която понякога се поражда по-

ради силни латентни психически способности вътре в индивидуалните азове. В тези точки се раждат цели конгломерати от отделни нови азове, като проблясващи искри, както е дадено в последното изречение. След това те изчезват и поемат по свои собствени пътища, но общият произход и силата на това първоначално психическо раждане остава."

(На това място аз имах вътрешни видения на раждащи се звезди – опит, предполагам, да се постави информацията в разпознаваеми визуални символи.)

„Тези (личности) могат да се развиват по напълно разнообразни начини и в различни измерения, но помежду им съществува силно и сродно привличане. Има допирна точка, в която между тези различни измерения може да бъде предавано познание и по причини, които са твърде много, за да ви ги изброя сега, Ръбърт се намира във верните координати, за да може такова предаване да се състои.

Това общуване, макар да се случва във вашето време, въпреки всичко е отговорно в други измерения за онова, което вие бихте нарекли бъдещо развитие на собствените ви личности, с които на свой ред бихте могли да се свържете. Аз гледам назад към вас като на „азовете", от които водя началото си, но същевременно съм повече от сумата на това, което вие ще бъдете, когато преминете измеренията и времената, които аз съм познал.

Защото аз съм се отделил напълно от вас и бих ви бил чужд според вашите разбирания. Това, че изобщо можете да се свържете с мен, е най-забележителен напредък. Но ако вие не бяхте успели да се свържете с мен, аз нямаше да съм това, което съм."

В този момент гласът беше много резервиран, висок и ясен, толкова различен от обичайния глас на Сет, че Роб все още беше по-скоро изненадан. „При все това аз съм повече от тази частица, с която вие се свързвате, защото само

частица от мен преживява тази реалност. Затова е изключително важно този материал да не бъде изкривен, защото повечето видове свързване се извършват на съвсем различни нива от това – (нива) толкова близко свързани с вашата система, че дори и „най-непромененатa" информация е изключително изкривена, защото самите свързващи се не осъзнават, че сътворяват реалности, които после описват.

Постарах се, доколкото е по силите ми, да ви дам някакво разбиране, което да ви послужи като основа за бъдещите сесии. Сет, какъвто го познавате, ще си бъде Сет, какъвто го познавате, защото независимо дали говоря самият аз или се изразявам чрез него, той все пак е посредникът и връзката помежду ни. Нещо повече, той пак ще се проявява като такъв, какъвто го знаете. Съществуват неизбежни емоционални елементи, които са специфично негови.

Структурата на моята личност е далеч по-различна, което е изключително благодатно за мен, но е непознато за вас... Не бих искал да предизвикам у вас усещането, че съм ви отнел вашия приятел. Аз също съм ви приятел. И в много отношения съм същият приятел. Други части от мен са заети другаде, тъй като осъзнавам съществуването си и в други измерения, следя ги и насочвам множеството си азове."

Когато сесията приключи, Роб и аз седяхме и разговаряхме. „Това е шантаво," казах аз. „Когато имаме обичайна сесия със Сет, по някакъв начин чувствам, че Сет ме обзема, макар да не ми харесва този израз. С тази нова личност обаче усещам, че отивам някъде извън себе си и като че ли се свързвам с него някъде в нищото, изоставяйки тялото си празно. Не зная как стигам дотам, където и да се намира това място, нито как се връщам."

Роб кимна. И двамата по някакъв начин се чувствахме почти тъжни. Струва ми се, че се страхувахме, че нашите обичайни сесии със Сет са приключили, а че на тяхно място

ще имаме нови. „Впрочем," каза Роб, „какво име да дадем на тази нова личност?" Знаехме, че това в основата си е безсмислено, но усещахме, че имаме нужда от име, от етикет. И по какъв точно начин тази нова личност се различаваше от Сет? На какво беше способна тя, което Сет не можеше да прави? „Би ми се искало да е по-мъжествена или пък женствена," казах аз. „Една неутрална личност изглежда толкова странна."

Някои от въпросите ни получиха отговор при следващата сесия, 419-тата поред, състояла се на 8 юни 1968 г. Тъкмо преди началото на сесията аз отново започнах да чувствам ефекта на пирамидата. Засмях се, донякъде смутена, премествайки се така, че да седна точно под мястото, където усещах, че се е спуснала пирамидата. Сесията започна. Присъстваше един наш приятел, Пат Норели.

„Аз ви казах кои сме ние. Ние сме Сет, и когато и да сме говорили, сме били познати като Сет. Съществото води началото си от преди раждането на вашето време. То участваше като инструмент, наред с множество други същества, в ранното оформяне на енергията във физически облик. Не сме сами в това начинание, защото в течение на вашите векове и други същества като нас също са се появявали и са говорили.

Нашето същество е създадено от многочислени азове, всеки със своя собствена идентичност, много от които са работили с тази цел. Техните послания винаги са били в основата си едни и същи, макар че времето и обстоятелствата на предаването им може да се различават и да бъдат обагрени в различни нюанси.

Ние учехме човека да говори, преди езикът да познава сричките. Приемаме личностни характеристики, които изглеждат уместни, понеже в нашата собствена реалност разполагаме с банка от завършени вътрешни азове и всички

ние сме Сет. Стремим се да обясняваме реалностите с понятия, който вие бихте могли да разберете. Ние променяме лицето и формата си, но винаги си оставаме едно. Мнозина от нас не са се раждали в плът, както аз не съм. По някакъв начин ние сме се разселили из безкрайните вселени.

Във физически смисъл за вас теглото ми ще е по-малко от тази на орех, понеже енергията ми е толкова силно концентрирана. Тя съществува в интензифицирана маса... може би както една безкрайна клетка съществува в безброй измерения едновременно, разпростирайки се от собствената си реалност към всички останали.

Макар и в такава малка маса, тези интензивности съдържат спомени и опитности, оплетени по електромагнитен начин едни в други, през които аз мога да пътувам – също както мога да пътувам през другите азове, които съм познавал, които са частици от моята личност и които при все това са толкова красиво непредопределени, защото вие не съществувате като завършени личности в моята памет, но вие израствате вътре в нея.

Вие израствате през паметта ми, както дървото израства през пространството, и паметта ми се променя едновременно с вашите промени. Моята памет за вас включва вашите вероятни азове и всички тези координати съществуват едновременно в една точка, която не заема никакво пространство...

Казах ви, че личността на Ръбърт действа като изкривяване на пространствата. В определени координати тя съществува в специфични точки, служещи като входове. Личността като цяло е формирана от компоненти, съществуващи в множество реалности и представлява връхна точка. Един прозорец няма как да гледа през самия себе си, обаче вие можете да гледате през прозореца. Така и личността на Ръбърт... е прозрачна в това отношение."

Следващата сесия ни показа колко различни могат да бъдат тези нови усещания. Те освен това ми изкараха акъла, макар и за няколко мига. Повече от това, обаче – тя отвори очите ни за нови възможности за преживявания и демонстрира още един феномен, който би могъл да се случи в рамките на сесиите.

Нашият приятел Фил – търговецът, за когото разказвах по-рано – се отби същата вечер; започнахме в девет, както обикновено. Сет говореше на Фил за някакви бизнес дела и отговори на няколко въпроса, които се таяха в ума на Фил. През време на почивката аз почувствах вече познатия ефект на пирамидата и когато възобновихме сесията, започна да говори другата личност.

Преходът от дълбокия глас на Сет и от неговите живи жестове беше много стряскащ за Фил, който до тогава не беше чувал как говори другата личност. Сега тялото ми беше почти като кукла, лицето ми беше безизразно. Тъкмо преди гласът да започне да говори, аз усетих как съзнанието ми се изтегля нагоре чрез невидимата пирамида като дим през комин. Нямаше никакви признаци обаче, че предстои да се случи нещо друго.

Гласът каза: „Вие сте като деца, които си играят и си мислите, че всички играят тази игра. Физическият живот не е правилото. Личността и съзнанието са съществували далеч преди вашата земя да е била създадена. Вие виждате физически тела и предполагате, че всяка личност трябва да има физически облик. Съзнанието е силата, която е скрита в материята, и то оформя множество други реалности, освен физическата. Единствено защото собствената ви гледна точка е понастоящем толкова ограничена, на вас ви се струва, че физическата реалност е правилото и начинът на съществуването.

Източникът и силата на вашето сегашно съзнание никога

не са били физически и там, където се намирам аз, мнозина дори нямат представа, че съществува подобна физическа система. Физическата система е една илюзия, но вие трябва да я приемете и от нейната гледна точка да се опитате да проумеете реалностите, които са отвъд нея. Илюзорните неща са реални, след като съществуват. Вашата (реалност) просто не е онази, с която аз боравя и една от целите на моето участие в тези сесии е да запозная онзи, който се нарича Ръбърт, с вътрешното пътуване. Той трябва да остави физическата система и правейки това, да установи навици и пътища, които да могат да бъдат използвани за облагодетелстване."

Никой не си помисли нищо специално за това последно изказване до по-късно същата вечер. Гласът продължи да говори още известно време и аз срещнах някои трудности с „връщането обратно". Усещах, че вися в мрака някъде далече и нависоко, но също така осъзнавах, че Сет е съвсем наблизо. Изминаха няколко минути. Внезапно Сет се прояви с висок и ясен глас. Контрастът между двете личности беше толкова забележителен, че дори Роб се смая. Сет започна да се шегува: „Сега, след като „Големият брат" каза, каквото имаше да казва, ще ви върна вашия Ръбърт."

Излязох от транс съвсем лесно, щом се прояви Сет. Поседяхме да поговорим за няколко минути, а след това възобновихме сесията, което ме въведе в една от най-забележителните опитности в живота ми. Това е доста трудно да се опише, затова нека най-напред цитирам какво каза „другият" глас.

„Вътрешната част на вашата собствена личност и реалност не са ви познати, тъй като не можете да ги конкретизирате, затова и не ги възприемате. Толкова голяма част от енергията ви се влага в това физическо възпроизводство, че вие не можете да си позволите да доловите никаква дру-

га реалност освен своята собствена. И точно като деца, които си играят с кубчета, фокусът на вашето внимание е върху физическите кубчета.

Бихте могли да възприемате и други форми и образи, но вие не го правите. Дори като ви обяснявам другите реалности, на мен ми се налага да използвам думите „форми" и „образи", защото иначе не бихте ме разбрали. Вие сте се сдобили с вашата математика от нас, но тя е само сянка на истинската математика, защото тук отново вие настоявахте да ограничавате реалностите. Вашата идея за развитие се състои в това да изграждате по-големите кубчета. При все това, никой от нас не би си помислил да срита гневно вашите строежи, нито пък би ви казал да оставите настрана детинските си играчки, макар че някой ден вие ще го сторите.

По късно, във вашето собствено време всички вие ще гледате с пренебрежение към физическата система като великани, надничащи, усмихвайки се през малки прозорци, към някои други, които сега се намират във вашето положение. Но не бихте искали да останете, нито да пропълзите през малките амбразури... Ние защитаваме такива системи. Нашето базово и древно познание и енергия автоматично се разпростират, за да подхранят всяка подрастваща система."

На това място аз изпищях и започнах да се треса толкова бурно, та Роб си беше помислил, че тежкият ми люлеещ се стол ще се прекатури. Роб и Фил скочиха на крака, чашата с бира на Фил се преобърна на пода. Роб започна да разтрива ръцете ми, стараейки се да ме извади от транса.

Този път ще цитирам своите собствени записки, направени по-късно същата вечер:

„Когато онази личност сравни физическата реалност с детски кубчета, той спомена за индивиди, завръщащи се в

нашето бъдеще, за да надникнат във физическата реалност като великани, хвърлящи кос поглед към детската игра с кубчета на пода. (Докато гласът говореше, очите ми бяха затворени, разбира се, и аз не си спомням какво е казал гласът, но сверих с дословните бележки на Роб от сесията). Някъде по това време аз внезапно видях едно великанско лице да наднича в нашата всекидневна, като образът му изпълваше целия прозорец.

В следващия миг моето собствено тяло, стаята и всичко в нея започна да нараства до огромни размери. Тялото ми стана масивно. Усещах как органите вътре в мен се уголемяват. В същото време цялата мебелировка и всичко останало ставаше все по-голямо и по-голямо. Изглеждаше, че стаята вече е толкова огромна, че можеше да побере целия град. При все това всичко нарастваше пропорционално, запазвайки обичайната си форма."

Аз нямах усещането, че това *сякаш* се случва. За мен то се *случваше*, буквално. Аз просто се паникьосах и започнах да крещя. На Роб му бяха необходими няколко минути да ме извади от транса и дотогава аз вече се срамувах от себе си. Чувствах се като истинска страхливка.

Роб беше разтревожен за мен и се чудеше дали трябва да продължа със сесията, но по това време аз наистина бях смутена, че създадох подобна бъркотия, като същевременно съзнавах, че преживяването беше изключително значимо. Върнах се в транс, но съвсем скоро се наложи отново да го прекъсна.

Ето няколко цитата от записките на Роб, непосредствено преди възобновяването на сесията:

„Надявах се това да е краят на сесията, но беше очевидно, че Джейн иска да продължим или поне беше склонна да продължим въпреки смущаващото преживяване. Опитах се да я разубедя, но очите ѝ продължаваха да се притварят...

„Приближавам се към онзи другия," каза тя. „Тъкмо подминах Сет и той се пошегува с мен, споменавайки нещо за *масивното* преживяване."

„Защо просто не се върнеш тук долу?" попитах.

„Не знам как," отвърна тя."

22:55. Джейн заговори отново с вече познатия, висок, далечен и много официален глас:

„Кубчетата на физическата реалност ви изглеждат съвсем реални, докато пребивавате в тяхната перспектива. Вашият Ръбърт преживя трансмиграция на системите. Не трябваше да е неприятно. Това беше неговата субективна интерпретация. Най-напред той беше въвлечен в едно микроскопично приключение. Съзнанието не изпълва пространството – трябва да проумеете това. Сетне той се върна обратно във вашата система от физически кубчета и като контраст тази система му се стори огромна и чудовищна.

Когато осъществим контакт, неговото съзнание и личността му в концентрирана форма пътуват – казано на ваш език, като прашинка в пространството – съзнанието се редуцира до своята същина. И от неговото преживяване ние го оставихме да падне отново обратно във физическата система. Тогава детските кубчета станаха масивни поради контраста... това беше едно преживяване в концепциите."

През време на горния монолог моите субективни преживявания продължаваха. Аз отново нямах представа какво говори гласът и едва след това осъзнах, че преживяванията ми вървят паралелно със смисъла на пасажите. Ето няколко цитата от моите бележки:

Започнах да усещам микроскопичната природа на нашата физическа вселена – говорейки приблизително, тъй като това е най-трудното да се изрази с думи. Наред с това имаше за миг чувство за самота и изоставеност, но то си беше лично мое, според мен. Винаги съзнавам присъствието на

пирамидалната форма над мен точно преди тази личност да започне да говори. Обикновено „излизам нагоре" през пирамидата. Този път обаче в тесния край високо над себе си аз видях същата великанска глава, която се взираше надолу към мен и към стаята сякаш през микроскоп. Ако стаята и всичко вътре в нея щеше да се свие също толкова реалистично, както по-рано се беше разширило – а бих могла да кажа, че точно така ставаше – аз не бях готова за тази опитност.

Опитах се да намеря гласа си и да кажа на Роб да сложи край на сесията, обаче другата личност си служеше с гласа ми. Тук навсякъде използвам думата „аз", обаче азът дотолкова се беше слял със самото действие, че ми беше трудно да се разгранича от него. Но тъй като исках да изляза извън това състояние, аз отново се опитах да си послужа със собствения си глас.

Този път съумях да „се намеря", дойдох на себе си и се добрах до гласовите си струни, когато другата личност направи пауза за миг. Именно в този момент видях гигантското лице да се взира надолу през пирамидата над мен. В предишния епизод изпищях неволно. Във втория епизод открих, че има начини да „намеря" собствения си глас и да сложа край на опитността. Със Сет подобен въпрос никога не е възниквал. Нямаше никакъв натиск върху мен от страна на другата личност, принуждавайки ме да продължа преживяването... обаче трябваше да се науча как да го приключвам сама, когато поискам.

Не вярвам другата личност да е разбрала, че тази опитност не ми беше приятна, нито пък че в подобно понятие имаше какъвто и да било смисъл за нея. Информацията беше предадена; точка. Толкова я засягаше. Не зная дори дали осъзнаваше реакциите ми.

Обаче всичко това беше много стряскащо. Ако някой

психолог би ми казал, че цялото това нещо просто е една халюцинация, тогава трябваше да признае, че едва ли е случайна, а напротив, съвсем целенасочена към определена точка и с конкретна цел. Моето сливане с действието в епизода с разширяването най-напред беше плашещо. В крайна сметка предполагам, че реагирах доста добре като сложих край на всичко това във втория епизод, когато реших, че ми стига толкова за една вечер. Вторият път не се оставих просто да бъда тласкана насам-натам и прекъснах транса, предусещайки предстоящото преживяване. Така че действително си бях взела поука от първия епизод.

Тази сесия се състоя преди година. Нашите обичайни сесии със Сет все още продължават, а онази другата личност говори само от време на време. Наричаме я Сет Втори. Често такива сесии ме въвличат в някакъв вид субективно преживяване, макар сега да се уча как да се справям сама, когато това се случва. Веднъж по време на почивката, например, Роб се зачуди какво ли би било да бъдеш нефизически. Когато подновихме сесията, аз се усетих като че вися в пространството, в напълно будно и съзнателно състояние, обаче безтелесна. Доколкото знам нямах форма, но притежавах пълна свобода на движение – бях нещо подобно на въздух, който има съзнание. Този път не бях уплашена, осъзнавайки, че получаваме отговор на въпроса на Роб. По време на това преживяване лишеният от емоции, напевен и далечен глас обясняваше какво представлява нефизическото съществуване.

Разликата между двете личности беше определено очевидна в скорошната сесия по време на урока по екстрасензорно възприятие, в която Сет беше в най-веселото си настроение, проявявайки личен интерес към всеки отделен ученик. Както обикновено в такива моменти лицето ми беше изключително оживено, а характерните мимики и же-

стове на Сет бяха твърде забележими. След като известно време говори индивидуално на всеки един ученик, Сет каза с нотка на хумор: „Идвам тук, надявам се, като „мила" личност, и проявявам качества, които са ви близки.

Вижте, тези качества са мои и аз съм този, който казвам, че съм. При все това, познатият ви Сет е едва мъничка частица от моята реалност...частицата, която е била физическа и може да разбере вашите проблеми.

Но отвъд този „аз" съществува един различен „аз", и друг, дори още по-различен „аз", когото аз напълно съзнавам. За този „аз" физическата реалност е просто като валмо дим във въздуха... И този аз не се нуждае от характеристиките и качествата, които вие познавате и считате за мои."

Гласът беше звучен и плътен, оживен и силен. След това последва пауза. И тогава за първи път другата личност се прояви по време на урок. Всички жестове и цялата маниерност на Сет изчезнаха. Внезапно заговори онзи висок, далечен и безполов глас. Той е почти музикален, равен, като отделни ноти. „Този аз ви казва, че съществува реалност отвъд човешката реалност и преживявания, които не могат да бъдат обрисувани с думи, нито предадени на човешки език...

Макар че подобен род преживявания може да ви изглеждат студени, това е чисто и ясно като кристал съществуване, в което не е необходимо време за опитност... в което вътрешният аз кондензира цялото човешко знание, получено посредством различни преживявания и през различни превъплъщавания... защото всичко това е било закодирано и съществува незаличимо. Точно както и вие съществувате сега вътре в тази реалност...

Знайте, че вътре във вашите физически атоми все още бучи и звънти произходът на цялото съзнание и че всички човешки качества, по които вие разпознавате себе си, въпреки това съществуват...

Така че аз съм Сет отвъд този Сет, когото познавате. Но в мен, при все това, все още отекват познанието и виталността на Сет. Изразено на ваш език, аз съм бъдещият Сет, макар за мен подобна терминология да звучи безсмислено.

Ние сме ви дали умствени образи и въз основа на тези образи вие сте се научили да формирате света, който познавате. Дали сме ви модела, посредством който са оформени вашите физически азове. Дали сме ви образци, които са сложни, заплетени и благословени, от които вие създавате реалността на всяко едно физическо нещо, което познавате.

И най-малката клетка вътре в мозъка ви е била направена по моделите на съзнанието, които ние сме ви дали. Цялата тази мрежа е създадена от нас. Ние сме ви научили да оформяте реалността, която познавате."

Глава Осемнадесета

Концепцията за Бог. Сътворението. Трите лица на Христос

Най-просто казано това е сбито изложение на концепцията на Сет за Бога:

„Той не е човек в смисъла, в който вие разбирате това, макар да е преминал през човешките стадии на развитие; тук будисткия мит е най-близо до реалността. Той не е един индивид, а енергиен гещалт.

Ако си спомняте какво бях казвал за начина, по който се разширява вселената и че това няма нищо общо с пространството, тогава вероятно смътно бихте могли да доловите съществуването на една психическа пирамида от взаимосвързано, вечно разширяващо се съзнание, което едновременно и мигновено сътворява съществуващите вселени и индивиди – посредством дарбите на личното възприятие – времетраене, психическо схващане, интелигентност и вечна валидност.

Този абсолютен, вечно разширяващ се, мигновенен енергиен гещалт, който вие можете да наричате Бог, е толкова уверен в своето съществуване, че е способен неспирно да се самоунищожава и съгражда наново.

Енергията му е толкова невероятна, че в действителност сътворява всички вселени. И тъй като неговата енергия е вложена и скрита във всички вселени, системи и полета, тя наистина е осъзната за всяко паднало врабче, защото тя е всяко паднало врабче."

Както беше споменато преди това, Материалът на Сет не пренебрегва по-дълбоките въпроси, свързани с „началото" на съзнанието и на битието. Аз наистина считам, че този специфичен материал би могъл да застане наравно с най-добрите метафизически творби на нашето време. По тази причина ще продължа настоящата глава с откъси от сесиите 426, 427 и 428, където Сет започва с едно по-пълно обяснение на пространството, на времето и на вероятните реалности, а след това ни отвежда стъпка по стъпка към дискусията за Бога.

„Вашата представа за пространство и време е предопределена от неврологичната ви структура.

Камуфлажът е толкова умело измайсторен и сътворен от вътрешния аз, че вие сте принудени да насочите вниманието си към физическата реалност, която е била създадена. Психеделичните наркотици променят неврологичните процеси, поради което ни позволяват да надзърнем в другите реалности.

Тези реалности, разбира се, съществуват, независимо от това дали вие ги долавяте или не. В действителност „времето" съществува, когато пулсациите прескачат по нервните окончания. Следователно ви се налага да чувствате промеждутъците, тъй като това не е синхронна процедура. Миналото, настоящето и бъдещето ви се струват изключи-

телно убедителни и логични, когато се налага да има промеждутък между всяко доловено преживяване.

Такъв промеждутък не съществува у множество други личностни структури. Събитията се възприемат едновременно. Реакциите също са почти мигновени, според вашия начин на изразяване. Напредъкът и предизвикателствата присъстват не в смисъла на постижения или развитие във времето, а от гледна точка на интензивности. Една подобна личност не само е способна да реагира на събитието „А" и да го оцени, да речем, във вашето настоящо време, но и да преживее и да разбере събитието „А" във всичките му последствия и вероятности.

Очевидно е, че такива личности се нуждаят от нещо много повече от нервната система, с която вие понастоящем сте снабдени. Вашата нервна система е физическа, но се основава на собствените ви вътрешни способности в „сегашния миг". Тя е материализация на една вътрешна психична рамка. Множество други личностни структури не се нуждаят от *материализирана* рамка на възприемане като тази, но вътрешната психическа организация винаги присъства.

Вашето време – минало, настояще и бъдеще, по начина, по който вие го разбирате – би било възприето изцяло като настояще от много от тези личности. При все това, други личностни структури пък биха възприели вашето минало, настояще и бъдеще изцяло като минало.

Представете си тогава миналото, настоящето и бъдещето като една права линия на опитността във вашия контекст; тази линия обаче продължава до безкрайност. Следователно, теоретично други личностни структури от други измерения биха могли да я наблюдават от безкрайно много различни гледни точки. Но нещата са значително по-сложни. Правата линия (представляваща физическата опитност)

е просто една повърхностна нишка, по продължениея на която вие сякаш пътувате. Тази нишка е всичко, което вие долавяте, затова, когато си представяте другите измерения, няма как да не мислите за себе си като за наблюдаващи, някъде далече над нишката, гледащи надолу към нея от всяка една произволна гледна точка.

В действителност, следвайки този образ и стриктно придържайки се към тази аналогия, бихме могли да кажем, че има безкраен брой нишки, намиращи се както над, така и под вашата нишка, като всичките са части от една невъобразимо чудна мрежа. При все това всяка отделна нишка не е едноизмерна, а има множество измерения и евентуално, ако знаете как, бихте могли да прескачате от една нишка на друга. Няма да се налага да следвате никоя определена нишка по праволинеен начин.

Съществуват личности, които са се развили достатъчно, за да правят това. Всяко едно прескачане, така да се каже, създава нова нишка. Следвайки нашата аналогия, представете си, че сте Азът А. Ще започнем от физическата реалност на Нишка А, макар че вие вече сте избродили множество други нишки, за да стигнете дотам, където се намирате.

Без никакви преки пътища, без дори обикновена прогресия, всеки един подобен Аз А би вървял по Нишка А по тясната линия към безкрайността. В дадена точка обаче Нишка А ще се превърне в Нишка Б. По същия начин Нишка Б ще се превърне в Нишка В, и така нататък. В някаква невъобразима точка ще бъдат изминати всички нишки. Намирайки се на Нишка А, Азът А няма да осъзнава в своето настояще „бъдещите" азове на другите нишки. Единствено срещайки някой от тези други азове, той би могъл да схване природата на тази странна структура, през която пътува.

Това обаче е един аз, който е изминал тези пътища, от

който всички останали азове са само частици. Този аз се свързва с различните „развиващи се" азове в сънищата и в състояния на вглъбеност. Тъй като този аз израства в осъществяването на ценностите, той може да започне да осъзнава тези пътувания по другите нишки, които ще му изглеждат като бъдещи азове.

Всичко това звучи сложно и заплетено, но само защото ни се налага да боравим с думи. Надявам се, че интуитивно ще сте способни да го проумеете. „Междувременно", разбирате ли, цялостният аз създава нови нишки от дейност. Структурата, която той оставя „след" себе си, би могла да бъде използвана от други.

Смисълът на всичко това, съвсем просто казано, е *съществуването* като противостоящо на несъществуването. Казвам ви онова, което знам, а има още много, което не знам. Знам, че трябва да си помагаме един на друг, а това разгръщане и разширяване съдейства на битието.

Слушайте: макар това да ви се стори като противоречие в понятията, *съществува несъществуване*. То не е състояние на празнота, а такова състояние, в което вероятностите и възможностите се знаят и се очакват, но не могат да бъдат изразени.

В смътното, далечно припомняне на онова, което вие бихте нарекли история, има подобно състояние. То е било състояние на агония, в което силите на креативността и съществуването са били познати, но начините да бъдат претворени са били непознати.

Това е урокът, който *Всичко, Което Съществува* трябваше да научи и той не може да бъде преподаден. Това е агонията, от която изначално е била извлечена креативността и нейното отражение все още се наблюдава."

Сет използва думата „Бог" умерено, обикновено когато говори пред ученици, привикнали да разсъждават боравей-

ки с теологични термини. Иначе като правило той говори за „Всичко, Което Съществува" или за „Първични Енергийни Гещалти".

„Някои от тези беседи няма как да не бъдат изкривени, тъй като ми се налага да ви обяснявам нещата с понятията на времето такова, каквото го познавате. Затова, за ваше благо, ще говоря за някакво неописуемо далечно минало, в което тези събития са се случили.

„*Всичко, Което Съществува* запазва паметта за това състояние и тя служи за неспирен подтик - изразено на ваш език - за подновяване на креативността. Всеки един аз, като част от *Всичко, Което Съществува*, следователно също поддържа спомена за това състояние. Именно по тази причина всяко най-дребно съзнание е надарено с импулси за оцеляване, промяна, развитие и креативност. Не е достатъчно *Всичко, Което Съществува*, като изначалното съзнателно същество, да желае по-нататъшното битие, но и всяка една част от Него трябва също да поддържа тази решителност.

Въпреки това, агонията като такава е била използвана като средство, агонията сама по себе си служи за подтик, който е достатъчно силен, така че *Всичко, Което Съществува* да започне да създава вътре в себе си начините на съществуването.

В случай че всички части, до последната най-малка „единица" от *Всичко, Което Съществува*, бъдат унищожени - а това е невъзможно - *Всичко, Което Съществува* би продължило да съществува, защото дори в най-малката частица се съдържа вроденото познание за цялото. Следователно *Всичко, Което Съществува* проектира самото себе си, както и всичко, което притежава, което е и което ще сътвори.

Когато говоря за *Всичко, Което Съществува*, вие трябва

да разберете моята позиция вътре в Него. *Всичко, Което Съществува* не познава никой друг. Това не означава, че може да няма какво повече да се научи. То не знае съществуват или не други подобни на Него психични гещалти. Не ги осъзнава, дори и да съществуват. То неспирно търси. Знае, че нещо друго е съществувало преди Неговата собствена първична дилема, когато То не е могло да изрази себе си.

Затова е разбираемо, че То е еволюирало, според вашата терминология, толкова отдавна, че е забравило своя произход: че се е развило от друга Първопричина, която отдавна – отново според вашата терминология – е поела по своя път. Така че има отговори, които аз не мога да ви дам, тъй като те не се знаят никъде в системата, в която ние съществуваме. Ние знаем, че в тази система на *Всичко, Което Съществува* сътворението продължава и развитието никога не застива. Бихме могли да заключим, че и за другите пластове, за които не знаем, важи същото.

Това първоначално състояние на агонизиращо търсене на начин за изразяване би могло да изобрази родилните мъки на *Всичко, Което Съществува* такова, каквото Го познаваме. Представи си тогава, че притежаваш вътре в себе си познанието за всички световни шедьоври на скулптурата и изобразителното изкуство, че те пулсират като реалности вътре в теб, но нито разполагаш с физическа възможност, нито с познание как да ги осъществиш; че няма нито камък, нито бои, нито нещо подобно, а страдаш от болезнения копнеж да ги сътвориш. Макар и в една незначително малка степен, това вероятно би могло да ти даде, като на художник (това беше адресирано към Роб, разбира се) някаква представа за агонията и порива, които са били изпитвани.

Желанието, страстта и очакването властват във всички действия и са основата на всички реалности. Затова и във

Всичко, Което Съществува желанието, страстта и очакването за креативност са присъствали преди всяка друга действителност. Силата и виталността на тези желания и очаквания след това станали – според вашия начин на изразяване – толкова нетърпими, че *Всичко, Което Съществува* било подтикнато да намери начини да ги сътвори.

С други думи, *Всичко, Което Съществува* е пребивавало в състояние на съществуване, но без средствата да намери изражение на своето съществуване. Именно това е било състоянието на агония, за което говоря. При все това е съмнително, че без този „период" на болезнен стремеж *Всичко, Което Съществува* би могло да концентрира енергията си в такава степен, та да създаде реалностите, които съществуваха вътре в Него в състояние на задържане.

Агонията и желанието да твори са изразявали доказателството за собствената Му реалност. С други думи, чувствата били адекватно доказателство за *Всичко, Което Съществува*, че То съществува.

Най-напред, според вашата терминология, цялата вероятна реалност е съществувала като мъгляви сънища в съзнанието на *Всичко, Което Съществува*. По-късно неконкретната природа на тези „сънища" е станала по-определена и жива. Сънищата започнали да се различават един от друг, докато не привлекли съзнателното внимание на *Всичко, Което Съществува*. И с любопитство и копнеж, *Всичко, Което Съществува* започнало да обръща по-голямо внимание на своите сънища.

После преднамерено им е придавало все повече и повече детайли, зажадняло е за това многообразие и е започнало да обича онова, което все още не е било отделено от самото Него. Дарило е съзнание и въображение на личностите, докато те все още се намирали в сънищата му. Те също закопнели да бъдат истински.

Следователно, потенциалните индивиди, казано по ваш начин, са имали съзнание още преди началото или преди каквото и да било познато ви начало. Те надигнали глас да бъдат реализирани в действителност и *Всичко, Което Съществува*, в своята неизразима симпатия, потърсило в себе си начините това да се осъществи.

С огромното си въображение То проумяло космическо размножаване на съзнанието, което не би могло да се случи в тази структура. Овеществяването е било необходимо, след като е било нужно тези вероятности да се родят. Тогава *Всичко, Което Съществува* видяло една безкрайност от вероятни, съзнателни индивиди и предугодило цялото вероятно развитие, но всичко това си стояло заключено вътре в него, докато не открило средствата за изразяване.

Това, според вашата терминология, била първичната космическа дилема, с която *Всичко, Което Съществува*, се борило, докато напълно не потънало в този космически проблем.

Не намерело ли решение, *Всичко, Което Съществува* би обезумяло и тогава буквално би имало една реалност, лишена от разсъдък – една полудяла вселена.

Натискът идвал от два източника: от съзнателните, но все още вероятни индивидуални азове, които се осъзнали като живи вътре в съня на Бога, и от самия Бог, който жадувал да ги изяви и да ги пусне на свобода.

От друга страна, може да кажете, че напрежението съществувало единствено от страна на Бога, тъй като творението съществувало в Неговия сън, но в подобни изначални пирамидални същности пребивава такава чутовна сила, че дори техните сънища са надарени с реалност и виталност.

Така че такава е дилемата на всяко изначално пирамидално същество: То сътворява реалността. То разпознало, освен това, огромния потенциал, който съществува вътре

във всяко едно индивидуално съзнание. Тогава Го споходил и начинът: То трябвало да освободи създанията и вероятностите от своя сън.

Да направи това би означавало да им придаде действителност. Би означавало също така обаче да „изгуби" част от собственото си съзнание, тъй като именно в тази част те били държани сякаш в окови. *Всичко, Което Съществува* трябвало да ги пусне. Докато мислело за тези индивиди като за свое творение, то ги задържало като частици от себе си и по този начин всъщност ги отричало.

Да ги пусне на свобода означавало да „изгуби" онази част от себе си, която ги била сътворила. То вече едва ли би могло да се справя с безбройните вероятности, започващи да изплуват от всяко едно отделено съзнание. С любов и копнеж освободило тези части от себе си и те вече били волни. Психическата енергия избухнала в мълнията на сътворението.

Следователно *Всичко, Което Съществува* е „изгубило" част от себе си в това креативно усилие. *Всичко, Което Съществува* обича всичко, което е сътворило до последната частица, понеже осъзнава безценността и уникалността на всяко едно съзнание, което се е изтръгнало от него в подобно състояние и на такава цена. То ликува и се радва на всяко едно развитие, осъществено от всяко едно съзнание, тъй като това е още една победа срещу първоначалното състояние, и се весели и извлича наслада дори от най-незначителното креативно действие на всяка от своите издънки.

От самото себе си и от това състояние То е дало живот на една безкрайност от вероятности. Намерило е пътя нееговата агония да избликне в свобода, изразявайки себе си, и правейки това е дарило съществуване на индивидуализираните съзнания. Затова и с право ликува. Но всички инди-

види помнят своя източник и сега сънуват *Всичко, Което Съществува* както *Всичко, Което Съществува* навремето ги е сънувало. И те с копнеж се стремят към този необятен източник... и жадуват да Го освободят и да Му придадат действителност чрез своите собствени творения.

Мотивиращата сила все още е *Всичко, Което Съществува*, индивидуалността обаче не е илюзия. По същия начин и по същата причина сега и вие давате свобода на личностните фрагменти в собствените си сънища. Вие също творите по същата причина и вътре във всеки един от вас се таи спомена за първичната агония – този подтик да създавате и да освобождавате всички вероятни съзнания, претворявайки ги в действителности.

Аз бях изпратен да ви помогна, както и други са били изпращани през вековете на вашето време, защото докато се развивате, вие също създавате нови измерения и вие ще помагате на други.

Тези взаимовръзки между вас и *Всичко, Което Съществува* никога не могат да бъдат прекъснати, а Неговото осъзнаване е толкова фино и съсредоточено, че вниманието Му действително е насочено с любовта на изначалния творец към всяко едно съзнание.

Тази сесия е нужно да се прочете много пъти, тъй като има детайли, които не се виждат от пръв поглед."

С други думи, цялата рамка на реалността според Сет включва много повече от прераждане и развитие вътре във физическата система, която познаваме. Имали сме много сесии, занимаващи се с природата на другите реалности, както и сесии, касаещи „космологията", които не могат да бъдат включени в тази книга поради изискванията за обем. Един от най-важните моменти, според мен е, че Бог сам по себе си не е статичен. Цели части от Материала на Сет обсъждат потенциала и направата на съзнанието, проявено в молекули,

хора и пирамидални енергийни същности. Всички те са тясно свързани в една космична мрежа от действия. Но както казва Сет, „Дори тази цялостна пирамидална същност не е статична. Повечето от вашите концепции за Бога говорят за един статичен Бог и в това е и една от основните ви теологични трудности. Осъзнаването и опитността на това същество непрестанно се променят и израстват. Не съществува статичен Бог. Докато кажете „Това е Бог", Бог вече е нещо различно. Използвам термина „Бог" единствено за удобството.

Всички части на *Всичко, Което Съществува* неспирно се променят, събират се и се разгръщат. Търсейки да опознае себе си, *Всичко, Което Съществува* постоянно създава нови и нови версии на себе си. Защото това търсене на себе си е съзидателна дейност и е сърцевината на цялото действие.

Понеже сами по себе си са действие, съществата винаги се променят и изместват. Не съществува нищо произволно в техните граници. Някои личности могат да бъдат част от повече от едно същество. Досущ като риби, те могат да плуват и в други потоци. Вътре в тях се намира познанието за всичките им взаимовръзки.

Всяка една личност може да стане сама по себе си същество. За това е нужно изключително развито познание за приложението на енергията и нейната интензивност. Точно както атомите са подвижни, такива са и психологичните структури.

Съзнанието търси да опознае себе си, затова и познава вас. Вие, като съзнание, търсите да опознаете себе си, да осъзнаете себе си като отделена индивидуална частица от *Всичко, Което Съществува*. Не само влагате в това цялата си енергия, но го правите и автоматично, тъй като съществуването ви зависи от Него.

Не съществува никакъв личностен Бог-индивид, както е според християнските представи," казва Сет, „но при все

това вие имате достъп до една част от *Всичко, Което Съществува*, която е изключително настроена в хармония с вас... Има част от *Всичко, Което Съществува*, която е насочена и фокусирана във всеки един индивид, обитавайки всяко отделно съзнание. Така че всяко отделно съзнание е закриляно индивидуално по един нежен и любещ начин. Тази част от цялостното съзнание е индивидуализирана вътре във вас.

Личността на Бога, по начина, по който най-общо бива възприемана, е едноизмерна концепция, основана на нищожното познание на човека за собствената му психология. Онова, за което вие предпочитате да мислите като за Бог е, повтарям, една енергийна същност или пирамидално съзнание. То осъзнава себе си като, например, теб, Джоузеф. То осъзнава себе си като най-малкото семенце... Тази част от *Всичко, Което Съществува*, която осъзнава себе си като теб и която е съсредоточена в твоето съществуване, може да бъде повикана на помощ, когато е необходимо.

Тази част също така осъзнава себе си като нещо повече от теб. *Тази част, която осъзнава себе си като теб, и като повече от теб, е личният Бог, разбираш ли.* Повтарям: тази същност, тази част от *Всичко, Което Съществува* се грижи за твоите интереси и към нея може да се обръщаш по личностен начин.

Молитвата съдържа в себе си собствения си отговор и макар да няма никакъв белокос старец в образа на Бог, затова пък я има изначалната и вечно нарастваща енергия, която формира всичко съществуващо и от която всяко човешко същество е частица.

Тази психична същност може би ви звучи безличностно, но как би могло да бъде така, след като нейната енергия създава вашата личност?

Ако предпочитате да наричате тази върховна психична същност Бог, тогава не бива да се стремите да го конкрети-

зирате, защото Той е ядрото на вашите клетки и е по-близо до вас от дъха ви."

В друга сесия Сет го обясни така: „Вие сте съ-творци. Онова, което наричате Бог, е сборът от всички съзнания, и при все това цялото е повече от сумата от всички свои части. Бог е повече от сумата от всички личности и въпреки това всички личности са онова, което е Той.

Има неспирно сътворение. Вътре във вас има сила, която знае как да направи така че да израснете от зародиш във възрастен индивид. Тази сила е част от вроденото познание във всички съзнания и тя е част от Бога вътре във вас.

Отговорността за вашия живот и за вашия свят е наистина ваша. Те не са ви били наложени от някакви външни въздействия. Вие създавате собствените си сънища, вие създавате и собствената си физическа реалност. Светът е такъв, каквито сте вие. Той е физическа материализация на вътрешните азове, които са го оформили." Но след като Бог не може да бъде конкретизиран, какво да кажем за Христос? Сет казва, че той не е съществувал като исторически персонаж. „Когато човечеството е в най-дълбока злочестина и е изправено пред големи проблеми, то ще призове някого като Христос. То ще търси и действително от само себе си ще създаде самите личности, които са му необходими, за да му вдъхнат сили...

Има трима човека, чийто животи са били объркани в историята и са се смесили и чиято сътворена история е станала позната като животът на Христос... Всеки един от тях е бил изключително надарен психически, знаел е за своята роля и я е приел доброволно. И тримата са били части от едно същество и са придобили физическо съществуване по едно и също време. Те обаче не са се родили на една и съща дата. Има причини защо съществото не се е завърнало като една личност. От една страна, защото цялото

съзнание на едно същество би било твърде тежък товар за едно физическо тяло. От друга страна, съществото е искало една по-разнообразна обстановка, отколкото би могла да бъде осигурена иначе.

Съществото веднъж се родило като Йоан Кръстител, а след това било родено в още два образа. Единият от тях носи личността, за която се отнасят повечето истории за Христос... За другата личност ще ви разкажа в по-късен момент. Имало е постоянно общуване между тези три части на едното същество, макар да са били родени и погребани на различни дати. Човечеството е призовало тези личности от собствената си психична банка, от съвкупността на индивидуализираното съзнание, до който е имало достъп."

След убийството на Мартин Лутър Кинг моите ученици бяха доста разстроени и както много други хора в страната, а вероятно и в света, ние започнахме да обсъждаме смисъла на насилието. На средата на разговора ни, Сет се прояви:

„Дадена ви е свободна воля. Вътре във вас има определени схеми; вие знаете какво трябва да постигнете като индивиди, като хора, като раса, като биологичен вид. Можете да изберете да пренебрегнете тези схеми. Прилагайки свободната си воля, вие сте превърнали реалността в нещо доста различно, отколкото е било първоначалното намерение. Допуснали сте егото да се развие прекалено много и прекалено модифицирано. В много отношения вие се намирате в един сън. Вие сте тези, които сте направили този сън прекалено жив. Трябва да се справяте с проблемите и предизвикателствата, но трябва винаги да бъдете осъзнати за вътрешната си реалност и за нефизическото си съществуване. Вие до огромна степен сте изгубили връзката с тях. Толкова силно сте се съсредоточили във физическата реалност, че тя се е превърнала в единствената реалност, която познавате.

Когато убиете някой човек, вие вярвате, че сте го убили завинаги. Затова убийството е престъпление, с което трябва да се справите – понеже вие сте го създали. Иначе смъртта на съществува.

В зората на физическото съществуване, още преди историята да започне, човекът е знаел, че смъртта е просто промяна на формата. Никой Бог не е сътворил престъпното убийство и никой Бог не е създал тъгата и болката... Отново казвам, тъй като вие вярвате, че можете да убиете човек и да поставите завинаги край на съзнанието му, затова и убийството присъства във вашата реалност и трябва да се справяте с него... Атентаторът на д-р Кинг вярва, че е изтрил завинаги във вечността едно живо съзнание... Но за щастие вашите грешки и простъпки не са истински и не влияят на реалността, понеже д-р Кинг все още живее."

Моят клас е малък, но възрастта на учениците е от шестнадесет до шестдесет. Една вечер обсъждахме студентските бунтове. Карл и Сю и двамата са на двадесет години. Те поддържаха идеите за ненасилието и мира. По-възрастните обаче започнаха да се оплакват срещу бунтуващите се с известна горчивина, докато Сю не каза донякъде с плам: „Е, аз също съм против насилието. Но понякога то е оправдано..."

Едва що думите бяха излезли от устата й, когато Сет я прекъсна. Всички подскочиха. В разгорещения спор и Сет, и екстрасензорното възприятие бяха забравени. Сега гласът на Сет наистина прогърмя: „Никога няма каквото и да било оправдание за насилието. Не съществува оправдание за омразата. Няма оправдание за убийството. Онези, които прибягват до насилие по каквато и да било причина, сами по себе си са мутирали, а чистотата на тяхната цел е опетнена.

Казвал съм ви, че ако не ви харесва състоянието на вашия свят, самите вие трябва да се промените, индивидуално и като маса. Това е единственият начин да бъде извършена

промяна." На това място Сет се вторачи в Карл и каза: „Ако вашето поколение или което и да било поколение доведе промяната, това е единственият начин тя да бъде направена. Това, което ви казвам, е било говорено и преди през вековете. От вас зависи (кимна той към Сю и Карл) дали ще се вслушате или не.

Погрешно е да се проклина някое цвете, погрешно е да се проклина някой човек. Неправилно е да не се отдава почит на някой човек, неправилно е да се подиграваш с някой човек. Трябва да уважавате себе си и да виждате в себе си духа на вечната виталност. Не правите ли това, тогава съсипвате всичко, до което се докоснете. Трябва да уважавате и всеки друг индивид, защото и в него се намира искрата на вечния живот.

Когато проклинате някой друг, вие проклинате себе си и проклятието се връща към вас. Когато проявявате насилие, насилието се връща... Обръщам се към вас, защото вие разполагате с възможността (да подобрите условията в света) и времето е ваше. Недейте да пропадате в старите коловози, които ще ви отведат точно към света, от който се страхувате.

Когато всеки млад човек откаже да отиде на война, ще имате мир. Докато се борите заради печалба и алчност, няма да има мир. Докато някой извършва насилствени действия в името на мира, ще има война. За нещастие, трудно е да си въобразим как всички млади хора във всички страни ще откажат да идат на война в едно и също време. Така че трябва да се справите с насилието, причинено от насилието. През следващите сто години може и да настане такова време. Запомнете, никоя идея не се защитава с насилие.

Не човекът мрази, но самата омраза се отразява навън и става физическа. И не човекът обича, но любовта се отразява навън и става физическа."

Глава Деветнадесета

Вътрешните Сетива – какво представляват и как да ги прилагаме

По време на една скорошна сесия Сет каза: „Ако за миг оставите настрана азовете, които приемате за даденост, щяхте да преживеете собствената си многоизмерна реалност. Това не са просто красиви думи, които не означават нищо. Аз не ви опявам за някаква си теория просто защото ми се иска да ораторствам, а защото искам да приложите тези идеи на практика."

„Какви точно стъпки се иска от нас да следваме?" попита един от учениците.

„Най-напред трябва да се опитате да разберете природата на реалността. До някаква малка степен аз започнах да обяснявам това в Материалите на Сет. В повече от петстотин сесии представихме едва очертанията, но те са достатъчни като за начало. Идеите сами по себе си ще ви

накарат да се замислите. Казвал съм ви, че съществуват Вътрешни Сетива, също както има физически сетива. Те ще ви дадат възможност да възприемате реалността, съществуваща независимо от физическия свят. Трябва да се научите да разпознавате, да развивате и да прилагате тези Вътрешни Сетива. Методите са дадени в материала. Но вие не можете да ползвате материала, докато не го разберете.

Материалът сам по себе си – ако ми простите този израз – е умело представен, така че, докато се старaете да го разберете, вие вече започвате да прилагате способности отвъд тези, които приемате за даденост.

На първо място трябва да престанете да идентифицирате себе си изцяло със своето его и да разберете, че можете да долавяте много повече, отколкото е способно да долови егото ви. Трябва да изисквате от себе си много повече, отколкото сте изисквали досега. Материалът не е за онези, които ще се самозалъгват с красиви, опаковани и украсени с панделки истини, които са разфасовани и раздробени на парченца, така че да можете да ги смелете. Подобни материали също служат на някаква цел, но нашият материал изисква да разширите своя интелектуален и интуитивен капацитет."

Една ученичка беше довела със себе си своя гостенка, Мери, която сбърчи чело, когато Сет спря да говори. „Но ако за миг оставим настрана егото," попита ме тя, „няма ли да бъдем в безсъзнание?"

Аз нямах шанс да отвърна. Сет отговори вместо мен – по своя си начин: „Вие сте идентичност," каза той. „Представете си, че държите фенер и този фенер е съзнанието. Можете да насочите светлината в много посоки, но вместо това сте придобили навика да я насочвате само по един определен път и сте забравили, че има и други пътища.

Всичко, което е нужно да направите е да обърнете свет-

лината в други посоки. Когато я завъртите, пътят, по който досега сте я фокусирали, за миг ще ви се стори тъмен, но ще получите достъп до други реалности и образи, а и нищо не ви пречи да върнете светлината отново в предишната ѝ позиция."

Сет беше използвал няколко аналогии, за да обясни този въпрос. По време на една друга сесия той каза: „Вие имате повече от един съзнателен ум. Ние искаме от вас да промените каналите на възприемането си... Ако сметнете, че съзнателният ум, който обикновено използвате, е една врата, тогава заставате на прага на този ум и гледате навън към физическата реалност. Ала съществуват и други врати... вие имате и други съзнателни азове...

Следователно, от вас не се очаква да станете безсъзнателни. Няма нужда да си мислите, че когато блокирате обикновения съзнателен ум, остава само празнота. Вярно е, че когато затворите една врата - съзнателният ум - е възможно да има момент на дезориентация преди да отворите друга врата.

Вярно е също така, че вероятно ще е нужно да научите методите, посредством които ще можете да долавяте останалите реалности, просто защото не сте привикнали да боравите с другите съзнателни части от себе си. Но тези части са също толкова критично важни - и дори толкова интелектуални - също толкова валидни и също толкова реални, колкото съзнанието, което обикновено познавате.

Сет настоява, че има само един начин да се научи какво представлява съзнанието: посредством изучаване и изследване на собствената ни възприемчивост, посредством променяне на фокуса на нашето внимание и посредством използване на съзнанието ни по възможно повече на брой начини. Той казва: „Когато се вглеждате в себе си, самото усилие, необходимо за това, разширява ограниченията на

вашето съзнание, разгръща го и позволява на егоистичния аз да използва способности, които често не е разбирал, че притежава."

Значимостта на Вътрешните Сетива не е в това, че освобождават ясновидските и телепатични способности, а в това, че ни разкриват нашата независимост от физическата материя и ни позволяват да разпознаем своята уникална, индивидуална, многоизмерна идентичност. Ако бъдат правилно оползотворени, те също така ни показват чудото на физическото съществуване и нашето място в него. Можем да живеем по-мъдър, по-продуктивен и по-щастлив физически живот, тъй като започваме да разбираме защо сме тук, както индивидуално, така и като народ.

Вътрешните Сетива, например, ни помагат да използваме телепатичните си способности. Това не значи, че ще можем винаги да „четем мислите" на хората. То означава, че в семейството, в бизнеса или в социалните контакти ще осъзнаваме интуитивно какво ни казва другият човек; ще знаем какво стои зад думите. Самите ние също по-добре ще боравим с думите, за да предадем вътрешните си чувства, понеже ще знаем какви са тези чувства. Няма да се страхуваме от тях, нито ще изпитваме нужда да ги прикриваме.

Понякога може да „четем мисли" - макар това да е популярен термин, в който има много какво да се желае. Но за да се прилагат правилно Вътрешните Сетива, те трябва да се използват плавно, като често се смесват едно с друго. Например, често е трудно да се разбере дали получаваме ясновидска или телепатична информация. Не че има значение. Прилагайки Вътрешните Сетива, ние просто увеличаваме цялостния обхват на възприемането си.

Докато пиша това, аз събирам всевъзможна информация за своето обкръжение, но почти не осъзнавам, че го правя. Определено не разграничавам съзнателно визуални-

те от звуковите данни, докато не спра да мисля за това, макар да знам, че получавам информацията посредством различни сетива. Всички физически сетива действат едновременно, за да ни дадат нашата картина на реалността. Ние постоянно използваме Вътрешните Сетива по същия начин, но далеч без съзнателно да го забелязваме. За да ги обясним, ще трябва да ги опишем поотделно, макар ефектите им да се усещат едновременно.

Вътрешно вибрационно докосване

„Мислете за Вътрешните Сетива като за пътища, водещи към вътрешната реалност. Първото сетиво включва възприемане на непосредствената природа – мигновено разпознаване, което бих могъл да опиша единствено като вътрешно вибрационно докосване. Представете си човек, стоящ на една типична улица с къщи, трева и дървета. Това сетиво би му позволило да усети основното чувство, която изпитва всяко едно от дърветата към него. Неговото съзнание ще се разшири, включвайки в себе си опитността от това какво е да си дърво – било което и да е дърво, било всички дървета. Той ще усети преживяването да *бъде* всичко, което си избере в своето полезрение: люде, насекоми, стръкове трева. Няма да изгуби съзнание за това кой е, но ще възприема тези усещания по същия начин, както вие сега изпитвате горещина или студ."

Това сетиво е много подобно на емпатия (съпричастие), но е далеч по-витално. (Сет казва, че ние сега не можем да преживеем Вътрешните Сетива в пълната им интензивност, тъй като нервната ни система не е способна да се справи с толкова много стимули.) Трудно е да се категоризира подобен род преживяване, но мисля, че аз съм използвала вътрешното вибрационно докосване в следния случай:

Една вечер, когато ни бяха на гости Бил и Пег Галахер, една съседка също намина да се обади. Поли беше доста емоционална млада жена и ме попита дали не бих „събрала" някакви впечатления за нея. Отказах с думите, че съм уморена. В действителност усещах, че е „прекалено заредена" по неприятен начин и не исках да се въвличам в това. Но явно любопитството ми е надделяло. Превключих на Вътрешните си Сетива, за да открия какво не е наред, без обаче да осъзнавам, че го правя. (В употребата на Вътрешните Сетива, както и във всичко друго, трябва да се научим на разграничаване и на преценка.)

Почти незабавно видях младата жена като девойка през 1950 г.. Намираше се в болнично легло и изпитваше родилни болки. Почувствах ги, макар да седях в своята всекидневна. Преживяването беше изключително живо, а болката съвсем истинска. Видях една по-възрастна жена и един млад мъж в болничната стая и успях да ги опиша. Поли разпозна в тях бившия си съпруг и неговата майка, но отрече да е имала дете, като каза, че една нейна приятелка е родила незаконна дъщеря същата година.

В първия момент болката така ме изплаши, че просто изстрелях всичко, което виждах; не съм имала намерението да смущавам Поли. По-късно се почувствах глупаво и се ядосах на себе си, чудейки се дали епизодът с болката не е бил някакъв вид подсъзнателна драматизация. Две години след това Поли напусна града. Преди да си тръгне, тя ми се обади да ми каже, че епизодът е бил съвсем истински. Детето било нейно, а описанието на стаята съвпадало с нейната болнична стая. Естествено тя не искала никой да знае за детето, което било дадено за осиновяване (това така или иначе не беше моя работа). Вечерта, когато ни посети, беше мислила много за раждането, понеже тъкмо се беше чула с бащата на бебето за пръв път от години. Вероятно именно

затова аз се бях „настроила" към епизода. В този случай аз бях използвала вътрешното вибрационно докосване, за да усетя нейните чувства.

Най-общо казано, това първо Вътрешно Сетиво би могло да бъде изключително ценно, водейки до разширяване на опитността, до по-голямо разбиране и състрадание. Използвайки го с течение на практиката, можете да усетите живия емоционален елемент на всичко живо, радвайки се на неговата виталност. Това не отнема от индивидуалността ви и не включва психична намеса. Не бива да надничаме в психиката, а да използваме тази способност единствено да помагаме на другите, или просто от радост, както си служим с мускулите и костите си. Намерението е важно, но аз не вярвам, че вие бихте могли да използвате тези сетива по погрешен начин; ако не сте готови да ги оползотворявате правилно, собствената ви личност ще се погрижи изобщо да не ги прилагате съзнателно.

Психологическото Време

„Психологическото Време е естествен път, предназначен да предоставя лесен достъп от вътрешния свят към външния и обратно, макар че вие не го използвате като такъв. Психологическото Време първоначално е позволявало на човека да живее във вътрешния и във външния свят с относителна лекота... След като се научите да го използвате, ще можете да си почивате в неговата структура, докато сте съзнателно будни. То добавя продължителност към нормалното ви време. От неговата рамка ще видите, че физическото време е също толкова подобно на сън, колкото някога ви се е струвало вътрешното време. Ще откриете цялостните си азове, надничащи едновременно навътре и навън, и ще узнаете, че всяко делене е илюзия."

Всъщност, с напредъка в практиката, Психологическото Време води до развиване на останалите Вътрешни Сетива. В Пси-времето, както го наричаме, вие просто обръщате фокуса си на внимание навътре. Седнете или легнете тихо самички и затворете очи. Представете си, че вътре във вас има свят, също толкова жив и реален като физическия. Изключете своите физически сетива. Ако искате, представете си, че имате превключватели и ги изключвате един по един. След това си представете, че Вътрешните Сетива имат друг набор от превключватели, които вие въображаемо включвате. Това е един метод за начало.

Вместо това може просто да лежите тихо и да се съсредоточавате върху един тъмен екран, докато на него не се появят образи или светлини. Недейте да се концентрирате върху тревогите си или върху ежедневни, тривиални неща, които биха могли да изплуват веднага щом блокирате физическите разсейващи фактори. Ако подобни мисли наистина изникват пред вниманието ви, значи не сте готови да продължите. Най-напред трябва да се отърсите от тях.

Тъй като ние не можем да се съсредоточим напълно върху две неща едновременно, можете отново да фокусирате вниманието си върху екрана или върху кой да е въображаем образ – това ще пропъди дразнещите тревоги. Или пък можете да си представите, че самите тревоги имат образи, а после да ги „видите" как изчезват.

В един момент ще се почувствате будни и съзнателни, но много леки. Вътре в ума си може да видите ярки светлини. Може да чуете звуци или гласове. Някои от тях може да са ясновидски или телепатични послания. Някои просто може да са подсъзнателни картини. С практиката ще се научите да различавате едните от другите.

Постепенно докато напредвате, ще се почувствате отделени от времето, каквото го знаем в битието. Може да има-

те най-различни по вид субективни преживявания – от екстрасензорни епизоди до прости периоди на вдъхновение и напътствие. Аз, например, понякога имам пътувания извън тялото в течение на Пси-Времето. Това сетиво води до освежаване, релаксация и умиротворение. То може да бъде използвано по множество начини и с различни цели. Повечето от моите ученици сега прилагат това сетиво доста добре, използвайки го като подготовка за други преживявания.

Долавяне на минало, настояще и бъдеще

„Ако си спомните нашия въображаем човек, стоящ на улицата, ще се сетите, че аз говорих за това как той усеща цялата неделима същина на всяко живо нещо пред погледа си, използвайки първото Вътрешно Сетиво. Прилагайки това трето сетиво, преживяването му ще се разшири. Ако той пожелае, би могъл да чувства освен това и миналото, и бъдещето на всяко живо нещо пред погледа си."

Спомняте си, че според Сет тези Вътрешни Сетива се използват от вътрешния аз непрестанно. Тъй като миналото, настоящето и бъдещето нямат в основата си реалност, това сетиво ни позволява да виждаме през привидните бариери на времето. Ние виждаме нещата такива, каквито наистина са. Всяко едно предсказателско преживяване е свързано с това Вътрешно Сетиво. То често се прилага спонтанно, когато се практикува Пси-времето.

Концептуалното сетиво

„Четвъртото Вътрешно Сетиво включва пряко познание на дадена концепция по много повече от интелектуален начин. То касае пълно преживяване на концепцията. Концепциите (също както и мислите) притежават онова, което ще

наричаме електрически и химически строеж. Молекулите и йоните на съзнанието се променят в молекули и йони на концепцията, която на свой ред бива пряко преживяна. Вие не можете наистина да разберете, нито да оцените което и да било живо нещо, докато не станете това нещо.

Можете най-добре да се доближите до дадена идея, използвайки Психологическото време (като подготовка). Седнете в една тиха стая. Когато ви дойде някоя идея, недейте да се заигравате с нея интелектуално, но подходете интуитивно. Недейте да се страхувате от непознати физически усещания. Посредством търпение до една определена степен вие ще откриете, че можете да „станете" идеята. Ще бъдете вътре в нея и ще гледате оттам навън, а не отвън навътре.

Концепции като тези, за които говоря, достигат отвъд вашите идеи за време и пространство. Ако овладеете използването на третото Вътрешно Сетиво (долавяне на миналото, настоящето и бъдещето), когато познанието е в по-малка или в по-голяма степен спонтанно, тогава ще можете да прилагате концептуалното сетиво по-свободно. Всяка истинска концепция води началото си извън вашата камуфлажна система и продължава отвъд пределите ѝ. Докато не използвате Вътрешните Сетива по този начин, ще долавяте само отблясъците на някоя концепция, колкото и простичка да е тя."

Вярвам, че аз съм използвала това сетиво в епизода, описан в Глава Седемнадесета, преживявайки една концепция, която е невъзможно да бъде изразена адекватно с думи, когато всичко в стаята като че ли нарасна до огромни размери.

Възприемане на знаещата същност

„Помнете, че тези Вътрешни Сетива действат като едно цяло, в унисон, и че до известна степен разделенията по-

между им са условно въведени от мен. Това пето сетиво се различава от четвъртото (концептуалното сетиво) по това, че не включва в себе си познаването на дадена концепция. То е подобно на четвъртото сетиво по това, че в него няма минало, настояще и бъдеще, и е свързано с интимно превръщане или трансформация на аза в нещо друго.

Това е трудно да бъде обяснено. Опитвате се, например, да разберете някой приятел с помощта на физическите сетива. Прилагането на това пето сетиво би ви позволило да влезете във вашия приятел. В цялата си пълнота то не е достъпно за вас в пределите на вашата система. Това не означава, че една същност може да контролира друга. То е свързано с пряко и мигновено познаване на същината на живата „тъкан". Използвам думата „тъкан" с голямо внимание и ви моля да не мислите за нея непременно в контекста на плът.

Всички същества по един или друг начин са затворени вътре в себе си, макар същевременно да са свързани с другите. Прилагайки това сетиво, вие прониквате през капсулата, обвиваща аза. Това Вътрешно Сетиво, както всички останали, постоянно се използва от вътрешния аз, но много малка част от информацията се процежда до подсъзнанието или до егото. Без употребата на това сетиво обаче никой никога не би могъл да успее поне да започне да разбира някой друг." Това сетиво е по-силна версия на вътрешното вибрационно докосване.

Вродено познание за основната реалност

„Това е едно изключително първично сетиво. То е свързано с вътрешно присъщото на същността работно познание за базовата виталност на вселената, без което не биха били възможни никакви манипулации на жизнеността – като например, вие не бихте могли да стоите изправени,

без най-напред да имате вродено чувство за равновесие.

Без това шесто сетиво и неговото непрестанно използване от вътрешния аз, вие не бихте могли да изградите физическата камуфлажна вселена. Можете да сравните това сетиво с инстинкта, такъв какъвто го познавате, макар то да е свързано с вътрешно присъщото познание за цялата вселена. На живия организъм се предоставя определена информация за конкретни сфери от реалността, за да бъде възможно манипулирането в тази сфера. Вътрешният аз има на свое разположение пълното познание, но организмът използва само части от него. Един паяк, тъчащ мрежата си, прилага това сетиво почти в най-чистата му форма. Паякът не притежава интелект, нито его и неговите дейности са чисто спонтанно приложение на Вътрешните Сетива, които като цяло не са възпрепятствани и не са замаскирани. Въпреки това, и в паяка, и в човека е вродено пълното разбиране за вселената като цяло."

Сет винаги настоява, че отговорите на нашите въпроси за реалността са вътре в нас. Те ни се разкриват, когато отвърнем вниманието си от физическата информация и го насочим навътре; именно тогава влиза в сила шестото Вътрешно Сетиво. То също така се проявява във вдъхновението и в епизодите на спонтанно „знаене". Със сигурност това сетиво внезапно се е задействало по време на моята опитност с „космическото съзнание" и е било отчасти отговорно за ръкописа ми „Идейна Конструкция". Това сетиво поражда повечето преживявания, които са с характера на откровения.

Проблемът е, че получената информация трябва да бъде представена във вид, който можем да разберем и да я поясняваме вербално или с помощта на образи – което неминуемо води до изкривяване. Някои подобни преживявания няма как да бъдат изразени физически, но при все това индивидът, когото засягат, е убеден в тяхната реалност.

Разширение или свиване на тъканната капсула

„Това сетиво действа по два начина. То би могло да бъде разгръщане или уголемяване на аза, разширяване на границите му и на съзнателното му разбиране. Би могло също да бъде и свиване на аза във все по-смаляваща се капсула, позволяваща му да навлезе в други системи на реалността. Тъканната капсула обгръща всяко едно съзнание и в действителност представлява граница на енергийното поле, предпазваща енергията на аза от изтичане.

Няма съзнание, което да съществува в която и да било система, без да бъде обгърнато от такава капсула. Тези капсули се наричат още астрални тела. Седмото Вътрешно Сетиво позволява експанзия или контракция на тази тъканна капсула."

Роб и аз сме имали някои преживявания в приложението на това Вътрешно Сетиво, също както и някои от моите ученици. В Пси-времето това води до странно „слоноподобно" усещане: аз чувствам, че се разширявам, но на тегло ставам все по-лека и по-лека. Това усещане би могло да възникне и непосредствено преди извънтелесна опитност. Чувствала съм го в обратна посока по време на няколко сесии с другата личност, Сет Втори.

Освобождаване от камуфлажа

„Цялостно освобождаване от камуфлажа се случва рядко във вашата система, макар да е възможно да бъде постигнато, по-специално във връзка с Психологическото Време. Когато Психологическото Време бъде приложено в пълната си всеобхватност, тогава камуфлажът намалява до смайваща степен. В хода на освобождаването вътрешният аз се разграничава от един определен камуфлаж, преди

плавно да приеме друг модел или пък напълно да се освободи от камуфлажа. Това се случва посредством нещо, което вие бихте могли да наречете промяна в честотата или във вибрацията: трансформация на виталността от един специфичен модел или аспект в друг. В някои отношения вашият сънуван свят ви донася по-близко преживяване до основната вътрешна реалност, отколкото светът в будно състояние, където Вътрешните Сетива са толкова отделени от вашата съзнателност."

Съзнателният ни опит с това Вътрешно Сетиво е доста ограничен. Единствено в един бегъл епизод, споменат по-рано, когато се усетих безтелесна и безформена, досущ като съзнателен въздух, съм се доближила до него.

Разпръскване от енергийната личност

„Някоя енергийна личност, която иска да стане част от вашата система, осъществява това, като използва въпросното сетиво. Енергийната личност най-напред се разпръсква на малки частици. След като влезе във вашата равнина или система като неин член, тъй като няма как да бъде създадена иначе, тя трябва да бъде сътворена по най-прост начин, а сетне изградена – това, разбира се, е спермата, която в този смисъл се явява вход. След това енергията на личността трябва да бъде отново събрана."

Онова, за което Сет говори тук е, че вътрешният аз използва това сетиво, за да инициира раждане на някоя от своите личности във физическия живот. Това сетиво би могло да играе роля и в някои контактьорски дейности от страна на личности, преминали отвъд смъртта, които желаят да предават послания; може освен това да бъде прилагано и в извънтелесни преживявания, касаещи и други реалности, освен физическата.

Какъв е смисълът да се научим да използваме тези Вътрешни Сетива? Сет беше споменал някои от ползите в записаната сесия по време на лекция по психология в един колеж. Той каза: „Няма да бъдете погълнати от субективността. Ще научите какво представлява реалността... Онова, което не се разбира е, че това самопознание пробужда състояния на съзнанието, с които вие обикновено не сте запознати. Именно те могат да бъдат прилагани като изследователски инструменти.

В този вид изследване, за който говоря, личността се стреми да навлезе навътре в себе си, да си проправи път измежду воалите на придобитите характеристики към собствената си вътрешна идентичност... Съкровената сърцевина на аза притежава телепатични и ясновидски способности, които силно влияят на семейните връзки – и на вашата цивилизация. Понастоящем вие не ги използвате ефективно. А именно от тези способности има нужда сега. Ако въобще искате да има някаква надежда за общуването в света, то всеки един от вас трябва да разбере къде се намира собственият ви потенциал като индивидуални субективни същества.

Книгите не могат да ви разкажат това. Дори и да разкриете посредством психоанализа къде се таят корените на неврозите ви, отново ще сте в съвсем плитки води. Все още ще изследвате само най-горните пластове на своята личност и няма да се възползвате от облагите на онези различни състояния на съзнанието, които се случват, когато се вгледате в себе си чрез метода, който ви предписах.

Съществува състояние на съзнанието, много по-будно от всяко друго, което някога сте познавали – състояние, в което осъзнавате собствените си будни и сънуващи азове едновременно. Можете да сте напълно будни, докато тялото ви спи. Можете да разширите настоящите ограничения на усещанията си."

Това, което Сет има предвид е, че Пси-времето разширява нормалното съзнание. Всички потискани преди това вдъхновения, предчувствия и всевъзможната полезна екстрасензорна информация сега изплуват в съзнателното усещане. Когато редовно се упражнявате с Пси-времето, вие ставате бдителни за информацията, идваща чрез Вътрешните Сетива. Реагирате на данните и се научавате да боравите с много повече стимули от преди.

Тази интуитивна бдителност продължава както в ежедневния живот, така и по време на сън. Посредством инструкциите, дадени от Сет, аз се научих да бъда напълно будна, докато сънувам, както беше споменато по-рано. В такова състояние вие разпознавате сънищата си *като* сънища и можете в по-голяма или в по-малка степен да ги управлявате. Можете да оставите тялото си заспало на сигурно място и да проектирате съзнанието си. Всичко това обаче изисква труд – поне така е, що се отнася до мен. Трябва да се научите, посредством опитност, да поддържате правилното ниво на съзнание и винаги съществува възможността да паднете обратно в обичайното състояние на сън.

Тези нива на съзнание са само подготовка за друго състояние, до което съм достигала, но рядко. В това състояние вашият интелект, интуицията ви и цялото ви същество действат на ниво, което действително е свръхестествено. Сетивата ви са направо невероятно отчетливи. Такова състояние може да се случи когато сте нормално будни, „будни" по време на сън, или пък в транс. Но усещането е, че сякаш сте живели живота си в някакъв сън, а сега сте се пробудили. Мигновено осъзнавате своята многоизмерна реалност. Ако сте имали подобно преживяване поне веднъж, никога няма да го забравите.

Тези постижения започват с простичката практика на Пси-времето. Те започват когато отвърнете фокуса на свое-

то внимание от физическата реалност за няколко мига на ден. Всеки човек ще усети Вътрешните Сетива по различен начин, тъй като възприемчивостта от какъвто и да било тип е изключително индивидуална. Много е трудно обаче да се прилагат другите Вътрешни Сетива, без най-напред да бъде използвано Пси-времето. Всъщност, някои от моите ученици „включиха" спонтанно останалите си Вътрешни Сетива, упражнявайки се в Пси-времето. Някои използваха Пси-времето, за да получат информация за предишните си животи; в тези случаи те прилагаха много от Вътрешните Сетива едновременно, за да намерят информацията, която искат.

Взети всичките заедно, Вътрешните Сетива ще дадат на всеки индивид една картина на реалността такава, каквато е, независима от физическата материя, един образ на собствената му вътрешна идентичност. Те автоматично ще засилят концентрацията и ще освободят способности, които ще придадат на ежедневния живот допълнителен смисъл, виталност и цел.

Глава Двадесета

Лична оценка – кой или какво е Сет?

Като човешки същества ние живеем между живота и смъртта. Това е общото между нас и животните. Такива са условията на нашето съществуване. Но животните, доколкото знаем, не очакват с боязън своята смърт, нито пък се запитват какви ли са били преди раждането си. Техният миг е настоящето.

Ние имаме съзнание за миналото, настоящето и бъдещето – една поредица от мигове, които сякаш са нанизани един подир друг. Ами ако тези серии са просто част от едно по-обширно настояще, от един по-необятен „миг", който не осъзнаваме?

Тогава щяхме да съществуваме в това друго измерение на времето, независимо дали знаем за него или не, разбира се, досущ както нашият котарак живее в четири часа следобед, без изобщо да разбира какво представлява часовникът. По някакъв начин котаракът е по-близо до истината от

мен, тъй като часовниковото време е изкуствено изобретение, с което котаракът няма нищо общо. Да предположим, че както твърди Сет, миналото, настоящето и бъдещето също са изкуствени изобретения, подразделения, наложени на необятния миг, в който всяко действие е синхронно.

Физически ние можем да боравим само с определено количество информация наведнъж, тъй като в това отношение сме зависими от своята неврологична структура. Всяко едно усещане, с което сме се сдобили от раждането си насетне, все още стои непокътнато в подсъзнанието ни. Ние изтласкваме подобни детайли „назад", за да можем да се справим с настоящето. Насочваме вниманието си върху определена група от събития – „настоящите" – а след това ги прехвърляме в подсъзнанието когато ни се стори, че са отминали и далечни. Ако можехме да задържим вниманието си на тези отминали събития, като същевременно се концентрираме върху настоящите, тогава нашето усещане за сегашно време би се разширило безмерно много.

А какво да кажем за бъдещето? Вероятно то се състои от събития, които вече съществуват в това Необятно Настояще; събития, с които ние за удобство сме решили да не се справяме „все още". Според Сет събитията в никой случай не са конкретни, а пластични и първоначално винаги са ментални. Някои от тях ние оформяме като физически реалности и в този случай следваме описания по-горе процес. С други изобщо не боравим в това измерение. Те никога дори не навлизат в нашето минало, настояще или бъдеще.

Дали сме биологически неспособни да доловим което и да било от тези събития или пък имаме психологически бели петна като защитни механизми, за да се предпазим от това да бъдем смазани от реалността, такава, каквато тя наистина е? Нашата нервна система ни позволява да възприемаме само толкова; то е вярно, но отвъд това ограни-

чение моето предположение е, че някакъв психологически елемент ни кара да блокираме голяма част от информацията, която в противен случай бихме долавяли.

Ако можехме да премахнем тези бели петна и да разширим фокуса на своето внимание, считам, че щяхме да започнем да осъзнаваме тези други събития и че телепатията, предчувствието и ясновидството щяха да бъдат нормални методи за придобиване на информация. С други думи, мисля, че екстрасензорните способности са съвсем естествени, а ние сме ги отрекли, тъй като ни изглежда, че противоречат на нашите идеи за реалността.

Дочувам бързи емоционални възражения: „Не, ако можехме да правим всичко това, щяхме да знаем кога ще умрем!" Но предположете, че виждаме *отвъд* момента на смъртта, откривайки за своя изненада, че все още сме съзнателни – не само за себе си каквито сме „били", но и за други части от себе си, които не сме осъзнавали? Предположете, че Сет действително е прав: че ние просто обитаваме плътта, съществувайки вътре в нея, но независими от нея?

Идентифицираме се със своите тела, както всъщност психолозите ни казват, че трябва да правим. Но тази идентификация се основава на идеята, че без тяло няма аз. Тя също така предполага, че цялото познание достига до нас посредством физическите сетива. Очевидно, според тази идея, ние не бихме могли да възприемаме нищо, ако сме извън телата си. В действителност най-напред изобщо не би имало никакъв аз, който да излезе от тялото, тъй като нашето съзнание би било резултат от телесните ни механизми. Такава е ортодоксалната гледна точка на мнозина учени и психолози.

Организираната религия проповядва поддържане на противоположната идея, че идентичността на човека е независима от физическата материя – след смъртта. Тя обаче

често гледа подозрително на каквито и да било изследвания, които биха показали как човек би могъл да се възползва от тази си независимост *сега*. Макар да проповядва за живота на душата след смъртта, тя е подозрително незаинтересована да изучава случаите, в които като че ли има комуникация между живите и „мъртвите".

При все това аз вярвам, че фактите са съвсем ясни за всеки, който е достатъчно широко скроен, за да се вгледа в сферата на парапсихологията или пък е достатъчно дързък да се впусне в лично експериментиране на природата на съзнанието. Фактите би трябвало да са ясни на всеки човек, който някога е имал валидно предсказателско съновидение, ясновидска случка или телепатично общуване.

Фактите на моята опитност – както и на опитността на други – са такива. Ние до известна степен сме свободни от своите физически тела. Можем да виждаме, да чувстваме и да се учим, докато съзнанието ни е отделено от физическата ни форма. Способни сме да долавяме части от бъдещето. Действително имаме достъп до информация, която не идва посредством физическите сетива. Ако поиска, на науката биха ѝ били нужни сто години, за да възприеме тези идеи. Но междувременно те все пак ще си бъдат факти. Тук няма халюцинация, освен ако аз сега не халюцинирам, че пиша тази страница, че отпивам от кафето си и че изпитвам откровено възмущение от това, че някои от нас биха ограничили способностите ни, за да защитят ограничени концепции. Защо да приемаме за даденост, че концепциите са верни, ако противоречат на нашата опитност?

След публикуването на първата ми книга за екстрасензорното възприятие, много хора ми писаха, за да ми разкажат за собствените си опитности с телепатия, ясновидство, предчувствие или проекция. Някои споделяха преживявания, които криеха дори от най-близките си. Те знаеха, че *не*

се *очаква* да се случват подобни неща и се страхуваха, че екстрасензорното събитие би могло да постави под съмнение собствената им ментална или емоционална стабилност.

По някакъв начин и аз не се чувствах по-добре: съмнявах се в себе си и в своите преживявания на всяка крачка и все още го правя. Но поне не позволих на отживели концепции да ми диктуват каква част от собствената си опитност мога да приемам за истинска и каква част трябва да отхвърля. Но ако не бях повлияна от подобни идеи, щях да приема първоначалните си психически преживявания по-свободно и щях да ги изследвала чистосърдечно. Вместо това, особено в началото, аз бях също толкова ужасена, колкото и възхитена.

Тези преживявания ме научиха на следното: ние *сме* многоизмерни личности в момента – вие и аз, и всички останали. Мисля, че съзнанието се натрупва досущ както го правят атомите и молекулите; че съществуват струпвания на съзнание точно както има струпвания на материя; и че ние сме части от тези струпвания, независимо дали съзнаваме това или не. Ние знаем малко за собствената си психология и още по-малко за природата на съзнанието. За да научим повече, трябва да сме готови индивидуално да изследваме *собственото* си съзнание. Като правим това, аз съм убедена, че ще открием една по-голяма индивидуалност, уникалност и чувство за идентичност. Придържайки се толкова тясно към пределите на егоистичното, физически ориентирано усещане, ние може би се затваряме за отговорите на своите най-дълбоки въпроси – познание, което би ни помогнало да се справяме по-интелигентно с физическия живот.

Моята работа е едно подобно изследване. Гледам на своите психически преживявания, на сесиите със Сет, както и на цялото си общуване със Сет като на приключение с учебна цел, което все още продължава. Считам, че Мате-

риалите на Сет съдържат прозрения и информация, отнасящи се до природата на реалността, които са извънредно необходими. Теориите разширяват значението на индивидуалността и ни предизвикват да приемем по-големия аз, когото и науката, и религията по различно време са ни учили да отричаме.

Над всичко друго, аз съм сигурна, че Сет е моят канал за откровения и знания, а с това имам предвид знание, което по-скоро се разкрива на интуитивните части от аза, отколкото да бъде постигнато посредством разсъждения. Подобна информация под формата на откровения най-напред идва в образа на интуитивни усещания, сънища, предчувствия или опитности подобни на моите, а интелектът след това използва подадената му информация. И двете са важни.

Що се отнася до това кой или какво е Сет, неговият термин „енергийна същностна личност" изглежда по-близо до отговора, отколкото всичко друго. Не вярвам, че той е част от моето подсъзнание, какъвто термин използват психолозите, нито пък моя втора личност. Аз наистина считам, че ние притежаваме свръхсъзнание, което е далече „над" нормалния аз, също както подсъзнанието е „под" него, макар че Сет твърди, че всъщност няма нива на аза – но термините опростяват нещата. Аз приписвам свръхсетивните способности на това свръхсъзнание и считам, че то има достъп до информация за природата на реалността, която обичайно не е достъпна за егоистичните части на личността. Възможно е Сет да е психологична персонификация на това свръхсъзнателно разширение на моя нормален аз.

Ако е така, доколко той е независим? На този въпрос не може да се отговори лесно. Със сигурност той не би присъствал в структурата на моята личност такава, каквато я познавам. Аз не вярвам, например, че неговото присъствие

би могло да бъде разкрито посредством каквото и да било психологическо тестване на собствената ми личност. Присъщата ни връзка обаче би привлякла вниманието по време на сесия, когато свръхсъзнателната идентичност взима превес.

Тук също така възниква въпросът за пола на Сет. Поне за мен интуитивните части на повечето личности като че ли имат по-скоро женствени, отколкото мъжествени качества. Ако Сет беше просто моят по-висш интуитивен аз, бих очаквала от него да бъде женствен или пък псевдо-мъжествен тип мъжки характер, какъвто толкова често сътворяват жените писателки. Обикновено мъжете веднага разпознават образите, обрисувани по такъв начин, като прекалено романтични. Макар че Сет не е „очебийно" мъжествен, в своите действия и изказ той е много повече мъж от мъжки тип, отколкото мъж от женски тип. Мъж като самия него. Въпреки че е учител, той не е и стереотипният „духовен водач". Той е просто себе си - което би могло, в края на краищата, да бъде отличителната черта на собственото му независимо съществуване.

Въздействието му върху другите е непосредствено. Очевидно той има забележимо „присъствие". Той отвръща на другите и общува много по-добре от мен с хора от най-различни поприща в живота. Както показват откъсите обаче, той дава ясно да се разбере, че характеристиките, чрез които ние го познаваме, са просто частица от неговата личност, които той намира за най-полезни, за да привлече вниманието ни и да ни преподаде материала.

Веднъж Роб попита Сет дали винаги е бил на наше разположение за сесия и отговорът на Сет ясно показа, че имаме много повече от обикновена връзка. Аз имам вяра в отговорите, които сме получавали и смятам, че те са честни становища за една много заплетена психологическа връзка.

Из Сесия 458, 20 януари 1969

„Що се отнася до моята достъпност за вашите сесии, вие можете, при условията, които сме установили и с моя помощ, да призовавате елементите от моята личност, които познавате. Един вид съживено четириизмерно писмо или съобщение, в което, ако ми простите израза, медиумът е посланието.

По някакъв начин Ръбърт се е превърнал в една оживяла телеграма. Когато изпращате съобщение или телеграма, вие просто изпращате думи. Аз изпращам част от себе си. Не е задължително винаги да участва цялата ми същност. С други думи, не е нужно да бъда напълно фокусиран във вашето измерение, но съм достатъчно съсредоточен, за да идвам на нашите срещи. Психологическият мост обаче, за който съм говорил, ни служи добре и съществува както от страна на Ръбърт, така и от моя страна.

Следователно, известна част от моята реалност е достъпна за вас по време на уговорените часове, а мостът е винаги налице. Използвайки го, Ръбърт би могъл да ме повика при всеки друг случай. Използвайки го, аз мога да повикам вас. Това не означава непременно, че такова повикване винаги ще срещне утвърдителен отговор и от двете страни, или че ще бъде осъществен контакт.

То сякаш има две части на подвижен мост и тези две части трябва да се срещнат. (По-рано Сет беше обяснил, че този „психологически мост" е бил изграден и от двама ни.) Когато вие искате да се свържете с мен по друго време от обичайно уговореното, аз може да съм на разположение, а може и да не съм. Но ще разбера за вашата емоционална нужда. Ако тази нужда е силна, аз, разбира се, ще се отзова, точно както вие не бихте пренебрегнали нуждата на някой приятел. Не съм обаче автоматично достъпен по всяко време, също както и вие не сте."

Ние и двамата знаем, че някои сесии са по-„непосредствени" от други и сега, когато Сет продължи, видяхме защо.

„Аз съм част от посланието, което ви донасям. Понякога съм „тук" по-пълно, отколкото по време на други сесии. Причините най-често са свързани с обстоятелства, които обикновено са извън нормалния контрол: електромагнитни условия или психологически обстоятелства. Те могат да бъдат сравнени с атмосферни условия, през които ми се налага да преминавам.

Както съм ви казвал, до определена степен е намесена проекция, както от моя страна, така и от страна на Ръбърт. Твоето (на Роб) присъствие също е важно, независимо дали присъстваш или не на всяка дадена сесия... Когато гледате, да речем, някакво образователно предаване по телевизията, вие виждате преподавателя и той говори. Той може да говори действително в реално време, а може и да не говори точно тогава, защото може да гледате запис. Но преподавателят съществува, независимо дали говори точно по същото време или не и неговото послание е легитимно. Така и вие сега виждате Ръбърт като мой телевизионен екран... Няма разлика дали аз говоря в момента вътре в Ръбърт или не... или дали съм го направил предишната нощ в съня му, а тази вечер това е запис или плейбек.

Отново повтарям: „медиумът е посланието в Необятното Настояще," каза Сет с усмивка „и, когато настане време за програма, аз съм тук във вашето настояще, независимо къде се намирам в онова, което вие бихте нарекли *моето* настояще... Аз може да съм подготвил своя филм предварително, докато Ръбърт не е имал съзнателно усещане за това. Това не означава, че една подобна сесия е по-малко реална."

Сет продължи с думите, че аз съм дала съгласието си

за подобен аранжимент и че голяма част от работата ни тече, докато спя или съм заета с нещо друго. „Това не означава, че използвам Ръбърт като марионетка, чиято уста натъпквам с магнетофонни ленти, нито че вие винаги слушате записи, или пък че емоционално аз не съм винаги с вас по време на сесии. Означава просто, че при подобно многоизмерно общуване се случва много повече, отколкото предполагате.

Учителят е вътре в записа, на лентата; личността е сгъстена. Въпросът ви идва от усещането, че ако аз съм тук, няма как да бъда някъде другаде в същото време, или че всичките ми енергии трябва да са съсредоточени тук, ако и аз съм тук. Има аспекти от моята личност, които вие не познавате... макар че в по-„късен" момент бихте могли да ги опознаете.

Виждате ли, все още не всички канали работят," каза Сет с чувство за хумор. „Вие познавате целия мен, доколкото сте способни да ме познавате във всеки един момент според вашите разбирания. Би било относително невъзможно за мен да ви разкрия цялостната си реалност, тъй като разсъдъкът ви не би я побрал. Сега си отдъхнете. Не бихме искали да взривим канала..."

Очевидно е, че аз избягвам да наричам Сет „призрак" и толкова. Най-напред, не ми харесва тази дума, а пък и считам, че това е прекалено опростен отговор. Приемайки един извод, ние може би затваряме умовете си и за друго, по-дълбоко значение. Не казвам, че Сет е *просто* някаква психологическа структура, позволяваща ми да се настройвам спрямо нея така, че да получавам познание под формата на откровения, нито пък отричам, че той притежава независимо съществуване. Наистина мисля, че по време на сесиите би трябвало да се случва един вид смесване на неговата личност с моята и че този „психологически мост"

сам по себе си е реална структура, която би трябвало да се получи при всяко подобно общуване. Сет се намира в неговия край, а аз – в моя. На това място съм съгласна със Сет. Не мисля, че нещата са толкова елементарни и че медиумът просто се изключва, за да действа само като телефонна връзка. Наистина смятам, че Сет е част от друга същност и че е нещо доста по-различно от, да речем, някой приятел, който „е преживял" смъртта.

Не намирам тези идеи за противоречиви. Сет би могъл да е част от една древна същност, а Сет Втори да е друга негова част, по-развита според нашите представи. След като физическият живот се развива, защо да не се развива и съзнанието? Не ми е трудно да приема възможността, че може да сме независими фрагменти от подобни същности или струпвания на съзнание и благодарение на това, помежду ни да е възможен някакъв вид общуване. Всички ние сме сътворени от един и същ „ментален материал", каквото и да представлява този материал. За нас обаче подобни преживявания биха изглеждали свръхестествени.

Сет Втори каза, че определена част от моята личност е действала като прозрачен прозорец към тези други реалности и съзнания. Ако е така, би трябвало да съществуват множество подобни „прозорци". Сет Втори може би се е развил почти отвъд пределите на нашето разбиране. Дори самата „дистанция" би направила общуването трудно и биха били необходими серии от преводачи – може би Сет е един от тях.

Самата аз съм изпълнена с много въпроси. Например: доколко съзнателен е Сет, когато не говори чрез мен? Ако той е моят прозорец към други реалности, значи ли, че аз съм *неговият* прозорец към физическия живот? Моята идея е, че Сет е напълно съзнателен, но за – и във – други измерения на съществуването. Това обаче единствено води

до въпроса: какво представлява нефизическият живот?

Сет обеща да напише своя собствена книга, която да бъде диктувана по време на сесиите, в която ще отговори на някои от тези въпроси: „В своята книга аз ще разкрия личността отвътре навън, така да се каже... До известна степен, тя ще разказва моята собствена опитност, но се надявам, че ще представи картина на природата на реалността по начина, по който я вижда някой, който не е затворен вътре в триизмерната система.

Книгата ще включва изучаване на контактьорството не от гледна точка на екстрасенса, а от гледна точка на личността, от чието име екстрасенсът говори. Тя ще представлява изследване на вашата система на реалност по начина, по който аз я виждам...

Ще изясня природата и условията, в които в момента съществувам, и ще обясня някои от причините за често противоречивите изказвания, които се правят за живота след смъртта – изказвания, получавани от различни медиуми, в които се рисуват доста различни картини за реалността отвъд.

Една подобна книга ще включва също така и моите методи за влизане във вашата система и един вид личностен психологически мост, който се появява като резултат. Пак казвам: това, с което разполагате в сесиите, не е моята цялостна идентичност. Трябва да съществува някаква своего рода психологическа структура на мое разположение, която да използвам по време на общуването. Понякога обаче моята идентичност се проявява достатъчно ясно, така че, говорейки сравнително, бих могъл да съществувам независимо, като самия себе си и без помощта на Ръбърт.

Такава една книга няма да има нищо общо с творбите на самия Ръбърт, които ще се развиват със своя собствена крачка... Книгата ще носи моето име, но аз ще я посветя на вас двамата," каза той с широка усмивка.

„Това е добре," рече Роб сухо.

Естествено аз не претендирам, че материалът представя чисто, неизкривено познание. Въпросът за изкривяването възникна може би за петнадесети път по време на 463-тата сесия. След като подписах договора за тази книга, нашата приятелка Пег Галахар започна да работи върху разказ за Сет за местния вестник и присъства на една сесия, за да събере материал. След няколко закачливи подмятания към Пег („Някой ден аз на свой ред ще те интервюирам"), Сет започна да говори за изкривяванията:

„Независимо, че екстрасенсът може да се намира в транс, дълбок като Атлантическия океан, той пак няма да бъде чист канал. Егото просто ще бъде подминато, но другите пластове на аза, по-специално неврологичните структури, ще продължат да действат, както винаги. Те ще бъдат изменени от възприятията, преминаващи през тях."

Той продължи с думите, че гласовата комуникация не е по правило задължителна. Тя не се използва нито от по-напредналите същества, нито от по-малко развитите от нас. За да бъде ясна за нашите триизмерни азове, информацията трябва да бъде „прецедена" – което само по себе си води до изкривяване.

„Думите, които аз изричам пред вас, препредават информацията, но думите не са информацията, те са единствено нейни вербални преносители.

Информацията рядко може да тече като кристално чиста вода, а медиумът да е сякаш кран, който да бъде включван и изключван по желание. Тя неминуемо трябва да се процеди през пластовете на личността на самия медиум. Нервната система реагира на информацията още докато я превежда. В този смисъл нищо не остава неутрално. Информацията се получава и превежда – и няма как да бъде инак – посредством механизми, с които нервната система може да бора-

ви и интерпретира. Както всяко друго възприятие, информацията на свой ред става част от структурата на нервната система. Не може да бъде другояче.

Всяко възприятие незабавно променя електромагнитните и неврологични системи на възприемащия. Изказано на ваш език, именно това представлява възприемането: промяна в неврологичната структура. Самите възприемащи механизми променят и биват променяни от онова, което възприемат. Тук говоря за физическата природа на всяко едно възприятие.

Логистично противоречие е да си представите, като имате предвид своите физически структури, че което и да било възприятие може да бъде добито без да се промени вътрешното положение на възприемащия. Старая се да направя това колкото е възможно по-ясно – информацията автоматично се комбинира, смесва се и се преплита с цялостната реална физическа структура на личността.

Всяко едно възприятие е действие; то променя онова, върху което въздейства и, *правейки това, самото то бива променено*. Дори най-незабележимото възприятие променя всеки атом на вашето тяло. Това на свой ред изпраща навън своите вълни и по този начин, както знаете, и най-малкото действие се усеща навсякъде."

Сет продължи да дава примери на най-различни по вид изкривявания, които биха могли да се появят и при нормалното, и при екстрасензорното възприятие. „Ако Ръбърт или който и да било индивид е в лошо настроение, той би могъл да интерпретира погрешно информацията, преувеличавайки песимистичните елементи. Личности, отдадени на нуждата да се самонаказват, последователно биха тълкували неправилно всяко едно възприятие по подобен начин."

Докато Сет продължава да описва природата на възприятието, става очевидно, че физическото възприятие само

по себе си претворява реалността в определени форми. Дори екстрасензорното възприятие трябва да бъде преведено на физическа терминология, ако трябва да бъдем внимателно осъзнати за него. Материалите на Сет разкриват какво лежи под нормалната реалност, която познаваме, но самият превод в думи няма как да не изкривява смисъла.

Освен това, съществуват и други променливи величини. Сет не е статичен; той не просто изнася методично материалите, като че ли ние сме записващи магнетофони. Той отговаря на въпроси, така че до някаква степен въпросите, които са му зададени, няма как на свой ред да не променят специфичния начин, по който той обсъжда дадена тема.

Тъй като той отговаря, би трябвало да бъде повлиян от взаимовръзката си с нас (макар и вероятно не чак в степента, в която ние сме повлияни от него!) Няма съмнение, че моята собствена личност израсна докато се приспособяваше към общуването със Сет. Наложи ми се да се науча да боравя с повече стимули, отколкото когато и да било допреди това и да поддържам цялостната си стабилност, докато се учех да развивам спящите си способности. Това неминуемо включваше напрежение и стрес, но също така и отплата: но нито едно от тези неща не изключваше разрешение посредством чувство за хумор и здрав разум. Когато почувствам, че имам нужда от почивка, аз си отдъхвам, което Сет от своя страна уважава с благородство.

Поради всичко, което Сет ни беше разказвал за човешкия потенциал, трябва да призная, че понякога съм се чудила защо човечеството не е по-напреднало в морално и духовно отношение.

Една вечер, преди обичайната ни сесия в сряда, Роб и аз бяхме доста обезсърчени от настоящето положение в света. Седяхме и разговаряхме и Роб се удивяваше защо се държим по този начин. „Какъв е истинският смисъл,

истинската цел, стоящи зад всичко това?" запита той. „Да предположим, че някаква част от нас знае какво вършим, въпреки всичко ние като че ли сме настървени да съсипем планетата, ако не посредством война, то посредством замърсяване."

„Не зная," отвърнах. Чувствах се също толкова зле, както и той.

Беше 6 ноември 1968 г. и започвайки от тази вечер, ние имахме серия от сесии, занимаващи се с въпросите, които най-много терзаеха умовете ни. Специално тази вечер, в нашата 446-та сесия, другата личност, Сет Втори, се прояви с онзи резервиран, ясен глас.

Наред с всички останали неща, Сет Втори каза: „Човешката раса е степен, през която преминават различни форми на съзнание... Преди да бъдете допуснати в системи на реалността, които са по-просторни и открити, най-напред трябва да се научите да боравите с енергията и да виждате, посредством физическа материализация, конкретните резултати от мислите и чувствата. Точно както детето прави кални торти от пръст, така и вие оформяте своята цивилизация от мисли и емоции, а след това виждате какво сте сътворили.

Когато напуснете физическата система след поредните прераждания, вие сте научили уроците и буквално вече не сте членове на човешката раса, тъй като избирате да я напуснете. Единствено съзнателният аз пребивава в нея за всеки случай, а други части от вашата идентичност обитават едновременно други тренировъчни системи. В по-напредналите системи мислите и чувствата автоматично и непосредствено се превръщат в действия и в каквото подобие на материя съществува там. Затова уроците трябва да бъдат преподадени и научени добре.

Отговорността за творението трябва да бъде ясно раз-

брана. До известна степен вие сте в една звукоизолирана стая. Омразата сътворява унищожение в тази „стая" и, докато уроците не бъдат научени, ще следва унищожение след унищожение...

От гледна точка на другите системи, подобен род унищожение не съществува, но вие *вярвате*, че то се случва и че агонията на смъртта се чувства болезнено. Един ярък кошмар също се чувства болезнено, но свършва бързо. Въпросът не е, че трябва да се научите да не разрушавате, тъй като разрухата всъщност не съществува. Въпросът е да се научите и да се тренирате да бъдете отговорни. Вашата система е тренировъчна система за развиване на съзнателност...

Обучението ще ви послужи да съществувате в различни взаимнозависими системи. Ако скръбта и агонията във вашата система не бъдат усетени като истински, уроците няма да бъдат научени. Учителите във вашата система са онези, които се намират в последното си прераждане, както и други личности, които са напуснали системата, но са били определени да помогнат на онези, които все още се намират вътре в нея...

Вие се занимавате с трансформиране на емоционална енергия в действия и форми. След това на свой ред действате в системата, която сами сте създали, и посредством резултатите разбирате дали сте се справили с успех или сте се провалили. Системата включва някои фрагментни личности, които влизат вътре за „първи" път, както и такива, които са в последното си прераждане.

Човечеството сънува едновременно един и същ сън, и ето ви го вашият масов свят. Цялата конструкция е като образователна пиеса, в която вие сте едновременно и режисьори, и актьори. Съществува пиеса вътре в пиесата вътре в пиесата. Край нямат нещата „вътре" едно в друго. Сънува-

щият сънува и сънуващият вътре в съня сънува. Сънищата обаче не са безсмислени и действията, които се предприемат вътре в тях, са значими. Цялостният аз е наблюдател, а също така и участник в ролите."

Сесиите със Сет все още продължават по два пъти седмично. Темите и диапазонът на разговорите се разширяват и нарастват непрестанно. Ако това, с което разполагаме, е само „скица", то тя е забележителна.

Както казва Сет Втори: „Въпросът не е в това, че вашето същество живее в една по-нереална реалност. Въпросът е, че не сте се научили да разпознавате обхвата на реалността, в която живеете." Надявам се, че тази книга и Материалите Сет са дали на читателя някои прозрения за природата на собственото му многоизмерно битие.

Приложение

В предшестващите глави аз изваждах откъси от множество сесии, за да представя гледните точки на Сет върху различни теми. Това приложение е включено за онези читатели, които биха искали да имат един по-пълен поглед към сесиите и по-ясна представа за начина, по който материалът ни беше даван оригинално.

По тази причина съм избрала три пълни, макар и кратки сесии, както и части от няколко следващи една след друга сесии. Това показва начина, по който Сет втъкава една тема в друга, вмъквайки нови обсъждания и информация на основа на минали сесии и посочва неговия метод на използване на ежедневната опитност на Роб и мен като стартова площадка за своя материал.

Приложението включва няколко теми, които не са разгледани подробно в книгата. В една от сесиите Сет дискутира концепцията на Юнг за подсъзнанието. В друга представя нов материал за „изначалната планетарна система" и в отговор на въпроса на една приятелка започва да обяснява възприятието на зародиша. Тези беседи показват посоката,

която Материалите на Сет поемат, разгръщайки се непрестанно.

Тъкмо сега, когато привършвам тази книга, започнаха сесиите за електромагнитните единици, които се намират извън материалния свят. Учените от дълго време се чудят „къде изчезва" физическата материя и електромагнитните единици на Сет най-вероятно биха могли да бъдат отговорът.

Материалите Сет в това приложение са нередактирани, като изключим пунктуацията; включени са и бележките на Роб.

Сесия 452, 2 декември 1968 г.,
21:17 вечерта, понеделник

Добър вечер.

(„Добър вечер, Сет.")

Слушайте: децата строят къщички от карти, а сетне ги събарят. Вие не се тревожите за развитието на детето, защото разбирате, че така то ще се научи по-добре.

Може дори да се усмихнете на чувството за пълно опустошение у детето, докато то не свърже най-сетне движението на собствената си ръка с рухването на къщата от хартиени карти, която вече не съществува, и в очите му унищожението ѝ е непоправимо.

И така, човечеството изгражда своята цивилизация. Преминало е отвъд детската игра. Играчките са истински, но при все това в основата си аналогията важи. Аз не оправдавам случващото се насилие. Факт е, че насилието никога не може да бъде оправдано, но въпреки всичко трябва да се разбере защо то се случва: а именно, за да се поучи човек от собствените си грешки. Той се учи също така и от успехите си; има моменти, в които удържа ръката си, мигове на предпазливост, периоди на креативност. *(Пауза.)*

Идентичностите приемат множество роли през многото си животи.

Съществуват периоди - или цикли, ако щете - през които такива идентичности живеят и се учат отново във вашата система. До известна степен те биват обучавани от други - практикуващи учители, ако предпочитате да ги наричате така. *(Развеселен.)*

(Днес във вестниците имаше материал за насилието, съпровождащо конвенцията на Демократическата партия в Чикаго през ноември 1968 г., разказващ за многобройните сблъсъци между полицията и различни групи демонстранти; разследващата комисия смяташе за виновна полицията и нейното поведение. Джейн и аз бяхме обсъждали доклада на масата, докато вечеряхме.)

Човечеството представлява обаче нещо много повече от физическата раса. Вие го наблюдавате само в един етап от развитието му. Когато един индивид напусне пределите на вашата система, то е, за да отиде в друга система. Той е научил азбуката, но това е всичко. Съществуват и изключения - идентичности, които са избрали да се завърнат, за да обучават. Те не са от същия сой, така да се каже, с онези, чийто цикъл от прераждания още не е завършил. Те могат да се завърнат, дори да понасят насилие, точно както човек може да основе училище в джунглата насред дивашите.

Но въпреки всичко това, има и напредък, който се осъществява вътре в самата ви система. Ядреното оръжие в ръцете на обитателите на Средновековна Европа щеше да бъде използвано почти незабавно и без никакви скрупули, за да изтреби всички, които не са християни. И християнският свят най-вероятно би погинал наред с целия останал свят, но тази възможност не би била отчетена въобще - дотолкова тесногръди и злостно самодоволни са били управляващите по онова време.

В онези дни на нито един трезв, разсъдлив човек не му е хрумвала мисълта да сподели своите богатства, нито дори се е замислял за участта на по-бедните класи. Не само че не се е раздавала милостиня, но и самата ѝ природа не е била дори позната. Архаичната концепция за Бога *(по онова време)* удобно е прикривала подобни въпроси. Бедните очевидно са били грешни. Нищетата била тяхното изкупление и се е считало за светотатство да се опитваш да помагаш на онези, които сам Бог е низвергнал. Животните били измъчвани за забавление. Състраданието към всичко живо се считало у мъжете за слабост, която следва да бъде изкоренена. На жените рядко се гледало като на човешки същества, освен в някои изключително отбрани кръгове.

Напредъкът през вековете би бил далеч по-забележим, ако знаехте всички тези факти. Тук има и един аспект, който не съм споменавал преди: на човека не е било позволено да си играе с по-опасни играчки, докато не са били получени доказателства, че се е сдобил с известно самообладание. Това не означава, че той не би могъл да унищожи познатия му свят. То просто значи, че подобно унищожение не е било неизбежно. Вие няма да дадете на едно дете зареден пистолет, ако сте сигурни, че то ще гръмне или себе си, или съседа.

Оръжията и унищожението са явните неща, които виждате. Останалите неща не са толкова видими, ала именно те са важните: научената самодисциплина, контролът, състраданието, което в крайна сметка се е породило, както и последният урок – позитивното желание за креативност и любов, надделяващи над разрухата и омразата. Когато това бъде научено, цикълът на прераждания приключва.

Има причина защо тези уроци трябва да бъдат научени точно по този начин. Поначало съществува единствено креативност. Унищожението е просто промяна на формата. Един внезапен пороен дъжд или един смерч не знаят

нищичко за унищожението. Но същата тази енергия, въплътена в човешки облик, е нещо друго. Следователно има различни видове креативност, които трябва да бъдат научени, както и специализирането във фокуса на енергията и на чувствата, които се появяват – стихийната енергия става осъзната за себе си и усеща неща, които не са съществували „по-рано"; милиони молекули мигновено се обединяват в едно живо съзнание, изпълнено с първична енергия, което сега се учи на любов и създава изключително чувствителни психични модели; електрически заряди, които вече оформят емоции, вместо облаци; невинният хаос на недиференцираната личност, който е скрит в изключително специфицирания и действително сложен механизъм на една мисъл. И всичко това – още преди индивидът да се роди във вашата система! Погледнато в контекста на времето, това е миналото на всички ни.

Нищо чудно, че бушуват психични битки. Въпреки това, отвъд вашата система съществуват такива съвършенства, които не подлежат на описание и по-нататъшно развитие, многократно по-удивително от онова, което се е случило дотогава. И насред всичко това съществото, формирано от тази масивен хаос, запазва идентичността си, както и познанието за своите „части" и продължава да израства в креативността.

Този материал е сред най-важните, който съм ви давал, понеже се чудехте за смисъла *(на съзнанието в тази система)* и сте успявали често да виждате едва малка частица от времето и пространството.

Насилието, за което и двамата говорехте тази вечер, отваря пропаст в душата на всеки един от участниците, чрез която той прозира шеметния произход на своята идентичност. Оттогава насетне съществува страхът от пропадането обратно в тази „лишена от разсъдък" бездна.

Бурята понякога възхищава мнозина; същото е и с едно подобно насилие. Но в една изключително унищожителна буря малцина ще излязат навън. Всеки един участник е усещал хаоса, до който е имал пряк достъп. *(Подчертава.)* Той се е страхувал от него дори и във възхищението си, тъй като неминуемо е разбирал, че той ще помете и него, и врага му, докарвайки и двамата до безумие или смърт.

Мнозина от участниците никога не са знаели, че имат достъп до подобна енергия; затова и представата, че тя би могла да бъде използвана по творчески начин, никога не им е минавала през ума. Повечето от тях са се чувствали незначителни, самотни и безсилни. Сега самата енергия ги въодушевява. За първи път мнозина от участниците осъзнават интуитивно, че такава енергия е също и извор на креативност. Доста голяма част от тях ще изпробват различни методи да преживеят отново тази енергия, за да проумеят творческите чувства, които не са знаели, че притежават. Разбира се, енергията сама по себе си е неутрална. Просто начинът, по който са я употребявали, е предизвикал деструктивните елементи.

Енергията, която е била освободена обаче вече е променила вашата национална арена и ще продължи да го прави. Подобно масивно освобождаване на енергия ще бъде използвано, но не по време на вашия живот, за да започне да обединява цялата планета в името на мира. Такова нещо няма да стане преди да са се случили и бедствия, но когато стане, това ще бъде за първи път в историята на планетата, когато ще има мир и равенство за всички.

Имало е различни периоди, които са били мирни, обаче равенство не е съществувало. Имало е безчет други цивилизации, които са се самоунищожили в миналото на тази планета, както и преди това, когато друга планета се е намирала в подобна на земята позиция. Имало е обаче и циви-

лизации, които са издържали, изоставили са планетата си и са отишли другаде.

Сега можете да отдъхнете, а после ще продължим.

(22:09. Джейн замълча за няколко мига, а след това заговори отново, след като си бях помислил, че е излязла от транс и я бях повикал по име.)

Някога е имало девет планети, групирани като скъпоценности около слънцето. Били разположени на равно разстояние една от друга и се намирали на равно разстояние от слънцето. Това била първата система, която човешкият род познавал. Тези планети се намирали във вашия край на вселената, но от ваша гледна точка те като че ли са отплавали толкова далеч, че никой от инструментите, с които разполагате, никога не би могъл да ги открие.

Те са експлодирали и са били пресътворявани много пъти – изчезвали са и са се завръщали. Сякаш пулсирали. На вас би ви изглеждало, че са изчезвали за вечности, но за тях съществуването им е било непрестанно. Досущ както атомите и молекулите придават реалност, например, на столовете вътре във вашата система, макар че самите атоми и молекули идват и си отиват, така и тази планетна система все още запазва своята идентичност. Вашите астрономи може би долавят някакъв неин призрачен образ в крайчеца на вселената ви, но това е едва отражение на една реалност, която вие не можете да доловите. А сега е време за почивка.

(22:19. Джейн излезе от транс с лекота и скоро отвори очи. Каза, че била някъде далеч и имала видения на планетите и слънцето.)

(Набързо пресметнах наум броя на планетите, за които знаем, че се намират в нашата Слънчева система, и че те са общо девет – същият брой, който даде и Сет. Естествено, информацията на Сет повдига много въпроси, но тази вечер няма да видим отговорите им.)

(Точно преди почивката да приключи, Джейн каза: „Тъкмо получих цяла поредица от мисли от Сет." Възобновихме сесията в 22:31.)

И така: съществуването използва форми. Когато една планетна система бъде разрушена, в много случаи съществата, които са привлечени към нея или я считат за свой дом, просто променят формата си, прегрупират силите си, и - ако сметнат, че си заслужава - отново пренареждат дома си. После влизат в такива форми, каквито са достъпни или създават форми, които биха могли да оцелеят. Същото нещо е правено и във вашата система при няколко случая. Не се прави *често*, тъй като при наличния материал в много случаи не може да се оформи достатъчно сложна структура, в която съзнанието да е способно напълно да изрази себе си.

Възможно е да съществува, казано по ваш начин, известна загуба на паметта - усложнение, което обърква познанието за произхода. Когато подобни ситуации се случват, винаги има разпределение на силите, някои същества приемат форма, а други не взимат участие в процеса. Те наблюдават, запазвайки паметта и познанието си непокътнати и действат като режисьори, обратно на чиито спомени се оформят новите модели. Отново повтарям, че това се е случвало вътре в собствената ви система.

Много същества не се нуждаят от форма, според вашата терминология. Но ние няма да говорим за тях тази вечер. Тази оригинална система, за която ви казах, не след дълго поне ще бъде обяснена на теория, но идеята няма да бъде приета достатъчно насериозно, та да породи каквото и да било по-задълбочено противоречие.

Енергията на тази система е била огромна, много по-голяма от всяка друга, която познавате и отломките, които неспирно били изхвърляни от нейните пулсации, са давали

живот на други системи. *(Дълга пауза.)* Борим се с лексиката на Ръбърт. *(Пауза.)* Бързината на движението й също е била далеч по-голяма от всяка, която познавате, макар да се е забързвала и забавяла по цикличен начин.

(Джейн отново направи пауза. На това място тя крачеше бавно и използваше множество жестове, рисувайки картини във въздуха и мръщейки се от време на време.)

Тя е притежавала съзнателни същества, но не като съществата, които познавате. Енергийни същества *(дълга пауза)*, неспирно трансформиращи се мощни ройтани...

(Или може би роетани - това е моя фонетична интерпретация. Не бях сигурен в думата, която Сет - или Джейн - използва, и не наблегнах на това, освен че зададох един въпрос, който така и си остана без отговор...)

Работим с речника на Ръбърт.

(„Да не би да искаш да кажеш рентгени?" Тук имах предвид международната мярка за експозиционната доза рентгеново или гама-излъчване.)

Те са се пораждали от само себе си, мощни единици енергия, които реагирали автоматично и по експлозивен начин върху облика на системата. Тяхната енергия е диктувала поведението на системата.

Съществувала е пряка и мигновена връзка между съзнанието и материята, взрив от електромагнитна мощ, достатъчно голям, за да посее семената на цяла вселена. Вашата вселена е само една от многото, а вие възприемате едва съвсем малка част от нея. Сега ще приключа сесията, освен ако нямате въпроси.

(„Ще имам по-късно.")

Тазвечерният материал достигна по естествен начин до точка на прекъсване, но ние засегнахме освен това и някои теми, които не сме обсъждали в предишни сесии, така че тазвечерната сесия може да послужи за подготовка за пос-

ледваща информация. Моите сърдечни благопожелания и на двама ви! Приятна вечер!

(„Приятна вечер, Сет.")

(22:52. Джейн излезе бързо от транс, макар че беше дълбок. Каза, че към края на сесията е изпитала силен поток от енергия.)

Сесия 453, 4 декември 1968 г., 21:06 вечерта, сряда

(Сю Мълин присъства като свидетел.)

Добър вечер.

(„Добър вечер, Сет.")

Благодаря ви, че ме поканихте сред вас.

(„Добре.")

И така: планетната система, за която говорихме в нашата последна сесия, беше първата такава във вашата вселена, ако говорим от хронологична гледна точка. Много е трудно да ви бъде обяснено, че вселената, която виждате, звездите и планетите, които наблюдавате, са едноизмерни, ако говорим сравнително. Вие възприемате само части от тях, които привидно се намират във вашата собствена система на реалност.

Тежките молекули водород играят голяма роля в раждането на тази *(по-ранна)* система. Съзнанието най-напред трябва да сътвори празнината или измерението, в което системата да може да съществува, а освен това да изпълни тази празнота с всички възможности за развитие, които са се появили във вашето време и неминуемо трябва да се появят. Следователно празнотата, с други думи, може да бъде сравнена с ума, а кой би могъл да предскаже какви ли образи или мисли ще се породят там? Съществуват, както съм ви казвал, безчет подобни системи, но при все това вътре във всички тях има идентичност и посока.

Тази необятна празнота, този безграничен ум, идва от друг, много по-велик от самия него. *(Сет се усмихна.)* Всяка от вероятностите, които са се превърнали в реалности в тази вселенска система, на свой ред са породили други системи и реалности, точно както едно дърво крие в себе си хиляди семенца. Вие, посредством собствените си умствени действия, създавате реалности, които сами не осъзнавате и давате живот на нещо много повече от физически деца.

Вие не разбирате измеренията, в които попадат собствените ви мисли, понеже те вече имат свой живот и някой друг вдига поглед нагоре към тях и ги гледа като звезди. Казвам ви, че вашите собствени мисли и умствени дейности са за обитателите на другите системи досущ както са звездите и планетите за вас във вашата система; и *онези* обитатели не долавят какво се крие в звездите по техните небеса. Макар да изследват собствената си вселена, те не бродят из вашата реалност. Те просто ще виждат формите и облиците, които вашите ментални дейности – мисли и сънища – приемат вътре в тяхната система.

Този последен материал не ви бяхме давали досега, за да не би изводите да ви вменят чувство за собствена значимост. Но вие не само просто приемате, вие също така и давате. Така както вашата вселена е била оформена от същества, които понастоящем не разбирате, така и отпадъците от собственото ви съзнание творят реалности за създания, които едва ли осъзнават вашето съществуване.

В това изобилие нищо не е безсмислено, нищо не се пропилява. Съществува взаимосвързаност, вплетени една в друга реалности и връзки, които не могат да бъдат отречени. Казвал съм ви, например, че сънуваната реалност се състои от много повече, отколкото знаете и че сънуваната вселена продължава да съществува, независимо дали я възприемате или не. В същия контекст тези обитатели на свой

ред сънуват собствените си сънища и създават електромагнитни реалности. Вие не се намирате нито на върха, нито на дъното на купчината от съзнание, така да се каже. Не сте нито в центъра, нито в края.

В замяна вътрешният аз е близко свързан с всяка една реалност, макар вие да не я осъзнавате. И вътрешният аз може да проследи своите собствени връзки през мрежата на всяко едно съществуване, като при все това запазва идентичността си.

Запомнете, когато говорим за началото на вашата система, казваме това единствено от гледна точка на вашите идеи за време. Следователно всички системи съществуват едновременно. Според вашия начин на мислене някои животи преминават за един проблясък *(в различни системи)*, а други продължават с векове. Възприятието на съзнанието обаче не е ограничено. Казвал съм ви, например, че дърветата си имат свое собствено съзнание. Съзнанието на едно дърво не е така фокусирано като вашето, но от чисто практическа гледна точка дървото е съзнателно петдесет години преди съществуването си и петдесет години след това.

Неговото усещане за идентичност по спонтанен начин продължава отвъд собствената му форма. То не притежава его, което да ограничава идентификацията на „аза". Създания, у които не присъства преградата на егото, с лекота могат да следват собствената си идентичност отвъд всяка една промяна на формата. Вътрешният аз осъзнава този интегритет на идентичността, но егото, което е съсредоточено с такава сигурност във физическата реалност, не може да си позволи този лукс.

Следователно всяко едно съзнание е по рождение осъзнато за своята основна идентичност. Вътрешният аз знае какво се крие зад физическите звезди и планети, които съ-

зерцават очите, но егото би било пометено от вълната на паниката при една подобна реализация.

Системата, за която стана дума по-рано, слънцето и първоначалните девет планети, от ваша гледна точка, отдавна са отминали и са създали други вселенски системи. Цялата космическа структура обаче е била материализация на изначалната мисъл, тъй като мисълта, базовата реалност, трябва винаги да съществува преди своето проявление. Така че вътре в първата система е съществувала интелигентност. Сега можете да направите почивка, а сетне ще продължим. Моите сърдечни благопожелания за нашата приятелка *(Сю).*

(21:36. Джейн излезе от транс бързо, но каза, че трансът е бил добър. Сет се проявяваше доста по-силно от обикновено и говореше някак припряно и с нисък глас. Продължи по същия начин в 21:44.)

И така, отново повтарям: всяка една мисъл създава своя собствена електромагнитна реалност и е изградена от енергия, която никога не може да бъде изгубена, а единствено трансформирана. Субективната реалност на един човек, останал самичък във вселената, би излъчила достатъчно енергия, за да бъде породена друга. Това изречение не е изкривено.

Ще имате някои допълнителни сесии през този уикенд. Не бих искал да претоварвам ресурсите на Ръбърт, нито пък искам да те държа вързан за пишещата машина три седмици занапред. Ето защо това ще бъде една съвсем кратка сесия, която да допълни материала от предишната ни сесия. Аз все пак ще извлека най-доброто от тази сделка *(с чувство за хумор).* Тогава, пожелавам ви от сърце всичко най-добро. Ще остана още известно време, за да се наслаждя на разговора ви.

(„Лека нощ, Сет.")

(21:48. На Джейн ѝ беше нужно известно време, за да излезе от транс. „Може да сме свършили, но още не съм се върнала. Ненавиждам да съм наполовина вътре и наполовина вън. Сякаш се намирам в конус. Мога да понеса онова, което се случва там навън, но все пак трябва да изляза," каза тя.)

(Към 21:55 си мислехме, че е излязла от транс, обаче това се оказа недобра преценка. Сет, или състоянието на транс, все още витаеше наоколо. Джейн определено проявяваше тенденции отново да изпадне в транс, очите ѝ видимо се обръщаха нагоре, а аз неспирно се опитвах да я върна, давах ѝ чай и т.н.)

(Едно обстоятелство, което я задържаше в това състояние, привлече вниманието ми, когато тя случайно го спомена, седейки в люлеещия се стол: „Сет все още е тук. В момента е вдясно от мен," и протегна ръка. Както изглежда, Сет заемаше пространство около пет фута на височина - едно „петно" в пространството, тъкмо до Джейн, в което бих могъл да навляза без да го смущавам. Присъствието на Сет продължаваше да витае във вечерта, докато тримата разговаряхме.)

Сесия 503, 24 септември 1969 г., 21:32 вечерта, сряда

(Около две страници личен материал е изтрит тук.)

(Да обобщим: Сю Мълин, понастоящем Сю Уоткинс, една от студентките от класа на Джейн по екстрасензорно възприятие, остави миналата вечер три въпроса, на които Сет да отговори, когато е възможно. Ето първият въпрос: „Когато проектирам съзнанието си извън своето тяло, астралното ми тяло бременно ли е, тъй както аз сега съм бременна физически? Астралното тяло носи ли астралния двойник на зародиша, или астралният

зародиш остава във физическото тяло вътре във физическия зародиш?")

(Сега аз попитах Сет: „Би ли могъл да поговориш малко по първия въпрос на Сю за астралното тяло на зародиша?" Джейн беше прочела въпросите на Сю няколко пъти преди това, но не знаеше, че аз ще задам който и да било от тях тази вечер.)

Зародишът си има своя собствена астрална форма. Тази астрална форма принадлежи на индивида, на личността такава, каквато ще бъде в този живот. Това не е астралната форма, съществувала в „предишни" прераждания. Тук се преплитат много сложни въпроси и аз ще се постарая да ги опростя.

Със зародиша е свързана огромна енергия, защото през никое друго време в живота толкова много енергия не се оползотворява така целенасочено и не е така добре направлявана. Именно този енергиен заряд с действително космически пропорции позволява да се случи първоначалният пробив в материята. Личността е заета с това да трансформира буквално безграничната информация. По-голямата част от тази работа е приключена още до третия месец от бременността. Когато новата информация вече оформя зародиша и физическата му структура, азът от предходното прераждане трябва да започне да намалява влиянието си. Той за кратко се включва в този процес *(на раждането)*, но не се *превръща* в новия индивид.

Той помага за оформянето на новия индивид, а после трябва да се оттегли. Новият отделен аз трябва да бъде свободен и невъзпрепятстван от изискванията, които в противен случай биха надвиснали над него. Новият индивид дълбоко в себе си носи заровена паметта за предишните си животи, но личното съзнание на аза от последното прераждане не бива да се налага върху тази нова идентичност. Новата

личност в своето малко астрално тяло бива посещавана от други части на цялостната идентичност. Тя дори получава от тях различни уроци, но вече е отделен собствен аз.

(„Тя проектира ли се, когато Сю го прави, да речем?")

Може да се проектира, може и да не се проектира. Може да се проектира на съвсем други места, докато Сю се намира някъде другаде в своята астрална форма. Между двете обаче по това време съществува много силна връзка. На едно по-дълбоко ниво те усещат къде се намира другият. Майката знае къде е детето, дори и да не го осъзнава. Майката може дори да потърси детето в проекция и да го върне у дома.

Много спонтанни аборти се случват, когато новата личност среща трудности при изграждането на новата си форма, проектира се при други същества за консултация и получава съвета да не се връща.

Сесия 504, 29 септември 1969,
21:17 вечерта, понеделник

Откъс

Бих искал да добавя още нещо към дискусията, която започнахме при последната ни сесия. Зародишът вижда физическото обкръжение. На този етап клетъчната структура реагира на светлина и активира латентни способности в клетъчната структура на тялото на майката. Съвсем буквално зародишът вижда през нейното тяло и с помощта на нейното тяло.

Образите не са ясни, но той вече започва да си изгражда представа за формите и очертанията. И без да го казваме се подразбира, че клепачите са устроени по същия начин. С други думи, той може да вижда и през затворените си клепачи. Осъзнава светлина и сянка, форми и очертания,

макар че му се налага да разграничава тези части в наличното поле на реалността, които вие приемате за предмети, от онези, които не приемате за предмети.

Той вижда повече, отколкото виждате вие, или повече, отколкото вижда майка му, защото още не разбира, че вие приемате само определени модели, а отхвърляте други. С настъпването на времето на неговото раждане той вече е възприел идеите на своите родители за това какво е реалност. В един по-широк смисъл той започва да се учи да се фокусира единствено върху онова, което вие бихте могли да наречете физическа реалност, макар че все още частично възприема и други полета, които вие не приемате. Той бива разпознат и нуждите му биват задоволени само когато е съсредоточен в една определена реалност. Така че бързо се научава да се откаже от останалите.

Зародишът освен това чува; същото нещо важи и докато е в утробата. Той дочува звуци от физическото обкръжение, но освен тях и звуци от наличния обхват на реалността, които вие не приемате. Когато детето се роди, то все още чува тези звуци и гласове, ала по същия начин, те не отговарят на физическите му нужди, нито му донасят мляко когато заплаче и то постепенно ги пренебрегва.

За известен период от време то буквално възприема множество нива на реалността наведнъж и част от онова, което привидно изглежда като дезориентация, е просто резултат от първоначалното объркване, причинено от толкова много информация. В зависимост от индивида и от ситуацията, зародишът все още може да получава послания от онези, които е познавал в миналото. Това увеличава объркването му и е въпрос на физическо оцеляване до голяма степен да пренебрегва тези послания, докато се учи да се фокусира във физическата реалност.

Той напълно осъзнава температурните промени във вре-

мето например. Намира се в телепатична връзка с животните и с останалите хора, а на едно различно ниво се намира във връзка и с растенията и другите подобни форми на съзнание. Растенията биха реагирали доста остро на един аборт. Зародишът обаче също ще реагира на смъртта на някое животно в семейството и ще познава неосъзнатите психични връзки в семейството много преди да достигне шестия си месец.

Растенията в къщата също доста добре усещат растящия зародиш; те долавят освен това и факта, че някой член от семейството е болен, често още дори преди физическите симптоми. Дотолкова са чувствителни към съзнанието вътре в клетъчната структура. Растенията знаят също така дали зародишът е мъжки или женски.

(Личен материал, две страници, изтрит.)

(По-рано същата вечер бях споменал пред Джейн своя отдавнашен интерес към едно изказване на Сет, направено преди години, че всички екстрасензорни възприятия са на електромагнитна основа. Беше ми любопитно това, тъй като бях чел, че изследвания не бяха открили подобна електромагнитна връзка. Сега попитах Сет за това.)

Аз по-скоро бих свързал това с нашата информация за зародиша.

(„Добре.")

И по този начин ще можем да продължим и двете дискусии.

(„Добре.")

Вижте, съществуват електромагнитни структури, така да се каже, които понастоящем не попадат в обхвата на вашите *(научни)* инструменти; това са единици, които са основните преносители на възприятието. Те имат съвсем кратък „живот" от ваша гледна точка. Размерът им варира. Да речем няколко единици могат да се съединят; множество

единици могат да се съединят. За да кажа това възможно най-просто: те не че толкова се движат из пространството, колкото по-скоро *използват* пространството, за да се движат през него. Има разлика.

Трябва да кажем, че участват топлинни качества, а също и законите за привличане и отблъскване. Единиците зареждат въздуха, през който преминават, и привличат към себе си други единици. Тези единици не са стационарни по начина, по който е стационарна, да речем, една клетка в тялото. Дори и клетката само изглежда стационарна. Тези единици нямат свой „дом". Те се изграждат в отговор на емоционална интензивност.

Те са една форма, която приема емоционалната енергия. Следват свои собствени правила на привличане и отблъскване. Разбирате ли, както един магнит би се привличал към своите жички, така и тези единици привличат свои по вид и форма модели, които след това на свой ред ви изглеждат като възприятия.

Зародишът оползотворява тези единици. Същото прави и всяко едно съзнание, включително и това на растенията. Клетките не просто реагират на светлината, защото това е в реда на нещата, но тъй като е налице и емоционалното желание да възприемат светлина.

Желанието се проявява на това друго ниво под формата на тези електромагнитни единици, които после на свой ред водят до чувствителността към светлината. Тези единици се движат свободно. Те могат да бъдат използвани за нормално възприятие или за онова, което вие наричате екстрасензорно възприятие. Ще беседваме за тяхната основна природа в следващата сесия и бих искал да свържа това със зародиша, тъй като зародишът е силно свързан с механизмите на възприятията.

(„Добре, нека бъде в следващата сесия.")

Не е така, че вие не можете да разработите инструменти, с които да долавяте тези единици. Просто вашите учени си задават погрешни въпроси и не разсъждават в посока на подобни свободно движещи се структури.

Сесия 505, 13 октомври 1969 г.,
21:34 вечерта, понеделник

Откъс

Добър вечер.

(„Добър вечер, Сет.")

И така: тези единици, за които говорихме по-рано, в основата си са излъчвания, породени от съзнанието. Сега говоря за съзнанието, намиращо се във всяка физическа частица, независимо от нейния размер – за молекулярното съзнание, за клетъчното съзнание, както и за по-големите съзнателни същности, с които вече сте запознати. Поради ограничения научен речник на Ръбърт, това е донякъде трудно за обяснение. Също и някои от теориите, които ще ви представя в тази беседа, ще бъдат доста непознати за вас.

Тези еманации възникват също така естествено, както дъхът; могат да бъдат направени и други сравнения с дишането по това, че има влизане и излизане, както и трансформация вътре в самата единица, по същия начин както онова, което се вдишва в дробовете, например, не е същото като онова, което ги напуска при издишването. Бихте могли да наречете тези единици, просто за аналогия, невидимото дишане на съзнанието. Тази аналогия няма да ни отведе далеч, но е достатъчна за придобиване на първоначална представа. Разбира се дъхът също е пулсация, а тези единици оперират по пулсиращ начин. Те се излъчват от клетките, да речем на растения, животни, камъни и така нататък. Те биха имали цвят, ако бяхте способни да ги възприемате физически.

Според вашата терминология те са електромагнитни, като следват свои собствени модели на положително и отрицателно зареждане, като също така следват и определени закони за магнетизъм. В този случай подобното определено привлича подобното. Еманациите всъщност са емоционални тонове. Разнообразието от тонове, за всички цели и намерения, е безгранично.

Тези единици са непосредствено отвъд обсега на физическата материя. Нито една не е еднаква с друга. Те обаче имат структура. Тази структура се простира отвъд обхвата на електромагнитните качества по начина, по който вашите учени мислят за тях. Съзнанието действително произвежда тези еманации и те са основата за всеки един вид възприятие, както сетивно в обичайния смисъл, така и свръхсетивно.

Ние едва започваме тази дискусия. По-нататък ще видите, че аз я опростявам заради вас, но няма как да я разберете, освен ако не започнем по този начин. Действително възнамерявам да обясня структурата на тези единици. Само ми дайте една минута.

Тези еманации могат да се проявяват също така и като звуци и вие ще сте способни да ги превръщате в звуци дълго преди вашите учени да открият тяхното значение. Една от причините защо не са били открити е именно защото са толкова хитро завоалирани вътре във *всички* структури. Намирайки се тъкмо отвъд обхвата на материята, притежавайки структура, която обаче не е физическа и бидейки с пулсираща природа, те могат да се разширяват или да се свиват. Могат напълно да обвият, например, една малка клетка, а могат и да се оттеглят вътре в ядрото. С други думи, те обединяват качествата както на единици, така и на полета.

Съществува и друга причина защо те си остават тайна за западните учени. Интензивността управлява не само техните дейности и размер, но и относителната сила на маг-

нитната им природа. Да речем, те ще привлекат към себе си други подобни единици в съответствие с интензивността на емоционалния тон на дадено съзнание във всяка определена „точка".

Следователно, тези единици непрестанно се променят. Ако трябва да говорим по отношение на размера, те постоянно променят големината си, докато се разширяват и свиват. Теоретически не съществува предел в обхвата на тяхното свиване или разширение. Освен това те са и попиващи. Излъчват топлинни качества и това е единственият признак, който вашите учени досега са доловили за тях.

Характеристиките им ги теглят към непрестанен обмен. Купища от тях *(Джейн жестикулираше; речта ѝ беше изключително изразителна и оживена)* биват привлечени една към друга, буквално споени, единствено, за да се раздалечат капка по капка и да се разпилеят отново. Те създават – а в тях е скрита собствената им природа – онова, което обичайно е познато като въздух и те го използват, за да се движат през него. С други думи може да се каже, че въздухът е сътворен от лъченията на тези единици.

Ще се постарая да доизясня това по-късно, но въздухът е резултат от съществуването на тези единици; той бива оформен чрез взаимовръзката между тези единици в тяхната позиция и относително разстояние една от друга и чрез онова, което бихте нарекли относителна скорост на движението им. Въздухът е онова, което се случва, когато тези единици са в движение, и зависи от атмосферното време дали техните електромагнитни ефекти се проявяват най-ясно пред учените, например.

Нека обсъдим тези единици по начина, по който са свързани с един камък. Камъкът е съставен от атоми и молекули, всички от които притежават свое собствено съзнание. Това оформя груповото съзнание на камъка. Тези единици

биват изпратени навън безразборно от различните атоми и молекули, ала части от тях също така са насочени и от цялостното съзнание на камъка. Единиците биват излъчени от камъка, информирайки го за природата на неговото променящо се обкръжение: например ъгъла на слънцето и температурните промени с падането на нощта; и дори в случая с камъка те се променят с промяната на неговия, така да го наречем, емоционален тон. Когато единиците се променят, те променят и въздуха около себе си, който е резултат от собствените им дейности.

Те неспирно се излъчват навън от камъка и се връщат в него с толкова бързо движение, че то изглежда едновременно. Единиците се срещат и до известна степен се сливат с други единици, изпратени, да речем, от листака и от всякакви други обекти. Съществува непрестанно сливане, а също така привличане и отблъскване.

Можете да отдъхнете, а после ще продължим.

(22:10. Дикцията на Джейн беше доста изразителна и оживена през цялото време. Трансовото ѝ състояние беше добро.)

(Останалата част от сесията беше посветена на интерпретацията на Сет върху един мой сън – Роберт Бътс.)

Сесия 506, 27 октомври 1969 г.,
21:40 вечерта, понеделник

(Някъде след 21 ч. вечерта Джейн и аз седнахме да видим дали Сет ще се прояви. Казах на Джейн, че няма нужда да има сесия, тя обаче беше готова, стига Сет да реши така. Беше работила с часове над книгата си и имаше няколко глави, които трябваше да пренапише).

(Джейн имаше наскоро две отлични и дълги сесии за нейните уроци по екстрасензорно възприятие, като през

нея се проявяваха както Сет, така и Сет Втори и беше включен нов материал.)

Добър вечер.

(„Добър вечер, Сет.")

Вижте, няма нужда Ръбърт да се тревожи, че е изпуснал няколко редовни сесии. Той се упражнява в спонтанност, а колкото и да е парадоксално, регулярността на нашите сесии зависи именно от спонтанността. Следите ли мисълта ми?

(„Да.")

И така, единиците, за които говорех, не притежават никакъв специфичен, редовен „живот". Те не изглежда да следват никакви научни принципи. Тъй като те са интуитивната сила, намираща се тъкмо отвъд обсега на материята, въз основа на която е сътворена материята, те няма да следват законите на материята, макар че понякога може да подражават на тези закони.

Почти е невъзможно да се открои една индивидуална единица, защото в танца на дейността си тя непрестанно се превръща в частица от други подобни единици, разширяващи се и свиващи се, пулсиращи, променящи своята интензивност и сила и *сменящи* своята полярност. Последното е изключително важно.

(Пауза, една от многото.)

С ограничения речник на Ръбърт това е по-скоро трудно за обяснение, но би било нещо от сорта вашият южен и северен полюс да се сменят постоянно, като междувременно запазват едно и също относително разстояние помежду си и чрез смяната на своята полярност нарушават стабилността *(пауза)* на планетата – освен това, заради по-голямата сравнителна сила в полюсите на единиците *(жестикулира, опитвайки се да рисува диаграми из въздуха)*, с всяка размяна се постига незабавно една нова стабилност. Дотук ясно ли е?

(„Да.")

Смяната на полярността се случва в ритъм с променящата се емоционална интензивност или емоционални енергии, ако предпочитате така. „Първоначалната" оригинална емоционална енергия, която подбужда единицата към действие и я оформя, след това прави така, че единицата да се превърне в силно заредено електромагнитно поле с тези характеристики на променяща се полярност, които бяха току-що споменати. Промяната в полярността се причинява също така и от привличане и отблъскване с други подобни единици, които могат да бъдат прикачени или отделени. Съществува ритъм, който е скрит в цялата тази промяна в полярността и в интензитета, случващи се непрестанно. Но ритмите са свързани с природата на самата емоционална енергия, а не със законите на материята.

Без разбиране за тези ритми, дейностите на единиците биха изглеждали хаотични и наслуки, сякаш не би имало нищо, което да ги обединява. И наистина, те привидно летят разделени с неописуема скорост. Ако използваме аналогията с клетката и ако тези единици бяха клетки, каквито те не са, тогава сякаш би било „ядрото" на тези единици непрестанно да променя положението си, излитайки на всички посоки и повличайки цялата клетка след себе си. Следите ли аналогията?

(„Да.")

Единиците очевидно се намират *вътре* в реалността на всички клетки. И така: началната точка е основната част на единицата, така както ядрото е важната част на клетката. Началната точка е породената, уникална, индивидуална и специфична емоционална енергия, която формира всяка една дадена единица. Тя се превръща във вход към физическата материя.

Това е изначалното тристранно ограждение, от което неминуемо избликва цялата материя. Началната точка офор-

мя трите страни наоколо. *(Жестикулиране; пауза.)* Раждането на емоционалната енергия има експлозивна природа. Тристранният ефект, който се създава мигновено, води до резултат, който наподобява нещо като триене, обаче кара *(още жестикулиране)* трите страни да сменят местата си, така че крайният ефект е триъгълник, затворен, като първоначалната точка се намира вътре в триъгълника. Нали разбирате, че това не е физическа форма?

(„Да.")

Оттук нататък енергийната точка непрестанно променя формата на единицата, но най-напред трябва да се случи процедурата, която тъкмо споменах. Единицата може да стане, да речем, кръгла. Тези сили на емоционалната енергия, оформящи единиците, стигат дотам, че превръщат цялото налично пространство в онова, което са те. Определени сили и определени позиции на полярността помежду и всред единиците и големите групирания от единици компресират енергията в солидна форма *(резултат на което е материята)*. Емоционалната енергия вътре в единицата очевидно е мотивиращият фактор, така че виждате защо емоционалната енергия може действително да разбие даден физически обект. Можете да направите почивка.

(22:10. Джейн излезе от транс достатъчно бързо, макар трансът ѝ да беше дълбок. От време на време речта ѝ доста се забързваше. Каза, че усещала как Сет я притиска, за да я накара да пропусне през себе си материала колкото е възможно по-ясно, без изкривяване.)

(Беше имала и някакви видения, докато изнасяше материала, въпреки че не можеше да си ги спомни през почивката. Каза, че обикновено забравя всякакви видения или дори това дали е имала видения или не, освен ако специално не я попитам когато сесията свърши или през почивката. Каза, че понякога същите образи се връщат отново дока-

то чете определена сесия и тогава ги разпознава.)

(Джейн отбеляза, че трябва да се спомене по отношение на превключването в полярността на единиците: „Това не касае само размяна на севера и юга, но и всякакви противоположности по ръба на кръга (който беше използван за аналогия) – например размяна на изтока и запада.")

(Подновихме сесията в 22:26)

И така: интензивността на оригиналната емоционална енергия контролира дейностите, силата, стабилността и относителния размер на единицата; честотата на нейните пулсации и силата ѝ да привлича и отблъсква други единици, също както и способността ѝ да се съчетава с други единици.

Поведението на тези единици се променя по следния начин: когато една единица е в процес на свързване с друга, тя подрежда своите компоненти по един характерен начин. Когато се отделя от други единици, тя ще строи компонентите си по друг ред. Поляритета се променя и в двата случая вътре в единицата. Единицата ще размени полюсите вътре в себе си, настройвайки се спрямо положението на полюсите на единицата, към която е била привлечена; тя също така ще промени своя поляритет, за да се разграничи от тази подредба, когато прекъсне контакта.

Вземете, например, пет хиляди такива единици, подредени и сформирани заедно. Те, разбира се, ще бъдат невидими. Ала ако можехте да ги видите, полюсите на всяка една индивидуална единица щяха да са подредени по един и същи начин. Всичко щеше да изглежда като една единствена единица – да речем, с кръгла форма – която би приличала на мъничък глобус, чийто полюси са подредени както на вашата земя.

Ако тази голяма единица бъде на свой ред привлечена от друга голяма единица, която също е кръгла, с полюси, които

от ваша гледна точка са насочени на изток и на запад, всички единици вътре в нея ще направят същото. Енергийната точка ще се намира на средата между тези полюси, независимо каква е позицията им и тя *(енергийната точка)* ще оформи полюсите. Така че те се въртят около енергийната точка. Енергийната точка в основата си е неунищожима.

Нейният интензитет обаче би могъл да варира до смайващи амплитуди, така че тя би могла, казано относително, да е прекалено слаба или да отпадне, да не ѝ достига силата да формира основата на материята, но да речем да се проектира в друга система, където е нужен по-малък интензитет за „материализация".

Тези единици биха могли също така да натрупат толкова интензитет и сила, че да образуват относително постоянни структури вътре във вашата система поради поразителната енергия, скрита в тях. Вашият Стокридж...

(Сет направи пауза; Джейн се намръщи като че търсеше дума.)

(„Оук Ридж?")

Не. *(Жестикулира.)* Руините от храмове...

(„О! Балбек?")

Това са били места за изучаване на звездите. Обсерватории.

(„Да?" Помислих си, че вероятно знам думата, която Сет/Джейн търсеше, но нямах времето да мисля, докато правя записки.)

Единиците, заредени по такъв начин с интензивна емоционална енергия, оформят модели за материята, запазващи тяхната сила. Тези единици, макар да се проявяват във вашата система, може също така да имат реалност и извън нея, тласкайки напълно емоционалните енергийни единици *през* света от материя. Тези единици, както ви казах, са неразрушими. Те обаче могат да губят или да добиват сила, да

отпадат в амплитудата под материята или да преминават през материята, да изглеждат *като* материя, докато го правят, проектирайки се през вашата система.

Ще се занимаем с тази част от дейността им отделно. В подобни случаи обаче те очевидно са в точка на преминаване и в състояние на превръщане. Можете да отдъхнете или да приключите сесията, както предпочитате.

(„Мисля, че е по-добре да я приключим.")

Исках да ви дам този материал.

(„Много е интересен.")

Това е само началото. Бих пропуснал аналогиите, ако нямахте нужда от тях. Желая ви приятна вечер.

(„Приятна вечер, Сет.")

(22:45. След като поговорихме известно време, аз стигнах до извода, че Сет/Джейн се опитваше да намери думата „Стоунхендж", а именно древните друидски каменни монолити, наредени във формата на кръг в Англия. Тогава Джейн каза, че това е била думата, която Сет се е опитвал да я накара да изговори. Тя нямаше представа защо не ѝ се беше получило да я изрече по време на транс, след като знаеше и думата, и значението ѝ.)

Сесия 509, 24 ноември 1969 г.,
21:10 вечерта, понеделник

(Днес Джейн четеше „Експериментална психология" от К.Г.Юнг, първо американско издание, публикувано от наследниците на Юнг през 1968 г. Не бяхме молили Сет да го коментира.)

Добър вечер.

(„Добър вечер, Сет.")

И така: съществува един голям въпрос, недооценяван от всички ваши психолози, когато изброяват списъка с атрибу-

тите или характеристиките на съзнанието. Ще свържа този материал с нашата беседа за електромагнитните енергийни единици, тъй като съществува близка връзка.

Нека започнем с Юнг. Той предполага, че съзнанието трябва да бъде организирано около една его структура. А онова, което той нарича подсъзнание, не е толкова егоистично организирано и затова той го счита за лишено от съзнание – без съзнание за аза. Той правилно отбелязва, че нормалното его не може да познае пряко подсъзнателния материал. Не осъзнава обаче, също както и останалите ви психолози, онова, което често съм ви казвал – че съществува вътрешно его; и именно това вътрешно его организира онова, което Юнг би назовал подсъзнателен материал.

Повтарям: когато се намирате в състояние, което не е обичайното будно състояние, когато сте изоставили този ежедневен аз, вие въпреки всичко сте съзнателни и бдителни. Вие просто блокирате паметта на будното его. И така, когато се изброяват атрибутите на съзнанието, като цяло креативността се игнорира. Вместо това тя бива приписана преди всичко на подсъзнанието. Моето твърдение е, че подсъзнанието е съзнателно. Следователно креативността е един от най-главните атрибути на съзнанието. Ще разграничим нормалното съзнание на егото и съзнанието, което само изглежда подсъзнателно за егото.

Вижте, вътрешното его е организаторът на преживяванията, които Юнг би нарекъл подсъзнателни. Вътрешното его е просто друг термин за онова, което ние назоваваме вътрешен аз. Точно както външното его действа във физическото обкръжение, така и вътрешното его организира и действа във вътрешната реалност. Вътрешното его създава тази физическа реалност, с която външното его след това на свой ред борави.

Цялата изобилна, креативна и оригинална работа, извър-

шена от този вътрешен аз, не е безсъзнателна. Тя е целенасочена, изключително разграничаваща, осъществена от вътрешното съзнателно его, на което външното его е просто една сянка – а не е обратното, разбирате ли? Тъмната страна на аза, за която говори Юнг, е егото, а не подсъзнанието. Сложната, безкрайно разнообразна, невероятно богата тъкан на „подсъзнанието" според Юнг, едва ли би могла да бъде безсъзнателна. Тя е продукт на вътрешното съзнание, притежаваща далеч по-голямо чувство за идентичност и целеустременост от ежедневното его. Именно невежеството на ежедневното его и ограниченият му фокус карат тъй наречените подсъзнателни дейности да изглеждат хаотични.

Съзнателното его действително се поражда от „подсъзнателното", но подсъзнанието, тъй като е творец на егото, неминуемо е далеч по-съзнателно от своята рожба. Егото просто не е достатъчно съзнателно, та да може да побере огромното познание, принадлежащо на вътрешния съзнателен аз, от който се е породило.

Именно този вътрешен аз, чрез огромното си знание и безграничния обхват на своето съзнание, оформя физическия свят и осигурява стимули, които да поддържат външното его в постоянна осъзнатост. Именно вътрешният аз, наричан тук вътрешно его, организира, привежда в действие, прожектира и контролира единиците на ЕЕ *(електромагнитната енергия)*, за които говорихме, превръщайки енергията в обекти, в материя.

Енергията на този вътрешен аз бива използвана от него, за да твори от себе си – от своята вътрешна опитност – едно материално подобие, в което след това външното его да може да изиграе ролята си. Външното его изиграва пиесата, която вътрешният аз е написал. Това не означава, че външното его е една марионетка. Означава просто, че външното его е далеч по-малко съзнателно от вътрешното

его, че възприятията му са по-слаби, че е много по-малко стабилно, макар да претендира за голяма стабилност, че то се поражда от вътрешния аз и затова е по-малко, а не повече, осъзнато.

Външното его се храни с лъжичка; дават му се само толкова чувства и емоции, и само толкова информация, с колкото би могло да се справи. Тази информация му се предоставя по изключително специализиран начин, обичайно под формата на възприятия, доловени чрез физическите сетива.

Вътрешният аз или его не само е съзнателен, но е съзнателен за себе си – както като индивидуалност, отделна от останалите, така и като индивидуалност, която е частица от цялото останало съзнание. Казано с ваши думи, той е непрестанно осъзнат, както за своята отделеност, така и за единността си. Външното его не е непрестанно осъзнато за каквото и да било. То често забравя за себе си. Когато бива отнесено от някоя силна емоция, то сякаш губи себе си; тогава има единение, но не и чувство за отделеност. А когато най-усърдно поддържа своето усещане за индивидуалност, то вече не осъзнава единството.

Вътрешното его винаги осъзнава и двата аспекта и се организира около своя първостепенен аспект, който е креативността. То постоянно пренася компонентите на своята същност в реалността – или във физическата реалност посредством единиците на ЕЕ, за които споменах, или в други реалности, които са също толкова валидни.

Сега можете да направите почивка, а после ще продължим.

(По време на почивката аз се зачудих дали Юнг е променил своите идеи след физическата си смърт.)

(Възобновихме сесията в 22:06)

И така, единиците на ЕЕ *(електромагнитната енергия)*

са формите, които приема основното преживяване, когато е насочвано от този вътрешен аз. Следователно те създават физическите обекти, физическата материя. С други думи материята е формата, която приема основното преживяване, когато се внедри в триизмерните системи. Материята е формата на вашите сънища. Вашите сънища, мисли и емоции буквално се превръщат във физическа материя и това се върши преднамерено от този вътрешен аз.

Следователно посредством постоянно и мощно усилие с голяма креативна интензивност, индивидуалният вътрешен аз си сътрудничи с всички останали вътрешни азове, за да сътворят и поддържат физическата реалност, която познавате. Така че тази физическа реалност е издънка или страничен продукт на високо съзнателния вътрешен аз.

Сградите като че ли са направени от скали, камъни или стомана. Изглеждат доста постоянни за физическите сетива. Ала в действителност те са вибриращи и непрестанно движещи се, високо заредени същности от единици на ЕЕ (*„отвъд", да речем, каквито и да било атомни частици*), организирани и поддържани чрез колективното усилие от страна на вътрешните азове. Те *(сградите)* са втвърдени емоции, втвърдени субективни състояния, на които е придадена физическа материализация.

Следователно е ясно, че силите на съзнанието са недоразбрани. Всеки един индивид играе своята роля в прожектирането на тези ЕЕ единици във физическата действителност. Така че физическата материя може легитимно да бъде описана като разширение на аза, по същия начин, по който физическото тяло е проекция на вътрешния аз.

Очевидно е, че тялото израства около вътрешния аз и че дърветата израстват от пръстта, макар че сградите не изникват като цветя от само себе си; вътрешният аз разполага с многообразни методи, за да твори и използва едини-

ците на ЕЕ по различни начини, както ще видите в хода на дискусията.

След като е определил физическата реалност за измерението, в което ще изразява себе си, вътрешният аз най-напред се погрижва да създаде и да поддържа физическата основа, от която ще зависи всичко останало – земните реквизити, които биха могли да бъдат наречени естествени. Вътрешният аз притежава огромен, безграничен резервоар, от който да черпи знание и опитност. Разполага с всевъзможни по вид избори, а разнообразието на физическата материя е отражение на дълбокия му източник на многообразие.

След като естествените структури са създадени и поддържани, се прожектират другите вторични физически атрибути – вторичните конструкции. В тези естествени елементи обаче се вдъхва най-дълбокото, най-фундаменталното и трайно субективно преживяване: разкошния пейзаж, който поддържа физическия живот. Ще продължим тази беседа в следващата ни сесия.

Юнг е разширил някои от своите концепции малко преди да умре. *(Навеждайки се напред с подчертан хумор.)* А след това е променил доста голямо количество от тях. Сега можете да отдъхнете или да приключите сесията, ако предпочитате.

(„Ще отдъхнем.")

(22:30. Джейн каза, че си е мислела, че речта е отнела десетина минути вместо двадесет и петте, които в действителност бяха изтекли. Възобновихме сесията в 22:43.)

Скоро ще завършим сесията. Достатъчно е да се каже обаче, че онова, което ще ви казвам за в бъдеще, ще бъде по-общоизвестно. Хората ще опознаят до известна степен собствената си вътрешна идентичност, наред с другите форми на своето съзнание.

През вековете някои са разбрали факта, че съществува съзнание за аза, че има смисъл в определени сънища и сънни състояния, и са поддържали, дори и в будния си живот, чувството за свързаност с този вътрешен аз. За подобни хора вече не е възможно да се идентифицират напълно със съзнанието на егото. Те прекалено очевидно осъзнават, че са нещо повече. Когато бъде придобито подобно знание, егото може да го приеме, защото за своя изненада открива, че не е по-малко съзнателно, а напротив – повече – след като ограниченията му са изчезнали.

Не е вярно – и аз категорично подчертавам това – че тъй нареченият подсъзнателен материал, ако му бъде дадена свобода, би отклонил енергията далеч от егоистично организирания аз в една нормална личност. Тъкмо обратното, егото се подхранва, при това доста пряко. Страхът, че „подсъзнанието" е хаотично кара психолозите да излизат с подобни становища. Има, освен това, нещо в природата на онези, които практикуват психология някакво обаяние, което в много случаи вече ги предразполага да се страхуват от „подсъзнанието" пряко пропорционално на привличането си към него.

Егото запазва своята стабилност – привидната си стабилност – и своето здраве от постоянното подсъзнателно и несъзнателно подхранване, което получава. Твърде многото подхранване няма да го погуби. Следите ли мисълта ми?

(„Да.")

Единствено когато подобно подхранване по някаква причина бъде прекъснато до значителна степен, егото е заплашено от гладуване. Има да казваме още много по отношение на връзката на егото с „подсъзнанието". В една здрава личност вътрешният аз с лекота прожектира цялата си опитност в единиците на ЕЕ, с което тя се превръща в действителност. Така че физическата материя действа като

обратна връзка. Сега ще сложим край на нашата сесия, освен ако нямате въпроси.

(„Май няма. Беше много интересно.")

Моите сърдечни благопожелания. Лека вечер и на двама ви.

(„Харесаха ли ти снимките ти?" Това се отнасяше до фотографиите, направени вечерта преди тази сесия, по време на нашата 508 сесия, от един фотограф. Те ще бъдат използвани в книгата на Джейн за Материала Сет.)

Действително ми харесаха, също както и младежът, който ги направи.

(22:56)

Съдържание

Аудиоколекция за Сет

Редки записи от разговори на Сет чрез Джейн Робъртс са налични на аудиокасета и CD. Тези сесии на Сет са записани от курсиста на Джейн, Рик Стак по време на класовете в Елмира, Ню Йорк през 1970. Повечето от тези материали не са били публикувани никога и в никаква форма. Част I, описана по-долу е колекция от някои от най-добрите коментари на Сет, събрани от над 120 негови сесии. Допълнителни селекции от Аудиоколекцията за Сет също са налични. За информация поискайте нашия безплатен каталог.

Част I от Аудиоколекция за Сет се състои от шест (едночасови) касети плюс брошура от 34 страници от записи за Сет. Следните теми са покрити в Част I:

- Създаване на собствена реалност - как да се освободим от ограничаващи убеждения и да създадем живота, който искаме
- Сънища и преживявания извън тялото
- Прераждане и паралелни измерения
- Свързване с вътрешното Аз
- Спонтанност - отпуснете се по течението на съществуването си
- Създаване на изобилие във всяка сфера на живота ви
- Паралелни (вероятни) вселени и проучване на други измерения на реалността
- Духовно лечение, как да се справяме с емоциите, да преодолеем депресията и много повече

Безплатен каталог за всички продукти, свързани със Сет, включително подробно описание на Аудиоколекцията за Сет, може да изискате на адреса по-долу.

Адрес: NEW AWARENESS NETWORK INC.
P.O.BOX 192,
Manhasset, New York 11030
(516) 869-9108, 9:00-5:00 p.m. EST
(в дните от понедел*ник до петък)*

Посетете интернет адрес - www.sethcenter.com

Книги от Джейн Робъртс от Amber-Allen Publishing

Сет говори: Вечната реалност и валидност на душата (България, изд. Сребърно звънче), Този важен пътеводител към съзнателен живот ясно и убедително предава възможностите на човешкия потенциал и концепцията, че всеки от нас създава, собствената си реалност.

Естеството на личната реалност: практически приложими техники, с които да разрешите ежедневните си проблеми и да обогатите живота си (България, изд. Сребърно звънче). В този непреходен бестселър Сет отправя предизвикателство към представите ни за естеството на реалността и подчертава индивидуалните възможности за съзнателно действие.

Индивидът и естеството на масовите събития. Сет изследва връзката между личните вярвания и световните събития, как нашите отделни реалности се свързват и комбинират, за да „формират масови събития като сваляне на правителства, раждане на нови религии, войни, епидемии, земетресения, нови течения в изкуството, архитектурата и технологиите".

Магическият подход: Сет говори за изкуството да живеем креативно. Сет разкрива истинската, магическа природа на най-дълбоките нива на нашето същество и обяснява как да живеем спонтанно живота си, креативно и в съответствие с индивидуалните си природни ритми.

Трилогия Свръхдуша седем (обучението на Свръхдуша седем, по-нататъшното развитие на Свръхдуша седем, Свръхдуша седем и музея на времето). Вдъхновена от личните преживявания на Джейн с Материалът Сет приключенията на Свръхдуша седем

са завладяваща фантастика, изследване на вътрешната ни реалност, което трансформира съзнанието, пълнозвучен химн, прославящ живота.

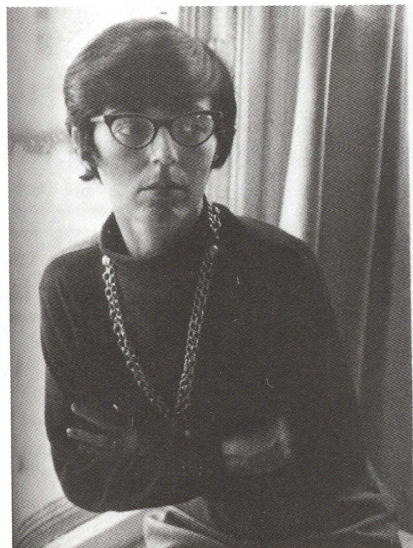
Естеството на душата. Сет разкрива поразителна нова концепция на личностното, като отговаря на въпроси за вътрешната реалност, която съществува независимо от времето, произхода и влиянието на сънищата, човешката сексуалност и за това как избираме физическата си смърт.

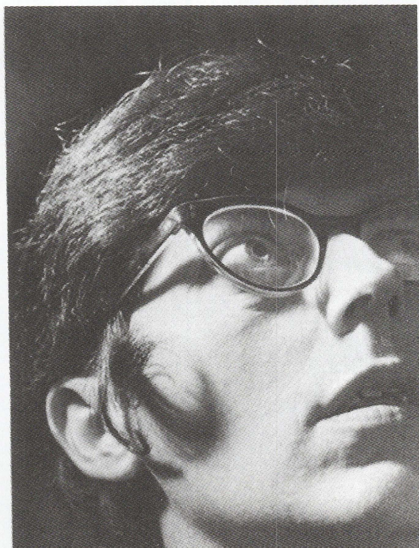
Непознатата реалност - части едно и две. Сет разкрива многоизмерната същност на човешката душа, смайващите лабиринти от неочаквани вероятности, включени във всяко решение и как вероятните реалности се комбинират, за да създадат новата будна реалност, която познаваме.

Сънища, „Еволюция", постигане на ценности - части едно и две. Сет представя материалният свят като едно непрекъснато самосъздаване - като продукт на една съзнателна, осъзната и напълно одухотворена вселена, където всяка възможност не само съществува, но и постоянно се стреми да достигне най-високия си потенциал.

Пътят към здравето. Съветите на Сет за самолечение и влиянието на душата върху физическото здраве се преплитат със затрогващия разказ за последните дни от живота на Джейн Робъртс.

Джейн Робъртс (*Rich Conz*)

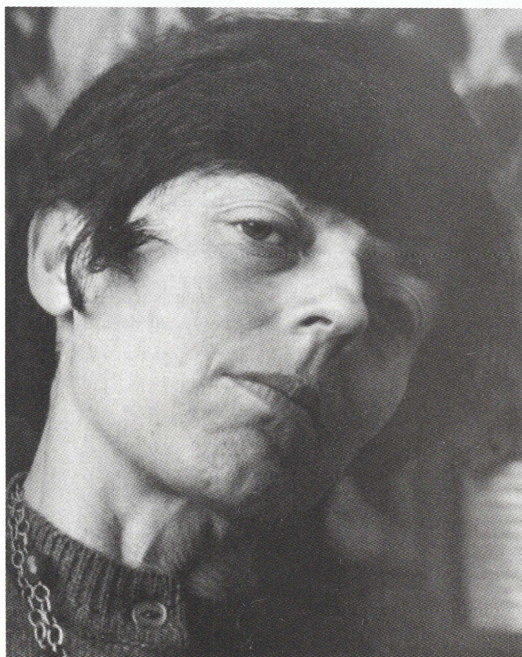

Сеансите се провеждат
в осветената дневна на Бътс.
Роб, съпругът на Джейн
като използва своя собствена
система за записване, отбелязва
дословно думите на Сет.
Горе, Джейн, изпадайки в транс,
тя – като Сет – е махнала
очилата си и ги е хвърлила
на дивана. (*Rich Conz*)

Тук и на следващите страници, изражението на Джейн в състояние на транс, жестовете й са драматично променени като тези на Сет. (*Rich Conz*)

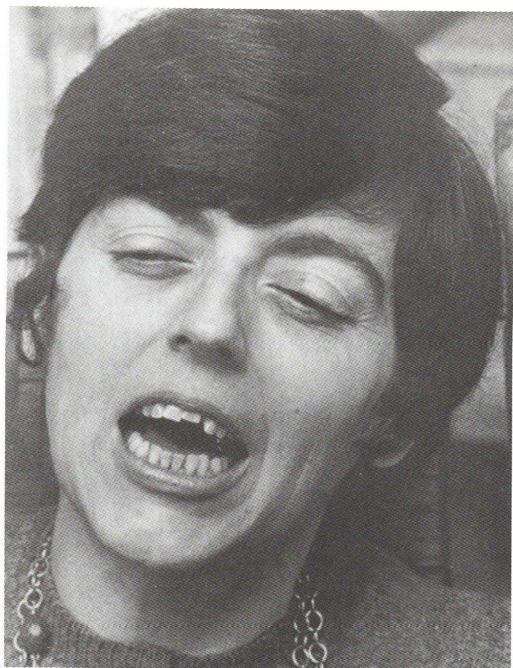
„Отново – аз не съм подсъзнанието на Ръбърт, макар да говоря чрез него. То е онази среда, чрез която мога да достигна до вас, така както въздухът е средата, в която птичката лети."

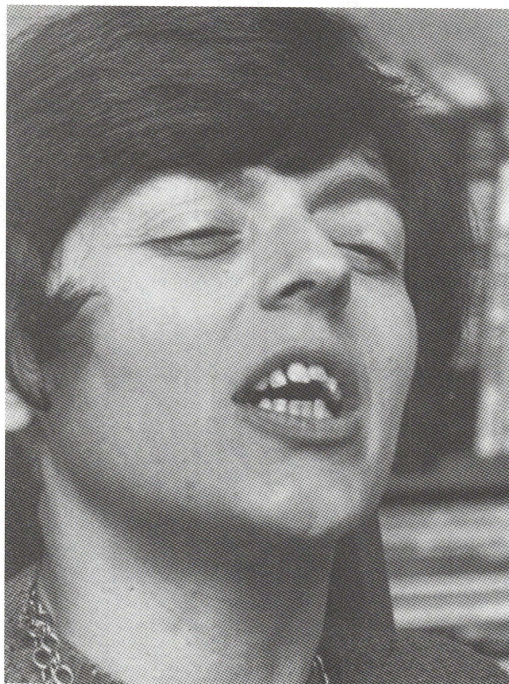
„Човешките същества не възникват внезапно при раждането и не започват тогава първите си старания в трупане на опитност. Ако беше така, още да сте в каменната ера.“

„Юнг е разширил някои от своите концепции малко преди да умре. А след това е променил доста голямо количество от тях.“

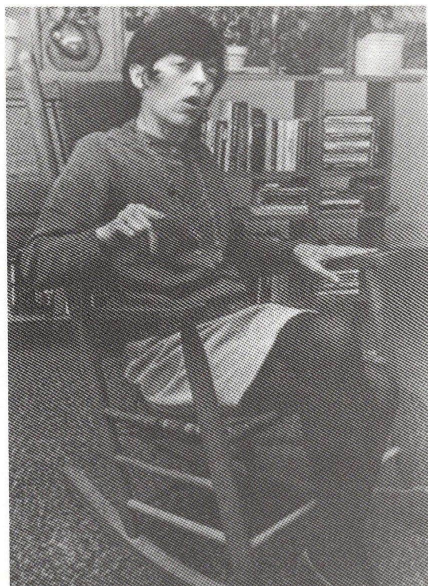

„Никога няма каквото и да било оправдание за насилието, за омразата, за убийството. Онези, които прибягват до насилие по каквато и да било причина, сами по себе си са мутирали, а чистотата на тяхната цел е опетнена.“

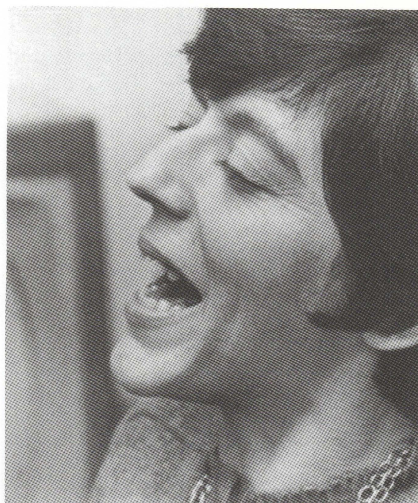
„Ти ще се преродиш независимо дали вярваш или не, че ще се случи. Много по-лесно е, ако теориите ти пасват на реалността, но ако не пасват, с това ни най-малко не променяш природата на прераждането."

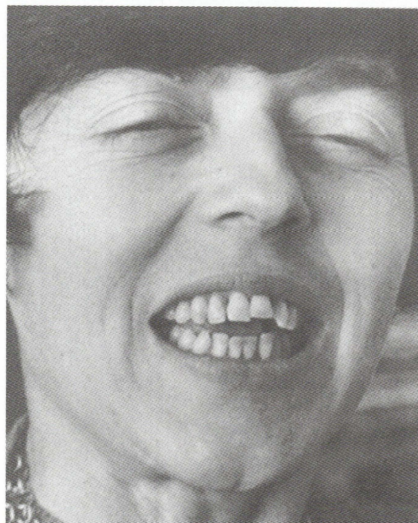

„Кармата представлява възможност за развитие. Тя позволява на индивида да разшири разбирането си посредством преживявания, да запълни празнините на невежеството, да направи онова, което трябва да се направи. Свободната воля присъства винаги."

„Когато ви казвам, че сте живели, например, през 1836 г., аз казвам това, защото то има някакъв смисъл за вас сега. Вие преживявате всичките си прераждания едновременно, но ви е трудно да разберете това."

„Като казвам, че сътворявате физическата материя, използвайки вътрешната виталност на вселената, аз не твърдя, че вие сте творците на вселената. Казвам само, че сте създатели на физическия свят, такъв, какъвто го познавате."

„Сега, след като накарах нашия приятел Ръбърт да седи сравнително тихо за известно време, с цялата добрина на сърцето си ще прекратя тази сесия; аз все пак ще остана още известно време, за да се насладя на разговора ви."

Macy's Election Day Sales

STARTS MONDAY AT ALL 11 MACY STORES

Sale 63.99

Sale $108

A CHRISTMAS JOB AT MACY'S IS WAITING FOR YOU

Sale 59.99

Look at these exciting new coat silhouettes, all heaped with beaver or natural mink

Sale $139

REGULARLY 159.95 TO 189.95

За теста с плик от Сесия 300 (описан в глава 8) обектът е купчина хартия накъсана от в. „Ню Йорк Таймс" от 7 ноември 1966г. Отбележете думите „изборен ден" и моделите, които се виждат върху по-голямата част от страницата, на които Сет се позовава, когато дава впечатленията си от фрагмента. *(Rich Conz)*

Amount of Transaction　　Sale Number　　Date

GLENN M. SCHUYLER

ROOFING, LIME, PLASTER, CEMENT, SHINGLES
WIRE FENCING, LUMBER, PLUMBING, HEATING
PHONE ELMIRA, REgent 4-6644

Wellsburg, N. Y. July 15 1966

Sold To

INTEREST CHARGED ON ACCOUNTS OVER 30 DAYS

P84409

ACCOUNT FORWARDED

	ECONOMY RATION		
2	4x8 - 1/8 [illegible]	6¢	3 84
1	Roller & Pan		1 25
			5 09
		Tax	30
			5 39
	Paid by cash		5 39

13

Your account stated to date. If error is found return at once.

За сесия 276, пликът за опита съдържа тази квитанция. Обърнете внимание на реда над името „Glenn M. Schuyler." За повече детайли, вижте глава 8. *(Rich Conz)*

THANK YOU

We appreciate your patronage, and if there is anything about this bill, or the goods that is not correct, please report the same to us and we will gladly make it right. This is our way of doing business and we want to have you continue as one of our customers.

GLENN M. SCHUYLER

150 CARLOAD STORAGE AT YOUR SERVICE, AND MODERN MACHINERY TO MANUFACTURE AND MIX FEEDS TO YOUR ORDER

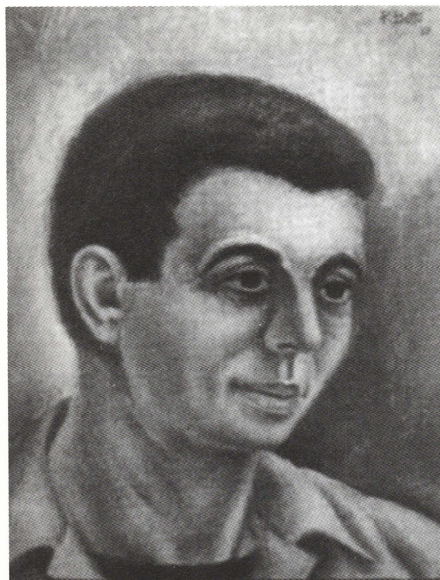
MOORE BUSINESS FORMS INC E

Сет като „видение“,
както е видяно и скицирано
от William Cameron Macdonnel.
Оригиналните скици са направени
със синя химикалка на отделни
листове, но тук ги отпечатваме
в черно и ги сложихме една
до друга за улеснение
при отпечатването.
Първата рисунка е по-горната,
в ляво. Забележете явните
подобрения от втората скица.

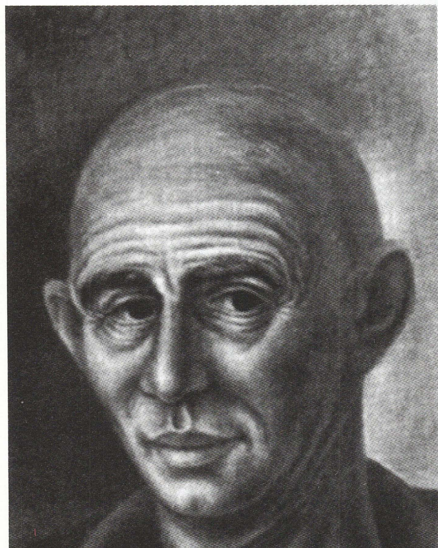
Портретът на Сет, нарисуван
от Роберт Бътс.
Двама от курсистите на Джейн
визуализирали Сет в същия образ.
(Robert Butts)

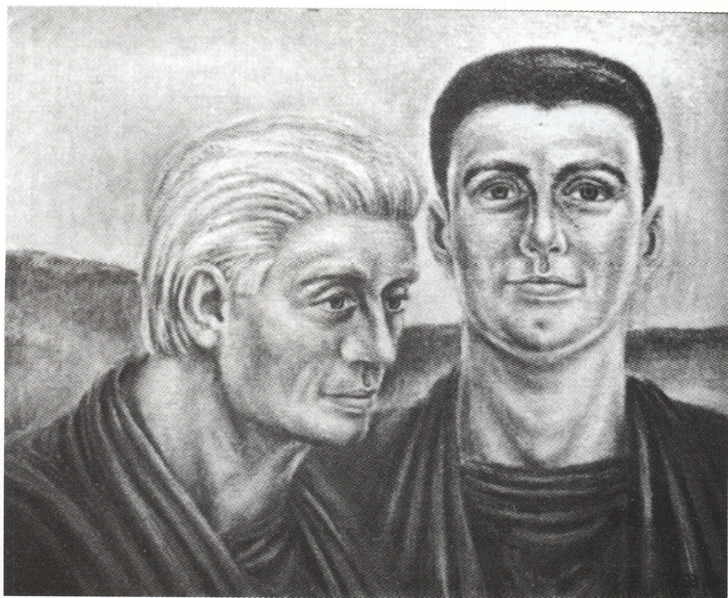
Още един от „портретите - видения“
на Роб. Това е Бега, личност,
която комуникирала с един
от курсистите на Джейн
чрез автоматично писане.
(Robert Butts)

На този портрет, според Сет,
Роб е представил себе си в едно
от предишните си прераждания,
когато е бил жена, майка на пет деца.
(Robert Butts)

Портрет на художник от XIV век,
нарисуван от Роб;
от него Сет получава съвети
за техники за рисуване
(Robert Butts)

Горе, двоен портрет на Ръбърт и Джоузеф, нарисуван от Роб. Той представя цялостните същности на Джейн и Роб, сборът от техните прераждания. *(Robert Butts)*
Долу, Джейн и Роб в същата поза за сравнение.

452nd Session December 2/68 9:17 PM Monday

GOOD EVENING.

Good evening, Seth.

NOW. CHILDREN BUILD HOUSES OF CARDS AND KNOCK THEM DOWN. YOU DO NOT WORRY ABOUT THE CHILD'S DEVELOPMENT, FOR YOU REALIZE ~~THA~~ THAT HE WILL LEARN BETTER.

YOU MAY EVEN SMILE AT THE CHILD'S UTTER SENSE OF DESOLATION UNTIL HE FINALLY CONNECTS THE MOTION OF HIS OWN HAND WITH THE DESTRUCTION OF THE PAPER, CARDBOARD HOUSE THAT IS NOW GONE, AND IN HIS EYES GONE BEYOND REPAIR.

NOW, MANKIND BUILDS CIVILIZATIONS. HE HAS GONE BEYOND THE CHILD'S GAME. THE TOYS ARE REAL, AND YET BASICALLY THE ANALOGY HOLDS. I AM NOT CONDONING THOSE VIOLENCES THAT OCCUR. THE FACT IS THAT THEY CAN NEVER BE CONDONED, AND YET THEY MUST BE UNDERSTOOD FOR WHAT THEY ARE: MAN LEARNING THROUGH HIS OWN ERRORS. HE ALSO LEARNS BY HIS SUCCESSES, AND THERE ARE TIMES WHEN HE HOLDS HIS HAND, MOMENTS OF DELIBERATION, PERIODS OF CREATIVITY. (Pause.) IDENTITIES ~~M~~ TAKE MANY ROLES IN MANY LIVES.

THERE ARE PERIODS, CYCLES IF YOU PREFER, THROUGH WHICH SUCH IDENTITIES LIVE AND LEARN WITHIN YOUR SYSTEM. TO SOME EXTENT THEY ARE TAUGHT BY OTHERS, PRACTICE TEACHERS IF YOU PREFER. (Amused.)

(Today the newspaper carried the story of the violence attending the Democratic presidential convention in Chicago in ~~November~~/68, telling of the many clashes between police and various groups of demonstrators; and a guilty verdict re police behavior was rendered by an investigative commission. Jane and I had discussed the report at the supper table.)

THE RACE OF MAN IS FAR MORE THAN THE PHYSICAL RACE HOWEVER.

Страница 4646 от Материалът Сет, началото на сесия 452. Целият текст на тази сесия започва на първата страница на Приложение.

Джейн Робъртс с някои от петдесетте папки на Материалът Сет *(Rich Conz)*